

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

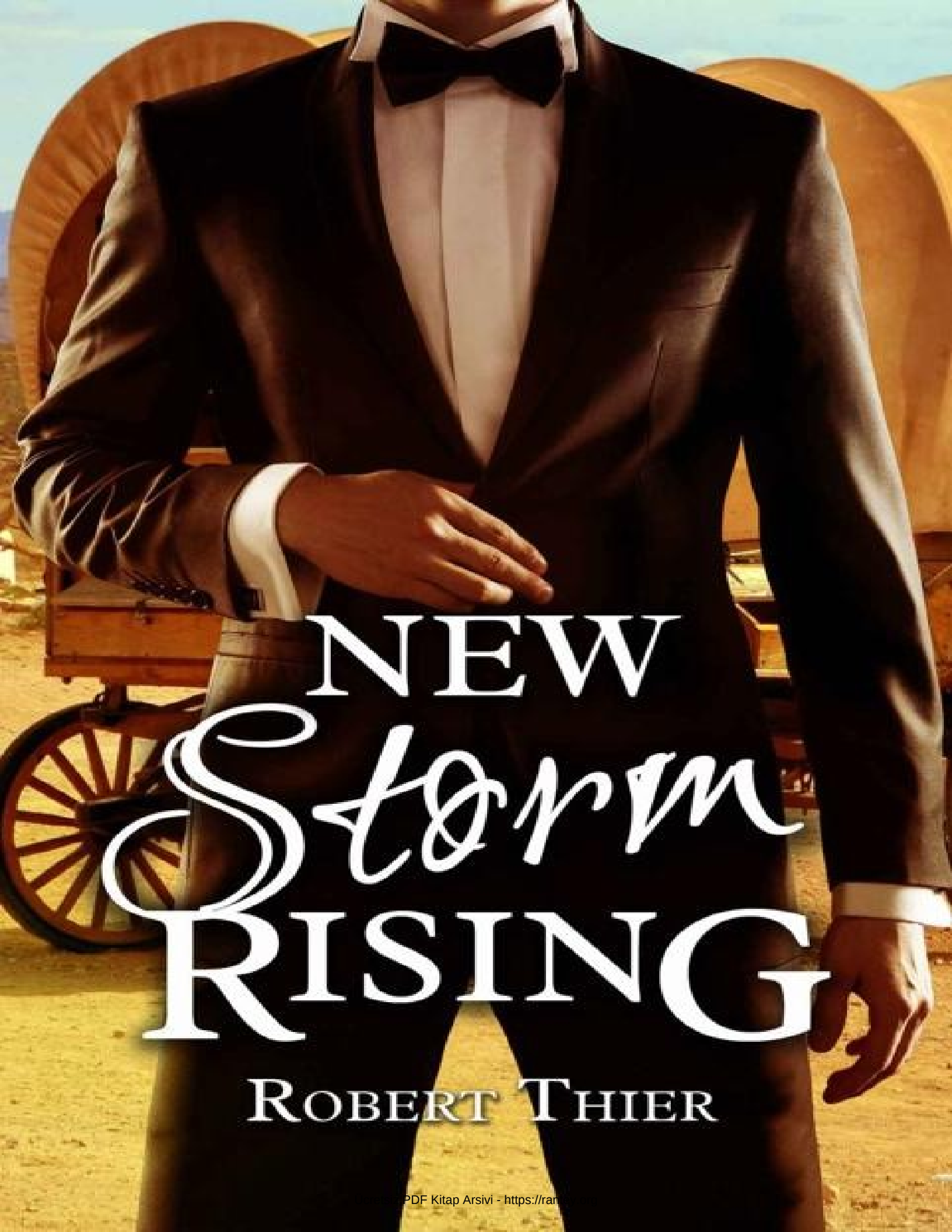
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW
Storm
RISING

ROBERT THIER

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

YENİ FIRTINA YÜKSELİYOR

TARAFINDAN ROBERT THIER

Yayın geçmişi:
İlk evrimii baskı - yayınlandı 2020 İkinci
baskı (basılı ve e-kitap) - yayınlandı 2023

Telif Hakkı © 2020 Robert Thier
Tüm hakları saklıdır.

Bu alışma telif hakkı yasalarıyla korunmaktadır ve yazarı ve telif hakkı sahibi Robert Thier'in fikri mülkiyetindedir. Bu alışma veya herhangi bir bölümü, yasaların açıkça izin verdiği durumlar dışında, yazarın önceden açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, iletilemez, dağıtılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya herhangi bir şekilde kullanılamaz. Bu kitabın herhangi bir bölümünün izinsiz çoğaltılması, iletilmesi, dağıtılması veya kullanılması bu çalışmada yasaların açıkça izin verdiğinin ötesine geçilmesi, hukukî sorumluluk ve/veya cezaî kovuştırmaya neden olabilir.

1 - Ruhsat:

Bu e-kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu e-kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu e-kitabı başka bir kişiyle paylaşmak isterseniz, lütfen paylaştığınız her kişi için ek bir kopya satın alın. Bu e-kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız ya da sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa, kendi kopyanızı satın almalısınız.

Bu e-kitap sadece insanlar ve e-kitabın içeriğini analiz etmeyen ve metin ve veri madenciliği yapmayan metinden sese yazılımları tarafından okunmak üzere lisanslanmıştır. Bu e-kitap yapay zekalar, bilgisayar analiz programları veya benzeri yapay yaratımlar tarafından okunmak üzere lisanslanmamıştır. Bu e-kitap metin ve veri madenciliği veya benzer amaçlar için kullanılamaz.

Bu yazarın emeğine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederim.

2 - Metin ve Veri Madenciliği:

Yürürlükteki yasaların izin verdiği en geniş ölçüde, yazar, eserlerinin ve içeriğinin metin ve veri madenciliği ile ilgili tüm haklarını, internette, basılı, elektronik veya başka herhangi bir biçimde veya yerde görünüp görünmediğine bakılmaksızın saklı tutar. İzinsiz metin ve veri madenciliği hukuki sorumluluk ve/veya cezai kovuşturmayla neden olabilir.

3 - Sorumluluk reddi:

Bu çalışma bir kurgu eseridir. Bu eserde geçen tüm isimler, karakterler, işletmeler, yerler, kurumlar, gruplar, olaylar, nesneler, yaratıklar ve varlıklar hayal ürünüdür. Gerçek isimlere, işletmelere, yerlere, kurumlara, gruplara, olaylara, şeylere, yaratıklara ve varlıklara ya da yaşayan veya ölmüş gerçek kişilere olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Özellikle, tarihi, mitolojik veya dini isimlerden, karakterlerden, işletmelerden, yerlerden, kurumlardan, gruplardan, olaylardan, şeylerden, yaratıklardan ve varlıklardan bahsedilen her şey, yazarın gerçek tarihi, mitolojik veya dini isimlerden, karakterlerden, işletmelerden, yerlerden, kurumlardan, gruplardan, olaylardan, şeylerden, yaratıklardan ve varlıklardan esinlenerek oluşturduğu hayali yaratımına atıfta bulunmaktadır. Bu kurgusal yaratım ne gerçekleri ne de

ne tarih ne de herhangi bir mitolojik/dini metnin/inancın içeriğini veya yazarın bu konudaki görüşünü hiçbir şekilde yansıtmamaktadır.

Bu çalışmanın tamamı yazarı Robert Thier tarafından oluşturulmuştur ve fikri mülkiyeti kendisine aittir. Bu eserin yayınlanmasında editörlük, formatlama veya başka herhangi bir görevde yer alan diğer kişiler ya gönüllüdür ya da hizmetleri için ücret almaktadır ve bu fikri mülkiyet üzerinde hiçbir hakka sahip değildir. Bu eser ile diğer yazarların eserleri (kurgu veya kurgu dışı) arasındaki benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Yazar, bu çalışmanın hatasız olduğunu garanti etmez.

Bu eser dijital formatta mevcuttur, ancak yazar satış ve dağıtımından sorumlu değildir. Bu nedenle, yürürlükteki yasaların izin verdiği azami ölçüde, yazar, bu çalışmaya başka bir tarafça dahil edilebilecek veya eklenebilecek herhangi bir hata, virüs, solucan veya benzer şekilde zararlı, yıkıcı veya tahrip edici programlardan sorumlu olmayacaktır. Okuyucular bu eserin dijital versiyonuna tamamen kendi takdirlerine bağlı olarak ve riskleri kendilerine ait olmak üzere erişebilir ve/veya indirebilirler.

Bu çalışma bir dizi web sitesine bağlantı içerebilir. Bu web sitelerinden birini ziyaret etmeye karar veren herhangi bir okuyucu, bunu tamamen kendi takdirine bağlı olarak ve kendi riski altında yapar. Yazar, bu web sitelerinin hata, virüs, solucan veya benzeri zararlı, yıkıcı veya tahrip edici programlar içermediğini garanti etmez. Yürürlükteki yasaların izin verdiği azami ölçüde, yazar, bu kitabı okuyan bir okuyucunun bu tür bir web sitesini ziyaret etmesinden kaynaklanan herhangi bir zarar, talep, dava veya diğer herhangi bir sorundan sorumlu ve/veya yükümlü olmayacaktır. Bu durum özellikle yazar dışında başka bir tarafça işletilen veya sahip olunan web siteleri (bundan böyle Üçüncü Taraf Web Siteleri olarak anılacaktır) için geçerlidir. Yazar, herhangi bir Üçüncü Taraf Web Sitesinin veya bir Üçüncü Taraf Web Sitesindeki herhangi bir bağlantının içeriğinden veya güvenliğinden sorumlu veya yükümlü değildir. Yazar, Üçüncü Taraf Web Sitelerini onaylamaz, izlemez, onaylamaz, garanti etmez veya bunlarla ilgili herhangi bir garanti ve/veya beyanda bulunmaz. Yazarın herhangi bir Üçüncü Taraf Web Sitesiyle veya sahipleriyle bağlantısı yoktur.

Bu çalışmadaki herhangi bir içerik, herhangi bir kişi veya gruba yönelik bir hakaret olmayıp, yalnızca gerçekçi kurgusal karakter tasvirleri ve hikayeler oluşturmak için dahil edilmiştir. Bu çalışma, herhangi bir kişiyi, kurumu karalamak, aşağılamak, küçük düşürmek, iftira atmak, tehdit etmek, taciz etmek, rencide etmek, incitmek, alay etmek, ayrımcılık yapmak, nefret yaymak veya herhangi bir olumsuz duyguya neden olmak amacını taşımamaktadır,

topluluk, işletme, şirket, organizasyon, parti, kast, cinsiyet, din, meslek, ırk, tür, etnik köken, milliyet veya başka herhangi bir grup.

Bu eserde gerçekleştirilen eylemler veya ifade edilen görüş ve tavsiyeler yalnızca kurgusal karakterlerin diğer kurgusal karakterlere yönelik eylemleri, görüşleri ve tavsiyeleridir ve yazarın eylemleri, görüşleri veya tavsiyeleri olmadığı gibi yazarın uygun gördüğü eylemler, görüşler veya tavsiyeler de değildir. Bu durum özellikle kurgusal karakterlerin kurgusal bir hikaye dışında gerçek hayatta yasa dışı, hukuka aykırı, saldırgan, kişinin sağlığına zarar verici veya başka bir şekilde uygunsuz olarak değerlendirilebilecek eylemleri, görüşleri veya tavsiyeleri için geçerlidir. Bu eserin okuyucularının bu eserin içeriğine dayanarak veya bu içerikten hareketle verecekleri kararlar ve/veya yapacakları eylemler tamamen kendi takdirlerine bağlıdır ve yürürlükteki yasaların izin verdiği azami ölçüde, bu eserin yazarı söz konusu kararlardan ve/veya eylemlerden veya bunlardan kaynaklanan herhangi bir yaralanma, hak talebi, dava veya başka bir sorundan sorumlu ve/veya yükümlü olmayacaktır. Bu çalışma herhangi bir şekilde yasadışı veya başka türlü uygunsuz eylemleri destekleme, savunma veya yüceltme amacı taşımamaktadır.

Bu çalışma bazı okuyucuların hassas olduğu materyaller içerebilir. Okuyucuların sağduyulu olması tavsiye edilir.

4 - Bölünebilirlik Maddesi:

Yukarıdaki bölüm 1-3'ün herhangi bir cümlesinin, ifadesinin, kelimesinin veya başka bir kısmının herhangi bir yargı alanında yasa dışı, geçersiz veya uygulanamaz olması veya olması halinde, bu durum yalnızca yukarıdaki bölüm 1-3'ün söz konusu kısmını etkileyecek, yukarıdaki bölümlerin tamamının geçerliliğini veya uygulanabilirliğini veya yukarıdaki bölümlerin bu veya başka bir kısmının diğer yargı alanlarındaki geçerliliğini veya uygulanabilirliğini etkilemeyecektir.

İçindekiler

[Balıklar için Hediyeler](#)

[Cehenneme Yolculuk Yapan Gemi](#)

[Cömert Bir Hayırsever](#)

[Uğraşamayacağınız Güçlü İnsanlar](#)

[Crossdressing Sekreterlerin Romantik Hakları Komitesi Kusmuğun](#)

[Harika Turu](#)

[Kocanızdan Sürprizler](#)

[Patlayıcı Bir Giriş](#)

[Ünlü Bay Boom Boom'un Tutuklanması Gerilim Katil](#)

[Benim!](#)

[Balayında Öne Çıkanlar](#)

[Onu dürtmek mi? Ne tür bir oyun bu?](#)

[Rikkard Ambrose, Feminist](#)

[Benim olana dokunma. Özellikle de benim olana.](#)

[Tatlım, beni Ay'a götür!](#)

[Yumurtaları Kırmadan İspanyol Omleti Yapamazsınız Burada](#)

[Patron Kim?](#)

[Eğlenceli Zamanlar](#)

[Kilo Almak mı?](#)

[Canavar Sürüsü](#)

[Bay Rikkard Ambrose, Düşen İnsanların](#)

[Kahramanı](#)

[Sayın Başkan, Şikayetlerimizin Kurşun Listesi](#)

[Var... Cevaplar, Darağaçları ve Diğer Ölümcül](#)

[Tehlikeler Rikkard Ambrose'un Planı](#)

[Dürüst Bay Rikkard Ambrose Özel](#)
[Takviye Güçleri](#)
[Evden Uzakta Ev](#)
[Dumant Ana'nın İnsanları](#)
[Doğru Yargılamak İçin Gece](#)
[Saldırısına Hoş Geldiniz](#)
[Patlayıcı İlişkiler Kocayla](#)
[Sevişme](#)
[İğnenin Gözünden Geçmek](#)
[Umutsuzlar da Güzel Hediyeleri Hak](#)
[Ediyor Bay Ambrose Ciddileşiyor](#)
[İngiliz Standoff](#)
[Hesaplaşması!](#)
[Bayan Ambrose'un Bilgi Toplama Yöntemi](#)
[Bun in the Oven](#)
[Ücretsiz](#)
[Sevmek, Onurlandırmak ve Korumak için](#)
[Pruvada Yemin](#)
[Gereksiz Gıda İsrafı](#)
[Daha Fazla Gereksiz Pahalı Gıda İsrafı](#)
[Bir Artı Bir Üç Eder Matematiği Karl](#)
[Bir Turistik Cazibe Merkezi](#)
[Yürüyen Ölüler](#)
[Bir Adamın Kararlılığı](#)
[Balıklı Küçük Deniz Kızı \(Alıntı\)](#)
[Soyguncu Şövalye - Özel Baskı \(Alıntı\) Yazarın](#)
[Notu](#)

[Yazar Hakkında](#)
[Robert Thier'in Kitapları](#)
[İnternet ve Sosyal Medya](#)
[Sonnotlar](#)

Balıklar için Hediyeler

"Bluurgh!"

Profesyonel bir kustumuk tenekeçisinin hevesiyle geminin yan tarafına eğildim ve güzel mavi okyanusa bir dizi yarı sindirilmiş mermi gönderdim. Ancak midemin kabarması durduğunda ve ağzımın arkasını sildiğimde aşağıdaki küçük balık sürüsünü fark ettim.

"Umarım duşları seviyorsundur?" İyimser bir şekilde söyledim.

"Nedense," dedi arkamdan soğuk bir ses, "bundan çok şüpheliyim, Bay Linton."

"Sen!" Kendisine kocam diyen kalpsiz, buz gibi taş kütlesine doğru el sallayarak hırıldadım. "Sakin benimle uğraşmaya kalkma! Bu 'Bay Linton' da neyin nesi? Sevgili, en sevdiğin karına böyle mi hitap ediyorsun?"

Kustumuk menziline uzakta, yanıma yaklaşarak, her zamanki eş sevgisini gösteren soğuk bir bakış fırlattı. "*Bay Linton*, bu yolculuğa erkek kılığına girerek çıkmanızın sizin ısrarınız üzerine olduğunu hatırlatabilir miyim? Pantolon ve melon şapka giyerken size herkesin önünde 'Bayan Ambrose' diye hitap etmemi bekliyorsanız, çok yanılıyorsunuz."

Pekala, bu biraz mantıklıydı. Dang!

Neyse ki şu anda pek makul bir ruh halinde değildim.

"Elbise ve balina kemiğinden korseyle bir ay sürecektir bir okyanus maratonuna çıkmamı mı bekliyorsun?" Etrafımda sallanan gemiyi ve gıcırdayan armaları işaret ettim. "Eğilip kalkmam bile mümkün değil!"

Aniden korkulukları tuttum ve öne doğru eğilerek şanslı balıkların üzerine bir yağmur daha yağdırdım.

Yaşasın! Cömertlik için üç şerefe!

Tekrar doğrulmam epey zaman aldı.

"Örnek..." diye homurdandım. "Ayrıca, bu lanet gemiye adım atmamız senin suçundu! Balayımıza bu cehennem gemisinde başlamak gibi parlak bir fikre sahip olmasaydın, şu anda böyle hissetmezdim! I..." İçgüdüsel olarak midemi tuttum ve içindikileri dışarı çıkarmaması için onu ikna etmeye çalıştım. "Ne haltlar döndüğünü bile bilmiyorum! Daha önce birçok kez gemiye bindim ve hiç böyle bir şey olmamıştı! Şimdi balayındayım ve birdenbire kustumaya mı başladım?"

"Tanrım," dedi şu sıralar pek de sevmediğim kocam. "Gerdek gecesinden sonra aniden miden bulanıyor ve kusmaya başlıyorsun. Bunun nedenini merak ediyorum."

"Neden bir mahzen kenesi kadar gizemli davranıyorsun?" Lanet şey tekrar fokurdamaya başlayınca midemi sıkıca kavradım. "Evlendiğim Bay Rikkard Ambrose olduğuına emin misin? Konuşacak ciddi bir şey olmadıkça dudaklarını ayırmaktan nefret eden sessiz kaya? Eğer söyleyecek bir şeyin varsa, söyle!"

Bay Ambrose başını eğererek bana baktı. "Oh, sanırım sadece izlemeyi ve birkaç ay beklemeyi tercih ederim."

"Ne...bleearrh!-bu da ne demek şimdi?" Sessizlik.

"Bay Ambrose? Hey, kocacığım! Eşim! Gerçekten iyi olmayan ama yeterli olan yarım?" Midemi sakinleştirmek için derin bir nefes alarak arkamı döndüğümde Bay Rikkard Ambrose'un çoktan gitmiş olduğuunu gördüm.

Ciddi misin?

Tüm bunlar neyle ilgiliydi? Oldukça suskun olduğuunu biliyordum, ama sadece birkaç ay bekledikten sonra benimle bu konuda konuşmak mı istiyordu? *Aylar mı?*

Bu onun için bile kötüydü.

"Nesi var bunun?" Sevgili kocamın koruması, yürüyen silah dükkânı ve yüzyılın en büyük sakal yarışmasının önde gelen yarışmacısı Kerim'e dönerek sordum. "Birkaç ay beklemek mi? Ne demek istiyor?" "Bunu söylemem mümkün değil," diye gürledi koruma biraz da Yüzünde tuhaf bir ifade vardı, sonra karnıma baktı ve geminin karnına doğru koşmaya başladı.

Ne oluyor be?

Hepsinin birden zambaklara karşı alerjisi falan mı oldu?

"Zaten onlara kimin ihtiyacı var ki? Ne de olsa hala siz varsınız!" Sevgili balıklarına söyledim ve onlara iyi sindirilmiş lezzetlerden bir tur daha hediye ettim. Kimse arkadaşlarıma karşı cömert olmadığımı söylemesin.

Bir süre "cömertlik" dedikten sonra kendimi parmaklıklardan geriye ittim, zor nefes alıyordum. Arkadaşlarla vakit geçirmek çok eğlenceliydi! Balayında kusmak gibi küçük şeyler kimin umurundaydı ki? Balayında olduğum için bile şanslıydım. Bay Rikkard Ambrose'u tanıdığım kadarıyla, ay ışığının altında bir kaşık dolusu ucuz balın elime tutuşturulması büyük bir olasılıktı.

Onun yerine.

Yüzümü okyanusa dönerek muhteşem balayı gemimin sunduğu manzaraya baktım: tesadüfen küflenmiş bir yük gemisine inanılmaz bir benzerlik gösteren yelkenli yatın hafifçe sallanan güvertesinin üzerinde tuhaf denizci üniformaları giymiş garsonlar bir oraya bir buraya koşturuyor, şezlonglar, şemsiyeler ve büyük bir havuz, hepsi de uygun bir şekilde yük sandıkları olarak gizlenmiş, her yere bağlanmıştı. Sevgili kocamın, lüks bir yolcu gemisi olduğu apaçık ortada olan bu gemiyi sefil bir yük gemisi çöplüğü gibi göstermek için katlandığı çaba gerçekten inanılmazdı.

İğneleme, kraliçenin önünde eğil.

"Madem böyle muhteşem bir lüks yolcu gemisindeyim, bara gidip kibar garsondan bir içki isteyebilirim," diye mırıldandım. Omuzlarımı dikleştirerek, en yakınımdaki bir grup denizcinin, yani *garsonun*, bağlarından kurtulmuş ve güvertede kayma tehlikesi geçiren birkaç büyük kargo sandığıyla boğuştuğu yere doğru yürüdüm.

"Oy, siz beyler! Yardıma ihtiyacınız var mı?"

Yaşlı ve huysuz denizcilerden biri etrafına bakındı ve neredeyse başının üzerinde duran sandığa tutunamayacaktı. "Bay Linton?"

"Hayır, ben bu gemide tavus kuşu yeleği ve melon şapka giyen *diğer* adamım." Öne doğru bir adım atarak ilk sandığı tuttum ve itmeye başladım. "Şimdi, şuradaki iğrenç kara bulutlar gelmeden ve Zeus ile Poseidon partilerine başlamadan önce bu sandıkları desteklemeye ne dersin?"

"Ama, Bay Linton... siz... yani, siz süslü bir sekreter falan değil misiniz? Büyük patronun sağ kolu?"

Dudaklarım kıpırdadı. "Son zamanlarda genellikle bir erkeğin sağ eli tarafından yerine getirilen görevleri üstlendim, kesinlikle. Özellikle de bekâr bir erkeğin."

Denizci enerjik bir şekilde başını salladı. "Gördün mü? Önemli görevleri olan harika bir pozisyonun var! Biz basit insanların işleriyle ellerini kirletmemelisin!"

"Oh, pish-posh! Ellerimi kirletme konusunda yeterince deneyimim var!" Bir hamleyle sandığı ait olduğu yere ittim ve oflaya puflaya onu yerine bağlamak için ipleri yakaladım. "Çok ağır! Bu şeylerin içinde ne var ki?"

Denizci omuz silkti. "Pek bir şey yok. Sadece bal ve moonshine."^[1]

İpleri bıraktım ve sandık beni neredeyse bir krep haline getiriyordu. "Ne oldu?"

"Bal ve kaçak içki. Neden?"

"Sebebi yok," diye homurdandım, gülümsemem biraz gerilmişti, ama içimden yemin ediyordum, "*Bekle! Sadece bekleyin, Bay Rikkard Ambrose! Bir gün seni bunun için yakalayacağım!*" Hiçbir sebep yok."

Bir sonraki sandığa geçerek onu tuttum ve Bay Rikkard Ambrose'un boynu olduğunu hayal ederek ittim. Ve başka bir boyun-hem, *sandık*. Ve başka bir sandık. Ve bir sandık daha. Yük taşımanın bu kadar tatmin edici olabileceğini kim bilebilirdi? Kendi kendime mırıldanarak, kasaları istiflemeye ve düğümleri bağlamaya devam ettim.

-

"Düğümü atıyorsunuz, değil mi Bay Linton?" Hemen arkamdan tanidik, soğuk bir ses geldi. "Bunu yakın zamanda hallettiğimizi sanıyordum?"

Sıçradım ve sandığı bıraktım. Tek bir el yanımdan fırladı ve sallanan sandığı yakalayarak, bana çarpmadan önce yerine oturttu. Döndüm ve Bay Rikkard Ambrose ile göğüs göğüse geldim. Bakışlarımı kaldırdığımda gözleriyle karşılaştım, normalden biraz daha keskin görünen gözleriyle.

"Ne yapıyorsun sen?" diye sordu, tüylerimi diken diken eden bir sesle.

Gözlerimi kırptım. "Ne demek istiyorsun, ne yapıyorum?" "Yani neden *çalışıyorsun?*"

"Err..." Göz kırptım. Bu bir ilkti. Sanki gerçekten de çalışmamdan şikâyet ediyormuş gibiydi. Deniz tuttuğu için halüsinasyon mu görüyordum? "Bunun için bana para ödediğin için mi?"

Eğilerek güverteye yuvarlanmış bir sandığı almak için uzandım-

-Ancak taş gibi biri tarafından anında elimden kapıldı ve büyük bir güçle yerine çarptı.

"Saçmalık!" diye hızlıca bilgilendirdi beni. "Biz evliyiz. Benim sahip olduğum her şeye sen de sahipsin. Yani sana ödediğim her maaşı aslında kendin ödüyorsun. Bunun için neden çalışmak zorunda kalasın ki? Otur ve rahatla!"

Gözlerimi kırptım. "Siz kimsiniz ve Bay Ambrose'a ne yaptınız?" "Otur ve rahatla şimdi! Bu bir emirdir!"

Ben daha bacaklarımı kıpırdamadan, yakındaki bir sandığın tozunu aldı, beni sandığın üzerine itti ve buyurgan bakışlarıyla beni olduğum yere çiviledi. Sonra gözleri fal taşı gibi açılmış, kıpırdamadan, havada asılı duran sandıkları seyreden denizcilere döndü.

"Siz aptallar ne diye orada dikilip bakıyorsunuz? Acele edin ve *işinize* bakın! Size ne için para ödediğimi sanıyorsunuz?"

Denizciler bir süre daha donup kaldılar, sonra işlerine geri döndüler, şimdi eskisinden iki kat daha hızlı yapıyorlardı. Ben de tam ayağa kalkıp onları takip etmek üzereydim ki ağır, erkeksi bir el omzuma indi ve beni yerimde tuttu. Bir çift koyu renkli, deniz rengi göz benimkilere dikilmişti.

"Otur!"

Bir kaşımı kaldırdım. "Hav, hav?"

"Ciddiyim, Bay Linton!"

"Ben de öyle," diye homurdandım, kollarımı göğsümün önünde kavuşturarak. "İtaatkâr küçük bir köpek yavrusu gibi öylece oturacak değilim." Sesimi alçaltarak öne doğru eğildim. "Bunu düğünden önce halletmemiş miydik? Birdenbire bu mağara adamı tavrın da neyin nesi? Ya da-

Sözümü kestim ve yavaşça, gözlerim daraldı, ani bir anlayış zihnimde parladı.

"İşte bu, değil mi? Bunca zamandır etrafımda dolanıp durmanın sebebi! Evrak işlerine, kargoya ya da herhangi bir işe yaklaşmama izin vermemenin nedeni!"

"Ehem. I-"

"Ve Karim... o da biliyordu, değil mi? Ve hiçbir şey söylemedi!"

Titreyen bir elimi karnımın üzerine koydum.

"Herhangi bir iş yapmama izin vermemenizin, işle ilgili herhangi bir belgeye veya geminin yüküne yaklaşmama izin vermemenizin nedeni-"

"Şimdi, buraya bakın! Neden üzgün olduğunuzu anlayabiliyorum

ama-" "-Çünkü üzerine kusacağımdan korkuyorsun!"

Gözlerini kırıştırdı.

"Ha! Birdenbire söyleyecek bir şeyin kalmadı mı?" Ayağa kalkarak öne doğru bir adım attım ve çok kalın yontulmuş göğsünü dürttüm. "Küçük bir deniz tutması yüzünden tek bir parmağımı bile kaldırmama izin vermeyecek misin? O kadar da kötü değil! Tamamen kontrol altında tutabilirim ve- bluuurgh...! Grrrrnnk! Blaaagh!"

"Ne diyordunuz?" diye sordu Bay Rikkard Ambrose, son derece sinir bozucu bir mucize eseri on yaşındaki son model ayakkabılarını hedef alan kusuğun yolundan çekilmeyi başarmıştı.

"Blargh! Argh!"

"Ben de öyle düşünmüştüm, Bay Linton."

Ellerimi kalçalarımaya koydum, çünkü bir daha aşırı hassas mideme yaklaşmalarına izin vermeyeceğimden emindim ve ona ters ters baktım.

"Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz! Bu sadece bir tesadüf!"

"Eminim."

"Karaya ayak basar basmaz yağmur gibi yağacağım!"

"Bunun üzerine bahse girmek ister misiniz, Bay Linton? Tercihen büyük miktarda bir paraya?"

Yakındaki denizcilerden bazılarının bile yüzünü kızartan bir küfürle karşılık vererek onu ittim ve en yakındaki sandık yığınınaya doğru ilerledim. Bunu bana emir vermek için bir bahane olarak kullanabileceğini mi düşünmüştü? Sırf midem birazcık rahatsız diye beni boş boş oturabileceğini mi sanıyordu? Ha! Değerli kargosunu kustumuk mermilerinden korumak için başka bir yol bulması gerekecekti. Sevgili kocamı tanıyorum, eğer kaçak içki gönderiyorsa, biraz kustumuk sadece tadını iyileştirmeye yarayacak kadar ucuzdur.

Denizcilere tekrar katılarak işime devam ettim -en azından yapabildiğim kadarıyla. Düğüm atmama ve branda sermeme izin veriyordu ama ne zaman bir sandığı kaldırmaya çalışsam, Bay Rikkard Ambrose anında ensemde bitiyor, elimden kapıyordu. Bu gerçekten Bay Ambrose muydu, yoksa lanet olası nakliyeciyi mi? İnsanı çıldırtmaya yetiyordu! Denizcilerin yüzlerindeki gevşek ifadeye bakılırsa, onlar da büyük patronun bu tür davranışlarına alışık değillerdi.

"Duracak mısınız?" Ben daha dokunamadan son sandığı kapıp götürdükten sonra tısladım.

"Hayır."

"Bunun retorik bir soru olması gerekiyordu!"

"Gerçekten mi?"

Konuşmadığını umduğum bir dilde bir şeyler homurdanarak onu geçtim ve iplere atladım, değerli kargosuna kustumuk koruması sağlama çabasıyla bu görevi de benden alamadan sandığı yerine sabitledim. Denizciler çoktan güvenli bir mesafede durmanın daha akıllıca olacağına karar vermiş ve kendilerini birdenbire bundan çok daha ilginç görünen başka bir yük yığınınaya çekmişlerdi.

Hainler! Bu bana insanlarla yükümü paylaşmayı öğretmeli. Burada onlara işlerinde yardım etmek için yolumdan çekildim, sadece beni terk etmeleri için

Tek başıma ve patronum her şeyi kendisi yaptığı için hiçbir iş yapmak zorunda kalmadan.

P e k â l â ... Her nasılsa, bu kulağa düşündüğüm kadar korkunç ve haince gelmedi.

Dang!

"Bay Linton?"

"Şimdi ne olacak?" Dönerek Bay Ambrose'a bu gece kanepede kimin yatacağını açıkça belli eden bir bakış attım. Tabii bu lanet gemide bir kanepemiz olsaydı. Hassiktir!

"Bu," dedi, yanımdan geçip sandık yığınının doğru işaret ederek, "doğru düğüm değildi."

"Ne-"

Bir dalga gemiye çarptı ve her şey şiddetle sarsıldı. Islak güvertede kayarak ayağımı kaybettim ve zemine doğru sürüklendim. Şok. Acı. Yukarıdan kocaman bir gölge bana doğru koşuyordu! Kahretsin! Sandık!

İçgüdüsel olarak kollarımı kaldırmaya çalıştım. Ama onları beni korumaları için kaldıramadan.

Thud!

Bay Rikkard Ambrose gözümün görebildiğinden daha hızlı hareket ediyordu. Bir an, bağlarından kurtulan sandık doğruca karnıma doğru ilerliyordu. Bir sonraki adımda, sırtına çarpan devasa şeyi tutarken çenesi sıkılı, kasları gergin bir şekilde üzerimde duruyordu.

"Ne kadar centilmensin," dedim ona. Kaşlarımı çatarak elimi alnına götürdüm. "Hasta mısın?"

"Rica ederim, Bay Linton," diye mırıldandı kocam sıkılmış dişlerinin arasından. Sırtını zorlayarak sandığı itti ve sandık bir gümbürtüyle yığının üzerine geri kayd. Yüz ifadesinden, yanağındaki bir kasın bir kez seğirmesi dışında, yarım taş ağırlığının etine batmasından duyduğu acıya dair en ufak bir belirti yoktu.

"Biliyorsun... bunu yapmana gerek yoktu. Canım acırdı ama iyi olurdum." Gururla çenemi kaldırdım. "Ben güçlüyüm!"

Deniz rengi gözleri uzun bir süre, nedense normal görüldüğünden daha uzun bir süre benimkilere baktı, sonra uzanıp yanağıma hafifçe dokundu. Bakışları sanki paha biçilmez ve tamamen sigortasız bir hazineymişim gibi üzerimde gezindi. "Şu anda değilsin."

Arkasını dönerek kaptanın kamarasının kapısına doğru ilerledi. Kapı aralığında durdu.

"Yakın gelecekte daha dikkatli olun, Bayan Ambrose. Bu bir emirdir!"

Ve böylece gitmiş oldu.

Az önce geniş, geri çekilen bir sırt gördüğüm yere baktım. Onun nesi vardı böyle? Bu sadece garip değildi. Bu onun ötesinde bir şeydi. Neredeyse sanki-

"Gemi ahoy!" diye bağırdı çok çok yukarılardan, karganın yuvasından.^[2]

"Gemi batıya doğru!"

İçgüdüsel olarak döndüm, buradan güverteden bildiğim halde Hiçbir şey göremeyecektim ve gerçekten de gördüğümde donup kaldım. Uzakta, deniz ile gökyüzü arasındaki sınırda, bir duman sütunu göğe doğru yükseliyordu. Birkaç dakika sonra, okyanusun üzerinde uzaklardan gelen bir patlama sesi duyuldu.

Vay, vay... Görünüşe göre balayım ilginçleşti.

Cehenneme Yolculuk Yapan Gemi

Yaklaşık yirmi beş mil batıda, dalgalı okyanusta bir gemi seyir sorunları yaşıyordu. Bunların çoğu yolcuların mürettebatı öldürmeye çalışmasından kaynaklanıyordu.

"Bu kölelerin kafeslerinden çıkmasına kim izin verdi? Önce onları dışarı çıkarın

"-aagh!"

Bir kalas şişman adamın suratına çarparak onu duvara geri fırlattı ve bayılttı. Kaburgalarının çıkıntısına bakılırsa dünyanın en korkunç diyetini yapmış olması gereken kalası kullanan genç siyah adam, adamın taşaklarına bir darbe daha indirmeyi düşündü, sonra enerjisini korumaya karar vererek eğildi ve baygın kölenin kemerinden anahtarları çıkardı. Yakındaki bir kapıya doğru koşarak mandalı geri çekti ve kapıyı açtı, bunun üzerine paçavralar içindeki düzinelerce aynı derecede sefil, koyu tenli figür şaşkınlıkla ona baktı.

"Ne bekliyorsunuz?" diye bağırdı genç adam. "Dışarı! Kımıldayın!"

Bir an sessizlik içinde geçti; sonra insanlar ayağa fırladılar, ancak ayak bileklerine dolanan zincirler tarafından hemen aşağı çekildiler. İleriye doğru koşan genç adam bir anahtarı ilgili kilide sokarak ilk adamı serbest bıraktı. Sonra ikinciyi. Sonra üçüncüyü. Yavaşça, inanamayarak ayağa kalktılar ve tökezleyerek koridora çıktılar.

Birkaç dakika sonra yukarıdaki bir kapı çarptı ve ayak sesleri dar ahşap merdivenlerden aşağıya doğru gürledi. Bir grup adam koridora fırladı, vücutlarının her yerine dağılmış yaraları ve giysi niyetine giydikleri paçavraları sıırıslam eden terleriyle diğerlerinden daha yırtık pırtık ve sefil görünüyorlardı. Ancak iki önemli fark vardı. Birincisi, ellerindeki silahlar. İkincisi, gözlerindeki şiddetli ateşle yanan bakış.

"Başardık!" diye kükredi öndeki iri yarı bir adam, kırık bir karyola direğine benzeyen devasa bir sopayı havada sallayarak. "O İspanyol piçlerini yendik! Bunu duydun mu, Ito, seni küçük çakal?"

"Harika, Kojo!" Bir kulağından diğerine ılık saçan genç adam ileriye doğru yürüdü. "Millet, her şey yolunda! Sadece Kojo! Her şey yolunda!"

Endişeyle kaskatı kesilmiş olan yeni serbest bırakılmış köleler rahatlamış bir şekilde duvara yaslandılar.

"Hadi herkes güverteye çıksın!" Kojo bağırdı. "Bu cehennem çukurunda yeterince kapalı kaldık. Biraz temiz deniz havası almak istiyorum!"

Hışımlla merdivenlere doğru yürüdü ve bir iki dakika sonra kalabalık da onu takip etmeye başladı. Herkesin üzerinde ürkütücü bir sessizlik vardı, sanki kimse bu rüyadan uyanmaktan korktuğu için konuşmaya cesaret edemiyordu. Ancak güverteye adım attıklarında erkekler ve kadınlar arasında bir fısıltı yayıldı.

"Bu... bu gerçekten oldu mu?"

"Bunu gerçekten yaptık mı?"

"Biz... biz özgür müyüz?" "Özgürüz!"

"Özgürüz! Hahahaha, özgürüz! Özgürüz!"

Tezahüratlar kalabalığın üzerinde yükseldi ve zincirler ve prangalar havaya uçarak korkulukların üzerinden geçip okyanusta kayboldu. Herkesin Ito'o'nun sesini duyurabileceği kadar sakinleşmesi epey zaman aldı.

"Hey, Kojo! Kojo, buraya gel!"

Herkes sessizleşti ve kendilerini özgürlüğe götüren iki kahramanı izlemeye koyuldu.

"Beyazları ne yaptınız?" Ito'o sordu. "Özellikle de denizcilere. Senden istediğim gibi onları kilit altına aldın mı?"

Kojo homurdandı "Daha iyi! Senin iyiliğin için iyi davranmaya çalıştım, seni lanet olası barışsever, ama..." Sırıtarak, oniks kas yığını sopasını sıvazladı. "O piçler inatçılık ediyorlardı, ben de kafalarını ezdim!"

Ito'o gözlerini kırıştırdı.

"Ya ikinci kaptan?"

"O da inatçılık yapıyordu." "Yani..."

"Kafasını parçaladım." "Peki ya komutan?"

"Wham! Kafasını ezdi."

"Peki ya kaptan?" Ito'o'nun göz kapağı seğirdi. "Onun da kafasını ezdin mi?"

"Hayır."

"Tanrıya şükür!"

Kojo gururla fıçı göğsünü yumruklayarak, "Onu denize attım," diye ilan etti. Etrafındaki insanlar alkışladı.

Itoro eliyle yüzünü kapattı. "Harika. Harika. Sana tek bir sorum var, Kojo, dostum..."

"Evet?"

"Aramızda bu gemiyi nasıl idare edeceğini bilen var mı?" Ardından uzun, çok uzun bir sessizlik anı geldi.

"Oh, kahretsin."

Geminin pruvasında durarak elimdeki teleskoptan uzakta yükselen duman sütununu inceledim.

"Gidip araştıralım derim," dedim.

"Gerçekten mi?" Yanıma yaklaşan Bay Ambrose kaşlarını yarım milimetre kadar kaldırdı. "Kadınların hâlâ oy kullanma hakkına sahip olmaması ne büyük şans o zaman."

Rikkard Ambrose Kadınların Oy Hakkını Destekleme Vakfı'nın yakında kurulacağını açıklayan duyuruyu ona anlatmayı çok istiyordum ama sonunda vazgeçtim. Ne de olsa doğum gününde ona sürpriz yapacak bir şeye ihtiyacım vardı.

"Ama orada ilginç bir şeyler oluyor olabilir!" İtiraz ettim. "Suyun üzerinde yankılanan bağırışlar ve çığlıklar mı? Barut dumanı yükseliyor Havada mı? Evet, eminim çok ilginçtir."

"Gördün mü?" Işıldayarak uzandım ve yanaklarını okşadım. "Bana katılıyorsun, Dicky Darling."

"Bay

Linton?"

"Evet?"

"Bana bir daha böyle hitap edersen, bir gün uyandığında tüm erkek kıyafetlerinin rahibe kıyafetleriyle değiştirildiğini görebilirsin."

Ürperdim. İtiraf etmeliydim, çok iyiydi.

"Ama oraya gitmeliyiz!"

"Neden?"

Neden? *Neden?*

Onu boynundan tutup sarsmak istedim. Ne tür bir insan, denizde zor durumda olan bir gemi gördüğünde *neden* yardım etmesi gerektiğini sorar?

"Bir yandan, gitmenin herhangi bir yararı var mı?" diye kısaca ve acımasızca özetledi. "Öte yandan, çatışmalar devam ederken bilinmeyen bir tehlike olduğu kesin. Riskler arasında geminin ve kargonun hasar görmesi, mürettebatın hayatını kaybetmesi ve bu arada kargonun aksine, geminin

sigortalı, bilinmeyen yabancı taraflarla diplomatik çatışma, kargo teslimatında gecikmeler, vesaire, vesaire."

Görünüşe göre evlendiğim kişi.

"Ve son olarak," diye ekledi, bana doğru eğildi ve kimsenin göremeyeceği kadar hızlı bir hareketle yanağımı okşadı, "oraya gitmek seni tehlikeye atar."

Oh.

Beni en yakın direğin arkasına çekip herkesin göremeyeceği bir yerde dizlerimi titreten bir öpücük kondurduğunda kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. İçimde bir sıcaklık yükseldi ve ona sıkıca sarıldım.

"Şimdi... bu karmaşayı görmezden gelme yönündeki akıllı ve mantıklı kararına hala bir itirazınız var mı?"

"Wrgsfgl."

"Yeterli." Hemen bırakarak direğin arkasından çıktı ve ikinci kaptana işaret etti. "Tüm yelken açın!"^[3]

"Mankafa! Seni öldüreceğim!"

"Şimdi, şimdi, acele bir şey yapma." Kojo kürek büyüklüğünde iki elini kaldırdı.

"Rash? Rash mi? Lanet olası bir yelkenlideyiz ve senin aklına bu sefil enkazdaki yelken kullanabilen herkesi öldürmek gibi parlak bir fikir mi geldi? Neden, Kojo? Neden?"

"Şey..." İri adam başını eğdi. "Bunu hak ettikleri için mi?" Itoro'nun elleri büküldü. Ona doğru gönderdiği öldürücü bakışlara bakılırsa Kojo, bu argümana katılmadığını belirtti.

İri adam fark etmiş gibiydi. "Şimdi, aceleci davranma Itoro. Ne de olsa biz özgürlük için savaşan silah arkadaşlarıyız! Kardeşler arasında asla kavga olmamalı! Ayrıca..." Geniş bir gülümsemeyle, pazularını esneterek bir poz verdi. "Seni zaten ezip geçtim."

"Biri bana zincir getirsin! Bu salağı boğmak için bana zincir getirin!"

"Err..." Diğer adamlardan biri başını kaşıdı. "Tüm zincirleri denize attık, Itoro."

"O zaman ip!"

"Um... tüm halatlar da. Yelkenleri tutanlar hariç. Bıçaklı birkaç adam göndermemi ister misiniz?"

"Hayır!"

Gemide tansiyon çok yüksekti. Kimse ne yapacağını bilmiyordu. Tam o anda gemiden bir ılık yükselmeseydi neler olabileceğini kimse bilmiyordu.

"Bir gemi! Orada bir gemi var!"

Bir anda güverteye sessizlik yayıldı. Sessizliğin altında bir parça dehşet gizliydi. Yüzü asık olan Itoro, bağırarak adamın küpeştede durup uzaklara baktığı yere doğru ilerledi.

"Nerede?"

"Orada! İşte orada!"

"Bana bir teleskop getirin!" Itoro kükredi, sonra diğer adama döndü. "En iyi gözlerle sahip olan sensin. Bayrağı görebiliyor musun? Korsanlar mı?"

"Bu...hayır! Hayır, bu ulusal bir bayrak! Kesinlikle!"

Rahatlamak yerine herkes gerildi. Korsanlardan bile daha fazla karşılaşmaktan korktukları bir şey vardı. Belirli bir ulusun üyeleriyle karşılaşmak. Belirli bir imparatorluğun.

"Bunlar... onlar mı?" Kojo homurdanarak Itoro'nun yanına yaklaştı.

"Bir bakayım... onlar... onlar... hayır! Üzerinde kırmızı ve beyaz ha olan mavi bir bayrak dalgalandırıyorlar!"

"İngilizler!" Itoro'nun yüzüne umut yayıldı.

"Evet! Britanyalılar!" Kojo yumruğunu havaya kaldırdı, sonra yavaşça tekrar indirdi. "Yani... bu iyi mi?"

"Mankafa! İngilizlerin köle ticaretini yıllar önce kaldırdığını bilmiyor musun? Hatta bazıları bunu başkalarına dayatacak kadar ileri gidiyor!"

"Onları selamlayalım mı?"

"Kesinlikle!" Genç adamın gözlerinde umut parlıyordu. "Diğer azat edilmiş köleler arasında, içinde bulunduğumuz bu şeyi nasıl yönlendireceğini bilen bir ya da iki balıkçı olup olmadığını sor. Gemimizi o tekneye mümkün olduğunca yaklaştırmalıyız! Şansımız yaver giderse, bize iyi niyetiyle yardım edecek onurlu ve hayırsever bir beyefendiyle karşılaşırız."

Cömert Bir Hayırsever

Uzaktaki geminin bize doğru ilerleyişini ilgiyle izledim. İzlediği rota oldukça... alışılmışın dışındaydı. Seksen yedi derece bükülmüş zikzak bir çizgi her gün görebileceğiniz bir şey değildi.

Denizcilerden biri fısıldayarak, "Sizce o geminin kaptanı arada sırada bir ya da on kadeh şarap içmekten hoşlanır mı?" diye sordu.

Karnım guruldadı.

"Lütfen!" İnledim. "Şaraptan bahsetme. Ya da sıvılardan. Ya da yemekle ilgili başka bir şeyden."

"O gemi..." Bay Ambrose yanıma yaklaştı, gözleri sonsuz derecede kısılmıştı. "Sorunun kaynağının şarap ya da başka bir tür alkollü içki olduğundan çok şüpheliyim. Hiçbir denizci bu şekilde denize açılmaz. Burada bir *bit* yeniği var gibi görünüyor."

"Sen... az önce yemekten bahsetmemekle ilgili söylediklerimi duydun mu?"

"Ancak bununla gerçekten ilgilenmemize gerek yok. Kızartacak daha büyük balıklarımız var."

Bu kocam karısını dinleme konusunda gerçekten inanılmaz yetenekliydi, değil mi? Balayımız sırasında minnettarlığımı göstereceğimden emin olmalıydım.

"Hm..." Gözleri bir kez daha belli belirsiz kısıldı, "Hızlandılar. Ve gerçekten bu yöne doğru gidiyorlar. Görünüşe göre bizi takip etmeye niyetliler. Ama bizden bir şey istiyorlarsa, kesinlikle mütevazı bir pasta yiyecekler ve çerez parası ödemekten kurtulamayacaklar. Kimsenin bizden faydalanmasına ve bizi evimizden barkımızdan etmesine izin vermeyeceğim."

Korkuluklara tutunarak hızla öne doğru eğildim. "Bluuurgh! Grrg!"

"Bana teşekkür etmek için eğilmenize gerek yok. Ne de olsa sen benim gözbebeğim sayılırsın."

"Bleeargh!"

Küpeştenin arkasından bir kez daha yüzeye çıktığımda, gemi bize oldukça yaklaşmıştı bile. Güverteye dağılmış insanlar vardı, hatta bazıları armalardan sarkıyordu. Koyu tenli insanlar. Herkes çılgınca el sallıyor, açıkça dikkatimizi çekmeye çalışıyordu.

"Hâlâ denemek ve onlardan kaçmak istiyor musun?" Karnımı tutarak nefes nefese kaldım. Evlilikle ilgili bazı yükleri paylaşmak için dirseğimi onunkine geçirmek istiyordum ama kollarından birinin beni nasıl sardığını fark etmeden edemedim.

Ya da diğer elinin saçlarımı yüzümden nasıl uzak tuttuğunu. Kalbimin sıkıştığını hissettim.

Lanet olsun! Eğer götlük yapıyorsa, neden lanet bir Romantik kış mı?

"Hayır. Şimdi olmaz." Başını salladı, yüz ifadesi bir salatalık kadar soğuktu. "Şu anda doğrudan rotamızdalar. Onlardan kaçınmaya çalışırsak, bu işle uğraşmaktan daha fazla zaman kaybederiz. *Dökülen süt için* ağlamanın faydası yok. Ben buradayken, başımıza geleceklerle başa çıkmak *çocuk* oynuncağı olacak."

Romantizmin canı cehenneme! Bu piçi yakalayacaktım! Evet, balayı gecelerimizi dört gözle bekliyordum. O elime geçer geçmez...mwahahaha...

Ellerini birbirine sürterek kıkırdayan kötü kadını ekleyin.

"Ferguson!" Bay Ambrose havladı. Görünüşe göre, bir gün için yeterince yemek metaforu yapmıştı. "Teleskop!"

Bir denizci koşarak istenen nesneyi ona uzattı ve Bay Ambrose nesneyi gözüne doğru kaldırarak bakışlarını uzaktaki geminin üzerinde gezdirdi. Zaten kaskatı olan bedeni oracıkta buza dönüştü.

"Bay Linton?"

"Evet?"

"Güvertenin altına gidin. Hemen!"

"Ve bu emredici ses tonunun benim üzerimde işe yarayacağını mı düşünüyorsun, tam olarak neden?"

Tek kelime etmeden teleskopu bana uzattı.

Teleskobu gözüme doğru kaldırarak gemiyi bulana kadar kaydıldım ve gördüm...

Duman.

Kurşun
delikleri.

Kan.

"Bu yeterli bir sebep mi?" diye sordu tanıdık soğuk sesi görüş alanımın ötesinden. "Git. Şimdi!"

"Bir dakika bekle..." Elimi kaldırdım. "Bir kavga oldu, evet. Ama bitmiş gibi görünüyor. Şurayı, şurayı ve şurayı görüyor musun?" Geminin farklı yerlerini, insanların dolaştığı yerleri işaret ettim. "Hepsi birbirine yardım ediyor. Kavgada ediyormuş gibi göründükleri tek şey geminin dümeni."

"Bu da seni aşağıya göndermem için yeterli." Sesi, dişi aslanının uyuduğu mağaradan tehlikeli karıncaları kovalayan aşırı korumacı bir aslan gibi hırıltılı geliyordu. Nesi vardı bunun? Bana doğru dönerek, gözleri neredeyse çaresiz bir şekilde bana baktı. "Sadece... git?"

Nasıl oldu da birden sesi bu kadar nazik çıktı?

"Birkaç adım geri gideceğim," diye kabul ettim. "Her ihtimale karşı." "Hm." Başını salladı. "Yeterli."

"Oh, öyle, değil mi?"

"Gerçekten de öyle. Size güveniyorum."

Sonra başını çevirip Kerim'e baktı ve ona anlamlı bir bakış attı. İri yarı koruma hemen yanıma geldi ve elini kılıcının kabzasına koydu.

Evet, bana güvenmişti. Bana kesinlikle güveniyordu, ikiyüzlü piç.

Yine de...

Neden birdenbire ağzımın kenarlarında bir gülümseme belirdi?

Dalgaların çarpması ve armaların gıcırdaması düşüncelerimi bölmeden önce bu soruya cevap verme şansım olmadı. Birkaç dakika sonra, sancak tarafında yelkenleri yırtık pırtık bir gemi belirdi ve yanımıza yaklaştı. Geminin küpeştesi ve yelkenleri gerçekten de kurşun delikleriyle doluydu ama geminin kendisi son derece zarif ve lüks görünüyordu. Altın süslemeler, asil armalar ve nişanlarla bezenmiş parlak renkli yelkenler, pahalı tropik ağaçlardan yapılmış uzun güverte yapıları...

Yanık izlerine ve kurşun deliklerine rağmen, bu şeyin bizimkinden çok daha iyi bir balayı yolcu gemisi olacağı dikkatimden kaçmadı. Ancak güverteye yayılmış birkaç düzine siyah erkek ve kadın, en hafif tabirle hoş bir balayı geçirmiş gibi görünmüyordu. Yırtık pırtık giysiler içindeki yaklaşık elli kişi etrafa dağılmış, belirsiz bir şekilde etrafta dolanıyor, gözleri belirsizlik ve korku karışımıyla bize sabitlenmişti. Ve bunların hepsi Bay Rikkard Ambrose'a bakmaktan kaynaklanmıyor gibiydi.

"Kimsiniz siz?" Bay Ambrose bakışlarını rengarenk mürettebatın üzerinde gezdirerek sordu. "Bizden ne istiyorsunuz?"

Soruları cevapsız bırakılırsa, sevgili kocamın yanındaki sakallı ve sarıklı iri adamın top atış talimi yapacağı söylenmemiştir.

Diğer gemideki koyu tenli mürettebat bakışlarını değiş tokuş etti, sonra birbirlerine sokularak bilmediğim bir dilde fısıldaşmaya başladılar. İngilizce, İspanyolca, Portekizce ve Fransızca'daki küfür yetkinliğim düşünöldüğünde bu oldukça önemli bir şeydi. Sonunda, kırık dökük bir İngilizceyle konuşmaya başlayan talihsiz bir kurbanı öne doğru ittiler.

"Biz...biz...biz köleyiz. Şeyden alındık... şeyden..." Çaresizce başını kaşıdı. Görünüşe göre, doğduğu yerin İngilizce adını bilmiyordu. Belki de bir adı bile yoktu. Sonunda eliyle güneydoğuyu işaret etti.

Bay Ambrose, "Afrika'da bir yer," diyerek bariz bir çıkarımda bulundu. "Büyük olasılıkla doğrudan evlerinden alınmışlar. Ancak köle ticaretini hala açıkça uygulayan çok az ülke kaldı. Kim..."

Diğer geminin direğine baktı ve ben de onu takip ederek orada asılı olan bayrağı seçmeye çalıştım. Ancak geriye paçavralar ve parçalardan başka bir şey kalmamıştı.

Anında, soğuk bakışlarını talihsiz çevirmene yeniden odakladı. "Seni kim kaçırdı? Kimden kaçtın?"

"İspanya. İspanya tarafından yakalandık."

Başkaları fark etmeyebilirdi ama ben bu adamı yıllardır takip ediyordum ve yüzünü oldukça yakından inceleme fırsatı bulmuştum. Yanağındaki minik kas seğirmesini fark etmek benim için çok kolaydı.

"İspanya mı? Hm. Demek İspanyollar, öyle mi? İlginç. Gerçekten de çok ilginç." Bay Ambrose'un soğuk bakışları zavallı tercümanı delip geçti. "Anladığım kadarıyla efendilerinizi alt etmeyi başarmışsınız?"

"Onlarla savaştım!" Adam gururla başını salladı. "Kazandım! Çoğu gitti. Geri kalanlar geminin karnına hapsedildi."

"Gerçekten mi?" Bay Ambrose başını hafifçe eğerek yontulmuş çenesini sıvazladı. "Sadece meraktan soruyorum, isimleri nedir?"

Adam çaresizce arkasına baktı, sonra omuz silkti. "Bilmiyorum. Sadece önemli olduklarını biliyorum. İpek giysiler. Altın. Mücevherler. Çok önemli."

"Gerçekten mi?" Bay Ambrose tekrarladı, gözleri yukarıda bahsedilen mücevherler gibi parlıyordu. Yine de bir şekilde, hâlâ dikkatle o gemiye odaklanmasının nedeninin söz konusu mücevherler olmadığı izlenimine kapıldım. Öyle olsaydı, geminin talihsiz yolcularının tüm parlak bibloları, banknotları ve altın diş dolguları için bir denizcinin hizmetlerini çoktan takas etmiş olurdu. Bunun yerine, hâlâ orada duruyordu.

Konuşuyoruz.

Kesinlikle bir şeyler oluyordu.

"Ee," diye konuştu, yüzü kafasında neler döndüğüne dair en ufak bir ipucu bile vermiyordu. "Tekrar ediyorum, ne istiyorsunuz? Bizi neden durdurdunuz?"

Siyah adam rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Biz... yolu bilmiyoruz. Ulaşmalıyız. Kölelerin olmadığı bir yere. Lütfen."

"Şey..." Bay Rikkard Ambrose bir kez daha çenesini sıvazladı ve yüzündeki tek bir kası bile oynatmadan sıkıntılı bir ifade vermeyi başardı. "Yardım etmeyi çok isterdim ama korkarım ki bu biraz sorunlu olacak. Ben, işverenim tarafından kargomu zamanında teslim etmekle görevlendirilmiş mütevazı bir gemi kaptanından başka bir şey değilim. Size yardım ederek gecikmelere neden olursam, amirimin beni sert bir şekilde cezalandıracağından korkuyorum."

"Pffft!" Kabarmak üzere olan kahkaha patlamasını bastırmak için tam zamanında elimi ağızıma kapatmayı başardım.

"İşte, gördünüz mü?" Bay Rikkard Ambrose kasvetli bir yüz ifadesiyle bana doğru döndü. "Amirim şimdiden öfkesini zor kontrol ediyor." Sonra bana doğru döndü ve eğildi. "Size yalvarıyorum efendim, lütfen bu değersiz aptalı affedin. Yardımsever kalbimin iş için iyi olmadığını biliyorum ama kendime engel olamıyorum."

Çenem neredeyse yere çarpacaktı. Nasıl...ne zaman...nerede...ve en önemlisi,
Ne oluyor be?

"Ama," diye devam etti, çevirmene dönerek, ona ya da bana bir şey söyleme fırsatı vermeden, "eğer işverenime size yardım etmekten dolayı zarar etmeyeceğimizi, bir miktar kâr elde edeceğimizi kanıtlayabilirsem, yardım etmekten çok memnun olurum."

Sinsi piç. Demek peşinde olduğu şey buydu. Kazanç elde ederken, aynı zamanda peşinde olduğu hain amaç için kendini iyi adam olarak mı gösteriyordu? Oh, ben... Ben...

...kesinlikle hiçbir şey yapamayacağım. Kahretsin!

Sinsi, buz gibi bekar oğlu bekar! İşleri bu şekilde ayarladığına göre, tek yapabileceğim bu maskaralığa ayak uydurmaktır. Ancak...

Bu, bunu yaparken eğlenemeyeceğim anlamına gelmiyordu, değil mi?

"Soytarı!" diye bağırdım ve bir adım öne çıkarak Bay Rikkard Ambrose'un kafasının arkasına bir tokat attım. "Yine mi zamanımı ve paramı boşa harcıyorsun? Bir programımız var! Sana her zaman ne söylediğimi hatırlamıyor musun? Bilgi güçtür, zaman paradır!"

Sonra sırf şaka olsun diye kafasının arkasına bir tokat daha attım ve neredeyse sevgili silindir şapkasını denize uçuracaktım.

Bay Rikkard Ambrose çok ama çok yavaş bir şekilde dönerek buz gibi gözlerini bana dikti. "Evet, efendim. Çok özür dilerim efendim. Hatalıyım, efendim."

Diğer geminin mürettebatının şu anda Bay Ambrose'un yüzünü görememesi büyük bir şanstı. Öte yandan, bunu görebildiğim için kendimi oldukça şanslı hissediyordum. Birincisi, beni canlı canlı yiyecekmiş gibi görünüyordu ve ikincisi...

Duh.

Rikkard Ambrose'un yüzüydü. Bu adamla evlenmemin bir sebebi vardı.

"Harrumph!" Çenemi kaldırarak ona bana itaatsizlik etmeye cüret etmemiyon bakışı attım. "Bunu hatırlasan iyi edersin! Daha sonra pişmanlığını göstermek için bolca fırsatın olacak. Şimdilik bu insanlardan ne koparabileceğine bak. Zaten yeterince zaman kaybettik."

"Emredersiniz, efendim! Hemen efendim!" Sert bir şekilde eğilerek döndü ve ben de oyuna uyarak güvertede ilerlemeye başladım. Ancak bir sandık yığınının arkasında gözden kaybolduğum anda durdum ve şiddetli bir kıkırdama kriziyle neredeyse yere yığılıyordum. Lanet olası meyve yarasası! Bu inanılmazdı!

Gülmekten yere yığılma isteğimi bastırmaya çalışarak bir elimi ağzıma kapattım ve sandık yığınının kenarına yaklaşıp dikkatle dinlemeye başladım. Çok uzak olmayan bir yerden, Bay Ambrose'un tatlı sesi bana doğru süzülüyordu.

"Her gün nelerle uğraşmak zorunda olduğumu görüyor musun?" diye seslendi zavallı, acınası, kovalanan çalışanımın sesi köşeden. "Size tüm kalbimle yardım etmek istiyorum. Ama bu işveren ensemde solurken..."

Sandık yığınının arkasında sırttım.

Sadece bekle, kölem! Seni elime geçirdiğimde, boynuna yapacağım şeyin nefes almakla pek ilgisi olmayacak.

"Lütfen!" Çevirmenin sesini duydum, artık neredeyse yalvarıyordu. "Yardıma ihtiyacımız var! Nereye gideceğimizi bilmiyoruz! Gemiyi nasıl hareket ettireceğimizi bilmiyoruz! Eğer İspanyollar bizi yakalarsa..."

Dikkatlice, tepeden bakabilecek hale gelene kadar kendimi kasa yığınının kenarından yukarı çektim. Bay Ambrose, yüce gönüllülük ve yardımseverlik ustası, korkulukta pişman bir pozda duruyordu. Az ötede çevirmen ellerini ovuşturuyor, yüzünde endişeli bir ifade vardı.

"Ne yapabiliriz? Lütfen! Ne isterseniz yaparız!"

Başımı kasaya çarpma isteği duydum.

Seni zavallı aptal. Zavallı, zavallı aptal.

Her an.

Her an olabilir.

"Ne kadar paran var?"

Bingo!

"Biz...biz köleler. Sadece kaçıyoruz. Paramız yok."

"Altın? Mücevher? Saygın bir bankadan kredi?"

Yüzümü ellerimin arasına sakladım. Ama iki parmağımın arasındaki bir çatlağı açık tuttum, ortaya çıkan felaketi izlemenin cazibesine karşı koyamadım.

"Hayır! Biz köleyiz! Giysilerimiz ve üzerinde durduğumuz gemi dışında hiçbir şeyimiz yok."

"Hm..." Aniden düşünceli bir çift soğuk göz, pruvasında *Tesoro de España* yazan altı direkli lüks gemiye dikildi. Yanılmıyorsam İspanya'nın Hazinesi. Gözlerinde, altın bir dağın yansıttığı güneş gibi düşünceli bir ısıltı belirdi. "Yani bu gemiden başka bir şeyiniz yok...?"

Uğraşamayacağınız Güçlü İnsanlar

Bir anlaşmaya varılması uzun sürmedi. Bir gemiyi bile idare edemeyen insanların gemiye ne ihtiyacı olabilirdi ki? Kendilerini evlerine gönderecek birini bulabilirlerse, gemiden kurtuldukları için mutlu olacaklardı. Nazik Kaptan Ambrose da onlara, elbette uygun bir ücret karşılığında, kendisini istihdam eden şirkete ait bir gemi bulmaktan mutluluk duyacaktı.

Ne kadar iyi bir adam.

"Ama... artık geri dönemez miyiz?" Çevirmen sordu.

Alelacele çıkarılıp Bay Ambrose'un gemisinin güvertesine yerleştirilmiş katlanabilir bir masada oturuyorlardı. Kargo yığınları arasında fazla yer yoktu ama Bay Ambrose'un tek bir bakışı, diğer gemiye adım atmama izin vermektense beni bağlayıp kargo ambarına atmayı tercih edeceğini anlamam için yeterliydi. Aslında, gözlerindeki soğuk ışıltıya bakılırsa, daha sonra beni yine de bağlayabilirdi.

Hm...balayı malzemesi.

"Şu anda değil." Bay Ambrose'un çevirmene verdiği yanıt beni ne yazık ki şimdi ve buraya geri getirdi. Daha sonra, tatlı fanteziler. "Kendi adamlarınız gemiyi idare edemez ve ben de Afrika'ya geri dönecek kadar uzun bir yolculuk için kimseyi ayıramam. Ayrıca, erzaklarınız zaten neredeyse tükendi. Okyanusun ortasında açlıktan ölmek mi istiyorsunuz?"

Çevirmenin başı öne eğildi. "Ama... o zaman ne yapmamız gerekiyor?"

"Tek bir seçenek var," diye kararlı bir sesle konuştu. "Doğruca yelken açmak

batıya, bu geminin asıl gittiği yere."

Derileri obsidyen kadar siyah olan bir grup insanın gerçekten solgunlaşması mümkün olmamalıydı. Ancak *Tresoro'nun* mürettebatı tarafından gönderilen heyet oldukça iyi bir taklit yaptı.

"Ama... ama o yer..." Tercüman endişeli bir bakışla Mr.

Ambrose, yüzümde uygun bir şekilde soğuk bir ifadeyle mütevazı küçük benim oturduğum yere geldi. Ne demek istediği açıktı. Batıdaki o yer açgözlü zorbalar ve köle tacirleriyle doluydu.

"Endişelenmeyin." Şefkatli Kaptan Ambrose uzanarak genç adamın elini okşadı. "Bir daha yakalanmayacaksın."

"Ama... o yerde... geminin karnında tutsak olan insanlar... büyük mü?" "Büyük mü?"

Adam eliyle işaret etti. "Büyük. Büyük."

"Gerçekten mi?"

Genç adam ciddiyetle başını salladı. "Çok para. Çok güç."

"Öyle mi?" Bay Ambrose'un soğuk gözlerinde aniden hiç de şefkatli olmayan bir parıltı belirdi. "Bunu göreceğiz."

"Kara göründü!" diye bir bağırış geldi aniden yukarıdan. "Kara göründü!"

Batıya dönerek uzaklara baktım. Okyanusun üzerinde sis vardı, ufku gizliyordu. Yine de o sisin içinden bir şey yükselmeye başlamıştı bile. Devasa metal bir kol, titreyen bir meşaleyi gururla havada tutuyordu.

Arkamda, katlanır bir sandalyenin güvertede sürtündüğünü duydum. Bir an sonra, üzerinde on yıllık, son moda bir frak olan uzun boylu bir adam yanıma geldi. Başkalarının duyamayacağı kadar alçak bir sesle, "Heykellerin güzel düğün hediyeleri olduğunu duydum," dedi.

"Grrk!" Neredeyse kendi tükürüğümde boğuluyordum. Başımı çevirip ona baktım. Keskin hatlı, güzel yüzü hiçbir şeyi ele vermiyordu. Gerçekten düşünüyor olamazdı...?

Yapamadı.

Yapabilir

mi?

Lanet olsun ve patlat şu adamı!

Gözlerimi kısarak ona baktım. "*Gerçekten* ne yapmayı planlıyorsun?"

"Elbette bu zavallı ruhların güvenli bir yere ulaşmalarına yardım ediyorum. Özgürce nefes almak için yanıp tutuşan kitleleri özgürleştirmek için."

"Neyin karşılığında? Mülkiyetini muhtemelen elinizde tutamayacağınız bir gemi mi?"

"Oh, yapmayacağım, değil mi?"

"Beni aptal mı sanıyorsunuz, Bay Ambrose, efendim?" Sessizlik.

Dirseğimi kaburgalarına sapladım. "Karınızdan gelen bu tür bir soru derhal 'hayır' cevabını gerektirir!"

"Gerçekten mi?"

"Evet, kesinlikle!" Başparmağımı arkama doğru ittim. "Deneyin ve rol yapın! Yaptığın şeyde bir terslik var. Şuradaki gemi... sadece abartılı değil. *Çok* abartılı. Yani... krallar gibi abartılı. Güvertenin altında kilitli kalmış, *piç zencilerin* onları çıkarması için çılgık atan o süslü giyimli insanlar tam olarak kim?"

"Lütfen, nereden bileyim?" diye sordu masumca, heykel gibi yüzü hala en ufak bir ihanette bulunmadı. "Biz sadece bu insanlarla karşılaştık

şans eseri."

"Ama biliyorsun." Gözlerimi kısarak ona doğru bir adım attım ve onun yontulmuş, kusursuz yüzüne baktım. "Seni tanımadan seninle evlendiğimi mi sanıyorsun bayım? O geminin adı geçtiği andan itibaren kim olduklarını biliyordunuz!"

"Gerçekten mi?"

"Tam olarak neyi başarmayı umuyorsunuz?" Uzaktaki devasa heykeli işaret ettim. "Hepsini o yere götürmeyi mi?"

"Buranın cesurların evi ve özgürlerin ülkesi olduğunu duydum."

"Evet, bir yarısı insanları köleleştirmekte, diğer yarısı da bu konuda bağırıp çağırmakta özgür! Asi kölelerle dolu bir gemiyi, gerçek sahipleri yük ambarında kilitli olduğu halde, menzil içindeki en büyük limana mı götürmek istiyorsunuz? Amacınız ne olabilir ki? Köleler tutuklanacak!^[4] Sahipleri tutuklanacak! Buckingham Sarayı büyüklüğünde bir skandal yaşanacak ve her avukatın rüyalarını süsleyen bir dava açılacak! Her şey karmakarışık olacak ve ten rengi ya da kökeni ne olursa olsun o İspanyol gemisindeki herkes büyük olasılıkla... aylarca... gözaltında tutulacak..."

Uzun, çok uzun bir duraklama oldu. "Oh."

"Kesinlikle." Bay Rikkard Ambrose başıyla onayladı. "Amerika Birleşik Devletleri'nde davaların bu kadar uzun sürmesi gerçekten şaşırtıcı. İnsanlar aylarca meşgul olabiliyor ve başka işlerle uğraşmak zorunda kalabiliyorlar."

Zimmetlerine geçirdikleri gemi gibi mi yani?

Oh, o sinsî, taşlı çocuk...!

Bu konuda kesinlikle söyleyecek daha çok şeyim vardı. Ancak o anda ayaklarımın altındaki zemin sallandı ve kelimelerden çok daha acil bir şekilde ortaya çıkmak isteyen bir şey hissettim.

"Bluuurgh!"

"Bilesiniz diye söylüyorum, Bay Linton, ilave yemeklerin parası kendi cebinizden çıkacak."

"Hey! Şu anda buranın patronu benim, unutma!" "Ne diyordun?"

"Bay Ambrose?" "Evet?"

"Karaya varmadan önce entrikalarınız için yardıma ihtiyacınız olacak mı?"

"Hayır."

"Mükemmel. Bluuurgh! Grrg! Nnmf!"

Bir süre sonra, çarşaf giymiş dev bir kadın heykelinin geçtiğini görmek için tam zamanında hava almaya çıktım. Bazı nedenlerden dolayı, bu manzarayı gerçekten takdir edemiyordum. Şu anda, bağırsaklarını kusmayan herhangi bir kadın, yüz metre boyunda ve metalden yapılmış olsa bile göze batıyordu.

Tam o sırada ufku kaplayan sis tabakası yarıldı ve önümüzde uçsuz bucaksız bir liman belirdi. Limanın arkasında gökyüzüne doğru yükselen yüksek binalardan oluşan bir şehir yükseliyordu. Rıhtım boyunca at arabaları koşturuyor, insanlar her yerde bağırıp çağırıyor, sandıklar, fiçılar ve mal yığınları taşıyordu. Ancak kıyıdaki bu hareketli manzaraya pek dikkat etmedim; bunun en büyük nedeni limanın büyük bölümünü kaplayan devasa filoydu.

Gemiler.

Gemiler üzerine gemiler. Yedi, sekiz, hatta on direği olan yüksek gemiler. Ve her geminin en yüksek direğinin tepesinde, üzerinde bir kule, bir aslan ve bir taç bulunan kırmızı, altın ve kırmızı bir bayrak dalgalanıyordu.

Yutkundum.

İspanyolca çalışmalarım sırasında söz konusu ülkeye ait çeşitli bayraklarla karşılaşmıştım. Örneğin İspanyol Kraliyet Savaş Sancağı gibi. Sadece İspanyol İmparatorluk Krallığı'nın doğrudan komutası altındaki savaş gemilerinde kullanılan bayrak.

Birdenbire kurduğunu hissettiğim dudaklarımı yaladım. Gözlerimi gemilerden bir an bile ayırmadan Bay Ambrose'a doğru eğildim.

"Söylesene... beni buraya birileri senin işlerinden biri için sorun çıkardığı için sürükledin, değil mi?"

"Doğru."

"Söyle bana... Sana karşı çıkan tam olarak kim?" "Baş edemeyeceğim kimse yok."

"Ve 'baş çıkabileceğiniz' insanlar... İspanyol olamazlar, değil mi?"

Sessizlik.

Bazen sevgili kocamı tutup yüzünü bir kayaya çarpmak istiyordum. Bunu yapmamamın tek nedeni, hayatta kalamayacak olanın zavallı kaya olacağını bilmemdi.

Göz ucuyla, gemimizle eski kölelerin gemisi arasındaki mesafenin yavaş ama emin adımlarla açılmaya başladığını fark ettim. Şimdi sanki iki gemi sadece tesadüfen birbirlerine doğru yol alıyormuş gibi görünüyordu.

aynı anda limanda. Ne de olsa devasa, zarif bir İspanyol savaş gemisi ile basit bir İngiliz ticaret gemisinin birbiriyle ne ilgisi olabilirdi ki?

Tam o sırada bir çan çalmaya başladı. Kilise çanı değildi ama. Bu çanı çalan her kimse, Tanrı'dan ziyade birilerinin ödemek üzere olduğu cehennem için endişelendiği açıktı. Anında, yıldızlar ve çizgiler taşıyan küçük tekneler yaklaşmakta olan *Tresoro*'ya doğru koşmaya başladı, pruvalarında *Liman Yetkilileri* yazıyordu. Bu kadar acele etmelerinin nedenlerinden biri de muhtemelen peşlerindeki devasa İspanyol savaş gemileriydi.

"Görünüşe göre işler... ilginçleşiyor," diye araya sıkıştırmayı başardım.

"Gerçekten de öyle."

"*İlginç* mi?" Diğer gemideki yoldaşlarına dehşet içinde bakmakta olan çevirmen dönüp baktı, yüzü dehşet içindeydi. "Bu korkunç! Hepsi yakalandı! Hepsi yine zincire vuruldu! Bu korkunç!"

"Korkunç mu?" Bay Ambrose başını eğdi. "Ben ilginç olduğunu söylüyorum. Neden biraz *daha* ilginç hale getirmiyoruz?"

Parmaklarını şıklatarak adamlarının anında dikkatini çekti.

Lanet olsun ona! Burada patronun ben olduğumu çoktan unuttu mu?

"Evet, efendim?" Bir denizci koşarak yanına geldi, aceleyle hazır ola geçti.

Görünüşe göre öyle. Ve diğer herkes de öyle.

Bay Rikkard Ambrose eğilerek denizciye birkaç basit kelime fısıldadı. Tesadüfen benim duyamayacağım kadar alçak sesle söylenen sözler, bekârın sinsî oğlu!

"Anlaşıldı, efendim!" Denizci başını sallayarak küpeşteye doğru koştu ve kemerinin arkasına sıkıştırdığı iki küçük bayrağı çıkararak çılginca sallamaya başladı. Birkaç dakika sonra uzaktaki liman iskelesinde biri belirdi ve o da bayrak sallamaya başladı. Bir dakika sonra da liman yetkililerinin teknelerinden birinde oturan biri, sanki bir arı sürüsü tarafından sokulmuş gibi yerinden sıçradı ve kaptanın yanına koştu. Kaptan kürekçilere bir şeyler bağırdı ve tekne aniden hızlanarak hızla *Tresoro*'ya ulaştı.

Halatlar ve merdivenler korkuluklara doğru fırladı. Adamlar sıçradı ve başladı

geminin yan tarafını ölçeklendiriyor. Çevirmen tüm bu sahneyi dehşetle izledi. Siyah derili mürettebat hızla geri püskürtüldü ve sadece birkaç dakika sonra, ince giyimli iki İspanyol geminin pruasından güverteye çıkarıldı.

"*Piçler! Pendejos!*" diye bağırdı biri kurtarıcılarına. "Sonunda beni buradan çıkarıyorsunuz! Yeterince uzun sürdü! Sözde Amerika Birleşik Devletleri ne tür bir sefil *tugurio*?^[5] Hareketsizliğimin telafi edilmesini bekleyeceğim! Beni hemen İspanyol büyükelçisine götürün, yoksa-

Bileklerine takılan kelepçelerin tıkırtısıyla konuşması kesildi.

"Maximo Emilio Reyes Espiridion Victor De La Fuente, saldırı, adam kaçırma ve sahte hapis suçlarından tutuklusunuz. New York Polis Departmanı tarafından bir hapishaneye nakledilmeden önce liman yetkililerinin gözaltı hücrelerine götürüleceksiniz. Barışçıl bir şekilde gelin. Eğer direnirseniz güç kullanmak zorunda kalacağız."^[6]

"Ne... kim... siz kendinizi ne sanıyorsunuz? Ben Maximo Emilio Reyes Espiridion Victor De La Fuente, sizi *piçler!* Maximo Emilio Reyes Espiridion Victor De La Fuente, senin kardeşin-

"Sanırım suçlamalar listesine tutuklanmaya direnmeyi de ekleyebiliriz." Öndeki memur astlarına doğru döndü. "Anlaştık mı?"

"Kesinlikle, çavuş!"

"Daha haklı olamazdım, çavuş!"

"Onları kayda geçirelim, çavuş!"

"Küstahlık!" Diğer İspanyol öne atıldı. "İspanyol İmparatorluğu'nun bir soylusuna el kaldırmaya cüret mi ediyorsun? Buna izin vermeyeceğim! I-

"Ah, hatırlattığın için teşekkürler." Metalik bir sesle, bir çift kelepçe daha kapalı etrafındave ikinci adamın Bilekler.için yargıç tarafından Yan tarafta duran eski kölelerin yüzlerindeki ifadeye bakılırsa, bu gösteriden çok ama çok keyif alıyorlardı. "Francisco Enrico Ronaldo Damian De Ravera, saldırı, adam kaçırma ve sahte hapis suçlarından tutuklusunuz. New York Polis Departmanı tarafından bir hapishaneye nakledilmeden önce liman yetkililerinin gözaltı hücrelerine götürüleceksiniz. Barışçıl bir şekilde gelin. Eğer direnirseniz, size karşı güç."

"*Cucaracha asquerosa* !^[7] Bırakın beni! Sem'i tutuklamalısınız!" Parmağını dik dik bakan eski kölelere doğru salladı. "*Zencileri* tutuklamalısınız! Sey bizi hapsetmeye cüret etti! Sey gemilerimizi çaldı! Sey-

Geminin küpeştesinden itilip aşağıda bir kayıkta duran başka bir adam tarafından yakalandığında konuşması yarıda kesildi. Ancak kafası geminin bordasına sağlam bir şekilde çarpmadan önce değil.

"Aagh!"

Derin bir nefes alarak Bay Ambrose'la yüzleşmek üzere sahneden uzaklaştım. Yanında, ağzı bir karış açık, gözleri sihirli bir şekilde büyütülmüş yemek tabakları gibi kocaman, zavallı çevirmen duruyordu. Yanından geçerken omzunu okşadım. "Acele etmeyin."

"Glnk."

Bay Ambrose' a ulaştığımda yanında durdum. "Şey, bu... ilginçti."

"Gerçekten."

"Özellikle neyi ilginç bulduğumu biliyor musun?"

Sessizlik.

"Özellikle ilginç bulduğum şey, o büyüleyici kolluk kuvvetlerinin bu iki kişinin isimlerini daha gemilerine adım atmadan önce biliyor olmaları."

"Oldukça büyüleyici, değil mi?" Bay Ambrose donuk bir yüz ifadesiyle konuştu. "Amerikan polisinin böyle olağanüstü yetenekleri olduğunu hiç bilmiyordum."

Uzanıp onu çimdiklemek geldi içimden. "Onlar da yapmadı, sanırım."

Tam o sırada sol taraftan bağırışlar geldi. Şöyle bir bakınca bir iskeleye ulaştığımızı ve halatların kıyıya atılıp bağlandığını gördüm. Bir anda köleler, sırlar, entrikalar ve medyum Amerikan polisleri hakkındaki her şeyi unuttum. Tek düşünebildiğim önümde uzanan muhteşem sağlamlıktı.

Zemin! Zemin! Krallığım için sağlam bir zemin!

Çalkalanan midemi tutarak iskeleden aşağı tökezledim ve karaya ulaştığım anda en iyi papa taklidimi yaptım.

"Evet! Evet! Sonunda!"

Son bir kez yeri öptüm. Ah...yer. Zemin. Toprak. Ne harika bir kelime koleksiyonu. Belki de bunun hakkında bir şiir yazmalıyım?

"Vay, vay..." diye soğuk bir ses geldi üstümden bir yerlerden. "Düğünden sadece bir hafta sonra karımın beni aldatacağını düşünmek? Hem de parke taşlarıyla. Bu çağda ahlaki değerler..."

"Sen!" Yerden bacaklarına doğru bir tekme savurdum; yanlara doğru adım atarak düzgünce savuşturdu. Kendimi yarı yarıya yukarı iterek ona dik dik baktım. "Hile yapıyorsun, kırımın kenarı!"

"*Bunu* da mı yaptınız?" Başını iki yana salladı. "Ahlaki değerlerdeki çürüme düşündüğümde de kötü."

Yolun geri kalanında doğrulurken, tavus kuşu yeleğimin tozunu küstahça aldım ve ona ikimizden birinin kim olduğunu bildiren bir bakış gönderdim

Şakanın kraliçesiyim ve bunu hatırlasa iyi olur. Tam ona çok zekice bir karşılık vermek üzereydim ki, Bay Ambrose'un yanındaki çevirmen sersemlemiş bir halde iskeleden aşağıya doğru sendeledi.

"Az önce ne oldu?" diye sormayı başardı.

"Harika bir bok fırtınasının ilk rüzgârları diyebilirim." Zavallı, şaşkın adamı kolundan tutarak, az önce iskeleden inen ve etraflarındaki her şeye bir rüyadaymış gibi bakan eski kölelerden oluşan heyetin geri kalanına el salladım. Son derece tuhaf bir rüya. "Herkes buraya gelsin!"

"Ne oldu? Şimdi ne yapacağız?"

Bay Ambrose, acımasız bir zorbanın doğal yeteneğiyle, "Ben ne dersem o," diye cevap verdi. Parmaklarını şıklatarak eliyle işaret etti. "Sen! Buraya gel!"

Ancak o zaman kolunun altında bir çanta tutan ince, siyah giyimli adamı fark ettim. Adımlarını hızlandırarak eğildi. "Bay Ambrose, efendim."

Ah. Görünüşe göre yine patronluktan indirildim. Hay aksi.

"Bu," dedi Bay Ambrose, "çok saygın bir avukatlık firması olan *Fox, Fox & Cunningham*'dan Bay Fox."

Bir kaşımı kaldırdım. "En saygıdeğer?"

"Gerçekten de. Şirketleri en etkili İngiliz işadamına ait ve köle ticareti kurbanlarını özgürleştirmeye odaklanıyorlar. Hatta daha sonra iş bulmalarına bile yardımcı oluyorlar."

"Gerçekten mi?" Çevirmenlerin gözlerinde umut parlıyordu. Oh, zavallı küçük adam. "Gerçekten." Bay Ambrose ciddiyetle başını salladı.

"Hepiniz onunla gidin. Hepiniz onunla gidin.

sana ve arkadaşlarına bakacak. Özgürlüğünüzü kazandıktan sonra, size çok makul ücretler karşılığında iş bulacaktır."

Eski kölenin gözlerinde sevinç gözyaşları parlıyordu. Derinden eğilerek yarı İngilizce, yarı anlaşılmasız bir şekilde teşekkür etti. Çok geçmeden tüm grup Bay Fox tarafından toplandı ve caddenin aşağısına doğru götürüldü. Ben kendi adıma bir süre arkalarından bakakaldım, sonra dönüp Bay Rikkard Ambrose'a kaşlarımı kaldırdım. "Makul ücretler mi?"

"Aynen öyle. Özel bir nedenim olmadığı sürece ücretlerin ödenmesi gereksizdir."

Cebime uzanarak oldukça ince cüzdanıma dokundum. "Bu neden tanıdık geliyor?"

"Bilemiyorum." Bay Rikkard Ambrose beni takip etmemi işaret ederek sokaktan aşağı doğru yürüdü. "Hadi gidelim!"

"Bavullarımız mı?" Peşinden aceleyle koşarak sordum.

"Karim bununla ilgilenecek. Gel! Bir randevumuz var."

"Dur tahmin edeyim... Beni romantik bir akşam yemeği ve balayı süitinde baştan çıkarıcı bir gece için lüks bir otele mi götürüyorsun?"

"Hayır. Seni lüks bir otele, toplantı odasında romantik bir iş görüşmesi için götürüyorum."

Sırtarak kolumu beline doladım ve altımda sertleştğini hissettim. "Ah! İşte tanıdığım ve sevdiğim adam!"

Yaklaşık çeyrek saat sonra otele ulaştık. Lüks bir otel olduğunu söylerken yalan söylememiştı. Korint sütunları, rengârenk çiçekler ve bayraklarla süslü altı katlı saray gibi binanın girişine uzun bir kırmızı halı serilmişti ve büyük miktarda para harcamak isteyen herkesi karşılıyordu.

Peki Bay Rikkard Ambrose'un burada ne işi vardı?

"Bay Ambrose, efendim!" Giriş salonuna adımımızı atar atmaz kapıcı koşarak geldi, yüzü solgundu, vücudunun üst kısmı bir ağaçkakan gibi sürekli eğiliyordu. "Sizi burada ağırlamak ne büyük bir onur! Lütfen, yokluğunuzda burayı sizin için en iyi şekilde idare ettiğimden emin olabilirsiniz."

Ah. Demek bu kadar.

"Size bir şey ikram edebilir miyim? Bir içki? Yemek mi? Paris'ten *bourguignon bifteğıyle* ünlü yeni bir şef tuttuk ve Rhone Vadisi'nden aldığımız şarap da bu bifteğe çok yakışıyor."

"Sessizlik."

Adam anında ağzını kapattı.

Bay Ambrose adamın arkasında asılı duran anahtarlarla dolu panoyu işaret etti. "Beş numaralı toplantı odasının anahtarları. Şimdi. Menajerimle bir toplantım var ve geç kalmaya hiç niyetim yok."

"Hemen, Bay Ambrose, efendim! Emredersiniz, Bay Ambrose, efendim!"

Bir an sonra, Bay Ambrose'un açık eline bir anahtar düştü ve belli bir kapıya doğru yürüdü. Ben de onu takip ettim ve dikkatle yüzünü inceledim.

"Yani... menajer? Profesyonel bir şarkıcı olmayı düşünüyor musunuz, sevgili kocacığım?"

Yanağındaki bir kas seğıirdi. "O tür bir ajan değil." "Hm."

Patron olarak ayrıcalığımlı kullanıp astımdan neler olup bittiğini öğrenmeyi talep etmeyi düşündüm ama genel olarak bunun akıllıca olmayacağına karar verdim.

"Bay Ambrose!"

Toplantı odasına girer girmez melon şapkalı ufak tefek bir adam bir sandalyenin üzerinde kıvrandığı yerden sıçradı ve ikimize doğru koşmaya başladı. Arkasındaki pencereden, çırpınan iki İspanyol'un kıyıya sürüklendiğini görmeseydim muhtemelen ona biraz daha fazla dikkat ederdim.

Söyledikleri doğru. New York gerçekten güzel bir manzara sunuyor.

Yerel manzaranın tadını çıkardığımdan habersiz olan Bay Ambrose, temsilcisi olduğunu tahmin ettiğim adama doğru eliyle işaret etti. "Bana durumu anlatın."

"Bu korkunç, Bay Ambrose, efendim! Tamamen korkunç!" Zavallı adam ellerini ovuşturdu. "Az önce gözetmeninizden bir telgraf aldım. Batıdaki durum kontrolden çıkmış. Yerel yetkililer baskı altında yavaş yavaş boyun eğiyor. Görünüşe göre muhalefet İspanya'dan çok güçlü ve nüfuzlu bazı insanları davet etmiş ve geldikleri anda tüm desteğimiz çökecek!"

"Öyle mi?" Bay Ambrose sordu. Artık uzaktaki iki İspanyol'un bir polis arabasına sürüklenişini izleyen tek kişi ben değildim. Yağlı sakalları bir o yana bir bu yana bükülmüş, süslü ipek giysileri lime lime olmuştu.

"Oh evet, efendim! Oradaki muhalifler şimdiden bize gülüyor! Özellikle de o piç Navarro! Açıkça bize boylarından büyük işlere kalkışan aptallar diyor, uğraşamayacakları insanlara meydan okuyor!"

Tam o sırada, iki İspanyol itilerek arabaya bindirildi ve parmaklıklılı pencere kapı arkalarından çarpılarak kapatıldı.

"Gerçekten mi?" Bay Ambrose'un gözleri, uzakta, liman yetkililerinin hapishanesine doğru ilerlemekte olan bir arabanın bulunduğu yere odaklandığında sonsuz derecede kısıldı. "O zaman Bay Navarro'yu bekletmeyelim, olur mu? Onunla tanışmayı dört gözle bekliyorum."

Crossdressing Sekreterlerin Romantik Hakları Komitesi

Göz ucuyla Rikkard Ambrose'un amansız profiline bakmaya devam ettim. Yontulmuş yüzünde en ufak bir kıpırdanma bile yoktu. Az önce tüm New York şehrini kaosa sürüklediği gerçeğine ihanet eden hiçbir şey yoktu.

Elimdeki kâğıdı açarak manşete baktım.

ULUSLARARASI SKANDAL ORTAYA ÇIKIYOR

İspanya Kralının Akrabası Yasadışı Köle Ticaretinden Tutuklandı

Önemli Şahsiyet bunu "Çirkin Bir Alçaklık Eylemi" olarak nitelendirir ve mallarına el konulmasıyla birlikte uzun süreli hapsedilmelerini talep eder

"Acaba" dedim, başımı sevgili işverenime doğru eğerek, "bu 'önemli şahsiyet' kim olabilir?"

"Bilemiyorum, Bay Linton."

"Eminim." Ağzımın bir köşesinin seğirdiğini hissettim. "Ne de olsa bu güzel ülkede kendinizi suçlamayı reddetmenize izin veren bir yasa var, değil mi?"

"Gerçekten."

Bir duraklama oldu.

"Cidden o gemiyi tutmaya çalışacak mısınız?" "Siz ne düşünüyorsunuz, Bay Linton?"

"Ama... ama o gemi İspanyol Kraliyetine ait!" "Sence İspanyol Kraliyeti gemide mi?"

"Hayır!"

"Yazık. Kraliyet mücevherleri oldukça değerli olma eğilimindedir."

"Evet." Gözlerimi kısarak bakışlarımı Bay Ambrose'un kasık bölgesine indirdim. "Sanırım çoğu insan taş mücevherlerine oldukça değer veriyor. Eğer onlara bir şey olursa çok yazık olur, değil mi efendim?"

Yer değiştiren Bay Ambrose soğuk bakışlarını bana doğru yöneltti. "Neden benden pek memnun olmadığınız hissine kapılıyorum, Bay Linton?"

"Belki de sikiniz yakın bir tehlike altında olduğu içindir?"

"Biz evliyiz," diye hatırlattı bana. "Ve balayımızdayız."

Lanet olsun! O haklıydı! Bir kız ne yapabilirdi ki? Mantıksız bir göt gibi davranıyordu ve taşaklarına iyi bir tekmeyi hak ediyordu, ama...

Ehem.

Onları hâlâ kullanabildiğimi söylemem yeterli. Patlama.

Elimden gelenin en iyisini yapmalıydım. Bu gece, güzel ve rahat bir hana yerleştikten ve yalnız kalabileceğimiz bir oda bulduktan sonra...

Gözümün önünden görüntüler geçmeye başladı ve içimde sıcak duygular yükselmeye başladı. Ah, balayı, tatlı balayı.

İçinde bulunduğumuz otobüs aniden yoldan çıktı ve içimde yükselen duyguların yerini, boğazımda hızla yükselen, çok daha az hoş başka duygular aldı. Çaresizlik içinde otobüsün camını açtım ve dışarıya doğru eğildim.

"Bleeeeargh!"

Düzeltilme: Kusmuk aromalı balayı.

"Umarım manzaranın tadını çıkarıyorsunuzdur, Bay Linton?" "Kapa çeneni!"

Arabaya geri uzanarak Bay Rikkard Ambrose'a pek de övgü dolu olmayan bazı hareketler yaptım, ancak pencere çerçevesini bıraktığımı ve neredeyse arabadan kafa üstü düşeceğimi fark ettim. Kahretsin! Bu neden oluyordu? Neden beni hâlâ deniz tutuyordu? Karadaydım, değil mi? Yoksa hâlâ okyanusta, Poseidon'un özel arabasında mıydım?

Bu durumda, Poseidon gidip kendini becerebilir!

"Söylesene," diye inledim, itiraz eden karnımı tutarak. "Kara tutması diye bir şey var mı?"

"Bildiğim kadarıyla hayır," dedi Bay Ambrose'un sinir bozucu derecede sakın ve alaycı olmayan sesi arabanın içinden.

"O zaman bu da ne? Bir çeşit böcek mi kaptım? Belki de bu gece aynı odada uyumamalıyız. Sana bulaştırmak istemiyorum..."

Birden güçlü bir elin omuzlarımı kavradığını hissettim. "*Bunun* gerekli olacağını sanmıyorum."

"Ama seni hasta edersem-"

Daha tek kelime edemedi beni tutan el birden bir çift ele dönüştü ve beni döndürdü. Bay Ambrose'la yüz yüze geldiğimde, bakışlarından kaçınarak yere baktım ve uzaklaştım. Utandığım için değil elbette! Hayır, kesinlikle değil! Bunun balayına çıkmış yepyeni bir gelin olmamla hiçbir ilgisi yoktu.

"Hey!" diye mırıldandım. "Beni bu kadar yakınına çekme. Ya gerçekten hastaysam ve

."

"Mükemmel tedaviyi biliyorum," diye sözümü kesti ve bir an sonra dudakları

alnıma bastırdı ve içime bir sıcaklık dalgası gönderdi. Ağzı şakağımda gezinirken hızla ısıya dönüşen sıcaklık, ardında yakıcı bir iz bıraktı. Yavaş ama emin adımlarla ağızma yaklaştı ve içimdeki alevlerin büyüyerek bir cehenneme dönüşmesine neden oldu.

Bekle bir dakika! Ağzım mı?!

Ama ben sadece...şey...!

"Yapma!" Ciyakladım. "Ağzım, ben... Ben sadece..."

"Biliyorum," dedi Bay Ambrose, çenemi avucunun içine alarak beni doğrudan ona bakmaya zorladı. "Umurumda değil."

Sonra dudakları aşağı indi.

Bay Rikkard Ambrose'un olayı buydu. Kendi karısına gözünü kırpmadan maaş kesintisi yapabilirdi. Ama böyle şeyler de yapabiliyordu ve bunda gerçekten ciddi idi.

Taş gibi sert kolları bana sarıldığında, vücudumun gevşediğini ve midemdeki bulantı hissinin azaldığını hissettim. Ağzımın kenarları yukarı kıvrılırken ona doğru eğildim.

"Biliyor musun," diye fısıldadım, kıkırdayarak, "yiyecek ve içecek için çok fazla harcama yapmaktan hoşlanmadığının farkındayım, ama *bu kadar* çaresiz olduğunu düşünmemiştim."

"Bay

Linton?"

"Evet,

efendim?"

"Eğer şu anda kusmaya başlarsanız, önümüzdeki altı ay boyunca maaşınız yarıya indirilecektir."

Birdenbire kusma isteği tamamen yok oldu. Şuna bakar mısınız? Gerçekten de bir tedavisi varmış!

Harika bir kocam yok muydu?

"Blaaargh!"

Doğrulandı. Toprak tutması diye bir şey vardı. Otobüs durduğunda, vagonun içini güzel kusmuk bejiyle süslemekten kaçınmak için tam zamanında dışarı sıçramayı başardım.

"Maaşımı tekrar kesmekle tehdit edebilir misiniz?" Destek için arabanın yan tarafına tutunarak zayıf bir sesle sordum.

"Memnuniyetle. Ancak bunun istenen etkiyi yaratacağından şüpheliyim."

Ne yazık ki -ya da cüzdanımın iyiliği için belki de neyse ki- kabul etmek zorunda kaldım.

"Sevgili eşinize biraz destek olabilir misiniz?"

Bay Ambrose avluya dağılmış işçilere ve seyislere şöyle bir göz attı. "Erkek pantolonu ve frakla dolaşan sevgili karınızdan mı bahsediyorsunuz?"

İnledim. "Boş ver." "Ben de öyle düşünmüştüm."

Midemi yatıştırmak için birkaç derin nefes alarak etrafıma bakındım. U şeklinde inşa edilmiş derme çatma ahşap bir ev, çamurlu bir avluyu çevreliyordu ve tekerlek izleri toprakta çaprazlama ilerliyordu. Timbaktu'ya yapılan küçük bir ekspres yolculuktan yeni dönmüş gibi görünen, soluyan atlar orada burada duruyordu. Elllerinde yem torbaları ve bavullar olan insanlar etrafta koşuşturuyordu.

"Neredeyiz biz? Burası neresi?"

Bay Ambrose başını eğdi. "Ne düşünüyorsunuz? Gideceğimiz yere kadar tüm yolu özel olarak kiralanmış bir otobüsle gitmeyi beklemiyordunuz, değil mi? Bunların ne kadar pahalı olduğu hakkında bir fikriniz var mı?"

"Yani bunun yerine...?" Bu konuda içimde kötü bir his oluşmaya başladığından sordum. "Bunun yerine, denenmiş ve güvenilir bir alternatifi tercih edeceğiz!" Yürüyerek

Öne doğru ilerleyerek, cılız bir arabanın yanında duran, nefes nefese kalmış atlardan birinin yanına yaklaştı. "Posta arabaları. Bu uçsuz bucaksız imkânlar ülkesinde seyahat etmenin en iyi yolu."

Tam o sırada atın gözleri yuvalarından fırladı ve bir *gümbürtüyle* yere yığıldı.

Bay Rikkard Ambrose'un bakışlarıyla karşılaştım ve bir kaşımı kaldırdım.

Yanındaki baygın atı tamamen görmezden gelmeyi başarak, "Ucuz," dedi.

"Çok hoş."

Tam o sırada, tombul bir adam ellerini ovuşturarak avluya fırladı ve yanan bir ev gibi gülümsedi. Özel bir arabaya sahip olacak kadar varlıklı, saygın bir beyefendinin her gün rastgele, süslü arabasını bırakıp buraya gelmeye karar vermediğini sanıyordum.

"Hoş geldiniz! Mütevazı işletmeme hoş geldiniz, beyler! Sizin için ne yapabilirim?"

"Buradaki herkes için yaptığınız şey." Bay Ambrose, on yıllık yepyeni pardösüsünün tozunu alarak bir adım öne çıktı. "Hızlı ulaşım sağlarım. Benim adım Bay Rikkard Ambrose. İhtiyacımız olan

Harrisburg'a ve oradan da güneybatıya üç kişilik geçiş. Bu Karim, korumam ve bu da Bay Linton, özel sekreterim."

"Haklısın, haklısın patron! Hizmetinizdeyim!" İri yarı adam önce Bay Ambrose'a, sonra da bana elini uzatarak selam verdi. "Adım Burk. Jeremiah Burk. Sizinle tanıştığımıza memnun oldum beyler."

Ona geniş bir gülümseme vererek bir adım öne çıktım ve elini tuttum. "Ben de sizinle tanıştığımıza memnun oldum, Bay B-luuurgh!"

Bu küçük olaydan sonra artık benimle buluşmaktan pek de memnun olmadığını söylemeye gerek yok. İstasyon şefinin küfürlerine bakılırsa, posta arabasıyla seyahat etmek sevgili kocamın planladığı kadar ucuz olmayacaktı. Ne olmuş yani? Bay Blurgh yine de bize bu gece için bir oda vermek zorunda kalacaktı, değil mi?

Düzeltilme: Bize *iki* oda vermek zorunda

kaldı.

"Lanet olası sosyal gelenekler!" Yastığımı yumrukladım. "Bu çok saçma! Neden iki erkek birbirine sarılamıyor?"

Yalnız ve tek başıma yatağımda uzanırken, ilk kez bu yolculuğa erkek kıyafetle çıktığım için içtenlikle pişmanlık duydum.

"Ciddi misin?" Yastığımı yumrukladım. "Döndüğümde yeni bir kampanya başlatacağım. Kazanmak için aynı cinsiyetten aşk!"

Pantolonun altında gerçek ekipmanımın olmaması gibi küçük ayrıntıları boş verin. Detaylar, shmetails!

Muhtemelen bu yolculuğa bu kıyafetle çıkmamalıydım. Daha önce, istasyonun ortak salonunda, birkaç kadının erkeğime şehvetli bakışlar attığını görmüştüm ve ben bu konuda hiçbir şey yapamamıştım! Keşke pantolon giymemiş olsaydım! Ama gerçekten başka ne seçeneğim vardı ki?

Lanet olası Rikkard Ambrose! Sadece o balayını lanet bir iş gezisine çevirir!

Ve sadece ben gelecek kadar aptal olabilirdim.

Yeterince aptal ve yeterince aşık.

Lanet olsun ve patlat!

Ama sonra tekrar... bir iş gezisi

mi? Homurdandım.

Eğer bu normal bir iş seyahati olsaydı, adım Olga G. Gogglesworth olurdu!

[8]

İçten içe yanan geminin, lanet okuyan İspanyolların ve gazete manşetlerinin görüntüleri gözümün önünden geçti. Lanet olası Bay Ambrose! Hepsi onun suçuydu! Beni bu karmaşanın içine sürükledi! Bana kalıcı deniz tutması yaşattı! Burnumu bile kaşındırıyor! Hepsi onun suçuydu, ve...ve...

Ve o burada değildi.

Balayındaydım, yatağımda yalnızdım ve o burada değildi. Ve ben onu özledim.

Lanet olası bekar oğlu bekar! Onu elime geçirdiğimde, kafasına güzel bir tokat atardım ve...ve...

Ve kapı gıcırdayarak açıldı.

Sertleşerek nefesimi içime çektim. Biri odama gizlice mi giriyordu? Bu gece kim intihara meyilli hissediyordu?

Battaniyenin altında iyi saklanmış olan kolumu kullandığımdan emin olarak, elimi yastığın altına kaydardım ve en sevdiğim sarılma oyuncağıma uzandım. İçinde altı mermi olana. Kulaklarım herhangi bir ses için dikkatle dinledi ve böylece yatağa yaklaşan hızlı, neredeyse sessiz ayak sesleri gözümünden kaçmadı. Silahın kabzasını sıkıca kavradım ve-

"Buna gerek yok, Bayan Ambrose." Donup kaldım.

O ses. O soğuk, sakın, güçlü ses. O buradaydı!

Benim için gelmişti!

Birden gözlerimin kenarında bir nem hissettim.

Kahretsin! Neden birdenbire ağlamaya başladım? Neden bu kadar garip hissediyorum? Bu ben değilim! Sanki lanet bir parazit beni ele geçirmiş gibi! Neler oluyor böyle?

Bu soruyu sormadan yatağın altıma çöktüğünü ve birinin yanımdaki yatağa tırmandığını hissettim. Granit gibi sert kaslardan oluşan bir kol belime dolandı ve beni sıcak, yontulmuş göğsüne doğru çekti. Onun kucağına geri döndüm.

"Uyuyun, Bayan Ambrose," diye buyurgan bir ses kulağıma fısıldadı. "Uyuyun."

"Canın cehenneme!" Burnumu çekerek mırıldandım. Ve yine de gülümsedim. Lanet olsun! "Memnuniyetle. Ama şu anda dinlenmeye ihtiyacın var."

"Dur tahmin edeyim. Balayının geri kalanı pek de dinlendirici geçmeyecek."

Sessizlik.

Büyük sürpriz.

"Tam olarak neyin içine giriyoruz?" diye sordum. "Şey..." Bir parmağın enseme okşadığını hissettim.

"Evet?"

"Kadınların kocalarından gelen sürprizleri sevdiğini duydum."

Piç! Sen taş kafalı, kara kalpli, cimri bir piçsin!

Ama bunu ona söyleyemeden göz kapaklarımın ağırlaştığını hissettim ve beni ne tür bir sürprizin beklediğini merak ederek karanlığa gömüldüm.

Harika Kusmuk Turu

Kapıyı çekip açarak otobüse bindim ve dostça bir gülümsemeyle sağa sola bakındım. "Herkes merhaba."

Beş kişi değişik ifadelerle bana bakıyordu. Ufak tefek, kel ve kulaklarının üzerinde saç tutamları olan bir adam beni öylesine açgözlülükle izliyordu ki ya Bay Victor Linton'a aşık bir sapık ya da gezgin bir satıcı olduğundan emindim.

Ben içtenlikle ikincisini umuyordum.

Satıcının yanında (Lütfen bana bir şeyler satmaya çalışsın, lütfen!) levye gibi bir bıyığı ve yüzüne gölgeler düşüren geniş kenarlı bir şapkası olan uzun boylu bir adam oturuyordu. Diğer bankta üç kişilik bir grup oturuyordu; ikisi genç, biri yaşlı kadınlar. Genç kadınların gözleri bana öyle bir bakıyordu ki, kesinlikle bana bir şeyler satmak istemediklerini anladım.

"Merhaba! Merhaba ve hoş geldiniz!" Bay Baldy Eartufts gülümseyerek şöyle dedi

Gülümseyin. "Adım Angleton. Angus Angleton. Başka bir yol arkadaşına sahip olmak harika! Yollar çok sıkıcı, kuru ve tozlu olabiliyor, değil mi? Aklıma gelmişken..." Çantasına uzanarak parlak renkli bir şişe çıkardı. "Bunu denemek ister misiniz? Fizzlewiz Fizzwater! *Fizzlewiz & Co* tarafından özel olarak üretilen *muhteşem* ferahlatıcı bir içecek - *Gününüzü Muhteşem Bir Şekilde Fizzing Yapıyor!* Bu saygın şirketin temsilcisi olma onuruna sahibim ve bu lezzetli içkiden biraz paylaşmaktan mutluluk duyarım. Eğer daha sonra birkaç kasa satın almak isterseniz..."

Oh, Tanrıya şükür! Bir satıcı! Yaşasın!

"Ehem... çok teşekkür ederim." Başımı eğdim. "Ama bunun gerekli olacağını sanmıyorum."

Bay Rikkard Ambrose'un gününü muhteşem bir şekilde şenlendirmeye çalışırsam neler yapabileceğinden bahsetmiyorum bile.

"Oh." Bay Angus Angleton'ın omuzları çöktü, umutları suya düştü. Kendimi suçlu hissetmemeye çalışarak gözlerim Bay Crowbar Moustache'a kaydı.

"William Gallagher." Şapkasını eğerek tozlu paltosunu kenara çekti ve göğsüne iliştirilmiş parlak bir metal yıldızı ortaya çıkardı. "Şerif William Gallagher. Görevimi devralmak için batıya gidiyorum." Gölgelerin arasından, delici gözleri belimdeki tabancaya odaklandı. "Dışarıda pek çok şüpheli karakter var ve benim işim onları adalete teslim etmek."

Ne kurnaz bir adam.

Daha cana yakın yol arkadaşları bulmayı umarak diğer banktaki üç kadına döndüm ama küçümseme dolu bakışlarla karşılaştım.

İki genç kadından biri kaşlarını kaldırdı. "Sen o değilsin." "Ha? Pardon?"

"Unut gitsin. Sadece otur." Bana el salladı. "Ben Sophia Grant, bu da kız kardeşim Melanie Grant. Bizler saygıdeğer genç hanımlarız, o yüzden aklınıza bir şey gelmesin! Annemiz bize eşlik etmek için burada ve son derece koruyucu."

Yanındaki üçüncü ve daha yaşlı kadın horlayarak başını yana eğdi.

"Evet." Başımı salladım. "Bunu görebiliyorum." "Humph!"

Benim önemsiz varlığımı farkındalığından silmeye karar veren genç bayan başını kız kardeşine doğru çevirdi.

"Yani... bunun o olmadığına emin misin?" Melanie beni göstererek fısıldadı. "Tabii ki değil! Aptal olma!"

Diğer yolcular şaşkın bakışlar attılar. Bayan Grant hariç, o hala mutlu bir şekilde horluyordu. Ben de biraz şaşkınlık yaşadığımı itiraf etmeliyim. Ne halattan bahsediyorlardı?

Bay Angleton, yardımsever bir adam olduğu için beni sormaya karar verdi. "Affedersiniz, bayan? O kim?"

"Bilmiyor musun?"

Bay Angleton, pencereden dışarıya bakışına bakılırsa bu özel soruşturmayla ilgilenmediği anlaşılan şerifle bakıştı.

"Şey..." Genç kadının yüzüne bir gülümseme yayıldı ve gözlerine bir ışıltı girdi. Rikkard Ambrose'un yanında geçirdiğim yıllardan sonra benim de çok aşına olduğum bir ışıltıydı bu.

Oh, lanet olsun, hayır!

"Kimseye söyleme," diye fısıldadı Sophia bütün arabanın duyabileceği bir sesle, "ama bizimle seyahat edecek olağanüstü bir beyefendi olduğumu duydum. İngiltere'de çok önemli biri olduğumu ve hayal edemeyeceğiniz kadar zengin olduğumu duydum! Eğer onun dikkatini çekebilirim..."

...altı kurşunla Rus ruleti oynamanın nasıl bir şey olduğunu öğreneceksin! Sakın benim olana dokunayım deme, seni kanlı

Küçük fingirdek!

Sophia'nın kız kardeşi kıkırdadı. "Sadece zengin değil! Tüm bildiğin bu mu?" "Neden? Başka ne var ki?"

"Yüzü. Onu *gördüm!*"

Oh, öyle mi, cadı?

Sophia'nın yüzü aydınlandı. "Anlat! Anlat!"

İkinci kız kardeşin gözlerindeki bakış, öne doğru eğilip kızı boğmak istememe neden oldu.

Kötü Lilly! Kötü! Kötü! Kolluk kuvvetlerinin önünde insanları boğamazsın!

Yapamaz mıyım? Belki biraz rüşvetle.

Az önce maaşının yarısı kesildi, hatırladın mı?

Kahretsın!

"O çok inanılmaz..." İki numaralı rahibe fısıldayarak uzaklara, büyük olasılıkla gömleksiz bir Rikkard Ambrose'un zihnindeki görüntüsüne baktı. "Uzun boylu ve geniş omuzlu, tepeden tırnağa siyahlara bürünmüş. Yunan tanrısı gibi bir yüz ve gözleri... ah, o gözler! Okyanusun dibinden gelen mücevherler gibi! Sadece beni kollarının arasına almasını ve-"

Bu kadar. İkisi de ölmüştü. Kesinlikle ölmüşlerdi. Belki krediyle bir kiralık katil tutabilirim?

Evet, bu gerçekten mantıklı bir fikir gibi geldi.

Arabadaki küçük köşemden iki kıza ölümcül bir bakış gönderdim, kocamı nasıl baştan çıkaracakları konusunda dedikodu yapmakla meşgul oldukları için fark etmediler bile. Şerif fark etti ama. Bana baktığını ve zihninde arananlar listesini kontrol ettiğini görebiliyordum.

Tam o sırada dışarıdan toprak çıtırtılarının sesi geldi.

Ayak sesleri. Bir adamın güçlü, kararlı ayak sesleri.

"Bu o!" diye bağırdı bir numaralı ölü kız. "O burada! O burada!" "Pekâlâ, sakın olun, sakın olun!" diye ısrar etti iki numaralı ölü kız.

Elini kız kardeşinin omzuna koydu ve sesini yine koçun geri kalanının kesinlikle duyabileceği bir seviyeye indirdi. "Unutmayın, cazibenizi ve zarafetinizi yansıtın. Onun üzerinde iyi bir izlenim bırakmak için bu fırsatı kaçırmamalıyız!"

"Gülümse! Gülümseyin! Gülümseyin! Birimiz bu güzel Adonis'i elde etmeli!" Dışarıda, erkeksi ayak sesleri arabanın önünde durdu.

"Şimdi, hadi yapalım şu işi!" İki kız kardeş dik bir şekilde oturdular ve ıslıl gülümseyerek arabanın kapısına ve hayallerindeki adama doğru döndüler. "Günaydın, efendim. Sizinle tanışmak ne büyük bir zevk-"

Kapı açıldı. "Gnk."

"Selamlar." Ciddi bir şekilde başını sallayan, sarıgı neredeyse tavana değen devasa bir adam, ağırlığının altında inleyen arabanın içine tırmandı. Gözleri fal taşı gibi açılmış yolcuları selamladıktan sonra, kemerine bağlı devasa kılıcını ve kınını çıkarıp bagaj rafına yerleştirdi. Ardından, ağızları bir karış açık kendisini izleyen iki genç bayanın yanına giderek, yanlarındaki, sevgilerinin nesnesi için yardımsever bir şekilde boşalttıkları koltuğu işaret etti. "Buraya oturabilir miyim?"

"Oh, vay canına." Hanımlara geniş bir gülümseme gönderdim. "Zevkinize gerçekten hayran olmalıyım hanımlar. Düğün için bana bir davetiye gönderir misiniz?"

Karim koltuğa yerleşip onları diğer köşeye sıkıştırırken yüzlerindeki ifade... Harikaydı. Tek kelimeyle harikaydı. Bu durumu daha iyi hale getirebilecek bir şey var mıydı?

"Yeterli bir sabah, Bay Linton."

Ah, evet. Bu işe yarar.

Yer açmak için bankta yana doğru kayarak Bay Rikkard Ambrose'a baktım. "Yeterliden de öte efendim. Yeterli olmaktan çok daha iyi."

"Gerçekten mi?" Yanımdaki koltuğa yerleşti ve ben, sizi temin ederim ki tamamen tesadüf eseri, bir ve iki numaralı ölü kızlara doğru bok yiyici bir sırtış gönderdim. Yüzlerindeki ifade...

Belki de onları öldürmezdim. Sefalet içinde kıvranmalarını izlemek bile buna değebilir.

"Ne bekliyorsunuz?" Bay Ambrose ayağa kalkarak bastonunu arabanın tavanına vurdu. "Yola koyulun!"

Dışarıda bir kırbaç şakladı ve bir kişnemeye araba ileri doğru sarsıldı. Gülümseyerek koltuğa geri yaslandım. Bu yolculuk gerçekten eğlenceli olabilirdi.

"Bleeeergh! Urgh! Agh!"

Tabii ki, olmayabilir de. "Bay Linton?"

Zavallı, sersemlemiş başımı pencerenin önünden çekerek Bay Angleton'a baktım, o da, harikalar harikası, bana doğru küçük bir şişe uzatıyordu.

"Bu," diye gururla ilan etti, "*Fizzlewiz Fabulous Fitness Serum*. Muhteşem bir ilaç! Sağlığınızı güçlendirir, vücudunuzu geliştirir.

ve mide bulantısını, kötü soğuk algınlığını, çiçek hastalığını, kızamığı, tifüsü ve sarı hummayı iyileştirir!"

"Şimdi öyle mi?"

"Oh evet! Normalde, böylesine değerli bir ilaç 999,99 \$, ancak sizin çok zor durumda olduğunuzu gördüğüm için, efendim, ve Fizzlewiz & Co her zaman insanlığın yararı için insanlara yardım etmeyi savunduğu için, size şaşırtıcı, şaşırtıcı bir 9,99 \$'a vereceğim!"

Adam bana doğru dönmüştü, bana gülümsüyordu, tüm yüzü bana ne kadar büyük bir iyilik yaptığını anlatıyordu. Satış konuşmasıyla o kadar meşguldü ki, arkasındaki Bay Rikkard Ambrose'u fark etmedi, gözleri saf bir ölümcüllük yansıtıyordu.

"Um... teşekkürler, ama hayır, teşekkürler."

"Oh, zarar edeceğimden mi endişeleniyorsunuz? Çok nazıksınız! Ama gerçekten buna gerek yok. Fizzlewiz & Co hayırsever şirket politikalarıyla, özellikle de hasta ve yaralılarla ilgilenmeleriyle ünlüdür. Sizin için sadece 8.99 dolar!"

Karnımı tuttum.

"Sanmıyorum-"

"Pekala, biraz daha ileri gidebilirim. 7.99 dolar, son çıkışım."

"O," dedi Bay Ambrose'un soğuk sesi Angleton'ın boynunun arkasından, "hayır dedi."

Bay Angleton'ın yüzü biraz kızardı, sonra silkindi ve hiçbir medeni beyefendinin bakışlarıyla cinayet planları yapmayacağına kendini ikna etti.

Zavallı, kandırılmış adam.

"Peki, o zaman ilgilenir misiniz, efendim?" Bay Ambrose'a göz kamaştırıcı bir gülümseme gönderdi. Ah canım. Neredeyse onun için üzülecektim. "Belli ki sağlığına çok önem veren bir beyefendisiniz ve gerekli parayı harcamaktan kaçınmayacaksınız. 89.99 dolar, sadece sizin için!"

Bay Ambrose uzun, çok uzun bir süre adama baktı. Sonra...

"Şirketinizin adı neydi?"

Bay Angleton gözlerini kırptırdı. "Fizzlewiz & Co, neden?" "Bir nedeni yok."

Sonra cebinden küçük siyah bir defter çıkardı ve bir şeyler not etti.

Fizzlewiz & Co'nun geleceğinin ilginç olacağına dair bir his var içimde.

Yolculuğumuz ne kadar ilginç olmaya başladıysa o kadar.

"Grg! Blaaargh!" Nefes nefese, pencereden uzaktaki koltuğuma geri yığıldım. "Öldürün beni," diye rica ettim merhametli hissedebilecek diğer yolculardan. "Lütfen, öldürün beni!"

"Talep reddedildi."

Ah, unutmuşum. Merhametli mi? Ha! Bay Rikkard Ambrose ile seyahat ediyordum. "Bunun neden olduğunu anlamıyorum," diye inledim. "Başım dönüyor

Midem bulanıyor, karnıma garip kramplar giriyor ve sanki göbeğimi bir sincap kemiriyormuş gibi hissediyorum! Neyim var benim böyle?"

Bay Ambrose ve Karim b i r b i r l e r i n e baktılar, sonra da sahneyi ilgiyle izleyen diğer yolculara göz gezdirdiler.

"Ben," dedi Bay Ambrose, "bunu söylemem mümkün değil."

"Gideceğimiz yere varmamıza daha ne kadar var?"

"En son beş dakika önce sorduğunuzdan beş dakika daha az." "Oh, ne kadar... harika."

Tekrar pencereye doğru daldım.

Böylece yolculuğumuz devam etti. Şimdi size dağlardan, vadilerden, ormanlardan ve çöllerden geçen bu tehlikeli yolculuğu anlatarak muhteşem bir masal anlatabilirim. Kana susamış Kızılderili kabilelerini nasıl atlattığımızı, haydutlarla nasıl cesurca savaştığımızı, bir barda sarhoşken nasıl kavga ettiğimizi ve alacakaranlıkta bir haydutla nasıl düello ettiğimizi anlatabilirdim. Size her şeyi anlatabilirim.

Ama yapmayacağım. Çünkü böyle bir şey hiç olmadı. Ya da belki oldu? Dürüst olmak gerekirse, hiçbir fikrim yoktu! Tüm odağınız midenizden kusmuğun nasıl dışarı atıldığına odaklanmışken mermiler, kavgalar ve haydutlar gibi küçük şeylere dikkat etmek biraz zor.

Ama sonra tekrar.

Karim otobüsteydi.

Eğer gerçekten haydutlarla karşılaştıysak, tek söyleyebileceğim...RIP.

Keşke ben de RIP yapabilseydim. Şu anda hissettiklerimden daha iyi olurdu.

Yine de tüm bunların iyi bir yanı vardı. Sonunda sorunumun ne olduğunu anlamıştım! Neden bu kadar iğrenç mide bulantısı hissettiğimi anlamıştım! Gerçekten, bunu daha önce fark etmediğim için kendimi tekmelemek istedim. Bu çok açıktı! Nasıl daha önce fark edememiştim?

Beni araba tuttu!

Gerçekten çok mantıklıydı. Birdenbire deniz tutması gibi bir eğilim geliştirdiysem, araba tutması da mantıklı olurdu. Ne de olsa vagonun sarsıntı ve sallanmaları, vahşi okyanus dalgalarının üzerinde dans eden bir sandala büyük benzerlik gösteriyordu. Bu, en azından bana bir umut ışığı verdi! Varır varmaz her şey sona erecek ve kendimi yeniden normal hissedecektim! Artık mide bulantısı olmayacaktı! Baş dönmesi olmayacaktı! Artık... tostta dondurma ve hardal yeme arzusu yok mu?^[9]

Taşıyıcı hastalığı garipti.

"İyi misin?" Omzumda tanıdık bir el hissettim ve içimi bir minnet duygusu kapladı. Keşke bu lanet arabada yalnız olsaydık. O zaman bana sarılabilir, beni ısıtabilir ve-

Bay Ambrose'un son derece soğuk ve umursamaz sesi aniden arkamdan geldi: "Sanırım aptal salak kusmaktan bayılıyor," dedi. "Ne işe yaramaz bir aptal! Onu tutmam gerekecek, yoksa arabadan düşecek ve cenaze masraflarını ben ödemek zorunda kalacağım."

Bir kol omuzlarıma dolandı ve beni sıkıca tuttu. Bana hakaret ettiği için bu adamı sevmem garip miydi?

Tuhafsa ne olmuş yani? Şu andan itibaren, tuhafılık yeni harika şeydi! Şimdi tek yapmam gereken dayanmaktı ve yakında araba tutmasından kurtulacaktım.

Kusmuklarla dolu harika bir yolculuktan sonra nihayet Bay Ambrose'un omzuma dokunduğunu hissettim. Pencerenin önünden vızıldayarak geçen tozlu yoldan başımı kaldırdığımda onu gördüm. Uzaktaki evlerin gölgeli biçimleri güneşin doğuşuna karşı siluet oluşturuyordu. Küçük, ahşap evler, aralarına serpiştirilmiş çalılar rüzgârın etkisiyle oraya buraya savruluyordu. Tuhaf... Neden etrafta hiç insan yoktu? Burası hayalet bir kasaba mıydı?

Tam o sırada, bir düzine kadar metre ileride eğri büğrü bir tahta tabela gördüm.

Tomb Gloom^[10]

Neşeli küçük kasabamıza hoş geldiniz!

Nüfus:

Yer üstünde - 346 Altı

ayak altında - 7477

Ah. Yani, hayalet kasaba değil. Henüz değil.

Ama o zaman herkes neredeydi? Ya kasabadan kaçmaya karar vermişlerdi, ki Bay Rikkard Ambrose'un geleceğini bildiklerine göre bu o kadar da uzak bir ihtimal olmayabilirdi, ya da...

Onları o zaman gördüm. Büyük bir kalabalık, birkaç yüz kişi, yolun kenarına kurulmuş bir podyumun etrafında toplanmıştı. Platformun üzerinde, üzerinde "Hoş geldiniz, Onur Konukları" yazan büyük bir pankartın altında toplanmış, ağırbaşlı görünümlü birkaç adam vardı.

"Peki... bizi bekliyorlar mı, Bay Ambrose, efendim?" diye sordum.

Karşılığında hiçbir şey söylemedi. Ama deniz rengi gözlerindeki soğuk ısıltıya bakılırsa doğru tahmin etmemiştim. Başka bir soru sormaya fırsat bulamadan, otobüs podyumun önünde durdu ve adamlardan biri, yirmili yaşlarında şık giyimli İspanyol bir adam, adımlarında bir çalımla öne doğru yürüdü.

"Hoş geldiniz! Hoş geldiniz, en soylu, asil konuklarımız ve misafirlerimiz! Varlığınızla nihayet küçük kasabamızı şereflendirdiğiniz için kalbim sevinçle doldu. Senyor Maximo Emilio Reyes Espiridion Victor De La Fuente, Senyor Francisco Enrico Ronaldo Damian De Ravera, saygıdeğer dostlarım, ben ve bu kasabanın her bir vatandaşı, sıkıntılarımızda bize yardımcı olmak için uzak İspanya'dan buraya kadar geldiğiniz için kalbimin derinliklerinden minnettarım. Ve sıkıntılarımız gerçekten de çok büyük. Devletimiz tarafından kendilerine haklı olarak bu güzel toprak parçası verilen ailelerimiz, kötü niyetli spekülâtörler ve vurguncular tarafından yavaş ama emin adımlarla yerlerinden ediliyor. Bir an önce yerleşmeliyiz, dostlarım! Birlikte el ele vermeli ve Rikkard Ambro adlı şeytanın açgözlü hırslarına karşı aşılmaz bir siper oluşturmaliyiz."

Tam o sırada arabanın kapısı açıldı.

Genç Hispanik adamın sözleri, çenesi yere çarparak bir vıraklamayla sona erdi.

"Ne diyordunuz, Sinyor Navarro?" Bay Rikkard Ambrose sordu.

"Siz!" Navarro tısladı. "Ne yapıyorsunuz burada?"

Tam olarak nasıl olduğunu bilmiyordum ama içimde Senyor Claudio Navarro'nun kocamı pek sevmediğine dair ani bir his vardı. Buna kadın sezgisi diyebilirsiniz.

"Başka birini mi bekliyordunuz?" Bay Ambrose başını eğerek sordu.

Genç adamın yüzüne hınzır bir sırıtma yayıldı. "Sat diyebilirsin! Eğer derine değer veriyorsan, *maldito británico*, geldiğin yere geri dönsen iyi edersin. Kimin için ziyafet hazırladığımızı sanıyorsunuz? Biz

iki saygıdeğer konuğu bekliyor. Onurlu ve güçlü. Sonuçlarına katlanmak istemiyorsanız, İngiltere'ye geri dönün! Gelecek olan kudretli şahsiyetler sıradan insanların meydan okuyabileceği kişiler değil!"

Bay Ambrose kaşlarını yarım milimetre kadar kaldırdı. "Gerçekten mi?" Sonra arkasını döndü ve uzaklaştı.

Hakkını vermeliyim. Bay Rikkard Ambrose nasıl çıkış yapılacağını biliyordu.

Sadece bir sorun vardı.

"Hey! Beni bekleyin!" Diğer yolcuların bakışlarını görmezden gelerek otobüsten dışarı fırladım. Lanet olası adam! Beni arkada bırakıp gidiyor musun? "Bagajımı alayım ve-"

"Karim!" Bir parmak şıklatması ve elinin bir hareketi yeterli bir emirdi. Ben daha gözümü kırpmadan Kerim iki büyük bavulumu da tek kolunun altına almıştı bile.

"Hey! Ver şunları bana! Onları kendim taşıyabilirim."

Kerim bana baktı, gözleri bir an için karnımın üzerinde durdu. "Reddediyorum. Ben cesur bir adamım ama hayatıma bunun için çok fazla değer veriyorum."

Sonra arkasını döndü ve patronunun peşinden yürüdü.

Bu da neydi böyle? Homurdanarak arabadan atladım ve ölü kızlar bir ve ikiye son bir el sallayarak hayatımdaki en sinir bozucu iki adamın peşinden koştum. Daha fazla sinir bozucu olabilirler miydi?

İyi taraftan bak, Lilly. En azından araba tutması artık kesinlikle geçecek.

"Bekle!" Hızlanarak ikisinin peşinden koştum. "Nereye gidiyorsunuz?"

"Oh, çok uzak değil." Tek parmağıyla işaret eden Bay Ambrose bizi bir tepeye, çok daha iyi günler görmüş büyük bir eve doğru götürdü. Aslında, muhtemelen daha iyi on yıllar görmüştü. Yine de burası muhteşem bir şehir manzarasının yanı sıra verandada melon şapkalı, sinirli, küçük bir memur sunuyordu. New York'ta tanıştığımızın neredeyse tıpatıp aynısıydı.

"Bay Ambrose! Tanrı'ya şükür, buradasınız! Ve tam zamanında!" İleri atılarak kocamın önünde derin bir şekilde ve tekrar tekrar eğildi. "Korkunç haberler var! Bizim için her şey yokuş aşağı gidiyor! Navarro tek başına yeterince kötü, ama şimdi İspanya'dan gelen iki güçlü insan var, onlar-"

Bay Ambrose bir elini kaldırarak adamı anında susturdu. Sonra tek kelime etmeden verandadaki tek masaya oturdu ve ellerini iki yana açarak

parmaklarını masanın üstüne koydu ve izlemeye başladı.

Yaklaşık üç dakika sonra, memur boğazını temizlemeye cesaret etti. "Um... Bay Ambrose, efendim?"

Bay Ambrose bir kez daha elini kaldırdı ve Bay Rikkard Ambrose'un söylemesini asla beklemeyeceğim bir söz söyledi: "Bekle."

Ve yaklaşık iki saniye sonra, hepimiz duyduk. Tekerleklerin takırtısını. Toynakların yere vuruşunu. Posta arabası çoktan istasyon binasına doğru ilerlemişti. Hayır, şimdi toprak yoldan hızla gelen yeni ve çok daha süslü bir at arabasıydı. Navarro canlandı ve yenilenmiş bir enerjiyle podyumun önüne doğru yürüdü. Aşağıdaki kalabalık alkışlamaya ve tezahürat yapmaya başladı. Ancak diğerlerinin alkışlaması ve tezahürat yapması konusunda oldukça ısrarcı görünen kırbaçlı ve tabancalı iri yarı figürleri gözden kaçırmadım.

"Herkes, lütfen değerli konuklarımıza hoş geldiniz desin!" Senyor Navarro kendinden emin adımlarla ilerledi, gerçek konukların gelmiş olmasından dolayı rahatlamıştı. "Büyük, onurlu, asil Senyör için üç kez şerefe-"

Tam o sırada arabanın kapısı açılarak, pek de büyük ve asil olmayan bir hizmetkâr ortaya çıktı.

Göz ucuyla Bay Rikkard Ambrose'un sandalyesinde arkasına yaslandığını gördüm, yüzündeki gülümseme eksikliği çok belirgindi.

Sırıttım.

Navarro bir adım öne çıktı, bakıyordu. "Bu da ne...! Siz de kimsiniz? Sinyor De La Fuente ve Sinyor De Ravera nerede?"

Arabadan atlayan solgun yüzlü genç uşak kürsüye doğru koştu ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Navarro'nun yüzü soldu, sonra başını çevirip doğrudan Bay Rikkard Ambrose'a baktı.

Sevgili kocamın tek tepkisi başını hafifçe eğmek oldu.

Sonra ayağa kalktı ve şapkasının tozunu alarak arkasını dönüp evin etrafında dolaşmaya başladı. Peşinden gittim, köşeyi dönüp düşmanlarımızın görüş alanından çıkana kadar kendimi tutabildim.

"Peki, *şimdi* bana burada tam olarak neler olduğunu anlatacak mısınız?"

Durdu ve yüzünü bana dönerek bir süre bana baktı. Sonsuza dek sürecekmış gibi görünen bir an. Garip bir nedenden ötürü gözleri sadece yüzüme değil, aynı zamanda karnıma da odaklanmış gibiydi.

Başını salladı. "Pekala. Beni takip edin."

Kocanızdan Sürprizler

Bay Ambrose önümde, uzaktaki küçük bir binaya doğru ilerlerken, "Zenginlik ve güç sahibi insanlarla ilgili değişmez bir gerçek vardır," dedi. "Bunu kaybetmekten hoşlanmazlar."

"Söylemiyor musun?" Ağzımın kenarları seğirerek sordum. "Asla tahmin edemezdim."

"Yüzünüzdeki o sırtışı kaldırın Bay Linton. Kendimden bahsetmiyordum."

Dang! Kafasının arkasında gözleri var mıydı?

"O zaman kimden bahsediyordun?" Konuyu değiştirme fırsatını değerlendirmeye karar vererek sordum.

"İspanya." Küçük kulübenin kapısını iterek açtı ve bana pis iç mekândaki tek mobilya parçası olan eğri büğrü bir masayı işaret etti. "Daha doğrusu İspanya'nın soyluları. Buraya gel."

Merak edip öne çıktım. Masanın üzerinde hem Kuzey hem de Güney Amerika'yı gösteren bir harita vardı. Güney yarısının notlar, oklar ve çapraz kılıçlara çok benzeyen işaretlerle kaplı olduğunu fark etmem uzun sürmedi.

Savaşlar.

"Son birkaç on yıldır," dedi Bay Ambrose'un soğuk sesi odayı doldurarak, "İspanya'nın yeni dünyadaki kolonileri birbiri ardına hızla çöktü. İster ekonomik kriz, ister beceriksiz liderlik, isterse de bir dizi farklı faktör nedeniyle olsun, İspanyol egemenliği hızla yok olup gidiyor. İspanyol soyluları arasındaki bazı etkili unsurların onaylamadığı bir şey. Birkaç yıl önce tanrı gibiydiler; bir parmak hareketiyle dünyanın yarısına hükmedebiliyorlardı. Şimdi ise ellerinde kalan tek şey isyanların gümbür gümbür geldiği bazı köhne adalar. Bu durumu değiştirmeyi amaçlıyorlar."

"Ama..." Omurgamdan aşağıya bir ürperti yayıldığını hissettim. "Burası Amerika Birleşik Devletleri! Sadece on üç köhne koloniyken İngilizleri kovdular! Ve eğer fark etmediyseniz, o zamandan bu yana çok yol kat ettiler! İspanyollar çıldırdı mı?"

Bay Ambrose küçümseyici bir el salladı. "Birden fazla güç türü vardır. Geleneksel yöntemlerle bu ülkenin posta pulu büyüklüğündeki bir bölümünü bile ele geçiremezlerdi. Ama burada, vahşi doğada

Yasaların, sınırların ve kısıtlamaların olmadığı Batı'da mı? Özel şahıslar ve işadamları kisvesi altında hareket ettikleri sürece istediklerini yapabilirler."

Dışarıdan kırbaç sesleri ve silah patlamaları duydum. İri yarı infazcıların kalabalığı kovaladığını görmek için tam zamanında pencereye ulaştım.

"Anlıyorum," dedim.

Yine de bu, oldukça önemli bir soruyu cevapsız bırakıyordu.

"Peki... bu yerde tam olarak neyin peşindeler?"

Bay Rikkard Ambrose bana düşünceli bir bakış attıktan sonra cebinden bir anahtar çıkararak arkasını döndü.

"Sana göstereyim."

İleri doğru adım atarak eğildi, bir şey aldı ve... "Bir tuzak kapısı mı?"

Bay Ambrose cevap vermedi. Sadece kapıyı açtı ve merdivenden inerek gözden kayboldu.

"Önce siz başlamak ister misiniz, Bayan Ambrose?" Boş odaya hitap ederek sordum. "Önce bayanlar, Bayan Ambrose. Ben her zaman karımla ilgilenirim, Bayan Ambrose."

Sessizlik.

"Oh, fiddlesticks!"

Homurdanarak açıklığa doğru koştum ve merdivenden aşağı inmeye başladım. Aşağıya baktığımda merdivenin sonunu bile göremiyordum. Aşağıdaki karanlığın içinde kaybolmuş gibiydi. Şanslıydım ki her zaman ayaklarım yere sağlam basardı. Hızla tırmanmaya başladım ve-

Birden başımda bir tuhaflık hissettim.

Sallanmaya başladım. "Bu da ne-!"

Daha ağzımdan tek bir kelime bile çıkamadan, sanki dünya devrilmiş gibi hissettim. Ayaklarım basamaklardan kaydı. İçgüdüsel olarak ellerim merdiveni sıkıca kavradı ama çok kaygandılar! Düşecektim! Düşecektim-

"Oomph!"

Kaya kadar sert bir şeye çarptım. İrkildim, gözümü kırptım. Kayalık zemin beni yakalamak için bir düzine metre kadar yukarı mı sıçramıştı?

"Bu," dedi Bay Rikkard Ambrose tam **a l t ı m d a n** , "son derece aptalcaydı."

"Oh. Um... Ben..." Taş gibi sert, kaslı kollar beni sardı. Nefes yanağımı gıdıkladı. Ah canım. "Merhaba."

Kendimi onun elinden kurtarmaya çalıştım - ta ki dünyanın tekrar eğildiğini hissedene kadar ve şimdilik olduğum yerde kalmaya karar verdim. Kayalık zeminle aramda kalan bir düzine kadar metre bu kararımda küçük bir rol oynamış olabilir.

Ve belki de beni kucaklayan güçlü kollar da öyle. Bay Ambrose'un tutuşu etrafımda sıkılaştı, ağzı kulağıma doğru hareket etti.

"Ben," diye fısıldadı, "karıma her zaman göz kulak olurum, Bayan Ambrose."

Ve ben cevap vermeye fırsat bulamadan bir çift dudak boynumun yan tarafına, kulağımın hemen arkasındaki o yumuşak noktaya yakıcı, sıcak bir öpücük kondurdu.

Neredeyse yine merdivenden düşüyordum.

Lanet olsun ona! O...o...

Benimle ilgileniyordu. Bilerek ilk o düşmüştü, çünkü benimle ilgileniyordu. Çünkü beni önemsiyordu.

Yavaşça etrafımdaki kucak açıldı ve beni özgür bıraktı. "Gelecekte daha dikkatli ol," diyen Bay Ambrose'un sesini kulağımda duydum. Bu bir rica değildi. "Özellikle de senin durumundayken."

"Durum?" Gözlerimi kırptım. "Ne durumu?"

Daha yeni gevşemiş olan kolu tekrar etrafıma dolandı, elleri koruyucu bir şekilde karnımın üzerine geldi. "Senin, ehem... kara tutması."

Sesi neden birdenbire bu kadar gergin çıkmıştı?

"Ehem. Yeterince zamanımızı harcadınız, Bay Linton! Hadi devam edelim."

Sonra hızla tekrar inmeye başladı. Yol boyunca beni bir kez bile bırakmadı.

Dibe ulaştığımızda hava o kadar karanlıktı ki elimi yüzümün önünde zorlukla görebiliyordum. Bay Rikkard Ambrose'a zifiri karanlık bir mahzende ışıktan tasarruf etmesi için güvenin.

"Gözlerini kapat."

Tam nedenini sormak için ağzımı açmışım ki, etrafımdaki boşluğa dolan ışık beni kör etti. Hızla bir elimle gözlerimi kapattım ve en sevdiğim yabancı dillerden birkaç küfür mırıldandım. Yavaşça, Elimi indirdim, ışıktaki göz kırptım ve...

"Kutsal Moly Anası!" Sersemlemiş bir halde etrafımızdaki duvarlara baktım. Düşündüğüm gibi mahzen duvarları değildi. Hayır, bir tür dar mağaranın içindeydik, neredeyse bir tünel gibiydi ve sonsuza dek karanlığa doğru ilerliyordu. Ve duvarlarda... "Blimey! Bu... bu..."

Bay Ambrose'un cevabı sadece tek bir kelimeydi.

"Evet." Yutkundum.

Altın.

Ayaklarımın dibinden on metre yukarısına, mağara tünelinin duvarlarının karanlıkta kaybolduğu yere kadar her yerde altın vardı. Ve altın. Ve daha fazla altın.

Altından bahsetmiş miydim?

Belki de zam istemeliyim.

"Size küçük bir hikâye anlatayım Bay Linton," dedi Bay Ambrose'un soğuk sesi duvarlardan yankılanarak. "Amerikan Kongresi'nde bir süredir Homestead Yasası adı verilen bir yasa önerisi hakkında siyasi bir tartışma sürüyor. Cumhuriyetçiler kamu arazilerini çiftçilere ve ailelerine dağıtmak istiyor. Ancak Demokratlar bunu yıllardır inatla engelliyor, çünkü tüm toprakların seçim kampanyalarının masraflarını karşılayan plantasyon sahiplerinin ve köle efendilerinin elinde olmasının daha iyi olacağına inanıyorlar. Bu mesele yıllardır sürüncemede. Dolayısıyla, bu küçük kasabada hak iddia ettikten birkaç gün sonra, bu eyalet aniden Homestead Yasası'nın yerel bir versiyonunu geçirmeye karar verdiğinde yaşadığım şaşkınlığı tahmin edebilirsiniz."

Kafamda bir şey kliklendi. "Dur tahmin edeyim. Bir ya da iki gün sonra, birçok 'çiftçi' bu bölgedeki arazi bağışları için başvurdu. Özellikle de maden çevresinde."

"Gerçekten de öyle, Bay Linton."

"Peki bu çiftçiler İspanyol kökenli mi?" "Ne yazık ki, İspanyol soylular kendilerinden çok daha az aptallar.

acımasız. İnfazcılar İspanya'dan geliyor, tamam. Ama diğerleri? Tepedeki insanlar, yerel halkın bir kısmını, hayatlarında ne yapıyorlarsa bırakıp 'toprağı işlemeye' başlamak istediklerine basitçe 'ikna ettiler'. Ve eğer ikna olmak istemezlerse..."

Bay Ambrose her zamanki laf kalabalığı ile parmağını boğazına geçirdi.

"Madenin mülkiyetini talep etmek için davalar açıldı. Yerel kolluk kuvvetleri satın alındı, maden işçileri, yönetim kadrosu ve bazı inatçı yerliler hapse atıldı ve yasal olarak el koyamadıkları her arazi çalındı ya da işgal edildi. Daha sonra maden sahibine bir mektup göndererek işletmeyi on sente satmanın faydalı olabileceğini önerdiler. Hemen hemen her şeyi yaptılar - bir şey hariç."

"Peki neydi o?" Cevabı zaten bildiğimi hissetmeme rağmen sordum.

"Bul bakalım," dedi Bay Ambrose, yüzünü bana dönerken koyu renk gözlerinde yansıyan altın rengiyle, "tam olarak kiminle uğraştıklarını."

Ah canım.

Birdenbire, İspanyolların parlak siyah ayakkabılarının içinde olmadığım için çok ama çok mutlu hissettim.

"Yani..." Ben sordum. "Şimdi ne olacak?"

Bay Ambrose cevap olarak ceketini bir kenara itti ve yan tarafında bir tabancanın tutturulduğu yeri gösterdi. Silahı çekip çıkardı ve mermi olup olmadığını kontrol etmek için mermi yatağını açtı.

"Şimdilik neden yerel kültürün tadını çıkarmıyoruz?"

"Yerel... kültür mü?" Gözlerimi kırptım. Beklediğim her neyse, kesinlikle bu değildi.

"Gerçekten de öyle. Aldığım güvenilir bilgilere göre bu bölgede halk genellikle 'salon' olarak adlandırılan bir yerde toplanıyor. Görünüşe göre, bu 'salonda' tüm insanlar toplanıyor, sohbet ediyor ve dostça, barışçıl şakalaşmalar yapıyorlar." Tabancasının fişek yatağını kapattı, bir tur çevirdi ve başını bana doğru eğdi, soğuk gözleri benimkileri delip geçti. "Neden gidip onları ziyaret etmiyoruz?"

Çın... çın... çın...

Mahmuzların yere çarparken çıkardığı metalik ses havada yankılandı. Salondaki herkesin gözleri kapıya doğru kaydı. Kupalar masaların ve barın üzerine bırakıldı. Eller tabancalara gitti.

Kapı aralığında karanlık bir figür belirdi. Orada duruyordu, yüksek gölgesi odanın yarısına kadar uzanıyordu.

Bir an sonra kapıyı iterek açtım ve odadakilere ıslıl ıslıl bir gülümseme verdim. "Herkes merhaba! Burası Bayanlar Çiçek Düzenleme Derneği Genel Merkezi mi?"

...

...

Ne yani, kendisine bir çift parlak altın mahmuz alanın Bay Ambrose olduğunu mu düşündünüz? Gerçekçi ol!

Salondaki kalabalık yeni aksesuarlarımı pek beğenmişe benzemiyordu. Ya da beni, bu konuda. Gözler kısıldı. Kaba eller tabancaları kaptı ve-

"Selamlar, beyler."

-Tekrar başla.

Bir gölge daha salonun zeminine düşmüş, benimkini bütünüyle yutmuştu. Salondaki erkeklerin çoğu gözlerini kaçırarak rahatsız bir şekilde yer değiştirirken, tek bacağı hâlâ havada olan dansçılar da dâhil olmak üzere kadınların çoğu donmuş ve ağızları açık bir şekilde duruyordu.

Bana kimin katıldığını tahmin edebilir misiniz?

Bay Rikkard Ambrose yanımdan geçerek salona doğru ilerledi ve barın önünde durdu. Geniş kenarlı şapkasının altında gölgelenen yontulmuş yüzü, yırtık pırtık bir kumaş parçasıyla yarı yarıya örtülmüştü.

"Barmen," dedi, soğuk sesi sessizliği bıçakla ucuz margarini keser gibi kesiyordu. "Bir bardak su."

Odayı mutlak bir sessizlik kaplamıştı. Yumuşak bir yastığın üzerine düşen bir iğnenin sesini duyabilirdiniz.

"Ne istediğini söylemiştin?"

Bay Ambrose kaşını bir milimetre kadar kaldırarak adama baktı. "Su."

Yine uzun bir sessizlik anından sonra.

Salonda kükreyen kahkahalar patladı. İnsanlar işaret ediyor, masaları tokatlıyor ve şehre gelmiş geçmiş en büyük palyaçoğu görmüş gibi sırtıyorlardı. Odadaki herkes Bay Rikkard Ambrose ile alay etmekle meşguldü.

Ben ve az sayıdaki diğer zeki insanlar dışında herkes.

"*Hola*, güzel çocuk!" Kunduz büyüklüğünde bıyıkları olan iri yarı Hispanik bir adam, en sabırlı erkeğin bile suratına yumruk atmasına neden olacak bir şekilde sırtarak yaklaştı. "Doğru mu duydum? *Su* almak için bir bara mı geldin?"

Bay Ambrose uzanarak barmenin uzattığı su bardağını kaldırdı. önüne kondu.

"Gerçekten."

"Say, *niño*..." Adam sırttı. "Ne için su istiyorsun?" "Basit," dedi Bay Ambrose ona. "Bu."

Ve bardağı koca sersemin kafasına boşalttı. "Sen... sen...!"

Adamın yüzü karardı. Çenesi sıkıştı. Kocaman yumruğunu kaldırırken kasları şişti ve Bay Rikkard Ambrose'un üzerine doğru bir adım attı.

Olayı merakla izleyen erkek kalabalığının yanına yaklaşıarak içlerinden birini dürttüm.

"Hey! Sert İngiliz'e yirmi dolar."

Adam sanki aklımı kaçırmışım gibi bana baktı.

"Tamamdır!" diyerek iki banknot uzattı.

"Ben varım!" diye bağırdı başka bir adam, otuz dolar uzatarak. "Büyük topak için elli!"

"Benim için yirmi beş!"

Elimdeki parıldayan bozuk para yığını büyüdüğü sırttım. Kalabalığın başının üzerinde, gözlerim Bay Rikkard Ambrose'a sabitlenmişti; o kıpırdamadan duruyor, diğer adamın yumruğunun kendisine doğru süzülmesini bekliyordu.

Sonra gördüm. Sadece ufak bir kayma. Siyah pardösüsünün altındaki kaslarda, yaklaşmakta olan şeyi ele veren küçük bir seğirme.

Sırttım, ellerim dolar yığınlarının etrafında katlandı.

Para kazanma zamanı!

Patlayıcı Bir Giriş

"*¡Hijo de la chingada!*" Öfkeden kuduran İspanyol kocaman bir yumruk kaldırdı. "Son sözlerini söyle, seni *pendejo!*"

Adamın yumruğu indi.

"Son alan var mı?" Umutla sordum.

Ne yazık ki, bahse aç kalabalık Bay Rikkard Ambrose'un eli kalkıp adamın yumruğunu yana doğru savurup tahta bara çarptırmadan önce cevap verme şansı bulamadı.

"Aaarh! Ow!"

"Eğer ona son sözlerini söyletmeye çalıştıysan, hiç zahmet etme," dedim koca adama nazikçe. "Yıllardır ona daha fazlasını söyletmeye çalışıyorum. Eğer konuşmak istemiyorsa, konuşmayacaktır."

"*¡Cállate, gilipollas!*" Bana ters ters bakmak için döndü. "Kırmamı istemiyorsan burnunu ait olmadığı yere sokma!"

Uh-oh...

Arkasında, Bay Ambrose'un kaskatı kesildiğini görebiliyordum.

"Bu," dedim koca adama, "söylenecek en akıllıca şey olmayabilirdi."

"Sen neden bahsediyorsun, seni bi-"

Wham!

Bay Rikkard Ambrose'un kaslarının ne kadar büyüleyici bir şekilde kaya gibi sert olduğuna sık sık hayret etmiştim. Yine de bir şeyi hiç düşünmemiştim: Eğer pazuları böyle hissediliyorsa, yumrukları tam olarak ne kadar sert olurdu?

Bay İspanyol Minion 01 cevabı bulmuş gibi görünüyordu. Ayaklarından fırlayarak geriye doğru, üç sandalyenin ve bir masanın üzerinden uçtu, ağzından kurtulan dişleri her yöne saçıldı. Haydut büyük bir gürültüyle, altından kırılan ve her yere kıymıklar saçan başka bir masanın üzerine düştü.

Bir masanın etrafında üç adam oturuyordu. Bu desperado kılıklılar hiç memnun görünmüyorlardı.

"Sen...!" Bir boz ayı kadar kıllı bir adam eğilerek yerdeki vahşiyi yakaladı. Onu havaya kaldırarak yakındaki bir viski şişesini kaptı. "Lanet olsun, seni...! Gidip seni parçalayacağım!"

"*Hola!* Bekle bir dakika! I-"

Şişe kafasının üzerinde kırıldı, cam parçaları her yöne uçtu ve iri İspanyol sendeleyerek geri döndü.

"*Cabrón!* Bu ne içindi? Beni fırlatan o soluk kışık *pendejo*'ydu!"

"Oh, güven bana, dostum!" Umutsuz adam hırladı. "Biliyorum!" Sonra kırık şişeyi kaldırdı ve Bay Ambrose'a doğru koştu.

Bay İspanyol Minion 01 takdire şayan bir pratiklikle kafasındaki kanlı yarayı unutmaya karar verdi ve Bay Ambrose'un peşinden koşarak ona saldırdı.

Aman Tanrım. İkiye bir. Ne kadar adaletsiz.

Islık çalarak oturdum ve paramı saymaya başladım. Bu eğlenceli olacaktı.

Bay Rikkard Ambrose barın önünde durmuş, sakince bekliyordu. Onun durumundaki başka bir adam olsa kendini savunmak için bir şişe kapardı. Ama yine de, eğer bir şişe kaparsa, parasını ödemek zorunda kalacaktı. Bu yüzden bir sonraki en iyi şeyi yaptı ve bir adam yakaladı.

"Hey!" İspanyol Minion 02 itiraz etti. "Ne yaptığını sanıyorsun, sen-"

İşte o anda havaya fırladı ve yurttaşına çarptı. Kol kola giren iki aşk kuşu geriye doğru tökezledi, neredeyse dudakları birbirine değecekti...

Ehem.

Sırıttım.

Oh, ne kadar tatlı!

Birkaç metre ötede devam eden muhteşem romantik komediyi tamamen görmezden gelen Bay Ambrose yanlarından hızla geçti. Kırık şişenin savruluşunun altından eğilerek yumruğunu boz ayının karnına indirdi, ardından bileğini yakalayıp bükte.

Çatlak!

"Aargh! Seni a-oğlu-!"

Ama Bay Ambrose'un tam olarak neyin oğlu olduğunu asla öğrenemedik. Adamın kırık bileğini kavrayarak çekti ve haydutu omzunun üzerinden bara fırlattı. Kafasının arkası bir bira fiçisine çarptı ve bir ışık gibi söndü.

"Şerefe," dedim ona, yanımdaki bira bardağını kaldırdım ve derin bir yudum aldım.

Bu arada Bay Ambrose, artık tutkulu kucaklaşmalarından kurtulmuş olan diğer iki rakibine döndü ve başını eğdi. Anlamı açıktı. "*Geliyor musunuz?*"

Büyük İspanyol hırlayarak ileri atıldı, küçük arkadaşı da tam topuklarını. Sevgili kocama bir metre bile yaklaşmadan, Bay Ambrose parçalanmış masanın bir bacağını yakaladı ve haydutun boğazına geçirdi. Gümbürdeyerek geriye doğru tökezledi ve küçük olanı açıkta ve yalnız bıraktı.

"Um...*olla*, bekle bir dakika, ben-"

Wham!

Bay Ambrose'un tek bir yumruğu adamı yere yıktı ve burnu, tütününüzü içine tükürmeniz için yardımsever bir şekilde sağlanan o güzel teneke kaplardan birine girdi. Vahşi Batı çok güzel bir yerdi, değil mi?

Önümdeki para yığınınına baktım.

Özellikle de çok paranız varsa.

Kalabalıkta kavgayı izleyen diğer insanlar da rüzgârın hangi yönden estiğini fark etmiş gibiydiler. Yerde baygın yatan iki serseriye ve sırtan sekreter crossdresser'ın, yani tatlı küçük benim pençelerindeki devasa bozuk para yığınınına bakarken yüzlerindeki renk giderek kayboldu.

"Um..." Birisi boğazını temizledi. "Daha önce bahis parası hakkında söylediklerin, dostum... sadece şaka yapıyordun, değil mi?"

"Çok yakın bir arkadaşımın söylemekten hoşlandığı gibi," diye cevap verdim, adama sırtarak, "Ben. Şaka yapmıyorum. Şaka yapmıyorum."

"Um, ama..."

"Özellikle de para konusunda."

"Peki ya fikir değiştirmek?" Tam yüz dolar bağışta bulunma nezaketini göstermiş olan ince bıyıklı ufak tefek bir adam öne doğru eğildi, alnından terler akıyordu. "Fikrini değiştiren bir adama haksızlık etmezsiniz, değil mi? Bu aslında karımın alışveriş için bana verdiği market parasıydı, yani..."

Sırtışım genişledi. "Sanırım eve döndüğünde ilginç bir karşılama ile karşılaşacak mısın?"

"Ya... yapamazsın...!"

"Oh, ve bu gece köpek kulübesinde uyuyacaksın," diye yardımsever bir şekilde ekledim.

Evlilik deneyimini paylaşmak çok eğlenceli oldu.

"Sadece o piç Brit kazanırsa!" diye itiraz etti adam. "Bunu kesin olarak söyleyemezsin-"

Bu, son İspanyol'un havada süzüldüğü andı; yüzü kanlı lekeler ve kırık kemiklerden oluşan bir karmaşadan başka bir şey değildi. Yanağındaki yumruk şeklindeki girinti hariç tabii.

Crash!

Yere düştüğünde oda sarsıldı. Bir an için tüm salonu sessizlik kapladı ve yerden yükselen toz bulutu dışında hiçbir şey hareket etmedi. Sonra Bay Rikkard Ambrose küçük grubumuzun yanından geçerek yakındaki bir masadan bir bardak su aldı ve tek seferde içti.

"Ne diyordun?" Bahis ortağıma sordum, bir yandan da sessizce muhteşem kocama hayranlıkla bakmakla meşguldüm. Rikkard Ambrose dışında kim bir salonda su içmeye ve bunu yaparken de havalı görünmeye cesaret edebilirdi ki?

Gerçekten soğuk. Eksi 50 derece Fahrenheit gibi.^[11]

"Cömertliğiniz için hepinize çok teşekkür ederim beyler," dedim yeni bahis müptelası arkadaşlarıma, kalabalığa gülümseyerek. Eminim onlar da içten içe gülümsüyorlardı. Yüzlerinin buruşması muhtemelen tamamen tesadüftü, değil mi?

Kazandıklarımı toplayarak melon şapkamı onlara doğru eğdim ve başımı eğerek Bay Rikkard Ambrose'a doğru yürüdüm.

"Yerel halkla sohbetimizin' sona erdiğini varsayabilir miyim?"

"Elbette. Olabilir."

"O zaman şimdi ne yapacağız?"

Bay Ambrose'un ağzı konuşmak için açıldı ve-

Wham!

Salonun kapısı çarparak açıldı ve arkasında on, yirmi... hayır, üç düzine daha olan bir başka İspanyol haydutun kabarık sureti ortaya çıktı.

"Kim?" İspanyol, yerde baygın yatan iki vatandaşını göstererek bağırdı.

"Bunu kim yaptı?"

"Şimdi," dedi Bay Rikkard Ambrose, elindeki boş su bardağını yere bırakarak, "gidiyoruz."

Ve beni ensemden yakalayıp hızla uzaklaştı. Birlikte barın üzerinden atladık ve-

"Ooof!"

"Oops. Özür dilerim." Bağırsakları inişimi nazikçe yumuşatan barmene özür dileyen bir gülümseme gönderdim. "Arka kapınızı kullanmamızın bir sakıncası yok, değil mi?"

Sen?"

"Grgl..."

"Teşekkürler! Çok tatlısın!"

Kelin başını okşayarak Bay Ambrose'un peşinden arka kapıdan çıktım. Arkamızdaki çığlık atan kalabalığa bakılırsa, İspanyollar bize avantaj sağlayacak kadar nazik değillerdi.

Kapıyı çarparak açtık ve tozlu sokağa fırladık, insanlar günlük işlerini bırakıp bize bakıyordu. Bu durum ilk silah sesi duyulduğu anda sona erdi.

"Herkes yere yatsın!" diye bağırdım.

İkinci bir silah sesi duyuldu ve kasaba halkı kendilerini yere attı, ellerinden gelenin en iyisini yaparak arabaların ve varillerin arkasına saklandılar. Bay Ambrose bana bir bakış fırlattı. "Neden canlı kalkanlarımızı mahvettiniz?" diye homurdandı.

"Sen...!" Oflayıp puflayarak ona yan gözle baktım. "Cidden bunu bana mı soruyorsun?"

"Eğil!"

İki kaya gibi sert kol belime dolandı ve beni bir vagonun arkasına çekti.

Bam!

Bir mermi yanağımdan vızıldayarak geçerken rüzgârın acısını hissettim. "Yerde kal!" Bay Ambrose tısladı.

"Bugün başka canlı kalkan yok mu efendim?"

Beni yere bastırarak öyle soğuk bir bakış fırlattı ki içim sıcacık oldu.

"Yerde kal ve kımıldama," diye emretti. "*Sakın* kendini vurdurmaya kalkma!"

Evet. Kesinlikle sıcak ve bulanık.

Bay Ambrose tabancasını çekerek bir an için vagonun kenarından baktı ve-

Bam!

Kurşun, haydutlardan birinin arkasına saklandığı namluya çarptı. "Ha!"

Haydut güldü. "İskaladın, seni *piç kurusu!*"

"Yanlış," diye cevap verdi Bay Ambrose, gözleri namlunun üzerindeki sadece bizim bakış açımızdan görülebilen üç harfe odaklanmıştı.

TNT

Yutkundum. "Ah canım."

KA-BOOM!!

Patlama tüm kasabayı sarstı. Alevler gökyüzüne doğru yükseldi ve bulutların tadına baktı. Kör edici ışık beni gözlerimi kaçırmaya zorladı ve tekrar görebildiğimde sokak kaos içindeydi. Ahşap cepheler kararmış, varil parçalara ayrılmış, arkasında saklanan adamlar sokağa saçılmıştı. Çılgınlık yükseldi ve kargaşa kasabaya yayıldı - belli bir vagonun arkasındaki küçük bir sükûnet adası dışında.

"Görünüşe göre maden malzemelerini depolamak için o araziyi kiralamak iyi bir fikirmiş," diye başını salladı Bay Ambrose ve sakın bir şekilde bir kez daha nişan aldı.

Bam!

KA-BOOM!

"Kafayı mı yedin sen?" Arabanın arkasına çömeldiğim yerden tısladım. "Bütün kasabayı havaya uçurmayı mı planlıyorsun? Ne olacağını sanıyorsun? Burada bir şerif var!"

"Gerçekten."

"Gerçekten mi? Ne demek *gerçekten*?"

Durduğu yerden ona baktım, üzerimde yükseliyordu, durumu izliyordu sanki... sanki her şey tam da planladığı gibi gidiyormuş gibi? Bir şeyler dönüyordu. Entriğe ağlarının her yöne doğru uzandığını *hissedebiliyordum*. Ve yine de... ve yine de...

Bu planın ne olması gerekiyordu? Devleti h a v a y a uçurmak mı?

Ayak sesleri sokakta gürledi. Daha fazla İspanyol kölesi sopalar, kazmalar ve tüfekler sallayarak sokaklardan aşağıya doğru yaklaşıyordu.

"Bok! Bok, bok, bok, bok!"

Tabancamı kaptığım gibi vagonun tekerleğine dayadım ve nişan aldım.

Bam! Bam, bam, bam!

Dört atış, üç adam öldü. Ama daha fazlası geliyordu. Çok daha fazlası.

"Onlardan çok fazla var!" Bağırışlar ve silah sesleri arasında bağırdım. başımızın üzerinden vızıldayarak geçiyordu. "Bu yeterli olmayacak!"

"Hayır," diye onayladı Bay Ambrose, elini cebine atıp uzun ve silindir şeklinde bir şey çıkardı. "Ama bu olacak."

Alevler cızırdadı ve bir an sonra yanan dinamit lokumu vagonun üzerinde süzüldü.

Ne oluyor lan?

KA-BOOM!!

"Pekâlâ," diye nefes aldım, kulaklarım çınlıyordu. "Bir daha *asla* çok sessiz olduğun için şikâyet etmeyeceğim."

"Haydi, toz kalkmadan ve onlar tekrar görebilmeden önce!" Bay Ambrose elimi tutarak beni ayağa kaldırdı ve dar bir ara sokağa soktu. Koştuk, arkamızdaki kaosun sesi yavaş yavaş uzaklaşıyordu. Sokağın yarısına geldiğimizde Bay Ambrose cebinden yine bir şey çıkardı ve-

"Oh hayır! Hayır yap-"

KA-BOOM!

Bok, bok, bokola, bokunzel! Oh, lütfen kulaklarım bundan kurtulsun! Ve geri kalan her şeyim!

Bay Ambrosive Explosive dinamiti yanımızdaki evin üzerinden uçurdu, arkamızdaki sokağı havaya uçurdu ve her yöne başka bir toz bulutu göndererek takipçilerimizin görüşünü engelledi.

"Bu taraftan!"

Başka bir köşeden hızla geçtik, alçak bir tuğla duvarın üzerinden atladık ve bazı kıllı eski çalıların arasından eğildik. Arkamızda, gürleyen ayak sesleri daha da arttı.

"Aşağıda!" Bay Ambrose tıslayarak dar bir merdivenden aşağıya, yanına düştüğümüz terk edilmiş evin kiler kapısını işaret etti. Her seferinde üç basamak aşağı atlayarak kendimi duvara yasladım ve nefesimi tuttum. Bay Ambrose hemen yanımdaydı, bir şekilde on kat daha sessiz olmayı başarırken hala düzenli nefes alıyordu, lanet olsun ona!

Üstümüzde, gürleyen ayak sesleri yaklaşıyordu.

"Nerede bu *piçler*?" diye bağırdı İspanyol aksanlı bir ses. "Ve herhangi biriniz onların yüzlerini gördü mü?"

"Birinin yüzü kapalıydı, *Sinyor*. Ama diğerini tanıdığımı sanıyorum. Sem'in peşinden gidelim mi?"

"*Hayır!* Sadece şerifin ofisine gideceğiz. O bizim cebimizde, unuttun mu?"

"*Oh si!* Hadi gidelim! Alacağımız takviyelerle Sem'i kıyma haline getireceğiz!"^[12]

Ve beni arkalarında bırakıp Bay Rikkard'ı delik deşik ederek kaçtılar. Ambrose.

"Yani..." Tek kaşımı kaldırarak tatlı tatlı sordum, "parlak planının böyle mi gitmesi gerekiyordu?"

"Doğal olarak."

"Ve hiçbir şey en ufak bir yanlış gitmedi mi?" "Kesinlikle hayır. Gel bakalım. İkinci aşamanın zamanı geldi."

Salonda, bir kolunun altında bir çanta olan ufak tefek bir figür ayağa kalktı ve bir elini temkinli bir şekilde kaldırdı.

"Peki... Fizzlewiz Muhteşem Yara Merhemi satın almak isteyen var mı? Bugün, özel olarak sadece 4.99 dolara indirimde."

Sessizlik hüküm sürüyordu.

"Yani..." Önümüzdeki duvarda asılı olan postere bakarak sordum: "Sanırım bu, planınızın ikinci aşaması olacak?"

"Gerçekten."

"Emin misin?" Alçak bir sesle sordum ve sevgili kocama bu gece köpek kulübesinde kimin uyuyacağını bildiğinden emin bir bakış gönderdim. Keşke gerçekten bir köpek evimiz olsaydı.

"Tamamen."

Tekrar postere doğru baktım.

"Öyle mi...?"

ARANIYOR

- Ölü ya da Diri -

Mr Boom Boom Gerilim Katil Şüphelisi

Gerçek Adı: Victor Linton Ödül: \$25,000

Cinayete teşebbüs, çok sayıda mala zarar verme, ağır bedensel zarar ve yasadışı kumar suçlarından aranıyor

Görülürse, derhal en yakın ABD Polis Teşkilatı'na başvurun

"Yasadışı kumar mı?" Kaşlarım çatıldı. "Gerçekten mi?"

"Bir de şu açıdan bakın," dedi Bay Ambrose, "kazancınız üzerinden vergi ödemek zorunda kalmayacaksınız."

Parmağımı, araniyor posterimde çok fazla sıfır bulunan numaraya doğru salladım. "Efendim, bu beni pek de iyi hissettirmiyor!"

"Gerçekten mi?"

"Evet, lanet olsun! Ve bir şey daha! Posterde neden ben varım! Üç sokağı havaya uçuran sendin!"

Bana doğru eğilerek aşağıya baktı. Ben kıpırdayamadan yüzümü ellerinin arasına aldı ve beni posterden uzaklaştırıp derin, karanlık, deniz rengi gözlerine bakmaya zorladı. "Ah, ama siz çok daha güzelsiniz, Bayan Ambrose."

Kızardım. "Tatlı dille bundan kurtulabileceğini sanma!" Sonra daha da kızardım. Kahretsin!

Başını eğerek, nefesinin sıcaklığını dudaklarımda hissedebileceğim kadar yaklaştı. Başparmağı yanağımı okşamaya başladı ve içimdeki ısıнын yükselmesine neden oldu.

"Neden yapamıyorum, Bayan Ambrose?"

Yutkundum. "*Bu* yüzden mi yüzünü o lanet eşarpla örtüyordun?"

Bana doğru eğildi, gözleri niyetliydi. "Sadece bir tesadüf, sizi temin ederim."

Çok yakındı. Çok yakın ama yine de dokunmak için çok uzak. Keşke öne doğru eğilebilseydim ve... ve...

Hayır! Kötü Lilly, kötü! Senden istedi diye boyun eğemezsin, insanlık tarihinin en güzel yüzüne sahip ve öpmek üzere

-

Büyüsünden kurtulmaya çalışarak başımı salladım.

Bu da ne yazık ki dudaklarımin

onu

n. Canı c e h e n n e m e ! Daha yeni başıma ilk ödül konmuştu! I

küçük bir balayı zamanını hak ediyordu ve ben bunu alacaktım! Bay Rikkard Ambrose'u kısa saçlarından tutarak duvara yasladım, Bay Boom Boom Thriller Killer'ın sinsice sırıtan yüzünün hemen yanına.

"Oyun mu oynamak istiyorsunuz, Bay Ambrose, efendim?" Ağzımın kenarları meydan okurcasına kalkarak fısıldadım. "Son zamanlarda kanıtladığım gibi, bunları kazanmakta iyiyim. Beni alt edebileceğinize emin misiniz?"

Bana doğru eğilip aradaki son mesafeyi de geçerken gözleri kararmış gibiydi.

"Her zaman. Her yerde."

Ve beni öptü. Beni bir adamın bir fahişeyi öptüğü gibi değil, bir erkeğin kız arkadaşını öptüğü gibi değil, bir adamın karısını öptüğü gibi öptü. Derinden. Ölümcül. Ve asla bırakmamaya kararlıydı. Kolları tuğlaya çarptı

Her iki yanımdaki duvar, kaya gibi sert göğsünü bana bastırıyor, arkamdaki duvarı kabarık bir bulut gibi hissettiriyordu. *Her şey* birdenbire kabarık bir bulut gibi hissettirdi. Tam olarak dokuzuncu bulut.

Bay Rikkard Ambrose kulağıma doğru homurdanarak, "Biliyor musun," dedi, elleri paltomun altından kayarak tenimde sıcak izler bıraktı. "Senden çok sevimli bir desperado olur, benim küçük *ifritim*."

"Sen..."

"Ama," diye sözümü kesti, "bugün yağmalamayı *ben* yapacağım!"

Ve derhal, ağzımı kendi ağzı olarak kabul ederek bunu yapmaya başladı. Elleri de aynı şekilde vücudumu yasaklanmış, keşfedilmemiş bir ülke gibi keşfetti. Ve fatih oydu, kendine ait olduğunu iddia ediyordu. Hayır... zaten ona ait olanı sahipleniyordu! Elleri daha da yukarı doğru hareket etti, hassas noktaları buldu, beni inletti ve kıvrandırdı, zevkten kaçamadım. *Ondan* kaçmak istemiyordum! Eğer bu benim topum ve zincirimse, beni bağlıyorsa, o zaman hayatımın geri kalanında zincirlenmek istiyordum.

"Bay Ambrose..."

"Şimdi olmaz," diye emretti, deniz rengi gözleri benimkilere dikilmişti.

"Biz böyle olduğumuz sürece olmaz. Karı koca."

"R-Rikkard."

"Lillian." Kavrayışını sıkılaştırarak beni daha yakına çekti. Neredeyse yeterince yakın. "Benim Lillian'ım."

Duvardaki aranıyor posterinin muhtemelen resmin altında listelenenden daha fazla yasadışı ve sınırdan yasadışı eylem gördüğü uzun, çok uzun bir süre sonra, binanın tuğla duvarına yaslandık, nefes almaya çalıştık, gözlerimiz hala kopamayan bağlarla bağlıydı.

Bir an sessizlik oldu.

Sonra...

"Söyleyin bakalım, Bay Ambrose efendim... Harika bir planınız var, değil mi?" Elimi uzatıp postere dokundum. "Yaptığınız maskaralıkların dikkatimi dağıttığını sanmayın. Lütfen söyleyin, bu planınıza nasıl uyuyor? Şimdi ne yapacağız?"

Bay Rikkard Ambrose uzaklara bakarak çenesini sıvazladı. "Hm... aslına bakarsanız parlak bir planım var. Ancak devam etmeye değer olup olmadığını anlamadan önce size bir soru sormalıyım."

"Ateş et."

Başını eğerek arkasındaki posteri işaret etti ve gözlerimin içine baktı.
"Başına konan ödöl ne kadar büyüktü?"

A n l a m a s ı biraz zaman aldı. Büyük olasılıkla Bay Ambrose onu bırakmak istemediği için.

"Hayır! Bunu kastetmiş olamazsın... sen...!"

Meşhur Bay Boom Boom Gerilim Katilinin Tutuklanması

Ertesi sabah erkendi. Kasaba hala dünden kalma bir kargaşa içindeydi, insanlar olanları fısıldıyor, söylentiler bir yangın gibi yayılıyordu. Yine de kimse sokağa çıkmaya cesaret edemiyordu. Birincisi, şerifin adamları her yerde devriye geziyordu. Bir diğeri, insanlar çılgın dinamit atıcısıyla karşılaşma konusunda biraz tereddütlüydü. Şerifin korumaları dışında neredeyse hiç kimse dışarıda değildi.

Bu da iki kişinin aniden orada, açıkta belirmesini daha da şaşırtıcı hale getirdi. Uzun boylu olan, küçük olanı arkasından çekiştiriyordu.

"Sen," dedim alçak bir sesle ama yine de ölüm tehdidimi net bir şekilde iletmeyi başararak, "bunun bedelini ödeyeceksin."

"*Tam tersine*, Bay Linton," dedi Bay Ambrose bana arkasını dönmeden. "Ödeme yapmayacağım. Bana *ödeme yapılacaktır*."

"Sen...sen..."

...muhtemelen haklısınız, ama bunu size söylemeyeceğimden emin olabilirsiniz!

Ben de bunun yerine başka bir gerçeğe dikkat çektim.

"Paranı alacaksın. Ve *ben de hapse gireceğim!*"

"Kesinlikle. Merak etme. Hepsi parlak planımın bir parçası."

Birden içimden ona harika bir tekme atmak geldi.

"Gel bakalım, olur mu? Ve artık açık alanda olduğumuza göre karakterini korumayı unutma," dedi ve bileklerime ve belime dolanmış olan ipi çekiştirdi. "İtaatkâr olun ve direnmeyin, iğrenç suçlu pislikler, yoksa güç kullanmak zorunda kalacağım."

Öne doğru eğildim. "Biliyor musun," diye arkadan kulağına fısıldadım, "kocamla ilk kez ip oyunu oynarken hayal ettiğim şey bu *değildi*."

İp seğirdi, elinin nasıl sarsıldığını ele veriyordu. Sırıttım. "Bay Linton?"

"Evet, efendim?"

"Sen yakalanmış bir suçlusun. Gülümseme. Kaşlarını çat. *Şimdi!*"

"Bunu yaparsam ödülün ne kadarını alacağım, efendim?"

"Çekilin! Ve rolünü oyna, yoksa biz-"

Tam o sırada bir şerif yardımcısı yaklaştı ve sesi kesildi. Patlat! Ben de tam ona fırlatmak için ilginç cevaplar ve hakaretler düşünmek üzereydim.

Sevgili kocam.

Ama...hey!

Yüzüme bir sırtıma yayıldı. Bir desperado olmam gerekiyordu! İstedğim kadar küfredebilir ve hakaret edebilirdim!

"Bırakın beni! Bırak beni, seni at pisliğiyle dolu kokuşmuş taşak torbası! Seni lime lime edeceğim ve boğulana kadar taşaklarını boğazına tıkacağım! Sonra da kusana kadar tekmeleyeceğim! Defol git, seni kokuşmuş, taş suratlı polis!"

Etraftaki her yerden insanlar bakıyordu. Sevgili ödül avcımın yüzündeki bir kas seğirdi ve ipi çekiştirdi.

"Sızlanmayı kes, suçlu! Bunu kendi başına sen açtın. Şimdi kımıldı!"

"Bu çok çirkin! Ben masumum!"

"Hepsi böyle söylüyor."

"Bir avukat görmek istiyorum, seni lanet olası pislik! Ve bir tabanca ve bir bıçak!"

"Sessizlik! Kımıldayın!"

Kara kalpli ödül avcısı bir kez daha çekiştirerek beni ileri doğru itti. Oh, özgürlüğü seven çaresiz kalbim nasıl da öfkelenmişti! Adalet sisteminin bir piyonu tarafından alaşağı edilmek!

"Al bakalım."

Şerifin ofisinin önünde durduğumuzda, kanlı ödül avcısı Bay Ambrose beni omuzlarımdan tuttu ve girişteki şerif yardımcısına doğru itti. Adam bir adım öne çıkarak yolumuzu kesti.

"Dur orada! Nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Bu adamı Noel hediyesi gibi bağladım. Nereye gittiğimi sanıyorsun?"

Bay Ambrose trençkotunun yüksek yakasının arkasından talepte bulundu.

Bu, yüzündeki sırtışla birlikte onu tanımayı neredeyse imkânsız hale getiriyordu. Tembelce, parmağını arkasında bağlı olan yeryüzünün pisliklerine doğru uzattı. "Bu pisliği tanıyor musun, yoksa kör müsün?"

İpimi çekiştirdi ve ben de üzerime düşeni yaparak serseriye haince bir sırtıma gönderdim.

Şerifin adamı bana baktı, sonra tüfeğini tutarak geri çekildi. "Bu...!"

"Aynen öyle. Şimdi kışını yolumdan çek, yoksa ben senin için çekerim!"

Şerif yardımcısı hızla kenara çekilerek kapıya giden yolu açtı. İyi bir ödül avcısı gibi yere tüküren Bay Ambrose, onun yanından geçip gitti.

ve kapıyı tekmeleyerek açtı.

"Hey! Sen ne halt ettiğini sanıyorsun!"

Masanın arkasındaki göbekli adam ayağa fırladı, muhteşem benliğime bakarken üç kat çenesi titriyordu. Sırtarak ona yapabildiğim en tehlikeli umutsuz bakışı gönderdim ve bir adım geri çekilmesini sağladım. İşte şimdi... bu gelecekteki suç kariyerim için iyi bir işaretti.

"Neye bakıyorsun, seni lanet olası *pi'ārā chōtā kadū* ?"^[13] Hırladım. "Bu da ne demek oluyor?" diye homurdandı şerif.

"Sanırım tahmin edebilirsin," diye alay ettim. Ona bunun aslında Pencap dilinde "sevimli küçük balkabağı" anlamına geldiğini söylememe gerek yoktu. İnsanları yabancı dillerde aşağılamak çok eğlenceliydi!

Şerif ofisin ahşap duvarındaki bir posterini yırtarak aşağıya, sonra yukarıya, sonra bir kez daha aşağıya baktı.

"Bu sensin! Gerçekten sensin!" "Tek ve eşsiz."

"Kapa çeneni, haydut!" Acımasız ödül avcısı hırladı ve beni masaya doğru itti. Şerifin elindeki yırtık posterini kaptığı gibi masanın üzerine bıraktı, parmağı dolar işaretinin üzerindeydi. "Adamı yakaladım. Para sende mi?"

"Elbette!" Kanun adamı aceleyle başını salladı. "Lütfen bir dakika bekleyin, Bay...?" "Seni ilgilendirmez." Adama ölümcül bir bakış fırlatan Bay Rikkard

Ambrose bir el uzattı. "Nakit. Şimdi."

Şerif aceleyle arka odaya girdi ve görüş alanımın dışında bir yerden kasanın açılma sesini duydum.

"İnanılmaz!" Fısıldadım, yüzümdeki umutsuz alaycı ifade yerini tam bir şok ve inançsızlığa bıraktı. "İnanılmaz! Gerçekten işe yarıyor!"

"Tabii ki öyle."

"Karını sattığın için çok mutlu görünüyorsun!"

"Neden olmasın?" diye sordu, sesi gerçekten meraklıydı. "Bu bir \$25,000."

Bu adamı sevdim. Gerçekten. Ama bazen.

Sakin ol, Lilly. Sakin ol. Suçlular ödül avcılarını tokatlamazlar.^[14] *En azından bağlıyken.*

Şerif düşüncelerimi aniden bölerek, "Buyurun efendim," dedi. Ön ofise geri adım atarak bir yığın banknotu masanın üzerine bıraktı.

Masa. Bay Ambrose anında beni bıraktı ve desteyi kaparak saymaya başladı.

Sakin ol, Lilly, sakin ol!

Sevgili kocamın iyiliği için, bu yirmi beş bin doları bir hastaneye yatıracağını umuyordum. Buna kesinlikle ihtiyacı olacaktı.

Tam o sırada, sevgili hastane-hasta adayım ödülünü saymayı bitirmişti. Cebine koyup elini şerife uzattı. Ne, *daha fazla* para mı istiyordu?

Şişman şerifin yüzündeki kederli ifadeye bakılırsa, adam benzer düşünceler içindeydi. "Affedersiniz, efendim?"

"Makbuz. Teslim ettim, paramı aldım. Sırf anlaşımdan caymanız için makbuz almadan gideceğimi mi sanıyorsunuz?"

Şerifin üçlü çenesi seğirdi, tombul yumrukları sıkıldı. Ancak Bay Rikkard Ambrose'un tabancasına bir bakış attıktan sonra akılsızca bir şey yapmamaya karar vermiş gibiydi.

"Ehem...şey, lütfen bir dakika bekleyin. Hemen döneceğim." Ve dönerek bir kez daha arka odada gözden kayboldu.

"Ee," diye sordum tatlı tatlı, sesimi sadece ikimizin duyabileceği kadar alçak tutarak. "Şimdi hapse atılmak üzereyim, parlak planının bir sonraki adımı nedir?"

"Bu," dedi ve bir elini pantolonumun ön kısmına soktu. "Eeep!

Ne yaptığını sanıyorsun sen-?!"

"Sessizlik!" diye tısladı, bir eliyle ağzımı kapatırken diğer eliyle... pantolonumun önünden, Bufford amcamın eski çoraplarının arasından bir şey soktu? "İşte, al bunu! Talimatlar dahil."

Sonra şerif odaya tekrar girmeden hemen önce iki el de ortadan kayboldu. Durun bir dakika. Bay Ambrose'un daha önceki garip, riskli hareketleri, bana doğru ittiği şey...

Bu *gerçekten* parlak bir planı olduğu anlamına mı geliyordu?

"Haydi!" Şerif kabaca beni kolumdan tuttu ve karmakarışık halimi peşinden sürükledi. "Seni diğer serserilerle birlikte içeri tıkalam! O pisliklerin arasına çok iyi uyum sağlayacaksın!"

Sürüklenip götürülmeden önce uygun bir suç cevabı düşünemedim. Kısa süre sonra çelik kafesli bir kapıya ulaştık ve arkasında bir hapisane hücresinde olmasını beklemediğim bir dizi insan gördüm. Aslında onları İngiltere Merkez Bankası şubesi dışında bir yerde beklemezdim. Sıradan fraklar giymiş, ufak tefek, ufak tefek adamlardı.

Melon şapkaları vardı ve şüpheli bir şekilde tanıdık geliyorlardı. Bay Ambrose'un ofisinde ölene kadar çalışan talihsiz ruhlar gibi tanıdık! Onların arkasında, çok daha kaba saba giyinmiş ve bir maden kuyusunda evlerindeymiş gibi görünen, altın hakkında şarkılar söyleyen ve kazmalarla duvarları kesen başka bir grup adam vardı.

Yerel kolluk kuvvetleri satın alındı, Bay Rikkard Ambrose'un sesi zihnimde yankılandı. Maden işçileri, yönetim kadrosu ve bazı inatçı yerel halk hapse atıldı.

"Sen oradaki!" Şerif homurdanarak, kulaklarının arkası henüz ıslanmış gibi görünen genç bir yardımcıyı işaret etti. "Üstünü arayın! İçeride silah istemiyoruz."

"Evet, efendim! Hemen efendim!" Aceleyle ilerleyen çocuk, doldurulmuş çorap bölgeme ulaşana kadar beni okşamaya başladı ve...

Gözlerini kırıştırdı, sonra gözlerini açarak bana baktı.

Tek kaşımı kaldırarak omuz silktim. "Ben büyüğüm. Aş artık bunu."

"Ehem. Şey... şey... lütfen arkanızı dönün efendim, böylece bacaklarınızın arkasına ulaşabilirim."

"Tabii. Keyfine bak."

Belli ki özgüven krizi geçiren zavallı çocuğun aramanın geri kalanında acı çekmesine izin verdim. Sonra şerif bir kez daha kontrolü ele aldı ve kapıyı açarak beni hücreye itti. Metal bir çınlamayla kapı arkamdan kapandı.

İçimde, zihnim hala dakikada bir mil hareket ediyordu. Ofis çalışanları ve maden işçilerinden oluşan kalabalığa bakarken, ifadesiz ve sert bir desperado gibi görünmek oldukça zordu. Hepsi *onun adamıydı*. Hepsi. Bunu *biliyordum*! Kutsal Moly...! Bütün bunlar kasıtlı mıydı? Beni buraya göndermek, bana o *şeyi* vermek.

Elim Bufford Amca'nın çoraplarına gitti.

Bir an sonra kendimi bir eli kasıklarımın altında olan birkaç düzine erkeğin bakışları altında buldum.

"Um..." Boğazımı temizledim. "Sanırım küçük desperado'nun odasına gitmem gerekiyor."

Karşılıklı bakıştılar. Sonra adamlardan biri pencereyi işaret etti. Gözlerim açıldı. Ne oluyor lan? Gerçekten benim... Duh.

Burası sadece erkeklerle dolu bir hapisane hücresiydi. *Tabii ki* öyle.

Oh, dahili bir hortuma sahip olmanın keyfi!

Nefesimin altında mırıldanarak ve homurdanarak aceleyle pencereye doğru gittim. Neyse ki az önce bir devriye geçmişti ve dışarıda kimsecikler görünmüyordu. Islık çalarak kendimi olabildiğince duvara yaklaştırdım, arkamdaki adamların görüşünden korundum ve bir elimi pantolonumun kemerinin altına soktum. Tekrar çıkardığımda elimde bir kutu kibrit ve bir çubuk vardı.

Kutsal Molies Anası!

Gözlerime inanamayarak elimdeki şeye baktım.

Beni gördüğüne sevindin mi, diye fısıldadı zihnimin gerisinden bir ses, Amy'ye, BFFABE'ime (genelevdeki en iyi arkadaşım) benziyordu, *yoksa pantolonundaki dinamit lokumu mu?*

"O lanet orospu çocuğu!"

Sözlerimin geri kalanını yuttum ve zihnimde Bay Rikkard Ambrose'u yedi cehenneme kadar lanetledim!

Dinamit!

Gerçek, lanet olası dinamit! Pantolonumun içinde!

Bir keresinde ona patlayıcı bir ilişki yaşamayı sevdiğini söylemiştin.

Kapa çeneni, aptal iç ses! Kapa çeneni, kapa çeneni, kapa çeneni!

"Her şey yolunda mı?" diye sordu tereddütlü bir ses arkadan. "Utanmana gerek yok. Benim de bazen sorunlarım oluyor."

Yüzümün kızardığını hissettim. "Hayır! Benim sorunum yok! Hiç sorunum yok!"

Lanet olsun ve şu işgüzara lanet olsun! Bay Rikkard Bloody Ambrose'a lanet olsun! Acele etmem gerekiyordu! Elimi bir kez daha pantolonumun içine sokarak, kocam yerine koyduğum son şeyi çıkardım. Derin bir nefes alarak elimdeki buruşuk nota baktım.

Bay Linton,

Araçları ben sağladım. Fırsat sağladım. Bu gece saldırın. En geç gece yarısına kadar dönmenizi bekliyorum.

Rikkard Ambrose

Not: Sizin ve diğer personelin işe gelmediği süre için maaşınızdan kesinti yapılacaktır.

Göz kırptım.

*Yok mu? Ne demek y o k s u n ? Lanet olası hapishanedeyim!
Beni içine soktuğun!*

Ne yazık ki bu sözleri Bay Rikkard Ambrose'un kulağına haykırma fırsatım olmadı. Bunu yapabilmek için buradan çıkmam ve ona ulaşmam gerekiyordu. Bu arada, tam da onun istediği şeydi.

Drat!

Yavaşça ona kadar saydım, çalkantılı duygularımın yatıştığından emin oldum. Sonunda Bay Rikkard Ambrose'un kafasını ellerimle koparma isteğim geçtiğinde, kâğıdı bir kenara bırakıp elimde kalan kibrit kutusu ve dinamite baktım.

Ağzımın bir köşesi yukarı kıvrıldı.

Bay Rikkard Ambrose hakkında ne dersiniz deyin... ama en ilginç planları o yapıyor.

İşimi bitirmiş gibi yaparak pantolonumu düzelttim, odanın bir köşesine yürüdüm ve yere yerleştim. Gece yarısını bekleme zamanı.

Benimkini!

Rüzgar ay ışığının aydınlattığı manzaranın üzerinde ıslık çalıyordu. Gece yarısının derin karanlığı her şeyin üzerine kadife bir örtü gibi serilmişti. Küçük bir tepenin üzerinde, yıldızlı gökyüzüne karşı pitoresk küçük bir kasaba siluet oluştuyordu. Uzaktan bir bülbül ötüyordu, ta ki sesini kesip gecenin sakin ve güzel sessizliği bir kez daha kasabanın üzerine düşene kadar...

KA-BOOM!!

Pitoresk küçük kasabanın merkezinde, pitoresk küçük hapishanenin pencere parmaklıkları duvardan dışarı fırlamıştı. Bir an sonra, dumanı tüten delikten dışarı baktım ve yaptığım işe hayranlıkla baktım.

"Hm...fena değil. Hiç de fena değil."

Dehşete kapılmış, ağzı açık kalmış, yakında kaçacak olan kalabalığa bakarak, onları takip etmelerini işaret ettim.

"Gel bakalım! Ne bekliyorsun?" "Sen...sen duvarı havaya uçurdun."

"Evet, biliyorum.

Kımıldayın!" *"Duvarı havaya uçurdun!"*

Adamlar bu gerçeği tekrarlamaya ve kışkırlarını kıpırdatmamaya oldukça kararlı görünüyorlardı. Bu konuda bir şeyler yapmamız gerekecek, değil mi?

Gülümsedim.

"Bay Rikkard Ambrose tarafından gönderildim."

Her bir adamın yüzündeki renk soldu.

"Peki ya şimdi?" Bir kaşımı kaldırdım. "Beni takip etmek ister misin?"

"Ama... hapisten kaçıyor olurduk! Kanun kaçağı olurduk!" Konuşan adama dönerek başımı eğdim. "Bay

Rikkard Ambrose şehirde. Yarın işe geç kalmak ister misiniz?"

Birdenbire bütün adamlar ayağa fırladı, umutsuzluğa kapılmak için yanıp tutuşuyorlardı. Duvara doğru atıldım, pencere pervazının tüten kalıntılarının ve dışarıdaki baygın muhafızın üzerinden atlayarak caddenin karşısına geçtim.

"Çekilin! Daha hızlı, sizi sopalı ayaklı caniler çetesi!" Bağırdım. "Siz güzel yerlilerin dediği gibi, hadi burayı havaya uçuralım!"

Arkamdan tereddütlü tezahüratlar yükseldi.

"Bu taraftan!" Bir köşeyi hızla döndüm, bir çitin üzerinden atladım ve yeni çetem hemen arkamdayken bir başka köşeyi döndüm. Çok geçmeden tüm şerif yardımcılarının atlarının bağlı olduğu avluya daldım. "Ayakta" nöbet tutan bir şerif yardımcısı o sırada yerden kalkmaya çalışıyordu, kafası karışmış bir şekilde etrafına göz kırptıyordu ve onu huzurlu uykusundan uyandıran şeyin ne olduğunu merak ediyordu ki...

Wham!

"İyi geceler," dedim adama ve onu at yalağına gönderdim. "Atlarınızı ödünç almamızın bir sakıncası yok, değil mi?"

Birkaç baloncuk yüzeye çıktı.

"Hiç sanmıyorum. Teşekkürler! Cheerio!" En yakındaki atın dizginlerinden tutarak eyere atladım ve hayvanı ırkiltip uyandırdım. Onu kendime doğru çekerek, gözlerini kocaman açmış bana bakan kaçış kalabalığıyla yüzleştirdim.

"Bir at kap ve sür! Şeytan arkanızdaymış gibi sürün!" Bay Ambrose'un önlerinde olacağı gerçeğinden bahsetmeden kükredim. İki arasında şeytanı seçebilirler. "Sürün, şimdi!" Uzanarak bineğimin arkasına bir tokat attım ve onu avlunun çıkışına doğru dörtmala gönderdim. "Yee-ha!"

"Burası mı? Geldik mi?"

"Henüz değil. Biraz daha ileride," diye tıslayarak diğerlerine döndüm ve atımı karanlığın içine doğru sürdüm. Çok geçmeden iri, sarıklı bir silüet gölgelerin arasından sıyrılıp önümüze çıktı.

"*Şimdi* buradayız," diye onayladım, gözlerim tehlikeli bir şekilde parlıyordu. Atımın durmasına izin vererek eyerden indim ve beni bekleyen dağ gibi adama doğru adım attım.

"Merhaba Kerim," dedim tatlı bir sesle.

"Selamlar," diye cevap verdi, yüzü tahta bir kütük gibi hareketsizdi.

"Yani..." Sadece onun duyabileceği kadar yaklaşarak sordum, gözlerim tehlikeli bir şekilde parlıyordu. "Salon kavgasında ve hapisane kaçışında neden ortalıkta görünmediğinizi sorabilir miyim, Bay Bodyguard? Beni tehlikeli düşmanlardan korumanız gerekmiyor mu?"

"*Ambrose Sahib*'i tehlikeli düşmanlardan koruyorum," diye düzeltti. "*Seni* ilgili ve yeterli görünen erkeklerden koruyorum."

Yeterli görünüyor mu?

Emirleri kimin verdiğiine dair üç tahmin...oh bekle! Bana sadece bir tane lazımdı!

"Sen," diye homurdandım, önümde duran dev göğüs kafesini parmağımı zedeleyecek bir güçle iterek, "git ve o insan kılığındaki taş bloğuna hiçbir yardıma ya da korumaya ihtiyacım olmadığını söyle! En azından *ondan*!"

"Öyle mi?" Koruma gür bir kaşını kaldırdı. "Bu senin Bay Ambrose'un evini tarif etmenize de gerek yok, değil mi?"

Ağzımı açtım, sonra etrafıma bakındım. Hiçbir yerin ortasında, yıldızlı gökyüzünün altında, belli belirsiz seçebildiğim tek şey tek bir ağaç ve lezzetli fareler için etrafta süzülen bir baykuştı.

"Um...hayır, bu aslında iyi olabilir."

Lanet olsun ona!

"Pekâlâ." Kerim alçakgönüllülükle ve kendinden fazlasıyla memnun bir şekilde eğilerek belli bir yönü işaret etti. "Lütfen beni takip et, *Sahiba*."

Homurdanarak tekrar eyere tırmandım ve atıma binmek üzereydim. mahmuzları takarken arkama baktım ve yeni çetemin beni endişeyle izlediğini fark ettim.

"Ne bekliyorsunuz? Hadi gelin!" Sırıttım ve parmağımı kaotik bağırıışların, toynak seslerinin ve silah seslerinin gökyüzüne yükseldiği uzaktaki kasabaya doğru uzattım. "Yoksa oraya geri dönmeyi mi tercih edersin?"

Erkeklerin kafaları uçmadan kafalarını bu kadar hızlı sallayabileceklerini hiç düşünmezdim.

"Tamam o zaman. Hadi gidelim! Yee-ha!"

Bir an bile tereddüt etmeden atımı ileri sürdüm. Yorulmuştum. Sinirlenmişim. Bitkin düşmüştüm ve üstüm başım tuğla tozuyla kaplıydı. Bir yatak bulup bir hafta boyunca uyumaktan daha iyi bir şey istemezdim. Ama bunu yapamadan önce, birinin kışına sokmam gereken bir dinamit lokumu vardı!

Sadece bekle, sevgili kocacığım! O taş gibi kafanda ne gibi çılgın planlar kuruyorsun bilmiyorum ama perde arkasından benim iplerimi çekmeyeceğinden emin olabilirsiniz. Ben senin karınım, piyonun değil!

İlerlerken Karim'i oldukça talihsiz, kederli görünen bir atın üzerinde otururken buldum. Yan yana, gecenin içinde, karanlık ufukta henüz görülebilen bir şeye doğru yola çıktık. Gözlerimi kısıtım. Ne...?

Dağlar. Bir sıra dağ.

Çok geçmeden çevredeki arazide tepeler yükseldi. Ay gökyüzündeki bulutların arkasından çıkarken, gümüşü bir ışıkla patikayı aydınlatıyordu

ilerideki dağlara doğru uzanıyordu. Sessizlik içinde yol aldık. Ne kadar sürdüğünü bilmiyordum. Ama uzun, çok uzun bir süre sonra patikadaki son viraja geldik ve önümde belirdi...

"Lanetleneyeceğim!"

Bir madenin girişi. Kaba kütükler tünelin tavanını destekliyordu. Her iki tarafta ağır silahlı muhafızlar duruyordu ve madenin tünel girişini ferforje demir parmaklıklar kaplıyordu.

Ama bir dakika bekle.

Bir madenin girişi mi?

Maden kasabanın aşağısındaydı, değil mi? Eğer burada başka bir giriş varsa, bu şu anlama gelmez mi...?

Madenin girişine baktım, sonra dönüp aşağıdaki kasabanın uzaktaki ışıltısına baktım. Bu mesafe kaç mil kadardı? Tüm bu arazinin altında... olabilir miydi?

"Evet," diye tanıdık, soğuk bir ses geldi arkamdan. "Doğru."

Sıçradım. Sonra atımdan sıçrayarak döndüm ve onunla yüzleştim. "Sen!

Gerçekten de tüm bu toprağın altında... olduğunu mu söylüyorsun..."

Elini sallayarak beni susturdu ve hâlâ arkamda toplanmış olan kalabalığa el salladı. "Karim, şu adamlara dağılmalarını söyle ve odalarına gitmelerini sağla. Bay Gerilim Katili ile konuşmam gereken şeyler var."

Bunu açık bir yüz ifadesiyle söyleyebilmesi, Bay Rikkard Ambrose'a yepyeni bir hayranlık duymamı sağladı. Ona takdirimi daha sonra karnına bir yumruk atarak göstermem gerekecekti.

"Gelin." Önümden geçip giden Bay Ambrose beni takip etmemi işaret etti. "Herkesin önünde konuşulmaması gereken şeyler hakkında konuşacağız."

"Kesinlikle efendim," diye onayladım, parmak eklemlerimi kırarak.

"Gerçekten de."

Bay Ambrose beni dağın eteklerinden dolaştırdı, gürül gürül akan küçük bir derenin yanından geçirdi ve küçük bir ormana soktu. Burada, dağların tepesinde hava çok daha taze ve serindi. Çiçeklerin ve çam iğnelerinin kokusunu içime çektim, bu da beni biraz sakinleştirmekten başka bir işe yaramadı. Yine de merakımı da uyandırdı.

"Peki... bu doğru mu?" Fısıltıyla sordum. "Buradan kasabanın aşağısına kadar her yerde altın var mı?"

Kutsal...! Eğer bu doğru olsaydı.

"Bu operasyonun sorunsuz ilerlemesini sağlamak için neden buraya bizzat geldiğimi sanıyorsunuz?" Sesi kıştan kalma bir sesin ötesine geçmiyordu.

Fısıltı. "Ancak İspanyollar bunu bilmiyor. Şimdilik ikimizden başka kimse bilmiyor."

Göğsümde bir sıcaklık hissettim. Bana güvenmişti!

Evet. Sizi hapse atmaya ve pantolonunuza dinamit sokmaya yetecek kadar.

Sessiz ol, iç ses!

Bay Ambrose da aynı fikirde gibiydi. Sessiz olmamı işaret etti. "Şimdi, sessizlik. Vardığımızda bu konuyu tartışacağız."

"Varmak mı? Nereye varmak?"

Aldığım tek cevap "Göreceksin" oldu.

Sonra bir kez daha gece yarısı ormanın üzerine sessizlik çöktü. Ve nedense tartışmamaya karar verdim. Hava artık öfke ve entrikaların ince ince örülmüş ağlarıyla dolu değildi. Bunun yerine, vaatlerle canlıydı.

Neden?

Düşüncemi tamamlayamadan ağaçlar önümde açıldı ve bir açıklığa adım attık. Gözlerim büyüdü ve boğazımda bir yumru hissettim.

Orada, çiçeklerin ve ağaçların arasında, hayatımda gördüğüm en sevimli küçük kütük kulübe duruyordu. Tamam... hayatımda gördüğüm *ilk* kütük kulübe de olabilirdi ama ne olmuş yani? Önümde, ay ışığında beyaz ve mavi parıltıyan çiçeklerle çevrili, ahşap destekler üzerinde yükselen küçük, sazdan yapılmış sevimli kulübe duruyordu. Ön tarafta, yosun kaplı çatının küçük bir verandanın üzerine eğildiği yerde, el oyması iki ahşap sandalye yan yana duruyordu.

Tam bir çift için.

Sanki bir rüyadaymışım gibi, açıklığı geçip merdivenlerden yukarı çıktım. Kapıyı iterek açtığımda, tuğla şöminede yanan neşeli ateşin aydınlattığı ahşap duvarların sıcak, altın rengi tonu beni karşıladı. Odanın ortasında yuvarlak ahşap bir masa, üzerinde damalı bir masa örtüsü ve kır çiçekleriyle dolu bir vazo duruyordu.

Birinin elleriyle topladığı kır çiçekleri.

Yutkundum.

Lanet olsun, Lilly! Nerede senin haklı öfken? O adam iç çamaşırına bir dinamit lokumu soktu! Ve yeni evli bir gelinin umduğu türden değil! Kızgın olmalısın! Kraliyet çok kızdı! Değil... değil...

Dokunmak mı?

"Rikkard?" Elimde olmadan onun adı ağzımdan çıkmıştı.

Arkamdaki eve adım attı. *Bizim evimize*. Ne kadar sert bir adamdı. Ne kadar soğuk bir adamdı. Peki nasıl olmuştu da birdenbire ondan yayılan sıcaklığı şöminedeki alevlerden daha fazla hissetmişim?

Arkama uzanıp elini tuttum. "Teşekkürler."

"Ne için?" Diye sordu, parmakları benimkileri sıkıca sarmıştı. "Ben sadece bu civarda kalabilmemiz için gerekli konaklamayı sağladım."

Ona dönerek bir kaşımı kaldırdım ve çiçek vazosunu işaret ettim.

"Elbette yaptın."

Bana baktı, yüzü tamamen ciddi ve hareketsizdi. "Bunları Karim seçti."

Tatlı, kalın kafalı, sevimli adam!

"Ah, *tabii ki*." Yakasından tutarak onu yatak odasına doğru sürüklemeye başladım. "Şimdi gel bakalım. Konuşacak *çok şeyimiz* var."

"Genelde 'yastık muhabbeti' olarak adlandırılan türden bir konuşma mı?"

"Ha! Çok beklersin!" Yatak odasının kapısında durup parmağımı göğsüne soktum ve ona ters ters baktım. "Balayında hafif bir şey yaptın diye ne yaptığını unuttuğumu sanma. Bir açıklama yapmanın zamanı geldi bayım! Ne yaptığının farkında değil misiniz?"

Elimi bir kez daha tutarak beni yatak odasına çekti ve kapıyı arkamızdan kapattı. Duvara dayalı büyük çift kişilik yatağı fark ettiğimde omurgamda küçük bir ürperti hissettim ama Bay Ambrose'un kaşlarını bana doğru yarım milimetre kaldırdığını gördüğümde bunu hemen bastırdım.

"Lütfen, ben ne yaptım? Beni aydınlatmak ister misin, karıcığım?"

Eşim.

O kelimeyi söyleme şekli...

Omurgamdan aşağı bir ürperti daha geçti.

Lanet olsun! Konsantre ol, Lilly, konsantre ol!

"Belli değil mi?" Fazla mükemmel burnunun altında bir parmak salladım. "Adamlarını dışarı çıkardık, kabul! Ama yaptığın numaradan sonra yüzüm o kasabanın her yerinde afişlere asıldı! Bundan sonra yapacağın çılgın planlarda sana nasıl yardım edebilirim ki? Dışarıya tek bir adım bile atamayacağım!"

"Gerçekten mi?"

Bir an taş k e s i l m i ş yüzüne baktım, sonra farkına vardım. "Sen...! Bunu bilerek yaptın!"

"Doğal olarak."

"Neden! Bunu neden yapıyorsunuz? Neden beni bu evin içine hapsetmeye çalışıyorsunuz?"

Bay Rikkard Ambrose cevap vermedi. Sadece hemen yanımızdaki çift kişilik yatağa bir bakış gönderdi ve sonra bir kaşını kaldırdı, söylenmemiş kelimeler neredeyse kulaklarımda çınlıyordu. *Tahmin et bakalım.*

Yüzüme renk gelmişti. "Sen...sen...!"

"...inanılmaz, romantik yetenekli koca?"

"Şeytan! Zampara! Alçak! Sırf beni yatak odanda esir tutabilmek için mi şehrin yarısını havaya uçurdun?"

Bakışları ani bir yoğunlukla beni delip geçti. "Sadece değil, hayır." Uzanarak elimi tuttu ve yanağına dayanana kadar yüzüne doğru kaldırdı. "Bunu seni de güvende tutmak için yaptım."

"Ne?"

"Bunu yaptım," omuzlarımdan tutup beni kendine çekerek her kelimeye ağırlık verdi, "seni güvende tutmak için."

"Güvenli mi?" Gözlerimi kııptım. "Güvenli mi? Güvenli mi?"

Üç sokağı havaya uçurdun!" "Önemsiz olanları."

"Bir salon dolusu serseriye kışkırttınız ve her yerde kaosa neden oldunuz! O adamlar bizi kasabanın yarısına kadar kovaladı ve vurmaya çalıştı!"

"O kadar sarhoş ve sersemlemişlerdi ki, on adımda bir ahır kapısını bile vuramazlardı!" Bay Ambrose'un sarsılmaz cevabı geldi. "O ayaktakımına karşı şimdi biraz risk almak, diğer seçenekten daha iyidir. Şimdi, sizin deyiminizle bu 'kaos' sayesinde düşmana bir darbe vurduk ve gerçek savaş başladığında sizin güvenli bir şekilde yoldan çekilmenizi sağladım. Çünkü salondaki o adamların tehlikeli olduğunu düşünüyorsan, ben buradayken Navarro'nun peşimizden ne tür adamlar göndereceği hakkında hiçbir fikrin yok." Omuzlarımı demir gibi sert bir tutuşla kavradı. "Senin bu işe bulaşmana izin vermeyeceğim. Seni koruyacağım."

"Ama neden?" Ona baktım, duygularım içimde çalkalanıyordu. "Düşündüm ki

Bunu aşmıştık! Sonunda beni eşit olarak gördüğünü sanıyordum!"

"I..." Yutkunurken sesi kesildi. Gözleri benimkilerden ayrılamıyor gibiydi ama eli sanki sihirli bir değnekle çekilmiş gibi karnıma doğru ilerledi. Birden yüzü kararlılıkla sertleşti. "Tehlikeye atılmana izin vermeyeceğim. Şimdi olmaz. Bu şekilde olmaz. Seni koruyacağım!"

Ona kızgın olmalıydım. Onu yumruklamak istemeliydim!
Onun yerine.

Onun yerine sadece *onu* istedim. Ayrıca dondurmali ve hardalli tost istedim. Ve bir kavanoz dolusu kunduz kuyruğu turşusu. Ama ben *onu* daha çok istiyordum!

Neyim vardı benim?

İçimde daha önce hissetmediğim bir sıcaklık dalgasının yükseldiğini hissettim. Birdenbire Bay Ambrose'un yontulmuş yüzünün, benden sadece ince bir kumaş parçasıyla ayrılan yontulmuş vücudunun inanılmaz derecede farkına vardım. Balayımızda, gecenin bir yarısı, yanı başımızda çift kişilik kral yatak bulunan bir yatak odasında yalnız olduğumuzun inanılmaz derecede farkındaydım.

Gözlerime baktı. Ve orada bir şey görmüş olmalı. Çünkü bir sonraki an, beni tuttu ve bir prenses kucağına kaldırdı.

Bir prenses taşıması!

Ben, Lilly Linton, Büyük Britanya ve İrlanda Birleşik Krallığı'nın en önde gelen feministiyim! Protesto etmeliyim! Ona vurmalıyım! Dondurma ve hardalli tost yemeliyim. Hem de çok. Ve onu öpmeliyim. Hemen şimdi!

Neyim vardı benim?

Bu soruya cevap bulamadan Bay Rikkard Ambrose'un kollarının beni sardığını hissettim. Bir an sonra havada süzülüyordum ve bir gümbürtüyle yumuşak bir şeyin üzerine düştüm. İki yanıma uzandığımda kuştüyü yastıklar buldum, yumuşak ve davetkâr. Yastıklar. Yataktaki gibi.

Nefesimi tutarak başımı kaldırdım ve orada duruyordu. Bay Rikkard Ambrose, tepemde yükseliyor, gözleri soğuk bir ateşle benimkileri yakıyordu.

"Şimdi," diye sordu öne doğru yürüyerek, "Sanırım balayındaydık?"

"Gerçekten, efendim." Ona baktım, onu yakalayıp kıyafetlerini yırtmamak için kendimi zor tuttum.

Ancak onun böyle bir kaygısı yokmuş gibi görünüyordu.

Pardösümü tutarak tek bir hamlede üzerimden yırttı. Göz açıp kapayınca kadar üstümdeydi ve ben onun kollarındaydım, kaçamayacak kadar sıkı ve harika bir tutuşun içindeydim.

"Benim!" diye hırladı.

Ona sıırttım. "Altın madeni mi? Orası dışarıda. Benim adım Lilly."

Beni kavrayışı sıkılaşımadan önce yanağındaki bir kas seğirdi. "Altın madeni değil. Sadece *benim*!"

Çenemi kaldırdım. "Kanıtla!"

Gözleri parladı ve uzanarak yüzüme hafifçe dokundu. "Yapacağım, karıcığım. Oh, yapacağım."

Sonra bana doğru daldı.

Balayında Öne Çıkanlar

Dudakları dudaklarıma değdiği anda kafamın içinde havai fişekler patladı. Tek bir düşünce için bile zamanım olmadan kollarım boynuna dolandı ve onu kendime doğru sertçe çektim. Dudaklarımı ayırarak öpücüğü derinleştirdim, neredeyse umutsuzca. Dudaklarının tadı salamura kunduz kuyruğu gibiydi. Ve bunu *iyi* anlamda söylüyorum.

Gerçekten, benim sorunum neydi?

Hiçbir fikrim yoktu.

Ama şu anda umurumda bile değildi!

Boynundan aşağı kayan ellerim, gömleğinin en üst düğmesini bulmadan önce bir süre körlemesine beceriksizce dolaştı. Gömleği yırtıp çıkardım ve gereksiz çöplere yakışan bir tiksintiyle çöpe attım. Hm... diğer kıyafetlerine de aynı şekilde davranmaya ne dersiniz?

Sırtarak ellerimi bir kez daha hareket ettirdim.

Ne harika bir fikir!

Parmaklarım şimşek hızıyla hareket etti. Çok geçmeden gömleğimin beyaz bayrağı havaya uçtu ve teslim olma sinyali verdi. Bay Rikkard Ambrose yenilmiş bir düşman gibi görünmüyordu. Oh, hayır. Gece yarısı pusuya yatmaya hazır bir fatih gibi görünüyordu.

"Sen," dedi bana, gözleri öfkeliydi, "çok güzelsin."

Yüzümün kızardığını hissederek, taş gibi sert göğüslerini okşamak için uzandım. "Ben... Ben tek değilim."

"Sadece burası değil." Bay Rikkard Ambrose'a ait olabilecek her şeyden çok daha nazik bir el yüzüme dokundu ve sonra aşağı doğru kaymaya başladı. "Buraya." El tam kalbimin üzerine yerleşti.

Bir kadın olarak benim için oldukça mahrem bir yerdi.

"Bay Ambrose?"

"Evet?"

"Kıyafetlerinin geri kalanını *hemen* çıkar!"

"Talepkarız, değil mi?" Önüne serilmiş, hâlâ giyinik halime bakarken gözleri karanlık bir şekilde parlıyordu. "Ama biliyorsun karıcığım, iyi bir evliliğin eşitlik üzerine kurulu olduğu konusunda güvenilir bir bilgiye sahibim."

Parmaklarım o kadar hızlı hareket etti ki bulanıklaştı. Dakikalar sonra, Bay Rikkard Ambrose'un yanında atletimden başka bir şeyim olmadan yatıyordum.

Thud.

Yere çarpan bir pantolonun sesi kulaklarımda olması gerekenden çok daha yüksekti.

Yutkundum, başımı kaldırıp ona bakamadım.

Kahretsin! Neyin var senin? Haftalardır evlisin ve şimdi utangaç olmaya mı karar verdin?

"Lillian."

Adının dudaklarımdaki sesi kalbime saplanan bir kanca gibiydi. Karşı koyamayarak başımı kaldırdım ve gördüğüm şey neredeyse nefesimi kesiyordu. Yüksek elmacık kemikleri, yoğun, neredeyse parlayan gözler, ay ışığında parıldayan yontulmuş kaslar. Her an olabilirdi! Her an üzerime atlayacaktı! Fanilanın geçici kumaşının arasından, parmaklarının etime girdiğini, vücudumu parçaladığını neredeyse hissedebiliyordum. Şimdi her an! Her an...

Bir başparmak yanağımı okşadı. İnanılmaz derecede nazikçe.

Göz kırptım. *Ne oldu?*

Bu... bu Bay Rikkard Ambrose'du, değil mi? Ne zamandan beri istediğini bir saniye bile tereddüt etmeden alamıyordu? Ne zamandan beri *nazik* davranıyor?

Tam o sırada, tüy kadar hafif olan diğer eli beni kenara itti. karnımı okşuyordu. İçimde garip, bilinmeyen bir duygu yükseldi.

Bu da ne? Bir bekarın oğlunu sevdiğimi biliyorum! Onu çok seviyorum! Ama...

Bu çok farklıydı. Çok daha fazlası. Sizinle zaten ayrılmaz bir şekilde birleşmiş olan birine aşkınızı itiraf etmenize gerek yoktu.

"Benim küçük *ifritim!*"

Ay ışığının aydınlattığı odada fısıldanan sözcüklerin neredeyse duyulmaması gerekirdi ama kulaklarımda bir çan kadar yüksek sesle çınladılar. Bay Ambrose'un eli kadife üzerindeki bir tüy gibi karnımdan yukarı, diğerinin hâlâ kalbimin üzerinde durduğu yere doğru ilerledi. Sonra bir yırtık ve parmağının bir hareketiyle bizi ayıran kumaş parçası kayboldu ve beni çıplak bıraktı. Kelimenin tam anlamıyla.

"Benim. Sonsuza kadar." Dudağı kalbime ve... oradaki diğer şeylere doğru fısıldadı. Sıcak ve soğuk ürpertileri tenimi kapladı ve onun altında kıvrandım.

"Lütfen. Lütfen, Bay Ambrose, efendim..."

"Şşş..." Parmağının ucu dudaklarıma değdi. "Sabır." Sabır mı? *Bana sabırlı* olmamı mı söylüyordu?

O otoriter tavrı neredeydi? Her şeye gecikmeden hemen sahip olma ihtiyacı neredeydi?

Gitmişti.

Onun yerine soğuk gözlerinde parlayan ani bir şefkat vardı. Anlamadığım ama kendimi daha fazlasını arzularken bulduğum bir şefkat.

"Ne oluyor?" Sesim buz gibi gecede titreyen utangaç bir ötücü kuşa benziyordu. Sesim olması gerektiği gibi değildi, kahretsin! Bunun için kızgın olmalıydım! Kızmalıydım. Ama yapamadım. "Hiç böyle hissetmemiştim... Ben... Ben..."

"Biliyorum." Soğuk gözlerindeki şefkat neredeyse dayanılmazdı. "Biliyorum."

Elleri bir kez daha vücudumda dolaşmaya başladı. Her bir dokunuş tenimde on bin kere yanan bir damga gibiydi. Ne oluyor lan...? Onunla daha önce de birlikte olmuşum! Buna hazırlıklı olmalıydım! Ama lanet olsun ki değildim! Bu çok fazlaydı! Bu yeterli bile değildi!

"Bu..." Artık sesim neredeyse duyulmuyordu. "Bu çok farklı." Neredeyse duyulmuyordu.

Ama her kelimeyi duydu.

Başını eğdi. "Yeterli farklılık mı, yoksa kötü farklılık mı?"

Ağzımın kenarından bir gülümseme geçti. O birkaç küçük kelimenin kalbimi nasıl ısıttığını biliyor olabilir miydi?

"Yeterli. Kesinlikle yeterli."

"O zaman..." Kalçalarıma uzanarak onları nazikçe ayırdı ve yaklaştı. O kadar yakındı ki sıcaklığı neredeyse beni yakıyordu. "Daha iyi yapmama ne dersin?"

"Evet!"

Başka bir şey söylememe fırsat kalmadan içeri girdi.

O gece, nazik olmanın iyi olduğuna karar verdim. Çok, çok iyi. Bu balayı kesinlikle iyiye gidiyordu.

"Bleeeeargh!"

Ayağımı ağzıma sokmayı gerçekten bırakmalıydım. Özellikle de şu anda, başka şeylerle meşgulken.

"Bluurgh!"

"Bu kovayı al. Diğeri neredeyse doldu."

Arkama dönerek Bay Rikkard Ambrose'a bir bakış fırlattım; bu, o tamamen, muhteşem bir şekilde çıplakken düşündüğünüzden çok daha zor bir şeydi.

"İşte bu noktada 'İyi misin hayatım?' diye sormanız gerekiyor."

Başını eğdi. "Ama sen kesinlikle değilsin."

"O lanet olası poi-oh, ver şu lanet kovayı bana!" Sözünü sakınmadan boş kabı bana uzattı ve diğer eliyle

kusmuk dolu olanı aldı. Makul bir şekilde konuşmak gerekirse, bu muhtemelen sağlığımla ilgili tatlı bir koca sorgusundan çok daha yardımcı oldu.

Ama yine de, mantıklı olduğumu kim söyledi ki? "Gaargh! Rrrg!

Blurgh!"

Göz ucuyla kusmuğumun çıplak ayaklarını gördüm.

Birkaç dakika sonra bir kapının

açıldığını duydum. "Karim!"

"Evet, Ambrose *Sahib*?"

"Burada bir kovam var. İçindekileri benim için atar mısın?" "Elbette, *Sahib*. Emrinizdeyim, Sahi-Naraka *dē bhūta* !" ^[15] "Hayır. Cehennem zebanilerinin boynuzları vardır. Bu bir kova kusmuk. İmha et

"

Başımı sahneyi izleyebilecek kadar kaldırarak sııttım. Bay Rikkard Ambrose - yılın işvereni. Sonra hızla tekrar aşağıya daldım, midem bulanıyordu.

Birkaç dakika sonra geri döndü ve artık boş olan kovayı yanıma bırakarak beni kollarının arasına aldı, saçlarımı nazikçe geriye doğru kaydırđı.

Ve görünüşe göre yılın kocası da.

Bir süre sonra kabarmalarım azaldı ve kendimi tekrar sıkı bir kucaklamanın içine çekildiğimi hissettim. Bir an sertleştım, sonra gevşedim.

"Peki... şimdi ne olacak?" Mırıldandım.

"Şimdi ben meseleleri hallediyorum," dedi arkamdan, sesi sertti. "Sen burada kal ve rahatla."

"Yani siz akşam gelene ve biz egzersiz yapana kadar mı?"

"Kesinlikle. Sonra tekrar dinlenir ve rahatlırsınız."

"Neden?" diye sordum, ama her zamanki öfkeli ses tonumla değil. Onu tanıyordum. Geçmişte bana emirler yağdırdığını duymuştum ama bu öyle bir şey değildi. Ne olursa olsun

bir nedeni *vardı*. Evin büyük maço erkeği olmayı istemenin ötesinde bir sebep.

Bu, sadece ona uyduğum anlamına gelmiyordu!

"Neden?" Elimi tutan Bay Rikkard Ambrose, gözleri demir gibi bir kararlılıkla dolu bir şekilde bana bakana kadar yüzümü çevirdi. "Çünkü karımı koruyacağım! Özellikle de şimdi sen-"

Aniden kesti.

Gözlerim kısıldı. "Şimdi ne oldum?"

"Landsick." Boğazını temizledi. "Evet, gerçekten. Şimdi seni toprak tuttu."

"*Toprak* tuttuğu için mi beni ev hapsinde tutuyorsunuz?" "Aynen öyle."

"Sakin bana 'gerçekten' deme, Bayım!" Onunla yüzleşmek için arkamı dönerek homurdandım. "Yoksa?" diye sordu, başını meydan okurcasına eğerek.

Gülümsedim ve ona lüks sindirim kokumun güzel bir kokusunu verdim.

"Ya da sana güzel, uzun, derin, *ıslak* bir öpücük vereceğim."

Bir an sessizlik oldu. Sonra.

"Belki de bir dahaki sefere farklı bir ifade kullanmalıyım."

Sırıtişım zaferle genişledi. Yaşasın! Evlilik anlaşmazlıkları-Ambrose: 0, Lilly:

1.

"Biliyorsun," diye belirttim zaten kazanma serisindeyken, "bir Balayı, sevgi dolu bir kocanın karısına yatakta kahvaltı hazırlaması için doğru zamandır."

Sevgili kocam bana bir buzdağını bile titretebilecek bir bakış fırlattı. "Şansını zorlama."

İtaatkâr bir şekilde başımı salladım. "Yine de çekmeyi tercih ederim."

Bana o bakışlarından birini daha attı, sonra ayağa kalkıp giyinmeye başladı ve odadan çıktı. Beş dakika sonra yan odadan gelen tava cızırtısını duydum ve nefis kokular yatak odasına yayıldı. Sırtarak gerindim ve yatağa geri sokuldum. Evli olmak harikaydı! İnanılmaz derecede harika-

"Bluuurgh!"

Belki de o kadar harika değildir.

Tekrar havalandığımda Bay Rikkard Ambrose kapıda duruyordu, zarif ellerinde dumanı tüten bir tepsi vardı.

"Kahvaltı hazır."

"Harika," diye inledim karnımı tutarak. "Sadece harika."

Tekrar kovaya doğru daldım. Sıvının sıçraması üzerine, yaklaşan ayak seslerini duydum. Yanımdaki yatak eğildi ve Bay Ambrose bir kez daha saçlarımı tutarak beni sabitledi.

"Özür dilerim," diye mırıldandım.

Başparmağıyla yanağımı hafifçe okşayan Bay Ambrose, omuzlarımdaki kavrayışını sıkılaştırdı. "Bayan Ambrose... Size hayatım boyunca çok işime yaramış bir tavsiyede bulunacağım."

"Hangisi?"

"Yapma. Asla. Özür dileme."

"Ah." Akıllıca başımı salladım. "Demek bu yüzden çoğu zaman göt gibi davranıyorsun."

"Karın mı?"

"Evet?"

"Belki de başınızı bir kova kusmuğun üzerinde kimin tuttuğunu hatırlamalısınız."

"İyi bir nokta."

Midemin isyan etmeyi bırakması biraz zaman aldı. Bay Ambrose bana sonuna kadar ve ondan sonra da uzun bir süre sarıldı. Sonunda, ağzımın tadı bir kez daha normale döndüğünde, önümde bir tepsi buldum ve hazırladığı kahvaltıya baktım.

"Soğumuş," dedi soğukkanlılıkla.

"Merak etme." Ağzımın kenarından bir gülümseme geçti. Elimizi uzatıp en sevdiğim buzdağını okşadım. "Soğuk şeyleri severim."

"Gerçekten mi?"

"Oh evet, gerçekten, efendim."

Bay Ambrose eline bir kaşık alarak biraz çırpılmış yumurta buldu ve ağzımın önüne koydu.

"Kapıyı aç."

Göğsümde bir çekilme hissettim. Boğazıma gelen kusmuğun neden olduğu türden bir şey değildi bu. "Karını mı besliyorsun, kocacığım? Ne kadar romantik."

"Sadece verimlilik için, sizi temin ederim."

Gülümsemem genişledi. "Tabii ki. Elbette."

"Gülümsemeyi kes."

Gülümsemem tekrar genişledi. "Nasıl emrederseniz, lordum ve kocam."

Bay Ambrose'un buna yanıtı ağzıma bir kaşık çırpılmış yumurta tıkmak oldu. Sonraki yarım saat kadar bir süre huzurlu ve arkadaşça bir sessizlik içinde geçti. Güzeldi. Annem ve babam öldüğünden beri

Küçüktüm, kahvaltıda hep sevgili teyzem ve ikiz kardeşlerimle oturdum. Bu yüzden kahvaltıyı gerçekten *sevdiğim* bir arkadaşla yapma fikri oldukça yeniydi. Ve sadece iki kez kustum! Yaşasın!

Sonunda mutlu çiftimizin zamanı sona erdi ve Bay Ambrose ayağa kalkarak henüz giymediği gömleğini aramaya başladı.

Bir süre etrafına bakındı. "Bayan Ambrose?"

"Evet?"

"Gömleğim

."

"Kesinlikle yapmak zorunda mıyım?" Dudaklarım titreyerek gözlerimin onun yontulmuş göğsünde gezinmesine izin verdim. "Manzara gerçekten çok hoşuma gidiyor."

"Gömlek. *Şimdi!*"

İsteksizce, buruşuk gömleği kığımın altından çıkardım ve ona uzattım. Buruşuk şeye baktı ve bana doğru uzun, uzun bir bakış gönderdi, bu da pencereden dışarı bakmamı ve ısıklı çalmaya başlamamı sağladı.

"Bayan Ambrose?"

"Evet?"

"Bagajında... ütü getirdin mi?"

...ve bu benim gitme işaretimdi.

Tecrübeli bir koreofobik içgüdüyle odadan kaçtım. Bu sevimli küçük evi gezme vakti gelmişti. Ne de olsa sevgili kocam bu evi sadece benim için inşa etmişti, değil mi? Tadını sonuna kadar çıkarmazsam ihmalkârlık etmiş olurum.

Arka kapıyı iterek açtım ve gün doğumunun altın ışığıyla yıkanan açıklığa baktım.

Ve ne kadar güzel bir ev.

Sevgili kocamın burası hakkında söylediklerini hatırladım. "*Ben sadece bu civarda kalabilmemiz için gerekli lojmanları temin ettim.*"

Sırıttım.

Evet. Sadece gerekli konaklama yerleri. Bu yüzden kulübenin arkasındaki küçük bahçe zambaklar ve unutma beni çiçekleriyle doluydu.

Temiz orman havasından son bir nefes alarak kapıyı tekrar kapattım ve evi keşfetmeye başladım. Büyük yatak odasının yanı sıra bir mutfak, bir oturma odası ve bir banyo vardı - evet! Banyolar mevcuttu! Evet! Ayrıca üst katta bir galeri, küçük bir çalışma odası ve... başka bir yatak odası mı? Kaşlarımı çattım. Kimin içindi bu? Karim için mi? Sanırım olabilirdi. Sadece...

küçük kuzular ve dans eden tavşanlar içeren duvar kağıdı beni *biraz* Şüpheli. Ayrıca yatak yaklaşık elli beden küçüktü. Bu da ne böyle?

Omuz silkerek döndüm ve aşağıya indim. Yatak odasına döndüğümde yastığımın üzerinde bir not buldum.

Bayan Ambrose,

İşe gitmiştim. Döndüğümde, masada akşam yemeği bekliyorum. Bay Ambrose

Kaşım çatıldı. Oh. Bekliyordu, değil mi?

Sana kahvaltı hazırlamıştı, hatırladın mı?

Lanet olsun. Evet, yaptı, tatlı, çıkarıcı piç.

Öte yandan... az önce yemeğin masada olmasını beklediğini söyledi.

Senin başarmanı beklediğinden hiç bahsetmedi.

Yüzüme bir sırıtma yayıldı. Safsatacılık çok faydalı bir hobiydi.

Nota tekrar baktım. Hm...yani işe gitmişti, değil mi? Madene mi yoksa kasabaya mı? Fark etmezdi. Önemli olan, ben hâlâ burada sıkışıp kalmışken onun dışarıda eğlenceli şeyler yapıyor olmasıydı. Bu değişecekti. Öyle ya da böyle oraya gidecektim.

Hâlâ çoğunlukla çıplak olan formuma baktım.

Sadece... belki tam olarak böyle değil.

Gardıroba doğru ilerledim, kapıyı açtım ve... Aman Tanrım.

Demek böyle oynayacağız, öyle mi?

Gardırobun içindekilere uzun uzun baktım. Bir sürü toz ve evini işgal eden tüysüz maymuna merakla göz kırpan bir örümcek. Tek bir parça giysi bile yoktu. Daha önce giydiklerim bile yoktu.

Parmaklarım seğirdi.

Yani... Bay Rikkard Ambrose beni evde tutmaya *gerçekten* kararlıydı, öyle mi?

Ve görünüşe göre seni çıplak tutmaya kararlı. Harika bir adam değil mi?

Kapa çeneni, aptal iç ses! Sırf balayında olduğum için etrafta çıplak dolaşmayacağım!

O da aynısını yapsa bile mi?

Kapa çeneni, kapa çeneni, kapa çeneni!

Derin bir nefes alarak etrafımda döndüm ve valizimi aldım. Daha doğrusu, bizzat benim hazırladığım bavul. Onu tutarak kapağını kaldırdım ve...

Hiçbir şey.

Kesinlikle hiçbir şey!

İç çamaşırı hariç. Görünüşe göre, dantel parçaları giymeme aldırış etmemiş. Düşünsene.

Korseleri bile çalmış! Kahretsin! Neden korselerimi çalma zahmetine girsin ki?

Şey... şu anda asıl ilgi odağı bu değildi. Şu anda, düzgün kıyafetlerin olmaması daha endişe vericiydi.

Demek planı buydu, öyle mi?

Birinci adım: Beni kötü şöhretli bir suçlu yapın ki şehre tek bir adım bile atamayayım.

İkinci adım, emin olmak için bütün kıyafetlerimi çal.

Üçüncü adım: Olmam gereken iyi bir eş olarak beni ev hapsine aldılar.

Harika bir plan. Gerçekten dahice. Oh, vay halime! Ne yapabilirdim ki? İyi bir eş gibi evde oturup nakış işlemek kaderim olacaktı.

Tabii...

Tabii yedek planı olan sinsi bir cadı değilsem.

Sırıtarak bavulun gizli bölmesini açtım; içinde pantolon, elbise, ikinci bir tabanca ve fazladan mühimmat vardı. Bay Ambrose'un bilmeden korumasına özel malzemelerimi doğrudan ellerime teslim ettirmesi ne kadar hoştu. Tüm parlak planlarına rağmen, küçük bir gerçeği unutmuş gibiydi:

Sadece Bay Victor Linton aranan bir adamdı. Aynı şey Leydi Lillian Ambrose için geçerli değildi.

Sırıtişım genişledi. Bu eğlenceli olacaktı.

Onu dürtmek mi? Ne tür bir oyun bu?

Çın... çın... çın...

Mahmuzların metalik sesi havada dolaştı - bu kez kombinezonların hışırtısı eşlik etti. Eteğimi kaldırarak aşağıdaki metal parıltısına baktım.

Evet. Elbisemin altına mahmuz takmıştım. Isır beni.

"Olduğun yerde kal!" Tam kasabaya adım atacaktım ki, köşeden elinde tüfekle bir adam belirdi. "Kimsin sen ve burada ne arıyorsun?"

"Um... şehre mi gidiyorsun?" Yüzüme şaşkın bir ifade yerleştirerek cevap verdim. "Bunda bir sorun mu var?"

"Tehlikeli bir desperado arıyoruz!"

"Ve..." Hacimli eteklerime baktım, sonra anlamlı bir şekilde tekrar yukarı baktım. "Sana öyle mi görünüyorum?"

"Ee... sanırım değil." Adam boğazını temizledi. "Üzgünüm, bayan. Doğru gidin. içeri."

"Teşekkür ederim." Küçük bir reverans yaparak muhafızın yanından geçtim. Ben yapmadım Ben köşeyi dönene kadar sırtıma başlamıştı.

Kasabanın içinde, eskisi kadar çok olmasa da hâlâ devriye gezen çok sayıda muhafız vardı. Görünüşe göre, çoğu devriye rotalarını değiştirmişti, bu yüzden şimdi uzaktaki bir tepede oldukça lüks bir evin etrafında devriye geziyorlardı. Dün geceki küçük maskaralıklarımı hatırlayarak sırttım. Acaba neden? Belki de birileri çılgın dinamitçilerden dolayı biraz gergin hissediyordu?

Elbette benim için daha iyi oldu. Isık çalarak ana caddede ilerledim ve vitrinlerde sergilenen çeşitli merak uyandırıcı ve büyüleyici şeyleri inceledim. Kitaplar, tatlılar, elinde işkence aleti olan bir adamın acı dolu çığlıklar eşliğinde kurbanının dişini sökmesi-

Tamam, belki de vitrinlerdeki her şey o kadar büyüleyici değildi.

"Hanımefendi! Bayan, doğru mu görüyorum? Oh, Tanrıya şükür! Bekleyin!"

İrkilerek etrafıma bakındım ve cehennem çukurlarından gelen üç harpiyle yüz yüze geldim. Ya da kadınlar, ama eğer söz konusu kadınlar kocama sinsi sinsi bakmaya çalışsalar, bu da hemen hemen aynı şeydi.

Gözlerimi kısarak anne harpiyi ve iki kölesini inceledim. "Evet?"

Bir anda kendimi bir kucaklaşmanın içinde buldum. "Oh, bayan, sizi gördüğüme ne kadar sevindiğimi bilemezsiniz!"

"Tahmin edebilirim!" Hırıldayarak kurtulmaya çalıştım. Başarısız bir şekilde.

"Önemli bir iş için San Francisco'ya gidiyorduk ama o tüfekli korkunç adamlar, büyükannemin ikinci kuzeninin kızının nişan partisine mutlaka gitmemiz gerektiğini söylediğimizde geçmemize bile izin vermediler! Düşünebiliyor musunuz?"

"Evet. Evet, sanırım yapabilirim."

"Bunun yerine, bu korkunç, küçük, durgun kasabada kalmamız gerektiği söylendi. Ve tüm bunların sebebi de serserinin birinin hapis haneden kaçmaya karar vermesi! Ah, keşke o pisliği elime geçirebilseydim...!"

"Ehem. Şey..."

"Ve şimdi buradasın!" Ciyakladı ve beni tekrar sıktı. "Cahiller ve serserilerle dolu bu kasabada, bırak senin gibi uygar bir genç bayanı, başka bir kadın bile bulamayacağımı sanıyordum! Gel canım, gel! Konuşmamız gerek! Şurada bir çay salonu var, hepimiz çay ve bisküvi alabiliriz! Ama... garip? Neden salonu çift-o ile yazmışlar?"

Unutma, Lilly. Bunlar senin yepyeni kocanı çalmak isteyenler.

Sırıttım.

"Bilmiyorum. Hadi öğrenelim, olur mu?"

Ani heyecanımdan oldukça ürkmüş görünen anne ve kızlarının kollarına girerek onları kanatlı kapılara ve doğruca salonuna sürükledim.^[16]

"Birdenbire çok hevesli görünüyorsun canım. Canın bir fincan çay da mı çekti, *aman Tanrım, bu berbat koku da ne böyle!*"

"Salona hoş geldiniz. Çok güzel değil mi?"

"Agh! Gagh!"

"Gelin, Madam! Güzel kızlarınız için talipler arıyorsunuz, değil mi? Şuradaki beyler hoş görünüyor!"

Sırıtarak boş bir sandalyeye çöktüm ve içki içen, sigara içen ve poker oynayan dört pis, aralık dişli homurtuya el salladım.

"Merhaba, beyler! Oynadığınız oyun büyüleyici bir oyuna benziyor. Adı nedir? Kartların üzerindeki tüm o güzel resimler ne anlama geliyor? Biz de oynamayı öğrenebilir miyiz?"

Adamlar uzun bir süre bana baktıktan sonra sırtarak birbirlerine döndüler ve eksik dişlerini büyük bir etkiyle gösterdiler.

"Elbette, tatlım! Seninle oynamayı çok isteriz."

"Um..." Bayan Eloise Grant boğazını temizledi. "Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misiniz, Bayan?"

"Tabii ki! Şu tatlı, masum yüzlere bakın!" Etrafımdaki dolandırıcıların kupalarını işaret ettim. "Onların gerçek birer centilmen, yardımsever, sıcakkanlı ve onurlu olduklarını söyleyebilirsiniz."

"Um... evet?"

Tereddüt içindeki anne ve kızları kendilerini sandalyelere sürüklenmiş ve sırtan adamların arasına sıkışmış olarak buldular.

"Yani..." Vahşi Batı mantığına göre kumarda en iyi olması gereken en az dişli adama kirpiklerimi kırıştırarak hevesle sordum. "Bu oyunu nasıl oynuyorsunuz?"

"Şey..." adamın sırtışı genişledi. "Yapacağın ilk şey tüm paranı masanın ortasındaki bu yığının üzerine koymak..."

Adam poker kurallarını son derece ilgi çekici ve alışılmadık bir şekilde anlatmaya başladı. Aman Tanrım! Amy ile en son oynadığımdan beri bu oyunun kurallarının bu kadar değiştiğini hiç bilmiyordum, oh, yaklaşık... üç hafta önce? Bu gerçekten etkileyiciydi. Ve bu beyefendinin bana pokerin nasıl birdenbire daha riskli ve çok daha pahalı hale geldiğini açıklaması çok nazikti. Ne kadar iyi insanlardı, değil mi? Onlara borcumu ödemek için kumarda elimden *gelenin en iyisini* yapmalıydım.

Tam kartlarıma uzanacakken kapının gıcirtısını duydum, Ardından çevredeki müşterilerden boğuk bir vıraklama sesi geldi. Başımı kaldırdığımda, salona yeni adım atmış ve ağır silahlı umutsuzların arasında oturduğum yere bakmakta olan sarıklı bir dağ gözüme çarptı.

El salladım.

Kerim el sallamak için elini kaldırdı; ne yaptığını anlayamadan elini indirdi ve bana ters ters baktı. Ne giydiğimi, ne yaptığımı ve kiminle yaptığımı görünce dehşet dolu bir bakışa dönüşen bir bakış.

Git kocamı bul, diye mırıldandım. *Sanırım biraz ekstra paraya ihtiyacım olacak!*

Karim'i daha önce hiç bu kadar hızlı koşarken görmemiştim.

"Şimdi beyler," dedim, geniş bir gülümsemeyle masadaki adamlara dönerek. "Kartları güzel resimler bana doğru bakacak şekilde mi yoksa benden uzağa bakacak şekilde mi tutmalıyım?"

Salona sessizlik çökmüştü. Bu, tahmin edilebileceği gibi, işletmenin kapanış saati olmasından kaynaklanmıyordu. Hatta, Tanrı korusun, Bay Rikkard Ambrose'un orada bulunup müşterilere dik dik bakmasından da kaynaklanmıyordu. Hayır, salondaki sessizliğin en büyük sebebi, orada bulunan herkesin ağzı açık bir şekilde pistin ortasındaki masaya bakıyor olmasıydı.

"Şimdi," diye sordum masumca, "bir papaz, bir kız, rastgele bir adam, bir onlu ve bir... as varsa bu ne anlama gelir? Hepsi aynı renkte mi?"

"Masadaki adamlardan biri sıkılmış dişlerinin arasından, "Buna floş royal denir," dedi.

"Ooh!" Adamlar ve önümdeki devasa kazanç yığını arasında bakışırken, kirpiklerimi onlara doğru kııptım. "Yani şimdi bir kraliçe tuvaleti mi bulmam gerekiyor?"

Adamın parmakları seğirdi, tabancasına doğru hafifçe hareket etti. "Hayır. Bu her şeyi kazandığın anlamına geliyor."

"Öyle mi şimdi?" Yüzüme sevinçli bir gülümseme yayıldı ve anında elime geçen tüm parayı süpürdüm. "Çok teşekkür ederim! Asla bilemezdim!"

"Bu doğru mu?" diye homurdandı adam, dişleri duyulabilir bir şekilde gıcırdıyordu. "İnanılmaz derecede şanslı görünüyorsun."

"Evet, harika, değil mi?" Neşeyle başımı sallayarak parayı saymaya başladım. Yüz dolar, iki yüz dolar...hm, o garip saçlı tombul adam gittikçe daha yakışıklı görünüyordu. "Hadi bir tur daha oynayalım!"

"Ehem..." Yaşlı Grant, gözleri yeni uyanmış kumar bağımlılığıyla parıldayan kızlarına bakarak boğazını temizledi. "Bayan... Ambrose'du, değil mi? Bu kâğıt oyununun soylu hanımlar için uygun bir eğlence olduğundan pek emin değilim."

"Merak etmeyin!" Güven verici bir gülümsemeyle, salona dağılmış, içecek ve içecek servisi yapan az giyimli kadınlara el salladım.

erkeklerle flört ediyordu. "Eminim burada bir sürü üreme olayı yaşanıyordu. Hatta bazıları iyi bile olabilir."

"Um...evet, ama...errr...ben..." Birden Bayan Grant'in gözleri önündeki boş masaya takıldı ve yüzü aydınlandı. "Üzgünüm ama aniden fark ettim ki bugünlük param bitmiş," dedi orta yaşlı kadın, beş parasız olduğunu yeni fark etmiş birine göre fazlasıyla neşeli bir ifadeyle.

Gülümsemem genişledi. "Merak etmeyin! Doğu Londra'dan çok iyi bir arkadaşım, insanların hiç parası olmasa bile oynanabilecek bir poker çeşidinden bahsetti!"

"Um...öyle mi?"

"Ah, evet." Yaşlı kadına doğru eğilerek mutlulukla başımı salladım ve ona en masum, en inandırıcı bakışımı attım. "Buna striptiz dürtmesi deniyor-"

"Ne. Sen. Sen. Yapıyorsun? Burada?"

Ah...

Arkamdan gelen buz gibi ses, sıcak bir günde serin bir içecek gibiydi. Kendi kişisel buz sarayımda burnumu gıdıklayan bir kar tanesi gibi. Gerçi, görünüşe bakılırsa, müşterilerin geri kalanı benim ani mutluluğumu pek paylaşmıyordu.

"Dicky Darling!" Işıl ıslı parlayarak arkamı döndüm ve sevgili kocamın poposuna sevgi dolu bir tokat atmak için uzandım. Çok daha güçlü bir el bileğimi sararak beni durdurmadan önce elim üç santim kadar uzanmıştı.

Tanıdık bir çift koyu renkli, deniz rengi göz bana baktı. "Birincisi. Bana öyle seslenme. İkincisi. Bunu yapma. Üçüncüsü. *Burada ne yapıyorsun?*"

"Poker oynamak," diye açıkladım yardımsever bir şekilde. "İki ila yedi oyuncunun hangi elin en iyi olduğuna dair bir miktar para -ya da çeşitli iç çamaşırı parçaları- üzerine bahse girdiği bir kart oyunudur. Çeşitli deste konfigürasyonları vardır.

."

"Pokerin ne olduğunu biliyorum," dedi kutuptan gelen sesi, yeni parlatılmış bir neşter gibi sözümü kesti. "Bilmediğim şey ise *karımın* böyle bir yerde ne aradığı."

Birdenbire masanın etrafındaki dört adam kendilerini çok ama çok uzaklarda hayal eder gibi oldular. Yine de, her nedense, kıçları sandalyelerine yapışmış gibi görünüyordu.

"Yani..." diye sordu Bayan Melanie Grant, "Sanırım bu onunla evlenemeyeceğimiz anlamına geliyor?"

Kimse ona dikkat etmedi.

Odadaki tüm gözler Bay Rikkard Ambrose'a odaklanmıştı. Ağır adımlarla, şu anda ter içinde olan dört haydutun tam arkasında durana kadar yerini değiştirdi.

"Şimdi..." Taş gibi sert birer el en yakın adamların omuzlarına indi. "Başka bir oyun oynayalım mı?"

Rüzgâr ıslık çaldı. Tahta bir tabela esintide gıcırdadı. Uzaktan, bir çete tarafından linç edilmekte olan bir at hırsızının homurtuları sokakta yankılanıyordu. Bir sokağın köşesinde pançolu bir adam, bugün kimi vuracağını düşünürken özellikle havalı bir şekilde purosunu tütürüyordu. Sonuç olarak, Vahşi Batı'da tipik bir gün.

Wham!

Salonun kapısı patlayarak açıldı ve iç çamaşırlarıyla dört kıllı adam sokağa fırladı.

Pançolu adamın purosu ağzından düştü. Belki de o kadar tipik değildir. Bu adamlar katran ve tüyle kaplanma nezaketini bile göstermediler! Omuz silkerek bir puro daha çıkardı ve cinayeti düşünmeye devam etti.

Salonun içinde, Bay Rikkard Ambrose masada oturmuş kazancını sayıyordu.

Kazandıklarım.

Ona arkadan yanaşarak, bir kolumu boynuna doladım; bu, eşler arası bir sevgi jesti ve gelecekteki bir boğuşma için mükemmel bir başlangıç pozisyonuydu.

"Söylesene, sevgili kocacığım... bunlar benim değil mi?"

Başını eğdi. "Biz evliyiz. Benim olan senindir ve daha da önemlisi, senin olan benimdir. Doğru mu?"

Bunu bir an düşündüm, sonra sırtarak elimi masanın altında pantolonunun iki paçasının birleştiği belirli bir noktaya koydum. "Kesinlikle. Bu prensibi bana bu gece hatırlatırsın, değil mi?"

Bay Ambrose sertleşti.

"Yine de..." Başımı onaylamaz bir ifadeyle ona doğru salladım, "Hayal kırıklığına uğradım."

Bay Rikkard Ambrose elimini bulundugu noktaya bakti, sonra tekrar bana bakti ve kaşlarını yarım milimetre kadar kaldırdı. "*Hayal kırıklığına mı uğradınız?*"

"Evet, kesinlikle." Sırtarak başparmağımı çıkışa doğru uzattım. kanatlı kapılar hâlâ ileri geri sallanıyordu. "Donlarının üzerlerinde kalmasına izin veriyorsun."

Gözleri benimkilere dikilmişti. "Henüz kocalar arasında en tecrübelisi olmayabilirim Bayan Ambrose, ama karınızın yanında başka erkeklerin iç çamaşırlarını çıkarmanın yaygın bir uygulama *olmadığından* eminim."

"Öyle mi?"

"Gerçekten de öyle, Bayan Ambrose." Üç kadının hâlâ masada şaşkın şaşkın oturduğu tarafa doğru bir bakış fırlattı. Bu arada tüm kıyafetleri üzerlerindeydi. "Madem iç çamaşırlarını kumarda kaybetme konusundan bahsediyoruz, Bayan Ambrose, bu hanımların kıyafetlerini ve iç çamaşırlarını da satın almam gerekir miydi?"

Elimi kaldırdım. "Söylediklerimi unut." Soğuk gözleri parladı. "Ben de öyle tahmin etmiştim."

Harrumph!

Kollarımı kavuşturarak ona ters ters baktım.

"Ve Bayan Ambrose..."

"Evet, Bay Ambrose, efendim?"

"Yap. Yapma. Asla. Yapma. Bir şey. Yapma. Bu. Bir Daha." "Çok para kazanmayı mı kastediyorsun?"

"Hayır. Kastettiğim bu değildi." Bana doğru eğilerek gözleriyle beni olduğum yerde sabitledi, mükemmel yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı. Birdenbire pokerden kazandığım para daha az ilgimi çekmeye başladı. "Az önce belediye başkanının ofisinde, ona İspanyolları karşılamasının yanlışlığını göstermeye ve beni desteklemesinin ne kadar faydalı olacağına ikna etmeye çalışıyordum ki, aniden biri odaya dalıp *sevgili karımın yerel bir batakhanede oturduğunu, bir grup serseriyle içki içip kumar oynadığını* söyledi."

"Kendimi savunmam *gerekirse*, onlar kolay bir hedefti."

Hiç eğlenmiş görünmüyordu. "Size evde kalmanızı söylemiştim, Bayan Ambrose."

Bir kaşımı kaldırdım. "Peki ben ne zaman bana söyleneni yapan biri oldum ki?"

"Anlamıyorsun!" Sesini alçaltarak neredeyse hırlayacaktı. "Sana kalmanı söylememin bir sebebi vardı! Bu kasabaya geleceğimi biliyorlardı ve hazırlık yaptılar! Çağırdılar-"

Çın... çın... çın...

Bir kez daha, şingırdayan mahmuzların uğursuz sesi salonda yankılandı. Ve bu sefer, şık ayakkabılarıma takılı *değill*erdi.

Salonun kapıları açıldı ve tozlu zemine bir gölge düştü. "Peki, şimdi... burada neyiz var?"

Rikkard Ambrose, Feminist

Salondaki mırıltı, kahkaha ve tokuşturulan kadehlerin sesi aniden kesildi. Herkesin gözleri salonun kapısına yöneldi ve orada, şapkası yüzünü gölgeleyecek şekilde aşağıya eğilmiş Şerif William Gallagher duruyordu.

"Biliyor musun... az önce salonun dışında çok ilginç bir olayla karşılaştım."

Clink. Clink. Çın.

Salona doğru ilerlerken metalik ses yankılandı.

"Görevime başlamak üzere bu küçük, sevimli bok çukuru kasabaya dün geldim. Bu güzel sabah, yeni bölgemi kontrol etmek için ana caddede bir gezintiye çıktım ve ne buldum?"

Sessizlik. Mutlak sessizlik.

"Kıçlarındaki ambalajlardan başka bir şey giymeden sokakta koşan dört adam buldum!"

Clink. Clink. Çın.

"Genelde liberal bir adamımdır. Ama biri beni sabahın onunda, daha sabah viskimi bile içmeden kıllı, yarı çıplak erkeklere bakmaya zorlarsa, *sinirlenirim*."

"Öyle mi?" diye bağırdı barda viski içen haydutlardan biri. "Ve kızıp kızmayacağın neden umurumuzda olsun ki-"

Bam!

Tabancanın namlusundan havaya dumanlar yükseldi. Salondaki tüm serseriler ve dolandırıcılar sarhoş haydutun elindeki viski şişesinin parçalanmış yarısına baktı.

Şerif Gallagher hayduta, "İşte bu yüzden," dedi ve ona doğru bakmadan yanından geçip gitti. Paltosunun cebine uzanarak tezgâhın üzerine bir bozuk para attı. "Viski. Gazoz yok."

"Evet, efendim!"

Kanun adamı içkisini aldı ve bir yudum alarak bakışlarını odanın içinde gezdirdi. "Kasabadaki gezintimde *başka ne* buldum biliyor musun?"

İnsanların yüzlerindeki ifadeye bakılırsa, her ne ise, kendilerini ilgilendirmediğini umuyorlardı.

"Hapishanemin doğu duvarını ana caddenin her tarafına dağılmış parçalar halinde buldum. Bunun tam olarak nasıl olduğunu bana açıklamak isteyen var mı?"

Clink. Clink. Çın.

Şerif salonda bir o yana bir bu yana bakarak ilerlerken mahmuzların şingirtısı yeniden duyuldu ve orada bulunan herkesin tüyleri diken diken oldu. Biri hariç herkesin.

"...üç yüz, üç yüz on, üç yüz yirmi..."

Görünüşe göre Bay Rikkard Ambrose poker kazançlarını saymaktan en az benim kadar zevk alıyormuş. Ah, biz gerçekten birbirimiz için yaratılmışız!

"Sen oradaki!" Gallagher etrafında dönerken gözleri kısıldı. "Evet, yırtık pırtık eski ceketli olan! Adın ne senin?"

"...üç yüz yirmi beş dolar ve yetmiş altı sent." Bay Rikkard Ambrose yavaşça, çok yavaşça başını paradan kaldırıp şerifin gözlerine baktı. "Benim adım Ambrose. Bay Rikkard Ambrose."

Şerifin gözleri kısıldı. "Şimdi, bu neden tanıdık geliyor?" Sırıttım.

Muhtemelen en kötü kabuslarından?

"Neye sırtıyorsun, genç bayan? Sen de kimsin?"

"Oh, ben mi?" Kanun adamına masumca göz kırptım. "Ben sadece bu sevimli küçük kasabanın bir ziyaretçisiyim. Özel biri değilim."

"Hm..." Adam gözlerini kısarak bana baktı. Arkasında, üzerinde "Aranıyor" yazan bir poster gördüm: Ölü ya da Diri Aranıyor" yazılı bir poster görebiliyordum. "Seni daha önce nerede görmüştüm?"

"Söyleyemem."

"Ve *ben*," diye araya girdi buz gibi bir ses, "karıma daha fazla bir şey söylemenizi tavsiye etmem. En azından ses tonunuz çok daha kibar hale gelmedikçe, şerif."

İki adamın gözleri bir irade yarışında çarpıştı. Bir tarafta, gözleri de elleri kadar ölümcül olan bir tetikçi. Diğer tarafta ise öldürmek için ellere, hatta gözlere bile ihtiyacı olmayan bir iş adamı. İhtiyacı olan tek şey, doğru kulağa fısıldanan kurbanın adıydı.

Onu izlerken yüzümde bir sıcaklık hissettim.

Bu neden bu kadar seksi?

Vahşi Batı havasından olmalı. Ya da... Acımasız megalomanlar doğuştan ilgimi çekiyordu.

Evet, kesinlikle Vahşi Batı havası olmalı. Kesinlikle.

İki adam hâlâ birbirlerine bakma yarışına girmişlerdi. Gülümsedim. Üç tahmin, kim kazanacak?

Şerif dişlerini sıkarak gözlerini kaçırdı.

Evet. Söyledim!

"Bunu aklımda tutacağım, Bay Ambrose. Özür dilerim, Madam."

"Endişelenme." Adamın sözlerini duymazdan gelerek gülümsedim. "Uzun süre teyzemle yaşadım, bu yüzden can sıkıcı insanları görmezden gelmeye alışkınım."

Adamın kaşları çatıldı. "Dediğiniz gibi, Madam."

"Haydi, sevgilim." Bay Rikkard Ambrose ile kollarımı birleştirerek ayağa kalktım. "Bana şehri gezdireceğine söz vermiştin, hatırladın mı?"

"Birdenbire böyle bir söz verdiğimi hatırlar gibi oldum."

"Muhteşem! Gel, biraz eğlenelim, Dicky Darling!"

Bana ölümcül bir bakış fırlattı ve ben de ona geniş bir gülümsemeyle karşılık verdim. Ah, kocamla halka açık bir yerde, öldürülemeyeceğim bir sürü şahitle birlikte olmak ne kadar eğlenceliydi! Evlilik bana gerçekten yakışıyordu.

Mırıldanarak ve şemsiyemi döndürerek sokağa çıktım ve kol şekerime sarıldım.

"Bayan

Ambrose?"

"Evet?"

"Saygın bir mesafeyi koruyun, olur mu?"

"Ama ben öyleyim, Dicky Darling." Daha da sıkı sarıldım. "Biz evliyiz, unuttun mu?"

"Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, şu anda bu konuyu unutmam mümkün değil."

"Aww... çok şirin oluyorsun." "Bayan Ambrose?"

"Evet, efendim?"

"Benimle ilgili olarak asla c-kelimesini kullanma."

"Merak etme." Elini okşadım. "Sana asla sincap demeyeceğim.

Şey... gerçekten istemediğim sürece."

Böylece sevgili kocam ve ben kasabada gezintiye çıktık. Posta arabası istasyonu, belediye başkanının ofisi, kurumuş çeşme, darağacı ve hapishane gibi etkileyici yerel simgelerin yanından geçerken oooo dedim ve awww. Bu nasıl havaya uçurulmuş? Kim böyle bir şey yapmış olabilir?

Uzanıp duvara dokundum. Ya da ondan geriye ne kaldıysa. Bir parça tuğla ufalandı ve yere düştü.

"Yine de kabul etmelisiniz ki" diye fısıldadım Bay Ambrose'a, "pitoresk bir harabe oluşturuyor, değil mi?"

"Aynen öyle. Şimdi, yeni şerifin adamlarından biri sizi duymadan, tanımadan ve sizi hala ayakta olan bölüme koymaya karar vermeden önce gidelim!"

Ve beni sürükleyerek götürdü, oyunbozan.

Turumuz devam etti. Ana caddede gezinirken, gözümün ucuyla bir şey görüp donup kalana kadar dükkan dükkan dolaştık.

"Ne oldu?"

Bay Ambrose da durdu, bakışları benimkileri takip ederek ilgimi çeken vitrine yöneldi. Tepkisi anında ve amansız oldu.

"Hayır."

"Ama-"

"Hayır."

"Dinle, ben de onlardan hoşlanmıyorum," dedim ona, pencere camının arkasındaki şişkin, iskelet yapıları kaşlarımı çatarak. "Aslında o şeylerden nefret ediyorum. Çok saçma, her kadın için bir engel ve hatta belki de zararlı! Ama bazı sosyal durumlarda, neredeyse zorunludurlar. İstemesem bile, muhtemelen onları takmak zorunda kalacağım-"

"Hayır." Tek hece soğuk, sert ve reddedilemezdi. Yüzümü avuçlarının arasına alarak beni doğrudan gözlerinin içine bakmaya zorladı. "Korse yok. Ne şimdi, ne de öngörülebilir gelecekte. Bu konuda söyleyecek bir şeyim olduğu sürece olmaz."

Kalbimin sıkıştığını hissettim. O... Düşündüğüm şey bu muydu? Evet!

Evet!

Benim hatırım için, Bay Rikkard Ambrose feminist olmaya başlamıştı!

Gözlerimin içi gülerek kollarımı boynuna doladım ve ona sıkıca sarıldım.

"Seni seviyorum!"

Gözlerini kırıştırdı. "Ben de... sana karşı olumlu duygular hissediyorum." "Oh, kapa çeneni ve öp beni!"

"Bayan Ambrose! Pub-mmph'deyiz!"

"Evet," dedim ona, dudaklarına fısıldayacak kadar geri çekilerek. "Öyleyiz."

Yakalarından tutarak onu duvara doğru ittim. Ayakları bir santim bile kıpırdamadı ama mesele bu değildi! Bu adamı çok seviyordum! Ve ben ona göstermeden benden kaçamayacaktı!

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım dudaklarına. "Beni anladığın için teşekkür ederim."

"Ehem... rica ederim?"

Sesindeki belirsizlik kalbimi ısıttı. Bu olaydan sonra bile hâlâ hislerimden emin değil miydi? Kollarımı ona daha da sıkı sararak, aramıza bir ipek parçasının bile sığmayacağı kadar yakınımaya çektim. Etrafımızdaki her şeyi görmezden gelerek uzun bir süre böyle kaldık. Sonunda biraz ayrıldığımızda, gitmesine izin vermedim. Bunun yerine dudaklarımı kulaklarına doğru kaydırarak fısıldadım, "Ee... yeni şerif? Neler olduğunu bana ne zaman anlatacaksın?"

Sertleşti.

"Kımıldama. Hâlâ sarılıyormuşuz gibi davran." Kulağının arkasına bir öpücük kondurduğumda bana karşı sarsıldığını hissettim. "Çok zor olmamalı, değil mi?"

Uzun bir süre sessizlikten başka bir şey olmadı. Bay Ambrose'un gözleri beni dikkatle inceledi ve sonunda konuşmaya başladı.

"Görünüşe göre, bu çatışma için hazırlık yapan tek kişi ben değilmişim. Kendine şerif diyen o domuz yağı fıçısına rüşvet vermek kolay olabilirdi, ama yetkin?"

"Muhtemelen hayır," diye kabul ettim ve hapishanenin kalıntılarından hâlâ dumanların yükseldiği yere baktım.

"Aynen öyle. O aptalın teki. Gallagher ise..." Bay Ambrose'un taş gibi sert yüzü karardı. "O tamamen farklı bir konu."

Bir kaşımı kaldırarak bu durumda sessizliğin altın olmadığını açıkça belirttim. Bir süre daha sessiz kaldıktan sonra açıklamaya devam etti.

"Şerifliğe yükselmeden önce Bay Gallagher ödül avcılığı mesleğini sürdürüyordu. Yakaladığı insanları en yüksek fiyatı verene satmak, göğsüne parlak bir yıldız takınca çok daha kolay oluyor ama bu yöntemlerinin ya da etkinliğinin değiştiği anlamına gelmiyor. Tetikte olmalıyız."

"Hm..." Kaşlarımı çatarak alt dudağımı ısırdım. "Peki, sence ne yapacak?"

Güneyde bir yerden gelen silah sesi havayı yararak geçti. Bay Ambrose aniden geri çekildi, gözleri sertleşmişti. "Görünüşe göre, bunu öğrenmek üzereyiz."

Geriye sıçrayarak etrafıma bakındım. "Bu da nereden çıktı?"

"Sence nerede?" Uzanarak yolun aşağısını işaret etti. Çatıların üzerinde bir duman bulutu yükseliyordu. Bu sadece benim hayal gücüm müydü, yoksa

Madenin olduğu yönden mi geldi?

Bir kez daha, bir silah sesi havada çınladı.

Yok. Hayal gücü yok.

Onun gözlerine baktım, benimkiler de kararlılıkla doluydu.

"Gidelim mi?" Elimi tuttu. "Gideceğiz."

On dakika sonra madenin girişine vardık. Ya da *eskiden* madenin girişi olan yere. şimdi daha çok kasabadaki çetelerin favori buluşma yeri gibi görünüyordu. Neredeyse yüz kişi evin ve kulübenin etrafında toplanmış, silahlar ve dirgenler sallıyordu.

"İlginç bir soru..." Bay Ambrose'a doğru eğilerek sordum, "Tek bir saman balyasının bile olmadığı bir yerde kimin dirgenleri var ki?"

"Daha sonra tartışılabilecek felsefi bir sorun," dedi bana. "Arkamda kal."

"Ooh." Başımı salladım ve saygılı bir eş gibi gülümsedim. "Anlıyorum. Cinsiyet bükücü köpek stili."

Amy şımarık cevaplar konusunda gerçekten inanılmaz bir kaynaktı. "Bayan Ambrose?"

"Evet, Dicky Darling?"

"Sessiz ol ve *başını eė!*" "Evet, sevgilim."

İkimiz kalabalığa yaklaştık - ve tesadüfen orada bulunan şerife de. Düzeni sağlamak ve asi kalabalığın dağıldığından emin olmak için mi gelmişti?

Ha! Evet, doğru.

"Rikkard Ambrose!" Gallagher arkasındaki uşakla bize doğru adım attı.

"Bir hapishane firarına yardım ve yataklık ettiğinizden şüpheleniliyor."

"Gerçekten mi?" Bay Ambrose'un gözleri sonsuz derecede kısıldı. "Hangi gerekçeyle?"

Bir anda şerifin tabancası ıktı. Bir *bam* sesiyle, kurşun toprağa saplanırken toz püskürdü.

"*Bu* topraklarda. Ve eğer işbirliği yapmazsan, seni onların altına koyarım!"

Bir duraklama oldu, sonra...

Bay Ambrose gülümsedi.

Aman Tanrım. Gallagher l bir adamdı.

"Bu kadar mantıklı bir argümana nasıl karşı çıkabilirim?" Bir adım öne çıkarak eliyle işaret etti. "Lütfen beni takip edin."

"Oh, buna gerek yok." Gallagher sırtarak belli bir kulübeye doğru ilerledi.

Bunun önemini kavrayınca kaskatı kesildim. Biliyorlardı! Madenin girişinin nerede saklı olduğunu biliyorlardı. Ve madenin o kısmı doğrudan dağdaki ana madene bağlıydı. Eğer içeri girmeyi başarırlarsa, bulacaklardı-

Gıcırıyor.

Eski menteşelerin sesi beni düşüncelerimden kopardı. Lanet olsun! Gallagher çoktan içeri girmişti! Lanet okuyarak hem şerifin hem de kanun adamını kulübeye kadar takip etmiş olan Bay Rikkard Ambrose'un peşinden koştum. Şimdi ne halt edecektik?

Kulübenin etrafını saran kalabalığı iterek içeri girdim ve basamakları kullanma zahmetine katlanmadan merdivenden aşağı kaydım. Tünelin aşağısında karanlık beni bekliyordu. Sadece çok ileride bir ışık titreşimi seçebiliyordum.

Saçmalık, saçmalık, saçmalık!

Görünüşe göre şerif zaten meşgulmüş. Ve Bay Ambrose'u tanıyorsam, dün serbest bıraktığım işçiler de ileride bir yerlerde çalışıyorlardı.

Kahretsin!

Duvarı hissetmek için elimi uzattığımda, gölgelerin içine doğru ilerlemeye başladım. Neyse ki zemin oldukça pürüzsüzdü ve-

Thud!

"Ow! Orospu çocuğu-"

Ayağımı tutarak tünelden aşağıya doğru topallayarak inerken küfürler mırıldandım. Arkamda kalabalık merdivenden inmeye başladı. Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırarak gölgelerin içine kaydım ve herkesten saklandım. Kalabalık geçip gittikten sonra, gözden uzak kalmaya dikkat ederek yavaşça takip ettim. Artık şerifi görebiliyordum, elinde titrek bir meşale tutuyordu.

"Lütfen, tam olarak ne arıyorsunuz?" Bay Ambrose adamın arkasından yaklaşarak sordu. Kanun adamının ulaşabileceği kadar yakın. Aman Tanrım.

"Yerel hapishanede bir firar olayı yaşandı. Kaçan mahkûmları arıyoruz."

"Oh, burada saklandıklarına mı inanıyorsunuz?" Bay Ambrose gösterişli bir şekilde etrafına bakındı. Boş tünelin bir yerinde tavandan bir su damlası düştü.

Gallagher ona ters ters baktı. "Hapishanedeki meselenin arkasında gerçekten kimin olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun! Onları bulacağım. Ve bulduğumda, yeni yenilenmiş hapishanemde güzel bir hücre alacaksın!"^[17]

"Öyle mi?" Bay Ambrose başını eğdi ve elini uzatarak tünelin siyah boşluğunu işaret etti. "Size iyi şanslar."

Gallagher hırlayarak, ava çıkmış bir tazı kadar kararlı bir şekilde daha da ileriye atıldı. Kalbim küt küt atarak kalabalığın etrafından dolandım ve onun peşinden gittim. Çok uzakta değil, Bay Ambrose'la en son durduğumuz yerd; ama şerifin durmaya niyeti yok gibiydi! Bay Ambrose'a bakarken, duruşundaki anlık değişimleri, ellerini sıkıştığını gördüm...

Hay aksi! Böyle devam ederse, her an bu tünelin olması gerekenden daha uzun sürdüğünü fark edebilirdi. Ya da daha kötüsü.

"Ah-ha! Biliyordum! Sen, oradaki, ilerideki! Eller yukarı yoksa ateş ederim!"

Lanet olsun!

İçimden küfrederek, ileride sinmiş bir figürün doğrulup ellerini kaldırmasını izledim.

Benim olana dokunma. Özellikle de benim olana.

Sinmiş adam kaskatı kesildi ve ellerini kaldırdı. Yavaşça doğruldu.

Ve doğruldu.

Ve doğruldu.

Düzeltilmesi gereken çok şey vardı.

"Ne. Ne. Sen. Dedin?"

Şerif yutkundu. Sonra tabancasının namlusunu yavaşça yukarı doğru yeniden ayarladı, böylece en azından diğer adamın incikleri yerine göğsüne doğrultulmuş oldu. Yine de bu, şansına daha fazla güvenmesini sağlamış gibi görünmüyordu. Bir dağa çakıl taşı fırlatmak hiçbir zaman başarılı bir strateji olmamıştı.

"Işığa doğru adım at! Yüzünü göster!"

Uzun boylu figür bunu yaptı ve yıpranmış, karanlık, şüphesiz Kızılderili bir yüz ortaya çıktı. Ve Vahşi Batı'da karşılaşmayı bekleyebileceğiniz türden değildi.

"Yani," diye sordu Bay Ambrose, kanun adamına doğru sorgulayıcı bir bakış fırlatarak. "Hapishanenizden kaçanlardan biri miydi?"

"Hayır!" Gallagher sesini

yükseltti. "Yani bu şu anlama

geliyor...?"

"Yolumdan çekileceksiniz!" Şerif, Bay Ambrose ve Karim'i bir kenara iterek tünelde ilerlemeye devam etti.

"Ha! Buldum seni!"

Kalabalık hemen arkamda, adamın peşinden hızla ilerlerken, Gallagher'ın yerde toplanmış bir düzine kişiye yaklaştığını görmek için tam zamanında geldim. Onlara doğru ilerledi, tabancasını kaldırdı.

"Ayağa kalk! Eller havaya!"

Hiçbir tepki yoktu. Yırtık pırtık madenci kıyafetleri içindeki adamlar kıpırdamadan yerde sinmeye devam etti.

"Ne bekliyorsunuz? Bir kanun adamı olarak yetkime dayanarak, ayağa kalkmanızı emrediyorum!"

Yine de kimse kımıldamadı. Gerçekten dehşete düşmüş olmalıydılar.

Ya öyle ya da bir şeyler oluyordu. Hm... buranın Bay Rikkard Ambrose'un yeri olduğunu düşünürsek, acaba hangisi daha olasıydı?

Sırıttım.

"Red mi ediyorsun? Pekâlâ!" Şerif tabancasını kaldırdı. "Üçe kadar sayacağım! Bir...iki...üç!"

Bam!

Bir kurşun adamlardan birinin bacağına saplandı. Sarsıldı ve sonra hareketsiz kaldı. Diğerleri gibi.

Hiçbir şey kımıldamadı.

Pantolondaki delikten akması beklenebilecek kan damlaları bile yok.

"Ne oluyor be...! Çekil dedim!"

Bam! Bam!

Yanıt olarak tek bir kıpırdama bile olmadı. Artık yaba güruhunun muhteşem zekâsı bile bir terslik olduğunu anlamaya yetmişti. Gallagher da bunun farkına varmıştı. Öne doğru sıçrayarak yerdeki figürlerden birini omzundan yakaladı ve onu çevirdi, ancak-

"Allah kahretsin! Bu da ne?!" Geriye sıçrayarak parmağını yerdeki saman ve daldan oluşan ucubeye sapladı ve kocama dik dik baktı. "Bu da ne böyle?"

"Bu mu?" Bay Ambrose başını eğdi. "Ah, elbette, tarımla uğraşmayan biri bunu tanıyamayabilir. Buna korkuluk denir, genellikle korkutup kaçırmak için kullanılan bir tarım aracı-"

"Korkuluğun ne olduğunu biliyorum! Bilmek istediğim şey burada ne yaptıkları!"

"Neden, bu açık değil mi? Yerel gelişmelere her zaman dikkat ederim. Senyor Navarra'nın son zamanlarda yerel tarıma ne kadar yatırım yaptığını, yerel halkın bu kadar çok tarım arazisine sahip olmasına yardımcı olduğunu görünce, ben de üzerime düşeni yapmam gerektiğini hissettim. Bu yüzden bunları aldım," diyerek korkulukları işaret etti, "ve bunları yeni çiftçilere dağıtmayı düşündüm. Ne de olsa insan komşusuna her zaman yardımcı olmalıdır."

Bu sırada şerifin yüzü dönüyor ve sarsılıyordu. Ona ilgiyle baktım. Minnettarlık duygusuna mı kapılmıştı?

Evet, muhtemelen buydu. "Rrraaaah!"

Gallagher tabancasını bir kükremeyeyle kaldırarak tetiğe bastı.

Bam! Bam! Bam! Bam! Bam! Bam!

Dişlerini sıkarak korkuluklara kurşun üstüne kurşun sıktı, sonra gözleri cinayet arzusuyla parlayan Bay Rikkard Ambrose'a doğru döndü.

"Seni orospu çocuğu! Bunu bilerek yaptın!"

"Ne yaptı?" Bay Rikkard Ambrose'un yüzü bile kıpırdamadı. "Komşuluk mu?"

Tanrım. Salondaki küçük seanstan sonra, iyi bir poker yüzüm olduğunu *düşünmüştüm*. Kendime not: asla ve asla Bay Rikkard Ambrose'a karşı oynama.

"Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun, seni piç!" Gallagher bir kez daha tabancasını kaldırarak tısladı. "Kaçakları nereye sakladınız? Bana hemen şimdi söyle, yoksa-"

"Şimdi, şimdi, Şerif." Kanun adamının yanına yaklaşarak omzuna, şahdamarına oldukça yakın bir yere nazikçe bir el koydum. "O tabancayla dikkatli olmak isteyeceksin. Özellikle de az önce mermileri tamamen boşalttığın gerçeğini göz önünde bulundurursak."

"Sen...! Adaleti engellemekten tutuklanmak mı istiyorsun?"

"Önemli olan soru bu değil," dedi Bay Rikkard Ambrose'un sesi aniden tam yanından geldi. Şerifin yüzü kaskatı kesildi, bu da muhtemelen böğrüne bastıran sert ve soğuk şeyin ne olduğunu fark ettiği anlamına geliyordu. Küçük bir ipucu: Sevgili kocamın bana uyguladığı sert şey değildi. "Önemli olan soru şu: Bir başkasının mülkünde silahsız ve yasadışı bir şekilde bulunurken birini tutuklamaya çalışmak istiyor musunuz?"

Gallagher'ın yüzünün rengi soldu. Ama sonra arkasına baktı ve kalabalığı görünce cesaretlenir gibi oldu.

"Kendini beğenmişlik yapma, seni orospu çocuğu! Hâlâ adamlarım var!"

"Ah evet, gerçekten de öyle." Bay Ambrose elini kaldırarak parmağını şıklattı ve yukarıdaki bir çıkıntıda, yaba kalabalığını çevreleyen tüfekli düzinelerce figür belirdi. "Ne diyordunuz?"

"Sen! O silahları hemen indir, yoksa ben-"

Bay Ambrose'un eli onu boğazından yakaladığı anda sözleri yarıda kesildi.

"Benim hakkımda bilmeniz gereken birkaç şey var," dedi Bay Rikkard Ambrose, sesi soğuk olduğu kadar yumuşaktı. "Birincisi. Her zaman her şeye hazırlıklıyım. İkincisi. Benim için göğsünüzdeki o teneke parçasının tek bir kuruş bile değeri yok. Son olarak. Beni ya da benimkini asla tehdit etme."

Kanun adamını etrafında döndürerek onu donmuş haydutlardan oluşan kalabalığa doğru itti. "Şimdi... bundan sonra ne yapacaksın?"

Şerifin bakışları Bay Rikkard Ambrose ile yukarıda tüfeklerle silahlanmış gölgeli figürler arasında gidip geldi.

"I..." Yutkundu. "Şu an için burada bulunacak bir şey olmadığına karar verdim. Şerifin ofisine döneceğiz."

Bay Ambrose başını salladı. "Yeterli bir seçim. Çıkışın nerede olduğunu biliyorsunuz." "Biliyorum." Kanun adamının gözleri kısıldı. "Ve ben de senin nerede evdir. Bunu unutma-"

Bam!

Şerifin başının yanında aniden beliren duvardaki delikten aşağıya taş tozu süzüldü.

"Dedim ki," diye tekrarladı Bay Ambrose, tabancayı tutan eli tamamen hareketsiz ve sabitti, "Yap. Yapma. Tehdit Etme. Beni. Ya da. Benimkini."

Adam titredi, sonra arkasını döndü ve tünele geri dönerek hızla uzaklaştı. Çok geçmeden Karim, Bay Ambrose ve ben burada kalan tek kişiler olduk. Galerideki sevimli beyefendiler hariç tabii.

"Yani..." Yukarıdaki gölgeli figürlere bakarak Bay Ambrose'a doğru bir adım attım. "Bu insanlar tam olarak ne zamandır buradalar?"

Uzanıp bir eliyle çenemi yakalarken diğer eli yanımdan aşağı kayarak karnımın üzerine geldi. "Ne? Seni korumasız bırakacağımı mı sandın?"

Ağzımın bir köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "Ağır silahlı muhafızların sadece altın madeninizin korunması gerektiğinde ortaya çıktığını fark ettim."

"Çetenin etrafını sarmak ve tünelin içinde inekleri kovalamak daha kolaydı. Saf strateji."

"Eminim."

Tam o anda bir şey fark ettim.

"Ama bir dakika... Bu madenin dağlara kadar uzandığını söylememiş miydin? Bu ne o zaman?"

Önünde korkulukların yığılı olduğu, yolu kapatan devasa kaya duvarını işaret ettim.

Karanlıkta parlayan gözleri bana meydan okuyordu. "Bir an için düşünün, Bayan Ambrose. Gerçekten düşünün."

Düşünmek mi? Kaşlarımı çattım. Ne demek istiyordu?

"Beni şu ana kadar oldukça iyi tanıyorsun. Bunu bir düşünün. Sırf adi ve yozlaşmış bir kolluk kuvvetiyle alay etmek ve onu kızdırmak için gidip bir yığın korkuluk satın alacak türden bir adam mıyım?"

Kaşlarım çatıldı. Hayır. Hayır, yapmazdı. Aslında bu, Bay Rikkard Ambrose'un yaptığıнын tam tersiydi. Yaptığı her şeyin bir amacı vardı.

Amaç. Her şey-

Etrafımda dönerek korkuluk yığınınına baktım. Korkuluklar aşağıdaki çakıllı zemini neredeyse tamamen kaplamıştı.

"Hayır," dedim. "Hayır, yapmadın."

"Oh evet. Evet, yaptım." İleri doğru adım atarak eğildi ve bir korkuluğu bacağından yakaladı. "Kızgın adamlar çok faydalıdır. Hata yapma eğilimindedirler. Burunlarının dibindekini gözden kaçırmak gibi."

Korkuluğu kenara fırlatarak çakılları kaldırdı ve zemine yerleştirilmiş bir tuzak kapısını ortaya çıkardı.

Orospu çocuğu!

...çok zeki bir kadın.

Bay Ambrose ayağını tuzak kapısının altından geçirerek kapıyı yukarı doğru çevirdi ve işte oradaydı: yerin altında, madenin daha da derinlerine inen taş bir rampa.

Bana doğru dönerek elini uzattı. "Evet, Bayan Ambrose? Eve dönelim mi?"

Bay Rikkard Ambrose'un hakkını vermeliyim, işini biliyordu. Bu dünyada bir maden teftişini romantik hale getirebilecek başka biri varsa da ben bilmiyordum.

"Söylesene," diye sordum, dağın yamacındaki madenin çıkışında dururken, gün batımının ateş kırmızısı parıltısı duvarların altın ışıltısını peri tozu gibi aydınlatırken, "bunu sen mi yaptın?"

"Elbette," dedi, kolları etrafımda kayarak beni kaya gibi sert göğsüne doğru çekti. "Ne de olsa bilgi güçtür, zaman paradır."

Lanet olsun! Eskiden beni sıkıştırmak ve maaş kesintileriyle tehdit etmek için kullandığı cümle buydu! Şimdi de bunu romantik bir şeymiş gibi göstererek kurtulabileceğini mi sanıyor?

Ve... işe yaradı.

Lanet olsun!

"Söyleyin bana, Bayan Ambrose..." Saçlarımı hafifçe okşayarak enseme kavradı ve bana doğru eğilirken beni kaçınılmaz bir şekilde tuttu. Bir an sonra sıcak nefesinin tenimi gıdıkladığını hissedebiliyordum. "Balayından şu ana kadar nasıl keyif aldın?"

"Bu...bu iğrenç!" Bir şekilde cevap vermeyi başardım. "Bar kavgaları, hapse atılmalar, bir şeyleri havaya uçurmalar..."

"Evet." Başını eğerek nazikçe yanağımı okşadı. "Sana zevkine uygun uğraşlar ve eğlenceler sunmak için çok çaba sarf ettim, değil mi?"

"Sen...!" Yanaklarım kızarıırken elini tokatlayarak uzaklaştırmak için hamle yaptım ama onun yerine tuttum.

"...doğuştan romantik misin?" diye bitirdi, dudakları dudaklarıma sadece birkaç santim kalana kadar eğildi ve gözlerinin soğuk okyanusu görüş alanımı doldurdu. "Söyleyeceğin şey buydu, değil mi?"

"Hayır, ben-"

Dudakları benimkileri mühürledi ve beni yarı yolda bıraktı. Kafamdaki tüm düşünceler uçup gitti ve onların yerine saf, katıksız bir ihtiyaç yükseldi. Bir an için sessizlikten başka bir şey yoktu. Ve başka bir an. Ve bir an daha. Tek bir ses bile duyulmuyordu. Ara sıra çıkan inleme ve sızlanmalar dışında.

Yemin ederim, tavanı destekleyen ahşap kirişlerdi. Yapısal bütünlük açısından gerçekten kontrol edilmeliler!

Sonunda ikimiz ayrıldık ve o bana baktı, gözleri niyetli ve kaçınılmazdı. "Şimdi," diye tekrarladı. "Ne düşünüyorsun? Ben doğuştan romantik miyim?"

"Evet."

Bir başka derin, yıkıcı, kemik yakan öpücük. "Hep dilediğin balayı bu muydu?"

"Ben... Hayatımın büyük bir bölümünde evleneceğimi bile düşünmemiştim."

Gözleri sonsuz derecede kısıldı. "Bu benim soruma cevap olmadı."

Kahretsin! Bunu fark etmişti, değil mi?

Dudaklarımı ıslattım, yanaklarımın kızardığını hissettim. "Evet."

Tanrıya şükür çok bronzlaşmıştım! Muhtemelen allığımı fark etmemiştir, değil mi?

Bir an sonra başparmağının kızaran yanağımı okşadığını hissettim. Kahretsin! Fark etti!

Öne doğru eğilerek alnını benimkine dokundurdu.

"Beni seviyor musun?"

Bu sefer, kaçamak cevaplar yoktu. Tereddüt yoktu. İstesem bile bu konuda yalan söyleyemezdin.

"Evet."

Gözleri aniden şiddetle kararlı baktı. "O zaman eve gidelim, olur mu? Halletmemiz gereken işler var!"

Ve ben daha tek kelime edemeden beni kollarına aldı ve eşikten geçirdi. Tozlu, eski bir madenin eşiği idi ama ne olmuş yani? Beni göğsüne sımsıkı bastırarak yanımdan geçerken madencilerin ikimize ağzı açık bakmasına aldırış bile etmedim. Bu inanılmazdı. Böylesine soğuk ve acımasız bir adamın kollarında olmak içimi nasıl bu kadar ısıtabilirdi?

Muhtemelen seni kendisiyle evlendirdiği gibi.

"İşte geldik." Bu sırada ormanın içinden ve açıklıktan geçmiştik. Üç adım sonra verandanın merdivenlerini çıkmış ve kulübenin kapısının önüne gelmişti. Kapıyı iterek açtı ve içeri girdi. "Eve geldik."

Home.

Bu sadece bir kelimedenden daha fazlasıydı. Daha önce hiç evim olmamıştı. Ve şimdi buradaydım, bu adamın kollarındaydım, bu sevimli küçük evdeydim ve içimde rahat bir köşeye kıvrılıp asla ayrılmama isteği vardı.

Sinsi piç! Beni bir ev hanımına dönüştürmek için yaptığı gizli planın bir parçası, şüphesiz.

Ve bu konuda ne kadar kızgın olduğumu, ona azgın bir arzuyla bakmamdan anlayabilirdiniz.

"Yatak?" diye sordu.

Kısalık bir kocada harika bir erdemdir. "Yatak," diye kabul ettim.

Beni yere bırakma zahmetine girmeden yatak odasına doğru koşmaya başladı. Ve koşan tek şey o değildi. Kalbim sanki uluslararası bir davul festivalindeymişim gibi kaburgalarımın çarpıyordu. Lanet ayaklarından çok daha hızlıydı! Neden bu kadar uzun sürüyordu?

Wham!

Sonunda yatak odasının kapısı çarparak açıldı. Muhtemelen yaptığı iş için yeterince para almayan harika biri şömineyi yakmış, odanın her tarafına sıcaklık yayıyordu. Bay Ambrose beni nazikçe yatağa yatırdı. Titrek ateş ışığında, önce pardösüsünü, sonra gömleğini, sonra da iç çamaşırını çıkarışını izledim.

Kimi kandırıyordum? Bay Rikkard Ambrose neden bir atlete para harcasın ki?

Onu sevmemin bir nedeni olduğunu biliyordum.

"Şimdi," dedi kocam, üstsüz vücudu alevlerin ışığında parıldarken, üstümdeki yatağa tırmanırken. "Balayımıza devam edelim, olur mu?"

Tatlım, beni Ay'a götür!

İnsanların, bir çiftin romantizminin evlendikten sonra bayatladığını söylediklerini duydum.

İnsanlar aptal.

Bu sonuca varmak oldukça kolaydı. Özellikle de yatağınızda uzanırken, üstünüzde gömleksiz bir Rikkard Ambrose beliriyorsa.

"Bayan Ambrose." Uzanarak yüzümü parmaklarının arasına aldı. "Sizi o kötülük yuvasında yalnız ve korumasız bulduğumda ne kadar endişelendiğimi biliyor musunuz?"

Bir an için bunu düşündüm. "Yeterince endişeli misin?"

Beni sıkıca kavrayışına bakılırsa, bu doğru cevap değildi. Ya da belki öyleydi. Sanırım bu sadece bana daha sıkı sarılmasını isteyip istemediğime bağlıydı, değil mi?

"Biliyorsun," diye fısıldadı, dudakları boynumun üzerinde hayalet gibi gezinerek daha ilginç bölgelere doğru indi. Sırtım dikleşti, nefes alışım hızlandı. "Seni defalarca evde güvende tutmaya çalıştım. Her türlü yöntemi denedim. Tehditler. Rüşvet. Kandırmaca. Hiçbiri sende işe yaramadı." Dudakları köprücük kemiğime ulaştı ve benden bir inilti çıkardı. "Sanırım bu bana sadece bir yol bırakıyor."

"Ne?" Ben talep ettim.

"Neden, tabii ki seni burada tuzağa düşürmek için." Gözleri buz gibi alevlerle benimkileri yakıyordu. Eli vücudumdan aşağı kayarak elbisemin kıvrımlarının arasından geçti. "Yeteneklerimle."

Bu gezegendeki kadın nüfusunun yüzde doksan dokuzu bu adamla evlenmeyi denemeyi nasıl ihmal etmişti?

Dediğim gibi. İnsanlar aptal.

"Şimdi," diye nefes aldı tenime karşı. "Başlayalım, olur mu?"

Cevap vermek için ağzımı açtım, o da bu fırsatı değerlendirerek ağzımı kendi ağzıyla kapadı. Dili benimkiyle alay ediyor, dönüyor ve dans ediyordu. Sanki aynı sessiz müziğin ritmindeymiş gibi, vücudumun her yerinde karıncalanmalar dans ediyor, kıvranmamı, ona daha sıkı sarılmamı ve asla bırakmamamı söylüyordu.

Sanırım dinleyeceğim.

Hayır, yapmamalıyım. Gerçekten yapmamalıyım. Eğer bunu gerçekten beni tuzağa düşürmek için yapıyorsa, beni uysal küçük bir eş haline getirmek ve-

Tam o sırada, eli belli bir noktayı buldu.

"Aaah!"

Canı cehenneme! Bağımsızlığı tatile çıkaralım!

"Şimdi, sevgili karım, söyle bana..." Gözleri cehennemden gelen bir sıcaklık ve cennetten gelen bir zevk vaat ederek benimkilerin derinliklerine daldı. "Olduğun yerde, uslu ve itaatkâr duracak mısın?"

"Tabii ki hayır, ben-aaah!"

"Bunu tekrar düşünmek ister misin?"

"Ben o kadar kolay adam değilim...!"

"Evet." Nazik bir öpücük ağzımın kenarını okşadı. "Çok güçlü bir fikrin var. Karşı koyabilirsin, değil mi?"

"Evet!"

"Yani..." Buz gibi gözlerinde şeytani bir parıltı vardı. "Sıcaklığı biraz artırmamın **b i r** sakıncası olmaz, değil mi?"

Oh, kahretsin!

"Şimdi bir dakika bekle, ben-aaah!"

"O da neydi?"

"Evet, hemen şimdi!"

"Ben de öyle duyduğumu sanmıştım. Şimdi... işimize bakalım, olur mu?"

Zihnimin arka planında bir yerde yumuşak bir ses duydum.

Bir pantolonun yere düşmesi gibi.

Ve sonra oradaydı, üstümdeydi. Soğuktu. Sert. Boyun eğmez.

Evet, hadi işimize bakalım! İş seviyorum! İş kadını olmak istiyorum!

"Gel," dedi bana, birkaç santim ötemde duruyordu, yakınlığı beni neredeyse çılgına çeviriyordu. "Sana benimle evlenmenin neden iyi bir karar olduğunu göstereyim."

Kaka-kaka-kaka...

"Evet, lütfen, daha fazla..." Mırıldandım, Bay Rikkard Ambrose'un rüyamdaki görüntüsü vücuduma ilginç şeyler yapıyordu. "Daha sert... daha sert..."

Kaka-kaka-kaka...

"Daha hızlı...!" Horoz tekrar öterken rüya görüntüsü daha da bulanıklaştı ve ben umutsuzca tutunmaya, bu harika dünyada kalmaya çalıştım. "Daha sert, lütfen, har-ah!"

Birden irkilerek uyandım ve oturduğum yerden doğruldum, gerçek Bay Rikkard Ambrose ile yüz yüze geldim, o da zaten oturmuş beni izliyordu.

"Ehem." Boğazımı temizledim. "Yatak çok yumuşak. Daha sert dediğimde bundan bahsediyordum. Yumuşak yatak."

"Gerçekten mi?"

"Kesinlikle!"

"Peki o zaman," diye fısıldadı, dudakları boynuma değene kadar öne eğildi ve yontulmuş göğsünü örten çarşaf düştü, "Yerde yatabilmen için yatağı hemen satacağım. Henüz çok yeni olduğu için iyi bir fiyata satabiliriz."

"Nnnnnmaaaa..."

Boğazımdan kaçan iniltinin kendi sesim olduğunu güçlkle fark edebildim. Birkaç kelime, anlamlı bir yanıt çıkarmaya çalıştım.

Hiçbir şey.

Ona uyumak için yumuşak bir yatağı ahşap bir zemine tercih ettiğimi söyleyemeyecek kadar tutarsızdım! Bu size Bay Rikkard Ambrose'un dudakları konusunda ne kadar yetenekli olduğu hakkında bir şeyler anlatmalı. Sonraki çeyrek saat boyunca bu konudaki becerilerini daha da sergilemesine nezaketle izin verdim.

Sonunda geri çekildi.

"Şimdi," diye kulağıma nefes verdi, "yemek zamanı."

Oh evet! Evet, lütfen...! Ye beni! Ye beni!

"Su ısıtıcısını aç, olur mu?" Beni bırakarak bir gümbürtüyle yatağa düşmeme neden oldu. "Kahvaltı için yemek odasında bekliyor olacağım."

Sonra ayağa kalktı ve odadan çıktı.

Bu adamla evlenmenin şimdiye kadarki en iyi fikir olduğuna dair düşüncem neydi?

"Dün yemek yapan sendin," diye mırıldandım yumuşak ve sıcak yastıklara doğru. "Kahvaltı hazırlayacağını sanıyordum?"

Kapı aralığında durduğu yerden başını kaldırdı. Yarı çıplaktı. "Ben de senin evlilikte eşitlik istediğini sanıyordum?"

Lanet olsun! Kocamın haklı çıkmasından nefret ediyorum! Bu tür şeyler yasaklanmalı!

Homurdanarak kendimi yataktan dışarı attım ve üzerime bir şeyler giydim. Koşar adım mutfığa gidip kahvaltı hazırlamaya başladım; çoğunlukla kaşıkla kızarmış ekmeğe tereyağı ve marmelat sürmekten ibaretti.

Ne yani, göz kapaklarım hala yarıdayken bıçak kullanmayı bırakın, bir şeyler pişirmeye çalışacağımı mı düşündünüz? Evet, parmaklarımı çok seviyorum, teşekkürler.

"Al," diye homurdandım ve tost tabağını Bay Kahvaltıda Yiyemeyeceğin Göz Şekeri'nin önüne bıraktım.

"Hm." Bay Rikkard Ambrose önündeki tabağa delici gözlerle baktıktan sonra başıyla onayladı. "Hızlı, ucuz ve basit. Yeterli. Yine de bir dahaki sefere marmelat ve tereyağını unutun."

İşıldadım. Şuna bakın, bu dünyada inanılmaz yemek pişirme becerilerimi takdir eden biri vardı!

Eğilerek yanağına bir öpücük kondurdum. "Seni seviyorum."

"Bayan Ambrose?"

"Evet, canım?"

"Yüzümdeki şu marmelat lekesini çıkar." "Aww, ama çok tatlı görünüyor!"

"Farkındayım. Mesele de bu zaten." Yardım edemedim ama sııttım. "Çıkar. *Şimdi*."

Sırıttım genişleyerek tam bir sırtışa dönüştü, bir peçeteye uzandım ve masanın üzerindeki su sürahisine daldırdı.

"Buraya gel, Dicky Darling. Tatlı yanaklarındaki o minicik lekeleri temizlememe izin ver."

Bana attığı bakış mahşerin dört atlısını on mil öteden öldürebilirdi. Ne güzel! Çok iyi bir başlangıç yapmıştık. Eğer sabahlar hep böyle geçecekse, kocama kahvaltı hazırlamaktan zevk alacaktım.

Sevgili kocacığımın yüzünü temizlemek için acele etmedim. Sonunda işim bittiğinde ve bakışlarının gücüyle beni dondurmaya çalışmaktan vazgeçmeye karar verdiğinde, bir kez daha masaya oturdum.

"Peki... şimdi ne olacak?"

"Pardon?"

"Bana aptalı oynamayın, Bay Ambrose." Ona sert bir bakış fırlattım; kuşkusuz ağzım hâlâ marmelatla kaplıyken bunu başarmak her zamankinden daha zordu. Çabucak silerek sert bakışlarıma devam ettim. "Dün dikkatimi dağıtmakta oldukça başarılıydın. Ama bu, son zamanlarda neler yaptığını bana hâlâ anlatmadığını unuttuğum anlamına gelmiyor!" Belli bir yerimde ağrı hissettiğimde yüzüm kızararak irkildim ve yer değiştirdim.

nokta. "Dikkatinizi dağıtmanız gerçekten başarılı olsa bile. Gerçekten, çok, çok başarılı."

Bana bir bakış attı. Yüzündeki tek bir kasın bile oynamadığı gerçeği olmasaydı, kendini beğenmiş olarak tanımlanabilirdi.

"Oh, kes şunu, sen!"

Yüzündeki kendini beğenmişlik dikkat çekici bir şekilde artmıştı. Bu küçük gerçeği görmezden gelmeyi seçerek göğsünü dürttüm.

"Evet, evet, dikkat dağıtma taktikleri konusunda oldukça yeteneklisiniz. Bununla birlikte, dün kasabada ne yaptığınıza dair özel bir şeyden bahsetmekten dikkat çekici bir şekilde kaçındığınızı fark ettim."

Yüzünde minicik bir seğirme oldu.

"Ne demek istiyor olabilirsiniz, Bayan Ambrose?"

Parmağım göğsünü daha derinden deldi. Parmağımın neredeyse kopmak üzere olduğu gerçeğini görmezden gelerek -tabii ki yontulmuş göğüs kasları- ona ters ters baktım. "Ben senin karınım. Dışarıda bırakılmayacağım. Dökül!"

Uzun bir süre bana baktı, sonra neredeyse belli belirsiz bir ses çıkardı. Başını salladı. Ambrose'un terimleriyle baş sallama olarak adlandırılabilir bir şey. Gözlerine buz gibi bir bakış girdi.

"Belediye başkanına küçük bir ziyarette bulundum." Kaşlarımı çattım. "Belediye başkanı mı? Neden?"

"Şey... Senyor Velazquez ile konuşmam gereken bazı şeyler vardı." Gözlerim büyüdü. "Velazquez?" Bir İspanyol ismi. "O-" "Onlar mı? Doğru."

"Aman Tanrım." Sırıttım. "Dur tahmin edeyim. Yeniden seçilmesi için nazikçe kampanya fonu teklif etmek için mi oradaydınız?"

"Nasıl tahmin ettin?"

Gözlerimi kırptım. "Bekle, *gerçekten* ona para teklif etmek için mi oradaydın?" "Elbette." Bay Ambrose'un eli cebinden çıktı. Bir şey havaya fırladı ve bir dönüşten sonra açık avucuna indi.

Boş gözlerle tek kuruşa baktım.

Bay Ambrose, "Çok cömert davrandım," diye detaylandırdı.

Bir süre daha paraya baktım, sonra ağzımın kenarından bir sırıtma geçti. Kocamı tanıyordum.

"Peki... dediğinizi yapmazsa ona ne teklif ettiniz?"

Eli kapandı ve kuruşu bir anda yeniden yakaladı. Bakışları daha da soğuklaştı.

"Ben daha da cömerttim. Çok, çok, çok daha cömert." "Peki ya sonra?"

"Ona düşünmesi için bir gün verdim."

"Sen mi yaptın?" Bir kaşımı kaldırdım. "Tam seksen altı bin dört yüz değerli saniye mi? Sen kimsin ve kocama ne oldu?"

Eğilerek başparmağıyla yanağımı okşadı, yoğun bakışları doğrudan gözlerimin içine bakıyordu. "Birisi ona beklemeye değer şeyler olduğunu öğretti." Geriye doğru eğilerek doğruldu, yoğunluğu buz gibi bir hal aldı. "Ayrıca, insanlara eylemlerinin sonuçlarını düşünme şansı verirken, onlara ek süre tanımak kötü bir fikir değildir."

Altlarına sıçmak için daha fazla zamanları olsun diye mi? Evet, gerçekten çok cömertsiniz Bay Ambrose, efendim.

"Ah." Akıllıca başımı salladım. "Sence düşünmek için yeterince zamanı oldu mu?"

Uzun bir süre sadece düşünceli bir şekilde bana baktı. Gözlerindeki seçenekleri görebiliyordum. Kalmasını sağlamak mı, yoksa gelmesine izin vermek mi? Sonunda derin bir nefes aldı. Sandalyesini geriye iten Bay Ambrose ayağa kalktı ve kolunu uzattı. "Neden gidip bakmıyoruz?"

Evet!

Koluna girerek küçük bir reverans yaptım. "Mükemmel bir fikir. Gidelim, olur mu?"

Ve onu kapıya kadar götürdüm.

"Gitmek mi?" Durdu ve beni adımımın ortasında durdurdu. Arkamı döndüğümde Bay Rikkard Ambrose'un her zamankinden daha da sert olan duruşunu gördüm. "Gitmek... yani yürümek niyetinde misiniz?"

Gözlerimi ona diktim. "Tabii ki. Başka ne yapacağımı sanıyordun ki?"

"At arabasına binin, tabii ki."

Bakışlarım daha da inanmaz hale geldi. "*Fayton mu kiraladın? Para için mi?*" "Doğal olarak," diye cevap verdi, sanki bu tamamen normal bir davranışmış gibi

onun için. "Dün neredeyse beş yüz metre yürüdün. Bu ay için yeterince egzersiz yaptın."

Gözlerimi kırdım. Travma sonrası delilik diye bir şey duymuştum, ama cinsel ilişki sonrası delilik?

Her şeyin bir ilki vardır sanırım.

Aklıma bir şey geldi. Eğer tekrar "yaparsak", bana izin vermeye başlar mıydı? Bana zam yapar mıydı?

Sırıttım. Bu... olasılıklar sundu.

"Ayaklarım birdenbire çok yoruldu," dedim sevgili kocama, kolunu sıkıca kavrayarak. "Umarım rahat bir arabanız vardır?"

Bunun yarım bir şaka olması gerekiyordu. Aslında *hepsinin* şaka olması gerekiyordu. Bu yüzden, Bay Ambrose beni ön kapıya götürüp parmaklarını şıklattığında ve inanılmaz lüks, rahat bir araba tepenin etrafında yuvarlanıp kütük evin önünde durduğunda, en hafif tabirle biraz şaşırdım.

İşte o anda Bay Ambrose öne çıktı, eğildi ve kullanmam için arabanın yan tarafındaki basamakları açtı, sonra da kapıyı benim için açık tuttu.

"Devam edin. Lütfen dikkatli olun. Düşmediğinizden emin olun." Bir *centilmen* gibi mi davranıyor?

Evet. Kesinlikle seks sonrası delilik.

"Teşekkür ederim." Ve kocamın beni arabaya bindirmesine izin verdim. Mucizeler asla bitmez.

Kısa süre sonra arabanın içindeydik ve kasabaya giden toprak yolda ilerliyorduk. Aslında sadece topraktı. Yol değil. Ama bugün hiçbir şey ruh halimi bozamayacaktı.

"Fizzlewiz Fabulous Fitness Serum! Mide bulantısı, Nausicaa, kötü soğuk algınlığı, çiçek hastalığı, büyük çiçek hastalığı, kızamık, tifüs, sarı humma, kırmızı humma, kara humma ve pembe hummasını iyileştirmek için dünyadaki en iyi ilaç!"^[18]

Sözümü geri alıyorum.

"Peki ya siz, güzel arabadaki baylar ve bayanlar? Fizzlewiz Fabulous Fitness Serum aynı zamanda araba tutmasına karşı da yardımcı olur ve... garantilidir..."

Bay Rikkard Ambrose, yüzü Bay Angus Angleton'inkine yaklaşık on santim kalana kadar vagonun penceresinden eğilirken adamın sesi yavaşça kesildi.

"Ne diyordun?"

"Ehem, şey..." Ufak tefek adam boğazını temizledi. "Ben... Ben sadece orada gerçekten ilaca ihtiyacı varmış gibi görünen bazı insanlar olduğunu fark ettim. Acilen."

"Anlaştık."

Bay Ambrose arabanın kapısını iterek açtığında, Bay Angus Angleton buhar olup uçmuştu. Kapımı çekerek açan sevgili kocam bir kez daha kolunu bana uzattı.

"Teşekkür ederim." Kolundan tutarak arabadan çıktım ve önümüzde duran binaya baktım. Girişin yanındaki kaba tahta tabelada *Belediye Başkanı'nın Ofisi yazması* ve içeride seyrek giyimli dansçıların olmaması dışında salonla hemen hemen aynı görünüyordu.

"Pekala, Bayan Ambrose... Gidelim mi?"

Sırıttım. "Elbette. Ne de olsa belediye başkanını bekletmek kabalık olurdu, değil mi?"

Ve birlikte binaya adım attık.

Bunu yaptığımız anda resepsiyonist masanın arkasına saklandı. "Ateş etmeyin! Para soldaki ikinci çekmecede!"

"Ah." Başımı salladım. "Yerel gelenekler. Çok çekici." Bir adım öne çıkarak masaya vurdum. "Endişelenmenize gerek yok. Burayı soymaya gelmedik."

Genç adam temkinli bir şekilde sandalyesinin arkasından dışarı baktı.

"Gerçekten mi?" "Gerçekten mi?"

"Ah, Tanrı'ya şükür!" Derin bir oh çeken genç adam tamamen kendine geldi. "Geçenlerde hapishanede olanlardan sonra en kötüsünü düşünmüştüm. Lütfen aşırı tepkimi mazur görün beyler." Tozunu alırken bize rahatlamış bir gülümseme gönderdi - ta ki Bay Rikkard Ambrose'u görene kadar.

"Ah. Um. Bay Rikkard Ambrose. Ne hoş bir sürpriz. Ben... biz... um..."

Göz kırparak omzunu okşadım. "Sen desperadoları tercih ederdin, değil mi?"

"Evet-hayır! Hayır, tabii ki hayır! Sadece..." Zavallı resepsiyon görevlisi yardım ya da umut arar gibi sağa sola baktı. Ama ikisi de çoktan pencereden kaçıp gitmişti. Diğer personelin çoğu da öyle. Odada tamamen yalnız kalmadan önce çaresiz bir kaçağın köşeden sıvıştığını fark ettim. "Ehem... sadece... belediye başkanı şu anda bir toplantıda."

"Biliyorum," diye bilgilendirdi Bay Ambrose onu. "Benimle birlikte."

Ve böylece masanın yanından geçerek doğruca belediye başkanının ofisine doğru merdivenleri tırmandı. Zavallı resepsiyonist ağzı açık bir şekilde arkasından bakakaldı. Cömert bir genç kadın olduğum için bir parça çikolata attım ve kapattım.

"Merak etmeyin. O hep böyledir. Şey..." Dün geceyi düşündüm, yatak odasını. "Bazı durumlar hariç, ama onları bilmek isteyeceğini sanmıyorum."

Adamın yanından geçip Bay Ambrose'un peşinden aceleyle gittim. Tam belediye başkanının ofisinin kapısını iterek açtığı sırada ona yetiştim.

"Ah, Sayın Başkan. Pencereden bu kadar hızlı çıkmayın. Unutmuş olmalısınız ama ikimizin planlanmış bir toplantısı vardı."

"Oh. Ehem. Şey... şimdi siz sözünü edince, Senyor, bu tür bir şeyi hatırlar gibiyim." Pencere pervazının üzerinden bacağını geri çeken pos bıyıklı adam yeleşini düzeltti ve sandalyesine doğru ilerledi. Belki oturmak için, ama daha çok masasını Bay Ambrose ile arasına koymak için.

"Sadede gelelim." Bay Ambrose öne doğru bir adım atarak başparmağıyla bir fiske *vurdu* ve tek bir madeni para havada dönerek belediye başkanının masasının üzerine düştü.

Ah, o sesin nostaljisi...

Ne yazık ki belediye başkanı bu sesi olumlu anılarla bağdaştıramadı.

"Ve?" Bay Ambrose bir adım öne çıktı, ellerini arkasında kavuşturdu, duruşu dimdikti. "Benim... cömert teklifimle ilgili bir karara vardınız mı?"

Belediye Başkanı yutkundu.

"Ben, ehem, yaptım, Sinyor. Gerçekten yaptım. Söylemeliyim ki teklifiniz..." Masanın üzerindeki tek sente baktı. "...cömert kampanya bağışları çok takdir ediliyor, ancak..."

Bay Ambrose'un gözleri sonsuz derecede kısıldı. "Ama?"

Arkasından Kerim odaya adım attı, her şeyin ve her şeyin üzerinde yükseliyordu.

"Bu... önerdiğiniz kadar kolay değil. Benim... dikkate almam gereken önceki destekçilerim var ve..."

"Önceki *İspanyol* destekçileriniz mi?" Gözleri dikkatle bakan Bay Ambrose ellerini masanın üzerine koyarak Belediye Başkanı Velazquez'e doğru eğildi. "İngiltere ve Amerika arasındaki diplomatik ilişkiler bugünlerde oldukça iyi. Ama Amerika ve İspanya...? Bir yanda dünyanın en güçlü demokrasisi, diğer yanda gücünün son kalıntılarına tutunmaya çalışan çökmekte olan bir imparatorluk. Buna bir de Amerika Birleşik Devletleri'nin Küba'ya göz diktiği ve Güney Amerika'nın dört bir yanındaki haklı özgürlük savaşçılarını gizlice desteklediği gerçeğini ekleyin... Seçilmiş yetkililerinden birinin İspanyol yetkililerden kampanya bağışları aldığını öğrendiklerinde nasıl tepki vereceklerini düşünüyorsunuz?"

Şimdiye kadar, adamın şakaklarından aşağıya perçem perçem ter akıyordu. Belediye başkanlığı görevini gerçekten ciddiye alıyordu. Bir çöl kasabasına bu kadar suyu tek başına sağlamak? Ne kadar takdire şayan.

"Um, Senyor Ambrose, şimdi beni dinleyin!" Belediye Başkanı boyunun ölçüsünü aldı. "Öylece ofisime gelip beni suçlayamazsınız-"

"Ah, affedersiniz," diye araya girdi Bay Ambrose. "Böyle korkunç bir şeyi nasıl ima edebilirim. Özür dilerim."

Belediye Başkanı yüzüne yayılan rahatlamayla sarktı.

"Kampanya bağışları' dememeliydim," diye devam etti Bay Ambrose, gözleri buz gibi küçük adama dikilmişti. "*Rüşvet* demek istemiştim."

"Gfngrx," dedi Belediye Başkanı.

"Son zamanlarda *çok fazla* arazi tahsisi imzaladığınızı duydum." Sevgili kocam cebine uzanarak katlanmış, resmi görünümlü bir yığın kâğıt çıkardı. Elini sürmemesi gereken kâğıtlar olduğundan emindim. Bir *gümbürtüyle* masaüstüne düştüler. "Eskiden Bay Ellis Swan'a ait olan bir arazi parçası bağışlandı. Daha önce Bayan Margaret Linden'a ait olan başka bir arazi parçası. Daha önce *Bay Rikkard Ambrose*'a ait olan bir başka arazi parçası."

Sel kapıları açıldı ve belediye başkanının şakaklarındaki ter damlaları devasa şelalelere dönüştü.

"Hm... tıpkı benimki gibi bir isim." Bay Ambrose biraz daha öne eğildi, ta ki ışıltılı, kutup gözleri belediye başkanınınkilerden sadece birkaç santim uzakta olana kadar. "Tuhaf. Bu kasabadaki topraklarımın tek bir santimini bile satmadığımı düşünürsek."

"Şey, görüyorsunuz, Bay Ambrose, sere, ehem... sere tüm bunlar için son derece makul bir açıklama ve bu... bu..."

"Evet?"

Velasquez boğulan bir akvaryum balığı gibi ağzını açıp kapattı ama hiç ses çıkmadı.

"Ee," diye devam etti güzel eşim, bakışlarıyla tıknaz adamı mızraklamaya devam ederek. "Suçlamaya cevap yok mu?"

Sessizlik.

"Anlıyorum." Başını salladı. "Bu rahatsız edici. Peki o zaman... Endişeli bir vatandaş olarak böylesine korkunç bir suçun nasıl işlenebildiğini ve bunun karşılığında ne yapmayı planladığınızı sormak zorundayım."

Bu son sözle birlikte arkamızdaki kapı açıldı ve odaya daha fazla adam girdi, arka paltolarının altındaki gizli şişkinlikler ya silahlı olduklarını ya da yatak odasının dışında çok uygunsuz bir şey düşündüklerini ele veriyordu. Benim bahsim ilkinden yanaydı. Adamlar Bay Rikkard Ambrose'un iki yanında yerlerini aldılar ve karanlık bakışlarını zavallı belediye başkanına diktiler.

"Ehem. Um. Bilmiyorum... gerçekten söyleyemem..."

"Endişelenmeyin." Bay Ambrose uzanarak güven verici bir elini belediye başkanının omzuna koydu. Parmaklarının baskısı altında adamın kemiklerinin gıcırıyor gibi görünmesi kesinlikle tamamen tesadüftü. "Sizin için mükemmel bir çözümüm var."

"Öyle mi?"

"Ah evet." Başını salladı, eli sıkışmıştı. Diğer eliyle, üzerinde adının yazılı olduğu arazi bağış belgesini kaptı, buruşturdu ve omzunun üzerinden fırlattı. Kerim onu yakaladı ve küçük parçalara ayırdı.

Birden aklıma geldi... Bu orijinal miydi? Bay Ambrose'a baktım.

Kesinlikle öyleydi.

"Benim çözümüm basit. Şu andan itibaren ben ne dersem, ne zaman dersem onu yapacaksın." Evrak yığınının bir kenara çeken sevgili eşim, masanın üzerindeki tek parayı bir kez daha gösterdi. "Rüşvete gelince..."

Belediye başkanının yüzü umutla aydınlandı.

"...benim için endişelenmenize gerek yok." Bay Ambrose parayı kaptığı gibi bir kez daha cebine koydu. "Ne de olsa yolsuzlukla suçlanmanızı istemeyiz, değil mi? Bu çok sıkıntılı olurdu."

Velazquez, Bay Ambrose'un bakışları altında neredeyse parçalanıyordu. Sırıttım. Yalaka, rüşvetçi küçük böcek neredeyse oradaydı. Neredeyse kırılmaya hazırdı. Her an olabilir. Her an.

Belediye Başkanı yutkundu. "I-"

Tam o sırada odanın kapısı bir kez daha açıldı ve resepsiyonist gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde sendeleyerek içeri girdi. Buna rağmen Bay Rikkard Ambrose'u ya da odanın içindeki bir düzine kadar silahlı korumayı fark etmemiş gibiydi.

"S-Señor Velazquez!" diye nefes nefese kaldı genç adam. "Onlar... onlar burada!"

"Onlar mı?" Zaten içimde sinsi bir şüphe olmasına rağmen sordum. "Kim onlar?"

"De Ravera," diye soludu, "ve De La Fuente!"

Yumurtaları Kırmadan İspanyol Omleti

Yapamazsınız

Daha önce de işeyen insanlar görmüştüm. Çoğunlukla alkolün bol olduğu ve sarhoşun sarhoş anlamına geldiği İngiltere'de. Burada, Amerika'da alkolün bu konuda hiçbir faydası olmazdı. Ama itiraf etmeliyim ki, sarhoşları izlemekle kıyaslandığında, naçizane benliğimin ve sevgili kocamın neden olduğu öfke ve hiddetle dolup taşan insanlara bakmak çok ama çok daha eğlenceliydi.

Sinyor Maximo Emilio Reyes Espiridion Victor De La Fuente ve Sinyor Francisco Enrico Ronaldo Damian De Ravera'nın tozlu bir posta arabasından kirli, yırtık ipekler içinde, gözlerinin altında derin gölgelerle inişlerini görmek kesinlikle eğlence sayılırdı. Aslında muhteşem bir eğlence.

Gerçi bazıları aynı fikirde olmayabilir.

"S-Señores!" Navarro, yeniden dikilen podyumun üzerinde asılı duran renkli karşılama pankartının altından iki işverenine bakarak haykırdı. De Ravera ve De La Fuente'nin gerçekten geldiğini öğrendiğimize göre, Bay Ambrose ve ben doğal olarak yeni gelenleri karşılamak için Navarro'ya eşlik etmiştik. Nedense bu durumdan pek memnun görünmüyordu. "S- Senyorlar, size ne oldu?"

"Tek kelime etme, Navarro," diye tısladı De Ravera, titreyen bacaklarıyla köhne posta arabasından çıkarken parmağını kaldırarak. Bacaklarına sıçan sidiği gibi şüpheli bir koku bulaşmıştı. "Hayır. Bir kelime bile. Kelime."

"Onun yerine ikiye ne dersin?" Ben önerdim.

De Ravera, sanki ava çıkmış bir yılan gibi, konuşmaya cüret eden kişinin kaynağını bulma niyetiyle başını sağa sola çevirdi. Bakışları üzerime dikildi ve beni delip geçti - ta ki yanımdaki adamı fark edene kadar.

"Sen!"

"Şimdi, şimdi." Bay Ambrose onaylamayarak başını salladı. "Savcılığınızın tanığını böyle mi karşılıyorsunuz?"

"Oh..." Ona şöyle bir baktım. "New York'ta dışarı çıktığın zaman ne yaptığını merak ediyordum."

Omuz silkti. "Bir erkeğin hobilerine ihtiyacı vardır." Bir kaşımı kaldırdım. "Ne zamandan beri?"

Gözlerini sonsuz derecede kısmıştı. "Evlendiğimden beri."

"Tut-tut..." Başımı onaylamaz bir şekilde salladım. "Sadece birkaç haftalık evliyim ve kocam şimdiden beni terk ediyor. Köleleri özgürleştiriyorsun, yozlaşmış emperyalist asilzadelere dava açıyorsun... Bir de bakmışsın, bütün paranı içkiye ve kumara yatırmışsın."

İspanyol'un yüzünün seğirmesine bakılırsa, ikimize biraz sinirlenmeye başlamıştı. Boş ver onu. Burada önemli bir an yaşıyorduk. İlk resmi, halka açık evlilik kavgamız olabilecek bu anı hiçbir şey bölmeyecekti.

"Affedersiniz, Bayan Ambrose." Gözleri tehlikeli bir şekilde parlayan Bay Ambrose bana doğru bir adım attı. "Ne yapacağım?"

"Beni duydun." Akıllıca başımı salladım. "Annenle konuştum, biliyorsun. Erkekler balayı dönemini atlattığında işlerin nasıl gittiğini biliyorum."

"Annem mi?" Bay Ambrose aniden sertleşti. "Annemle ne zaman konuştunuz?"

"Seni ilgilendirmez."

Kocamın üzerine bir kıyamet duygusu çökmüş gibiydi. "Kız kardeşimle de gizlice iletişim mi kuruyorsunuz?"

Sırıttım. "Sen ne düşünüyorsun?"

Tepkisini merakla bekliyordum ki, görünüşe göre o iki lanet İspanyol herif araya girmeye karar verdi.

"Sen... eğer yaşamak istiyorsan, bu hakkından bir an önce vazgeç!" Gözleri yanan kömürler gibi parlayan De La Fuente bir adım öne çıktı. "Bizi görmezden gelmeye nasıl cüret edersin?"

Cevap olarak, Bay Ambrose onu görmezden geldi. Kabul etmelisin ki, adamım klas biriydi.

"Siz... bizim kim olduğumuz hakkında bir fikriniz var mı? Ne tür bir statüye sahibiz?"

Bay Ambrose kaşlarını yarım milimetre kadar kaldırdı. "Hayır. 'Statü' kavramına pek aşina değilim."

Aman Tanrım. Yan, züppe, yan.

B e n i m aksime, yüksek mevkideki adam kocamın cevabından pek hoşlanmamış gibi görünüyordu.

"Bize meydan mı okumak istiyorsun?" Adamın yüzü karardı, kendisini ve soylu arkadaşını işaret etti. "Bizi alt edebileceğinizi mi sanıyorsunuz? Öyle mi?"

Bay Ambrose hemen onu bir kez daha görmezden geldi. Yakındaki bir direğe çivilenmiş gazeteye dönerek posta arabalarının varış saatlerini incelemeye başladı. Sonra

Çok etkileyici bir konuydu, değil mi?

Tanrım, onu seviyorum.

İki İspanyol'dan öfke fişkırıyordu. Oldukça korkutucu olduğunu kabul etmek zorundaydım - ya da her ikisi de benden yaklaşık yarım kafa daha kısa olmasaydı öyle olurdu. Bırakın taş suratlı biriyle karşılaştırmayı.

"Sadece bekle, *piç kurusu!*" Aradaki mesafeyi aşan De Ravera, kocamın göğsüne bir parmağını soktu. "Bizi yenebileceğini mi sanıyorsun? Kazanabileceğini mi sanıyorsun? Kasabanın *sahibi* ikimiziz! Senin toprağına ihtiyacımız yok. Tek yapmamız gereken bir haber yaymak, o zaman işiniz biter! Artık kimse burada çalışmak istemezken madeni nasıl işletebileceğinizi sanıyorsunuz?"

"Sanırım görmemiz gerekecek, değil mi?"

Ve böylece arkasını dönerek ikisini oldukları yerde bıraktı.

Ben de hemen arkasından yanaşarak onu takip ettim. "İtiraf etmeliyim ki bu, Amerikalıların deyimiyle... fena bir şeydi."

Başını eğdi. "Ama?"

Ah. Demek bunu yakaladı, öyle mi?

"Ama haklı olduğu bir nokta yok mu? Madeninizde çalışan o adamların muhtemelen aileleri var. De La Fuente ve De Ravera'nın kontrolü altında olan aileler, çünkü bu insanların yaşadığı toprakların sahibi onlar. Bu ikisi için madencilere işten uzak durmaları için baskı yapmak çok kolay olmayacak mı?"

Yan gözle ona baktım. Yüzü her zamanki gibi taş gibi ve duygusuzdu. Kesinlikle hınzırca gülümsemiyordu.

Gözlerim kısıldı. "Neyin peşindesin?"

"Ben mi?" Masum bir gemiye çarpmak üzere olan bir buzdağının masumiyetiyle bana baktı. "Neyin peşinde olabilirim ki?"

Korkularımın haklı olduğu ortaya çıktı. Birkaç gün içinde kendimize güzel, sessiz bir balayı inzivası bulduk. *Gerçekten* sessiz. Madende tek bir işçi bile kalmamıştı.

"Gizli girişini herkese anlatmalarından korkmuyor musun?" Kaşlarımı çatarak sordum. "Eğer o madenciler şimdi İspanyolların kontrolü altındaysa..."

Soruma bir soruyla cevap verdi. "Hiç gizlilik anlaşmalarımdan birini okudunuz mu?"

"Hayır."

"Öyle olsaydı, sormazdın."

Onu dikkatle inceledim. Bay Rikkard Ambrose'un taş gibi bir soğukkanlılıktan başka bir şey göstermemesi olağan olsa da, onun ifade etmediği şeyleri okumakta çok iyi olmuştum. Yine de şu anda yüzünde en ufak bir endişe belirtisi göremiyordum. En ufak bir iz bile.

"Hiç mi endişelenmiyorsun?" Ben talep ettim. "Bütün işçileriniz sırta kadem bastı! Madenciler olmadan ne yapacaksınız ki?"

"Bundan bahsetmeniz ilginç."

Tam da bunun neden ilginç olduğunu soracakken, sesi duydum. Uzaktaki toprak patikadan gelen at arabası tekerleklerinin gümürtüsü. Bir at arabasının eve doğru yuvarlanarak gelmesi uzun sürmedi. Ağaç dallarının altında gölgeler vardı ve arabanın içi karanlıktı.

Birçok nedenden dolayı.

"Olamaz." Bay Ambrose'a döndüm, şaşkınlık, hayranlık ve suçlama karışımı bir bakışla ona baktım. "Yapmadınız!"

"Kesinlikle yaptım." "Sen...sen...!"

"...yaratıcı, zeki, sevimli bir adam?"

"Bunlar," dedim, gözlerim ona dikilmişti, "benim seçeceğim kelimeler *değildi*."

Ona seçeceğim kelimelerin tam olarak hangileri olduğunu söylemek üzereydim ki -bu arada hiçbirisi özellikle kibarca değildi- araba önümüzde durdu. Bir an sonra kapı açıldı ve kas yığını siyah bir figür ortaya çıktı. İri yarı adam göz açıp kapayıncaya kadar aşağı sıçradı ve bir poz verdi.

"Biz buradayız! Biz kazandık!"

Bay Ambrose'a bir bakış daha attım.

Başını eğdi. "Avukatlarım gizlilik anlaşmalarından daha fazlasını iyi yaparlar, Bayan Ambrose."

Belli ki. Ve entrikalar çevirmekte benim bile şüphelendiğimden daha iyiydi. Köleleri özgür bırakmak için para ödetiyorsun, sadece onları çalıştırmak için.

daha sonra sizin için? Sevgili kocam ve ben daha sonra çok uzun bir tartışma yapacaktık.

"Çekil önümden, seni koca sersem!" Daha küçük yapılı bir başkası iri yarı kaslı adamı iterek geçti. Küçük adamın zeki gözleri, bir tutam kıvrıkcık saç ve dev gibi arkadaşına kıyasla İngilizceyi çok daha iyi kavradığı belliydi.

"Bay Ambrose." Başında siyah çalılar olan adam derin bir selam vererek benim cimri kocama doğru ilerledi. "Benim adım Ito. Buradaki insanlar adına konuşuyorum. Tüm bu insanlar adına... teşekkür ederim. İş teklifinde bulunduğunuz için size minnettarız."

"Lafı bile olmaz." Bay Ambrose adamı tekrar dikleştirerek elini omzuna koydu. "İlgili bir vatandaş olarak bu benim görevim. Elbette, benim operasyonum halihazırda devam ederken bu kadar işçi için bir yer bulmak zor-"

Aman Tanrım. Evet, ikimiz bu gece uzun uzun sohbet edecektik. Uzun, çok uzun bir sohbet.

"-ama cömert, hayırsever bir beyefendi olarak, sizi yanıma almak için elimden geleni yapacağım, ücretinizin yarısına razı olmak zorunda kalsanız bile-"

Ayağımı kaldırarak Bay Ambrose'un parlak siyah ayakkabılarına vurdum.

"-işçilerime normalde ödediğim ücretin dörtte üçü kadar. I Umarım bu yeterli olur?"

"Elbette, Bay Ambrose, elbette! Teşekkür ederim, çok teşekkür ederim!" Genç adam hevesle tekrar eğildi. "Siz sadece basit bir gemi kaptanımanız ama bir şekilde hepimiz için burada iş bulmayı başardınız. Bunu yapmanın sizin için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum!"

Bay Ambrose'un arkasında sııttım. Sohbet katılmak için ne mükemmel bir zamandı.

Öne çıkıp Bay Ambrose'u kenara iterek, "Çünkü yapmadı," dedim. "Ben yaptım. Ne de olsa o sadece önemsiz bir gemi kaptanı. Ben büyük patronun kız kardeşiyim."

Bir an için Bay Rikkard Ambrose'un ağzı açık bir şekilde bana baktığını görme zevkini tattım - sonra teknedeki küçük oyununu hatırladı ve dişlerini sıkarak çenesini kapattı.

"Oh, sevgilim..." Omzunu okşadım. "Sadece güzel bir kol şekeri olduğun için üzölmene gerek yok. Yatak odasında da kendini kanıtlayabilirsin, değil mi?"

Bay Ambrose'un yanağındaki bir kas seğıirdi. "Benim hakkımda bu kadar iyi düşünmenize sevindim, sevgili karım."

Başını okşadım. "Çok tatlı değil mi?" Yüzümde bir gülümsemeyle yepyeni çalışanlarıma doğru döndüm, yanımdan gelen ve tatlı kocamdan kesinlikle gelmeyen iniltiyi duymazdan geldim.

Eski köleler gözlerinde yaşlarla bana doğru adım attılar ve derin bir şekilde eğildiler. "Size nasıl teşekkür edebiliriz?" Daha fazla figür arabadan çıkmaya başladı, merhametli kurtarıcılarına (ve onun erkek eklentisine) minnettarlıkla eğildiler ve tırmaladılar. "Teşekkürler! Benny faktörümüz için üç kez şerefe!"

"Huzzah! Huzzah! Huzzah!"

"Dürüst olmak gerekirse." Yüzü asılan Ito bana ciddiyetle baktı. "Size nasıl teşekkür edebiliriz?"

"Endişelenmeyin." Bay Ambrose bir adım öne çıkarak onlara asil ve güven verici bir bakış attı. "Büyük bir sınavdan geçtiniz ve artık özgür kadın ve erkeklersiniz. Birkaç saat ücretsiz fazla mesai yapmanız tamamen yeterli olacaktır!"

"Sevgili kol şekerimin söyleyeceği şey," diye araya girdim, ayağımı onun ayağına daha sert bastırarak, "böyle korkunç bir çile çektiğin için bir ay boyunca çift maaş alacaksın."

"Ama tha-aaagh!"

"Bir sorun mu var canım?" Endişeyle, boynu spazmodik bir şekilde seğirmeye başlayan sevgili kocama yan gözle baktım.

"Endişelenme. Endişelenme. Endişelenme. Endişelenme!" Bay Ambrose ayak parmaklarını topuğumun altından çekmeye çalışırken sıktı. Başarısız oldu. Ah, sert ayak oyunlarının zevkleri... "Bazı şeyler var, ehem... üzerimde ağırlık var, ama şu anda önemli olan, siz iyi insanların çalışması har-um, yani yeni hayatınızda mutluluğu bulmanız."

"Teşekkür ederim." Gözleri yaşla dolan gür saçlı adam öne çıktı, Bay Ambrose'un elini tuttu ve bir kez daha eğildi. "Teşekkür ederim. Başka kimse ilgilenmiyor. Başka kimse iş vermiyor. Hepimiz... hepimiz çok minnettarız."

"Gerek yok," dedim adama, cömert bir büyük patrona yakışan hayırsever bir gülümsemeyle. "Burada olmanızdan memnun, inanın bana."

"Gerçekten mi?"

"Oh evet. Neden madencilerin odalarına gidip kendinizi evinizde hissetmiyorsunuz? Uzun yolculuğunuzdan sonra yorgun olduğunuza eminim."

Adam göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle beni de selamladıktan sonra arkadaşlarını uğurladı. Kendi dillerinde konuşarak yeni evlerine doğru yola koyuldular. Gülümseyerek arkalarından el salladım.

Bay Ambrose'a yaklaştım ve hâlâ gülümseyerek, "Seni çıkarıcı piç kurusu," diye mırıldandım.

"Ayak parmaklarımda botu olan sevgili karım mı söylüyor bunu?" "Kıçında olmadığına şükret."

"Beni yoğun bir minnettarlıkla dolu olarak kabul edin." Yavaşça, çok yavaşça bana doğru döndü. Gözleri karanlık bir şekilde parladı. "Ah evet. Otoritemi ve servetimi herkesin önünde gasp ettiğin için yoğun bir minnettarlık." Bana doğru bir adım atarken birden eskisinden çok daha uzun boylu göründü ve hiç de eğlenmiyordu. "Harcamalarımı dört katına çıkardığın için yoğun minnettarlık. *Kocanızla dalga geçtiğiniz* için yoğun minnettarlık."

"Şimdi, ehem, bir dakika bekle." Boğazımı temizleyerek temkinli bir şekilde geri adım at. "Bunların hiçbirinin ciddi olmadığını biliyorsun, değil mi? Hepsi iyi eğlenceliydi, değil mi?"

"Gerçekten mi?" Rikkard Ambrose'un kaşı yarım milimetre seğirdi. "O zaman bunların hiçbirini ciddi bulmuyorsun, değil mi?"

"Şimdi, bir dakika bekle-mmmmp!"

Bileklerim kavranmadan ve kütük evin dış duvarına çarpılmadan önce söyleyebildiğim son şey buydu. Duvarın kaba ahşabı sırtıma sertçe saplandı ya da en azından ben öyle sanıyordum, ta ki Bay Rikkard Ambrose bir kez daha öne çıkıp ön tarafıma bastırana kadar.

"Bekle bir dakika! Hepsi bir şakaydı ve-"

Dudaklarıma dokunan zarif bir parmak beni çabucak susturdu. "Bayan Ambrose?" "E-evet?" Heck! Neden birden kekelemeye başladım?

Neden mi?

"Beni birkaç yıldır tanıyorsun, değil mi?" "Evet."

"Ve biz zaten birkaç haftadır evliyiz, doğru mu?" "Evet."

"Bu süre zarfında beni yeterince iyi tanımış olmanız gerekirdi, değil mi?"

"Evet."

Deniz rengindeki gözleri dipsiz derinliklere doğru kararırken, yüzü neredeyse benimkine degecek kadar öne eğildi.

"O zaman size *mizahı takdir* edeceğimi düşündüren şey nedir?"

"Um..." Bir an için soruyu düşündüm. "Gerçekten komik bir silindir şapka taktığın için mi?"

Bay Rikkard Ambrose'un gözlerindeki ifadeye bakılırsa, bunu yeterli bir neden olarak görmüyordu.

"Yani..." Daha da öne eğildi. Şimdi yüzü benimkine değişiyordu. Her kelimesinde dudakları dudaklarıma değişiyor, içime buz ve ateş kıvılcımları gönderiyordu. "Beni eğlenceli buluyorsun, değil mi?"

"Hayır mı?"

Duymuyor ya da umursamıyor gibiydi. Daha da yaklaşarak beni duvara öyle sıkı bastırdı ki bir santim bile kıpırdayamadım. Dudakları artık sadece benimkilere sürtünmüyordu. Alay ediyor, kışkırtıyor, her dokunuşuyla bana işkence ediyordu.

"Yani, otoritemi gasp etmek istiyorsun, öyle mi? Büyük patronu mu oynamak istiyorsun?"

Artık istesem de tek bir kelime bile edemiyordum. Ve ağzıma, yüzüme ve boynuma yakıcı öpücükler saçmaya devam ettiği için değil. "O zaman öğrenelim, olur mu?" dedi bana, her kelimesi üzerime düşüyordu ölümcül bir çekiç darbesi gibi.

"Şimdi, bir dakika bekle-"

Bu benim ilk hatamdı. O anda kaçmak yerine konuşmak. İkincisi.

Aslında ilk etapta kaçmak istemiyordum. Bir an sonra, kolları beni demir bir kavrayışla sardı ve kendimi havaya kaldırılmış, Bay Rikkard Ambrose'un kollarında sıkıca tutulurken buldum, gözleri gözlerime, ruhuma, tüm bedenime çıplak hissettiren bir niyetle yanıyordu.

Görünüşe bakılırsa çok yakında sen de öyle olacaksın.

Gözleri karanlık bir şekilde parladı. "Gerçek patronun kim olduğunu öğrenelim, olur mu?"

Burada patron kim?

O hareket etmeden önce nefes almaya bile vaktim olmamıştı. Bir an sonra etrafımdaki her şey vızıldayarak yanımdan geçip gitti ve kendimi evin içinde, yatak odasına doğru hızla ilerlerken buldum.

"Hey, beni yere bırak! Kendi başıma yürüyebilirim!

Yapabilirim-" "Sessizlik."

O emir. O tek kelime. Sırtımdan aşağı bir ürperti indiğini hissettim. Bu, Bay Victor Linton'dan başka bir şey olmadığım, mütevazı bir sekreter ve her yönüyle bir uşak olduğum günlerde bana ofiste emirler yağdırırken kullandığı ses tonunun aynısıydı. Mutlak itaatten başka bir şey talep etmeyen bir ses tonuydu.

O zaman neden her yerim ateş içinde? Ben itaatkar küçük bir eş değilim!

Değil mi?

Doğru, kesinlikle hayır! Ve zihinsel tartışmam sırasında kocam beni kollarıyla kavrarken ona daha da sokulmam tamamen tesadüftü!

"Yani... söyleyecek başka bir şey yok mu?" Gözlerindeki meydan okuyan bakış... tek kelimeyle çok fazlaydı!

"Söyleyecek çok şeyim var bayım! I-"

Bir hece daha söyleyemeden Bay Rikkard Ambrose beni mümkün olan en etkili şekilde susturdu. Kelimelerle değil. Buz gibi bakışlarıyla değil. Ama dudaklarıyla. Kolları etrafımda sıkılaştı. Beni tutuş şekli... buna prenses taşıması denmeliydi. Ama aslında buna ganimet taşıma demeliydim. Çünkü beni bir korsanın yağmaladığı hazinesi gibi avuçlarının içinde tutuyordu. Ve, şey...

Çünkü eli kıcıımı sıkıyordu. "Bay

Ambrose!" Tısladım, yüzüm ısınıyordu.

Bu buzdağı kim tutulan Ben içinde onun kollar kaldı
şaşırmamıştı. "Bayan Ambrose?"

"Çek elini!"

Eli sıkılaştı, sertçe sıkı. Yüzüm alev alev yanıyordu.

"Size buradaki gerçek patronun kim olduğunu kanıtlamakla ilgili ne demiştim Bayan Ambrose?" diye hırladı.

Gözlerimi indirdim, ondan uzaklaştım - ta ki ne yaptığımı fark edene kadar ve çenem yukarı kalktı, gözlerim doğrudan ona dikildi.

"Sen benim patronum değilsin!"

"Gerçekten mi?" Başını eğdi, hızı bir an bile yavaşlamadı. Uzaktan yatak odasının yolunu yarıladığımızı fark ettim. "İş sözleşmen aksini söylüyor."

"Ne demek istediğimi biliyorsun!" "Biliyorum, değil mi?"

Kahretsin! Nasıl oldu da yatak odasının içinde duruyorduk? Daha bir dakika önce dışarıda, koridordaydık!

Onun gözleri yüzünden! Bir kadını altmış adımda hipnotize edebilen ve ona hükmedebilen o lanet olası derin, karanlık, deniz rengi gözler. Bakışlarımı onunkilerden ayırmaya çalıştım.

Ve
başarısız
oldu. Sefil
bir şekilde.

Birdenbire tekrar havalandım ve yumuşak şilteye çarparak yere düştüm.

"Bunu tekrar deneyelim, olur mu?" Zaten oradaydı, üzerimde geziniyordu, granit yumrukları iki yanımdaki şilteye gömülmüştü. "Burada patron kim?"

Bir kez daha meydan okurcasına çenemi kaldırdım. "Ben!"

Bir yılan gibi saldırdı! Ağız benimkine çarptı, sahiplendi, fethetti, kendini bedenimin ve ruhumun hükümdarı olarak ilan etti. Dili benimkiyle dans ediyor, gerçek bir uzmanın ustalığıyla uzuvlarımdaki tüm enerjiyi emiyordu.

"Yine mi?" diye homurdandı, gözleri soğuk alevlerle yanıyordu. "Patron kim?"

Mutlak bir güvenle, acı verici uzunlukta bir saniye boyunca meydan okurcasına bana baktı. Beyin hücrelerimi yeniden düzenlemek için ihtiyacım olan tek zaman bir saniyeydi. Derin bir nefes alarak gözlerinin içine baktım.

"Ben-ummmmp!"

Ben daha sözümü bitiremeden Bay Ambrose'un dudakları bir kez daha sözümü kesti.

Beni daha önce öptüğünü mü düşünmüştüm?

Yanılmışım. Bu sadece bir öpücük olmalıydı. Çünkü bu... bu *gerçek* bir öpücüktü. Bu ağzımda bir pandemoniydi. Bu bir

İçimde her yerde cehennem var. *Onun* yaktığı bir cehennem. Altında kıpırdandım. Yaklaşmaya mı çalışıyordum? Uzaklaşmak için mi? Hiçbir fikrim yoktu. Ama ikincisini yapmama izin vermeyecekti. Güçlü bir eli bileklerime dolandı ve beni avını yakalamış bir aslan gibi yatağa yapıştırdı.

Ve işlerin gidişatına bakılırsa, beni her an yiyebilirdi.

Ağzı benimkini yutmaya devam etti, her hareketi titizlikle hesaplanmıştı, dilinin her kıvrımı baştan çıkarmayı amaçlıyordu. Oh, ve ne dudaklardı onlar...! Dudakları cennet tadındaydı. Ve salamura ayak tırnakları. Ve geyik kürklü pizza. Ve şaşırtıcı bir şekilde, ikincisi hepsinden daha iyiydi!

Evlilik gerçekten ufkunuzu genişletiyor.

Ama... gerçekten olan şey bu muydu? Garip, egzotik tatlar, içimde daha önce hissettiğim her şeyden on kat daha yoğun olan yakıcı arzular...

Bu normal değildi.

Ama yine de, dünyanın en zengin adamıyla evli, crossdressing yapan, silahlı bir sekreterdim. Ne zamandan beri "normal" oldum?

Özellikle de bu şimdiye kadarki en muhteşem duygu olduğu için. Korkutucuydu, evet. Hatta dehşet verici. Ama inanılmaz. Ağzımdaki dil, var olduğunu hiç bilmediğim yerlere dokunuyor, binlerce tuhaf ve harika şeyin tadını yayıyor gibiydi. Vücudumun her yerinde dans eden eller, dokundukları her noktada beni onun olarak işaretleyen markalar gibiydi.

Onun emri.

Onun zevkine.

Keyfini çıkarması

için.

"Yine mi?" diye hırladı, gözleri nefesimi kesecek kadar yoğun bir şekilde içimi yakıyordu. "Kim. Kim. Patron. Patron. Kim?"

"Sen."

Kendimi durduramadan kelime ağzımdan çıkmıştı. Ve ben onu durduramadan elbisemi yırtarak kenara fırlattı.

Onu durdurmak gündemimin en üst sıralarında değildi.

Yüzyılın abartısı.

Bir kumaş yırtılmasıyla kombinezonum elbisemi takip etti. Orada, onun önünde çırılçıplaktım. Savunmasız. Ve derinlerde bir yerde, bunu seviyordum.

"Şimdi," dedi içimi titretecek kadar güçlü bir ses, "bakalım yetkili kimmiş?"

Tünel girişinin yakınındaki madenci barakalarında, bir yatak tekrarlanan korkunç darbeler altında gıcırdıyordu.

"Beyinsiz bir velet gibi o şeyin üzerinde zıplamayı bırak, Kojo!"

"Ha!" Havada ters bir takla atan kaslı adam tekrar yere indi ve bir poz verdi. "Sen sadece benim dinçliğimi, gücümü ve kadınların ikisini de nasıl sevdiğini kıskanıyorsun!"

Ito arkadaşına bir bakış attı. Bu insan neden deli gömleği giymemiş gibi bir bakış. "Ne var hanımlar? Son birkaç ayımızı bir İspanyol kadırgasının güvertesinin altında zincirlenerek geçirdik ve o zamandan beri mahkeme salonlarında, giydikleri cüppelere rağmen genellikle güzel kadınlar olmayan avukatlarla birlikte tıklıp kaldık."

Kojo sadece omuz silkti ve mutlu bir çocuk gibi tekrar zıpladı. "Öyle olabilirler. Kontrol ettin mi?"

"Hayır, kontrol etmedim! Uyuşturulmuş bir tavşan gibi zıplamayı da kes!"

"Neden bu kadar öfkeli?" Kojo mutlu bir şekilde sırtarak sordu. "Özgürüz. Yemeğimiz var, yatağımız var, biz-"

Tam o sırada yere indi ve yatak altındaki gümbürtüyle çöktü. "Şimdi bir yatağımız eksildi," diye yorumladı Ito.

Cevap olarak gelen tek şey acı dolu bir inilti oldu.

Ito iç çekerek öne doğru yürüdü ve kolunu uzattı.

Tahta parçalarından oluşan yığının içinden bir el çıktı ve bir süre havada sallandıktan sonra Ito'nunkini bulup kavradı. Kojo bir inilti daha çıkararak kendini ayağa kaldırdı. Ito uzun bir süre ona ters ters baktıktan sonra ikisi aynı anda gülmeye başladı. Çok uzun bir süre durmadılar. Sonunda sakinleştiklerinde, odanın üzerine dingin bir sükûnet çöktü.

İki arkadaşın gözleri buluştu.

"Gerçekten özgürüz, değil mi?"

"Evet, Kojo. Evet, özgürüz."

İri adam bir kulaktan diğerine sırttı. "Şimdi tekrar aşağı yukarı zıplamak istiyorum."

"Sakın buna cüret etme!"

Sırtışı daha da genişledi.

"Sen... bunu bilerek söyledin!"

"Mwahahaha!"

"Gel buraya! Seni öldüresiye döveceğim!"

"Kol dediğiniz o küçük sopalarla mı? Haha! Rüyanda görürsün!"

On dakika kadar odanın içinde birbirlerini kovaladılar, diğerleri de toplanıp kimin kazanacağına dair bahse girdiler. Bahse girecek tek bir kuruşları bile yoktu ama asıl mesele bu değildi.

"Itoro'da beş meşe palamudu!"

"Kojo'nun üzerinde üç bok böceği var!"

"Üç mü? Seni cimri herif! En az beş tane alabilirsin!"

Sonunda, her iki yarışmacı da yorgunluktan yere yığıldığında, kışla sakinleşmeye başladı. Kısa süre sonra, dışarıda ılık akşam havasında toplanmışlar, uzaktaki doğal kırları ve ormanı seyreliyorlardı. Arkadaşça bir sessizlik içinde oturup gecenin seslerini dinlediler. Cırcır böceklerinin cıvıltısı. Yakındaki bir derenin şırıltısı. Ağaçlardaki gece kuşlarının şarkıları. Sadece özgürlük içinde duyabileceğiniz sesler.

"Ah, bir bülbül..." Itoro kuşun tatlı ötüşünü dinlerken içini çekti. "Bunu bir süredir duymamıştım."

Ardından yırtıcı bir çağrı geldi, sert ve güçlü.

"Nighthawk," diye mırıldandı biri gökyüzüne bakarak. "Özgürce uçuyor."

Birkaç dakika daha geçtikten sonra...

"Yaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaah!"

Ormanın ortasındaki açıklıktan vahşi, kendinden geçmiş bir çığlık yükseldi ve kırlarda yankılandı. Toplanan eski köleler uzun bir süre karanlığa baktılar ve sonra şaşkın bakışlar attılar.

Itoro gözlerini kırpıştırarak uzaktaki ormana baktı. "Bu ne tür bir kuştur böyle?"

"Çığlık atan baykuş," dedi Kojo bilgece. "Kesinlikle bir cırtlak baykuş."

O akşam, Bay Ambrose ve ben yorgunluktan bitap düştükten sonra - ehem, çok *çok* sonra - ona doğru döndüm, yatak altımda gıcırdayordu.

"Yani... Sanırım, sonuç olarak, buralarda yetkili benim, değil mi?"

Bay Rikkard Ambrose'un bana doğru gönderdiği buz gibi bakışlar *hiç* de eğlenmişe benzemiyordu.

Sırıtarak doğruldum ve önümdeki yatağın üzerine diz çöktüm. "Affet beni, ey yüce Kral Bossmaster! Lütfen bana evren üzerindeki nihai otoritenizi sorgulamamı telafi etmenin yolunu gösterin! Affınızı kazanmak için ayaklarınızı öpebilir miyim?"

"Bayan Ambrose?"

"Evet, yüce efendimiz?"

"Omuzlarınız gülmekten titremiyor olsaydı çok daha inandırıcı olurdu."

"Özür dilerim, ey kudretin en yüce efendisi! Bu rezilliği nasıl telafi edebilirim ve tekrar teveccühünüzü nasıl kazanabilirim?" Başımı ona bakacak kadar kaldırarak sırttım. "Özellikle cinsel olanları mı?"

"Sen...!"

Kolları beni yakaladı, kendine çekti, dudakları yaklaştı. Kendimi şiddetli bir dudak kenetlenmesine hazırladım -ki bu hiç gerçekleşmedi.

Onun yerine, dudaklarımın nazik bir fırça darbesiyle kendiminkine değdiğini hissettim; içinde söylenmemiş ve anlaşılmamış pek çok şey barındıran bir okşayış.

"Seninle evlenmemin bir nedeni olduğunu biliyordum." Şefkatle, b a ş p a r m a ğ ı y l a yanağımı okşadı. "Hiç sıkıcı bir anım olmadı."

"Teşekkür ederim." Alnına nazik bir öpücük kondurduktan sonra onu kısa saçlarından tutup yatağa yapıştırdım ve ona bakmaya başladım. "Ve sakın basit bir iltifatla dikkatimi dağıtabileceğini sanma! Hâlâ açıklamanız gereken şeyler var bayım!"

Bir anlık sessizlik. Sonra...

"Denemeye değerdi."

Bir kaşımı kaldırdım.

"Ama seninle bunun işe yaramayacağını tahmin etmeliydim" diye sırttım.

"Şimdi..." Sırıtişım yırtıcı bir hal aldı -ya da benim tanımıma göre sevgi dolu bir eş gibi- sevgili kocama doğru eğildim. "Bana gerçekte neler olduğunu anlatabilir misin, sevgili kocacığım? O adam... adı neydi? Kojo mu? Kazandıklarını mı söyledi? Duruşma çoktan bitti mi?"

Bay Ambrose homurdandı. "Birkaç gün sonra mı? Lütfen! Burası Amerika! Özgürlerin ülkesi ve özgürleri para için hapse atan açgözlü avukatların evi. Burada düzgün bir dava en az altı ay sürer. Muhtemelen yıllarca."

"Ah." Başımı salladım. "Dur tahmin edeyim: Avukatları küçümsüyorsun." "Gerçekten de öyle."

"Hm. Sanırım bu New York'tan neden bu kadar çabuk ayrıldığımızı açıklıyor." Ona karımsı bir bakış gönderdim. "Bir gezi *yapmadan*."

Bay Ambrose akıllıca davranarak sessiz kalmaya karar verdi.

"Ama bu," diye devam ettim, başparmağımı pencereden madencilerin barakalarına doğru uzatarak, "o insanların burada ne işi olduğunu açıklamıyor. Ya da İspanyol züppelerin, bu konuda. Eğer duruşma henüz bitmediyse, neden bütün bu adamlar şimdiden maden tesisinizin etrafında koşturuyor?"

Omuz silktili. "Teknik olarak, koyu tenli arkadaşlarımız suçlanan değil, suçlayan konumundalar. Geldikleri eyalette kölelik yasadışı ise neden tutulsunlar ki? Kendilerini temsil edecek avukatları varsa neden orada olmak zorundalar?"

Göz kırptım. Doğru. Neden gelsinler ki? Öylece çekip giderlerdi. Sorun çözüldü.

Sadece...

Zihnimin arkasındaki küçük alaycı bir ses bana işlerin hiçbir zaman o kadar kolay olmadığını fısıldadı. Suçlu taraf güçlüyse ve masumlar köle tasmalarını daha yeni çıkarmışlarsa olmaz. Tabii...

Tabii onların tarafında da aynı derecede güçlü biri yoksa.

Bay Rikkard Ambrose'a baktım.

Gözlerini dikip bana baktı. "Avukatlarım *çok* ikna edici olabilir. Eski kölelerin burada kalmasıyla ilgili bir sorun çıkmayacaktır, hatta birileri onların varlığını öğrenecek olsa bile. İspanyollara gelince..." Gözleri buz gibi parlıyordu. "Kefaletle serbest bırakıldılar."

Hayır, onu geç. Gözlerine daha yakından baktım. Buz gibi parlamıyorlardı. Altın paralar gibi parlıyorlardı.

"Sadece meraktan soruyorum... ne kadar kefalet ödemek zorunda kaldılar?" Altın ışıltı yoğunlaştı.

"Uygun bir miktar."

"Bu bir noktada, bir şekilde cebinize mi girecek?" "Ne demek istediğinizi tam olarak anlayamadım, Bayan Ambrose." "Tabii ki anlamıyorsunuz."

Bir an sonra, Bay Rikkard Ambrose kendini bir kez daha yakalanmış ve yatağa doğru sürüklenirken buldu.

"Ne yaptığınızı sanıyorsunuz Bayan Ambrose?"

"Bir tur daha atacağım. Cimri ve çıkarıcı olduğun zaman ne kadar ateşli olduğunu biliyor musun?"

"Hayır. Ayrıntılı anlat."

Onu sıkıca kavrayarak daha da yaklaştım. "Oh, planlıyorum, efendim.

Planlıyorum

için."

Sonra hamlemi yaptım.

Kollarımız ve bacaklarımız birbirine dolanarak şiltenin üzerinde yuvarlandık, daha doğrusu kollar, bacaklar ve şehvet. Dudaklarım onunkilere yapışmış, bacaklarım beline dolanmış, onu aşağıya, altımızdaki yumuşak zeminin derinliklerine doğru bastırıyordu.

"Şuna bak," diye nefes aldım, dudak kilitlenmemizi bozarak. "Sen benim altımdasın!"

"Şimdi yetkili kim? Bana nasıl meydan okumayı planlıyorsun?"

Göğsünün derinliklerinden bir gümbürtü yükseldi. Sadece bakışlarının yoğunluğu bile kemiklerimi sızlatmaya yetmişti.

Ve sonra onun sesi geldi.

"İstediğimi kim söyledi?"

Göz açıp kapayıncaya kadar beni kendine doğru çekti ve acımasızca ağzımı işgal etti. Tam o anda, bu gece daha önce açıkça göstermiş olduğu şeyi tekrar teyit etti: Bay Rikkard Ambrose cimri olsa da dudakları kesinlikle cimri değildi.

Bir şeyler oldu.

O gecenin ilerleyen saatlerinde bile -bir kez daha, çok, çok sonra, buraya masum bir ısıklık ekleyin- ay ışığı odaya gümüşü bir ışık saçarken, bir kez daha dikkatimi dağıtmayı başaran sevgili kocamın kollarında uyanık yatıyordum.

"Sırada ne var?" Yüzümü göğsüne bastırarak fısıldadım. Bir çanta dolusu paranın bu kadar güzel kokabileceğini hiç düşünmemiştim. "İspanyollar burada. Şimdi ne yapacağız?"

"Şimdi mi?" Başımı kaldırıp baksaydım, Bay Ambrose'un yüz hatlarında en ufak bir sırtıma belirtisi *olmayacağı* kesindi. Ama sesinin derinliklerinde gizli bir sırıtış duyabiliyordum. "Şimdi arkamıza yaslanıp bekleyeceğiz."

"Bir dakika?" Gözlerimi kıptım, kafam karışmıştı. Bu duymayı beklemediğim bir kelimeydi. "Ne için?"

"Bir, gelecek olan para için. Ne de olsa madenim artık yeniden faaliyete geçti. Ve iki..." Kollarını bana doladı ve beni kendine yakın tuttu. "O iki İspanyol beyefendinin hâlâ bize karşı büyük bir zafer kazandıklarına inandıklarının farkındasın, değil mi? Operasyonumun çökmesini bekleyip durduklarında ve... hiçbir şey olmadığında tepkilerinin ne olacağını düşünüyorsun?"

"Ah canım." Yüzüme bir sırtıma yayıldı. "İçimde bu balayının eğlenceli geçeceğine dair bir his var, efendim."

Eğlenceli Zamanlar

"Bluuurgh! Gurgh! Gnaargh!"

Gerçekten, gerçekten, *gerçekten* ayağımı ağzıma sokmayı bırakmalıydım. "Sakin ol," diye emretti arkamdan soğuk bir ses.

"Nefes al."

"Ne," diye mırıldandım, "kusmuğun içinden mi?"

"Eğer solungaç büyütme yeteneğiniz varsa, elbette."

Oh, evet. Ayağımı ağzıma sokmayı kesinlikle bırakmalıydım. Özellikle de bunun için çok daha iyi yerler varken. Mesela Bay Rikkard Ambrose'un kışına!

Elindeki peçeteyi uzatarak ağzımdaki ağza alınmayacak maddeyi nazikçe sildi, sonra da önümdeki dolu kovayı yenisiyle değiştirdi.

Tamam, belki kıcı kurtulur.

"Blargh! Gargh!"

Normalde sabah rutinini uzun tutan bir kız değildim. Ancak bu lanet olası sabah, normalden biraz daha uzun sürdü. Üç saat kadar!

"Cidden!" Nefes nefese kaldım ve ağzım olan musluk sonunda akmayı bıraktığında kendimi yukarı doğru ittim. "Bu çok saçma olmaya başladı! Ben bir gemide değilim! Bir arabaya da binmiyorum! Tanrı aşkına, daha yataktan bile çıkmadım! Bana neler oluyor böyle?"

Bay Ambrose pencereden dışarı baktı, dışarıda cıvıldaayan ötücü kuşlarla birdenbire çok ilgilenmiş gibi göründü. "Bunu söylemem mümkün değil."

"Ben de yapamazdım." İç çekerek onun o çok sağlam, güvenilir göğsüne yaslandım. "*Fizzlewiz Fabulous Fitness Serum*'u denemem gerektiğini düşünmeye başladım."

"Yapma. Hiçbir koşul altında olmaz."

"Evet, biliyorum. O şeylere dokunmamalıyım. Bunun yerine, ben... Ben muhtemelen..."

"Evet?"

"Bir şişe dolusu ağaç özü iç."

"Bu," dedi Bay Rikkard Ambrose, "söyleyeceğinizi düşündüğüm şey *değildi*."

"Biliyorum." Başımı eğdim, dudaklarımı yaladım. "Benim de söyleyeceğimi düşündüğüm şey bu değildi. Ama birden ağaç özü çok lezzetli görünmeye başladı. Yapabilir miyim?"

Dışarı çıkalım mı? Dışarıda bir sürü ağaç var ve eğer kabuklarını kazırsam-

"Hayır."

"Lütfen, sadece bir tat-"

"Hayır." Bay Ambrose'un beni tutuşu daha da sıkılaştı. Normal şartlar altında çok sevinirdim. Ama şimdi? Anlamıyor muydu? Özsuya ihtiyacım vardı! Ağaç kabuğuna ihtiyacım vardı!

Ve dua edin, neden birdenbire buna ihtiyaç duydunuz?

Oh, kimin umurunda! Krallığım benim için!

"Lütfen..." Ona doğru sokularak kirpiklerimi kırıştırdım. "Ben senin sevgili küçük karınım. Balayındayız. Beni aç bırakmak istemezsin, değil mi?"

"Yapmazdım. Ancak sizi *ağaç özüyle* beslemeyi de düşünmezdim." "Belki biraz ot?" Umutla önerdim.

Zihnimin arkasındaki küçük bir ses bana belki de, sadece belki de, ot ve ağaç kabuğu kemirmenin iyi bir fikir olmadığını söylüyordu. Öte yandan, daha önce hiç duymadığım yepyeni, çok daha yüksek bir ses bana bağıırıyordu, evet, bu harika bir fikirdi! Peki ben bunu neden daha önce düşünmemiştim? Son zamanlarda aklıma bir sürü parlak gastronomik fikir geliyordu.

"Hayır. Ot yok. Yonca yok. Papatya yok." Acımasız ve cimri kocam kolumdan tutarak beni ayağa kaldırdı ve gömleklerinden birini başıma geçirerek beni yemek odasına doğru götürmeye başladı. "Yumurta. Pastırma. Şimdi."

"Zalim adam! Yine kusmamı mı istiyorsun?"

Birazcık mantıksız mı davranıyordum?

"Gel benimle. Yemek bile yaparım."

"Ağaç özü! Ağaç özü! Lezzetli ağaç özümü istiyorum!"

Hayır. Kesinlikle hiçbir şekilde mantıksız değil.

Yine de, Bay Ambrose ocakta çalışırken (kemersiz pantolonu arkadan çok ilginç bir şekilde sarkıyordu) son zamanlarda, büyük olasılıkla daha önce düşünmediğim bazı garip alışkanlıklar ve dürtüler geliştirdiğimi itiraf etmek zorunda kaldım. Bu ani ruh hali değişikliklerinin sorumlusu ne olabilirdi? Ben...

Evet! Evet! Gözlerimi açarak derin bir nefes aldım. Bu o olmalıydı! Bunu daha önce nasıl görmemişim?

Kendimi geliştirişiyordum.

Ne de olsa daha önce hala teyzesi ve amcasıyla yaşayan bir kız çocuğuydum. Şimdi ise yetişkin, hatta evli, kendine ait bir evi olan bir kadındım.

Bootylicious kocası. Zevklerimin değişmesinde şaşılacak bir şey var mıydı?
Ağaç özsuğunu yudumlamak o kadar da garip bir şey değildi yapmak. ^[19]

Şey...muhtemelen.

Olabilir.

"İşte başlıyoruz." Önüme dumanı tüten bir tabak yumurta ve domuz pastırması kondu. Kafamı kaldırdığımda, göğsü çıplak ve şef önlüğü giymiş Bay Rikkard Ambrose'u gördüm. Görünüşe göre bazı değişiklikler geçiren tek kişi ben değildim. Ve birden ağzım sulandı.

Hm... belki de yumurta ve pastırma o kadar da kötü değildi.

Özellikle de pastırma. Güzel, sulu domuz pastırması.

-

Büyük bir çabayla bakışlarımı Bay Rikkard Ambrose'dan kaçırdım.
Derriere.

Kahvaltı, Lilly. Kahvaltı.

Bay Ambrose'a tekrar baktım.

Ve sonra, belki çöl.

Pastırmamı yerken gülümsedim. Evet, tekrarlayan mide bulantısı bir yana, bu balayı her şeye rağmen çok ilginç olabilir.

Birkaç gün sonra.

Senyor Maximo Emilio Reyes Espiridion Victor De La Fuente sandalyesinin kolçağına vurarak, "Şimdi bana tekrar anlat," dedi, bakışları önünde sinmiş duran adama dikilmişti. "Son üç gün boyunca, kasabamızdaki madenle ilgili neler gözlemlediniz?"

Asilzadenin önündeki adam ellerini ovuşturarak sağa sola baktı.

"Hiçbir şey, efendim."

"Hiçbir şey mi? 'Hiçbir şey olmuyor' gibi mi?"

"Hayır, efendim. Hiçbir şey değişmedi. Operasyon normal bir şekilde devam ediyor."

"Normalde mi?" De La Fuente'nin kaşları çatıldı ve arkadaşı De Ravera da pek mutlu görünmüyordu. "*Normalde* mi?"

"Evet, efendim. Sevkiyatlar hâlâ madenden ayrılıyor."

Sıkı bir tutuşun muazzam baskısı altında ahşap gıcırdadı. İspanyol asilzade, neredeyse sandalyesinin kolçağını kopararak, "Bilirsiniz, genellikle sakın kalmaya, estoizm felsefesini takip etmeye çalışırım," dedi. "Ama kardeşim

sabırımı zorlamaya başladı. Gözlerin var mı, *pendejo*, yoksa kafanda çürük yumurtalar mı var?"

"Hayır, efendim. Ben doğruyu söylüyorum. Maden normal bir şekilde çalışıyordu."

Crash!

Süslü kristal şarap kadehi duvara çarparak her yöne şarap sıçrattı. Kırmızı kan gibi damladı, karanlık vaatlerle doluydu.

"Yani... bana madendeki tüm işçileri çıkardığımızı ve yine de bir şekilde vagonlar dolusu cevherin tünelden çıkarılmaya devam ettiğini mi söylemeye çalışıyorsunuz?"

"Evet."

Bir yumruk kolçağa çarptı. "Kim tarafından? Lanet olası *espectrolar* mı? *Fantasmas* ?"^[20]

"Şey, hayır, efendim. Biz, ehem, yapmadık...yapmadık..." "Ne yapmadım?"

"Biz... tam olarak kimseyi görmedik." Adam yutkundu. "Tek gördüğümüz madenin girişinde taşınmaya hazır cevher dolu sandık yığınlarıydı."

De La Fuente'nin yumruğu bir kez daha kolçağa çarptığında bir gümbürtü daha duyuldu. "*Beceriksiz piçler! Hepinizi asmalıyım!*"

"Ve eğer oturduysan, bizim için kim köle olacak?" Odanın köşesindeki gölgelerin arasından De Ravera çıktı, yoğun bakışları habercinin üzerinde sabitlenmişti. Genç adam yutkundu, yüzündeki ifadeden "elçiye zeval olmaz" sözünün burada da geçerli olduğu anlaşılıyordu.

De La Fuente, "Bir sürü sem en basit işleri bile yapamazken köleler ve hizmetçiler ne işe yarar?" diye homurdandı. "Kendimizi masraftan kurtarabilir ve sem'den kurtulabiliriz!"

De Ravera uzanarak vatandaşının omzuna bir el koydu. "Sakin ol dostum. Sakin ol. Bir an için düşün - tek bir işçi bile olmasa, cevherin hala madenden dışarı taşınmasının en basit nedeni ne olabilir?"

"Bilmiyorum! *Maldita sea* !"^[21] Böyle bir şarkının nasıl başarılabileceğini nereden bilebilirim ki? Sanki öylece-"

Sesi aniden kesildi.

"Ah." De Ravera bilgece başını salladı. "Sen de fark ettin, değil mi?"

"Yani o... o sinsi piç aslında..."

"*Evet*. Gerçekten çok açık." De Ravera sırtıttı. "Hiç işçi yok. Yeni cevher üretilmiyor. Bunun tek bir olası açıklaması var: Sey, madenin gizli bir köşesine saklanmış son birkaç altın cevheri rezervini, elinde kalan birkaç adamla dışarı taşıyor. Büyük ihtimalle bizi kandırmak için bu cevherler yeni çıkarılmış gibi davranıyorlar. Tek yapmamız gereken sem'in bitmesini beklemek ve blöfleri ortaya çıkacak. Eğlenceli olmaz mı?"

"Ha!" De La Fuente havladı. "Ha, ha, hahahaha! Ne kadar haklısın *amigo*, ne kadar haklısın. Abla eğlenceli olacak." Gözleri parlayan İspanyol ellerini ovuşturdu. "Sadece birkaç gün... birkaç gün daha... Yüzlerindeki ifadeyi görmek için sabırsızlanıyorum!"

Birkaç gün sonra.

"Ah...mmm...ahh...evet...evet...*evet!*" Kemiksiz bir şekilde yatağa geri gömüldüm, Bay Ambrose'a sırtıttım, bir kadının hayatında sadece bir şeyin sağlayabileceği türden bir mutlulukla doluydum. "Bu inanılmazdı. Sanırım bu balayının tadını çıkarıyorum."

"Umarım öyledir," dedi Bay Ambrose gözlerini sonsuz derecede kısarak. "Batı'da çikolatanın ne kadar pahalı olduğu hakkında bir fikriniz var mı?"

Sırıtişım genişledi, dudaklarımı yaladım, son lezzet izlerinin hazinesini çıkardım. "Hayır. Ama eminim bana söyleyeceksin."

"On beş dolar doksan dokuz sent, Bayan Ambrose. On beş dolar doksan dokuz sent."

"Bu da bütçenizi tamamen aşıyor, biliyorsunuz, lanet olası bir altın madenine sahip olduğunuzu düşünürsek."

"Bu," dedi Bay Ambrose, kalan çikolatayı ambalaj kâğıdına katlayıp hızla saklarken, "k o n u m u z l a tamamen alakasız."

"Başka bir bara ne dersin?" Umutla sordum.

"Hayır."

"Bir parça mı? Sadece küçük bir parça mı?" "Hayır."

"Hiç eğlenceli değilsin."

Ben daha gözümü kırpmadan Bay Rikkard Ambrose çikolatayı bir kenara bırakmış ve yatağın üzerinde, tepemde duruyordu. Boş boş bakarken, çikolatanın yanı sıra

Çikolata, şapkasını, bastonunu, papyonunu, kuyruklu ceketini ve gömleğini de bir kenara bırakmıştı.

Vay canına, çok hızlı!

"Bunun üzerine bahse girmek ister misin?" diye nefes aldı ve yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzakta olana kadar eğildi.

Yutkundum.

"Ne zamandan beri bahis oynuyorsun? Parayı riske atacak kadar anlamsız bir şey yapmazsın sanıyordum?"

Bir anda başımın arkasını kavradı ve beni sabit tutarak kaçmamı engelledi.

"Kaybetme riskim olduğunu kim söyledi?"

Ve dudakları benimkilerin üzerine indi.

Bu dünyada çikolatadan daha lezzetli bir şey olmadığını düşünmüştüm. Kesinlikle, tamamen emindim.

Peki neden dudaklarının tadına bakarken birden şüpheye düştüm?

Bay Rikkard Ambrose dudaklarıma doğru fısıldayarak, "Bana kapıyı aç," dedi. "Sana gerçek bir erkeğin bahsi nasıl kazandığını göstereyim."

Ah. İşte bu yüzden.

Ağzımı açtım - yalvarmak için, protesto etmek için, bilmiyordum - ama tek bir hece bile söyleyemeden, ayrılmış dudaklarımdan yararlandı. Acımasızca. Göz açıp kapayınca kadar nefesim çalındı ve direnme iradem Bay Rikkard Ambrose'un rehin dükkanına satıldı. Onu yakın zamanda geri alamayacaktım.

"Şimdi..." Bay Ambrose homurdandı, elleri bluzumun en üst düğmesine ulaşana kadar köprücük kemiğimin üzerinde gezindi. "Sanırım *benim* için tatlı bir şeyler almanın zamanı geldi, değil mi?"

Rrrrrrip!

Yüzüme mutluluk dolu bir gülümsemenin yayıldığını hissettim. İlginç mi? İlginçliği unut! Bu şimdiye kadarki en iyi balayı olacaktı!

De Ravera, "Yani... sey her an bu maskaralıktan vazgeçebilir, değil mi?" diye sordu.

De La Fuente uzanıp cebinden bir saat çıkardı. Günün saatinin yanı sıra tarihi de görmesini sağlayan süslü bir saatti bu. Bu konuyu en son konuştuklarından bu yana üç gün geçtiğini gösteriyordu.

De La Fuente aceleyle başını sallayarak, "*Evet*," diye onayladı. "Her an olabilir." İki gün sonra...

"De La Fuente?"
"Her an olabilir!"
Üç gün sonra...
"De La Fuente!"
"*Her an olabilir*" dedim!
Ve üç gün sonra... "De. La.
Fuente!"
"Biliyorum, *maldita sea*! Biliyorum! Artık uzun sürmeyecek! Sey daha fazla dayanamayacak!"

"Söyle..." Bay Rikkard Ambrose'un üzerimde gezinmesine bakarak nefes nefese kaldım. Çırılçıplak. Bir haftadan fazla zaman geçti. Çok ilginç bir hafta. "O iki İspanyol'dan neden haber alamıyoruz? Hiçbir şey yapmıyorlar mı?"

"Görünüşe göre değil." Başını eğdi. "Yaptığımız şeyi yapmayı bırakıp nedenini öğrenmeli miyiz?"

Bir an için bunu düşündüm. Bir an boyunca bakışlarımın onun çıplak bedeninde gezinmesine izin verdim. Bir kez daha yüzüme bir sırıtma yayıldı.

"Hayır. Şimdi, buraya gel. Balayı zamanı!"

Kilo mu alıyorsunuz?

Huzur içinde balayımızın tadını çıkarmaya devam ettik ama elbette boş durmuyorduk. Sonraki birkaç gün boyunca Bay Ambrose ve ben İspanyolların karşı saldırıya geçmesi durumunda neler yapabileceğimizi ayrıntılı olarak tartıştık. Ve bu tartışmaların çoğu yatakta, belirgin bir kıyafet eksikliği ile gerçekleşiyse...

Kıyafetler pahalıydı. Yeni bir eş olarak sevgili kocama para biriktirmesinde yardımcı olmalıydım, değil mi?

Yatak odasının temiz havasında egzersiz yapmadığımız zamanlarda bile kendimi meşgul tutuyordum. Çok iyi bir aşçı değildim ve amcamın evinde patates haşlayarak geçirdiğim yıllar beni gastronomik açıdan bir gurme haline getirmemişti, ama madenden çıkan kadın ve erkekleri zor bir günün ardından bitkin bir halde gördüğümde kendimi durduramıyordum. Acımasız, köle gibi çalıştıran bir patron tarafından bütün gün çalıştırılarak terli ve bitkin bir şekilde işten eve gelmenin nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyordum.

"Ne düşünüyorsunuz Bayan Ambrose?" diye bir ses geldi arkamdan.

Boğazımı temizledim. "Ehem. Gerçekten hiçbir şey, kocacığım, canım. Ben... sadece seni ne kadar sevdiğimi düşünüyordum."

İki tanıdık, sahiplenici kol etrafımda dolanarak beni kendine çekti. "Öyle mi?"

Evlilik 101: Şüpheye düştüğünde, dikkatini dağıt.

"Öyle olduğunu biliyorsun." Mırıldanarak kollarının arasında döndüm ve parmak uçlarımda üzerinde durarak çenesinin sert köşelerine bir öpücük kondurdum.

"Yani... patates ve soğan yahnisi pişirirken beni ne kadar çok sevdiğini mi düşünüyordun?"

Drat!

"Soğanlar çok romantik olabilir mi?" Tencereyi bir iki kez karıştırmak için uzanarak çitiledim. "İnsanları gözyaşlarına boğduklarını duymuştum."

"Ah." Başını salladı. "Bu mantıklı."

Gözlerimi kırptım. "Mantıklı mı?"

"Aynen öyle. Artık ilk yıldönümümüzde sana ne vereceğimi biliyorum."

Çifte lanet!

"Um... belki bunu daha sonraki bir tarihte tekrar tartışabiliriz?"

"Bunun gerekli olacağını
sanmıyorum." "Tabii ki
düşünmüyorsun."

Zihinsel olarak, belirli önemli tarihlerde çenemi kapalı tutmak için bir not
aldım. Şansım yaver giderse, bir sonraki yıldönümümde "Lanet olsun!"
diyecektim ve o da bana bir hediye verecekti...

Ne kadar az konuşursak o kadar iyi.

Bay Ambrose'un yanağına bir öpücük daha kondurduktan sonra hızla
ocaktaki devasa tencereye döndüm ve bir kez daha karıştırmaya başladım. On
dakika sonra, kucağımda büyük bir tencereyle evden dışarı çıktım. Kıvrımlı
orman yolundan aşağı doğru inmeye başladım, kısa süre sonra ağaçların
arasından çıktım, dumanı tüten canavarın ağırlığı altında nefes nefese
kalmıştım.

"Herkes yemeğe!" Bağırdım.

Kerim hemen öne atıldı, bana ulaşmak için acele ederken neredeyse ayağı
takılıyordu. Ben daha gözümü kırpmadan güveç tenceresinin tamamını
kaptmaya çalıştı.

"Aç mısın, çok mu?"

"Ver şunu bana," diye homurdanarak devasa çaydanlığı ellerimden çekip
aldı. "Ağır şeyler taşımaman konusunda emir aldım!"

"Emirler mi? Kimden? Ve neden?"

"Ehem..." Bakışları karnıma kaydı, sonra aniden ağaçlardaki ötücü kuşlara
belirgin bir ilgi gösterdi. "Birinden. Sebebi de... bir şey."

Anlamlı bir şekilde kaşlarını kaldırarak ona baktım.

"Um... Ben gerçekten çok açım?" diye ikinci kez denedi, tencereye sarıldı.

"Şey..." Onu bir aşağı bir yukarı süzdüm. "Sanırım *bir şekilde* bu kadar
büyümek zorundaydın."

Boğazını temizledi. "Evet, çok doğru. Hadi yemeğe gidelim." Ve
kurulmasını emrettiğim masalara ve banklara doğru koşturdu.

"Herkes!" Kepçeyle bir tavaya vurarak seslendim. "Toplanın!
Toplanın!"

Yeni madencilerin tozlu, kirli figürleri yaklaştı, kokuyu aldıklarında gözleri
parladı. "Bu da ne, Hanımefendi?"

"Akşam yemeği," diye sırttım. "Bay Rikkard Ambrose'un izniyle."

"Gerçekten mi?" diye gülümsedi adam. "Bay Ambrose bu kadar cömert
olun!"

"Gerçekten de," diye bir ses geldi arkamdan. "Bazen *ben* bile ne kadar
cömert olduğuma şaşıyorum."

Oh, patlama.

"Ehem...evet, öylesiniz." Işıl ışıl parlayarak Bay Ambrose'a doğru döndüm, hızla ona sarıldım, kollarını yanlarına bastırduğımdan emin oldum, böylece herhangi bir karşı saldırıdan korunmuş oldum. "Dünkü cömertliğim size ilham vermiş olmalı. Seninle gurur duyuyorum, benim sevgili kol şekerim!"

Daha sonra kasabada bir aşevi kurmam gerekecekti, sırf herkes onun ne kadar muhteşem bir cömert olduğunu bilsin diye.

"Demek benimle gurur duyuyorsun, öyle mi?" diye sordu sevgili kocam, gözleri soğandan ve patatesten hoşlanmadığını düşündüren bir şekilde buğulanan tencereye soğuk soğuk bakarak. "*Sizinle* ilgili şu anki duygularımı belirtmemi ister misiniz? Yoksa kaçınmalı mıyım?"

"Um... belki bana sonra söyleyebilirsin." Bir kolundan tutarak onu masaya doğru sürükledim, ağzını bir an önce bir yahni tıkaçıyla doldurmaya niyetliydim. "Şimdi yemeğimizi yiyelim, olur mu sevgilim?"

"Neden önce cüzdanımdaki üç adet on dolarlık banknotun bir bakkalın sebze faturasıyla nasıl değiştirildiğini açıklamıyorsunuz?"

"Garson!" Yakındaki büyük bir tencerenin üzerinde yükselen bir sarığa el salladım. "Garson, buraya iki porsiyon güveç, hemen!"

Korumalardan biri huysuzca iki kase dolusu güveç doldurup uzattı. "İşte!" Sırıttım. "Teşekkür ederim, *garçon*."

"Eğer bana bir daha böyle seslenirsen," dedi, "*garçon* sana boğazından aşağı bir soğan servis edecek."

Bunu bir an düşündüm ve sonra kibarca eğildim. "Ey cesur ve zarif muhafız, bana yemeğimi sunduğun için teşekkür ederim."

Bir dahaki sefere Fransa'ya gittiğimizde ona yine *garçon* diyebilirim. Ha! O zaman şikayet edemezdi, değil mi?

Güvecin dağıtılması uzun sürmedi. Kısa süre sonra hepimiz mutlu bir şekilde derme çatma bir masanın etrafında oturmuş sohbet ediyor ve yemek yiyorduk. En azından yemek yiyorduk. Hepimiz mutlu görünmüyorduk ya da sohbet etmeye meyilli değildik. Ama yine de...

Bay Rikkard Ambrose'a doğru eğilerek kolunu kavradım ve yanına sokuldum. Kimse iyi bir koca olmak için konuşkan olmanın gerekli olduğunu söylememişti, değil mi?

Sırıttım.

Belki daha sonra cüzdanını alır ve tüm kasabaya yetecek kadar soğan yahnisi alırdım. Bu benim sevgili kocamı daha fazla motive eder.

vokal.

O gecenin ilerleyen saatlerinde, maden işçileri masayı çoktan terk edip barakalarında horlamaya başladıklarında, kocam ve ben hala bankta oturmuş, dağınık ağaçların arasından romantik gün batımını izliyorduk. Bu gece gün batımı parlak, ışıltılı ve güzel altın renginde olduğu için kendimi özellikle şanslı hissediyordum. Bay Ambrose'un hâlâ yanımda oturuyor olması ve hevesle izliyor olması muhtemelen güneşin şu anda büyük, parlak, altın bir madeni paraya olan esrarengiz benzerliğinden kaynaklanıyordu.

"Yani..." Değerli taş bloğumu kendime yakın tutarak fısıldadım. "Bir süredir bekliyorduk, değil mi?"

"Gerçekten."

"Bu iki İspanyol ve uşakları harekete geçmek istemiyor gibi görünüyor. Hiçbir şey yapmadan kışlarının üzerinde oturmaya devam ederlerse ne yapmalıyız?"

Bay Ambrose uzaklara bakıp derin derin düşünürken bir an için sessizlikten başka bir şey olmadı.

"Şey..."

"Evet?"

"Sanırım bundan sonra yapmamız gereken

şey..." "Evet?"

"...eve geri dönmek, yatak odasına girmek ve-"

Kaburgalarına dirsek attım. "O değil! Şu lanet İspanyollar konusunda ne yapmamız gerektiğini kastetmiştim!"

"Gerçekten mi?" dedi, sanki bu onun için gerçek bir sürprizmiş gibi.

"Bu kadar masum görünme! Seni tanıyorum! Öylece arkana yaslanıp savunmada kalmayacağını biliyorum."

"Gerçekten mi?"

"Oh evet, gerçekten, efendim! Şimdi dökül!"

"Gerçekten zorunda mıyım?" Gözlerini sonsuz derecede kısarak bana baktı. Adamı tanımasam, gözlerinde bir mizah parıltısı olduğunu düşünebilirdim. Elbette bu pırıltı bir buzdağı kadar soğuktu ama yine de! "Neden anlamıyorsun? Sen benim karımsın. Benimle evlenecek kadar akıllı bir kadınsın."

İçimde bir sıcaklık hissettim. Lanet olsun! Gerçekten de onunla evlenecek kadar zeki olduğum için gurur duymamı sağlamayı başardı mı?

Görünüşe göre yapmış. Ve hala çalışıyormuş! Patlat onu!

Ve ona gerçekten kııamadım bile, çünkü cevabı bulmaya çalışmakla çok meşguldüm!

"Hmm..." Bunu dūřındım. Gerçekten, gerçekten dūřındım. İřpanyollar bundan sonra ne yapacaktı? Nasıl tepki vermeliyiz? "Haydutları topladılar..."

"Gerçekten de yle."

"Ama... *sadece* haydutları toplamadılar. şerifi satın aldılar."

"Gerçekten de."

"Ve hatta daha yetkin ve tehlikeli birini getirdi." "Gerçekten de."

"Ve eğer bir kez daha 'gerçekten' derseniz, bu gece ağır işkence goreceksiniz."

"Gerçekten."

Sırıttım. O gecenin ilerleyen saatleri çok eęlenceli olacaktı. Ama řimdilik... Çenemi sıvazladım, derin dūřūncelere daldım. Sonra cevap aklıma geldi!

"Dolandırıcılık yapmaya çalıřacaklar!" Gözlerim būyūdū. "Ve bunu yasalmıř gibi göstermeye çalıřacaklar! Zaten bu yūzden řerifi kullanıyorlar. Bir bahane, yasal bir gerekçe bulmaya çalıřıyorlar ki bizi topraklarımızdan atabilsinler ve sanki hiç bizim olmamıř gibi gsterebilsinler."

Bu sefer hiçbir şey söylemedi. Ama gözlerindeki o altın parıltı birden gururla parladı.

Ağzımın kenarlarının seğirdiğini hissettim.

"Neden sırtıyorsunuz Bayan Ambrose?"

"şey... bizi yenmek için yasal yolları kullanmaya çalışıyorlar, değil mi?" "yle."

"*Yasaları* bize karşı kullanmaya çalışacaklar."

"Kesinlikle."

"Avukatlarınızla tanıştıktan *sonra*."

"Kesinlikle."

"Bunlar kafayı yemiş."

"Gerçekten."

Bay Ambrose'un gözlerindeki ıřıltı daha da arttı. Birlikte, uzaktaki būyūk altın paraya baktık, yakında Bay Rikkard Ambrose'un cebine akacak milyonlarca dolar tazminat vaat ediyordu. Gūn batımları çok romantikti, deęil mi?

"Yani..." Kocama sokularak doęanın gūzellięinin tadını çıkardım ve dūřmanlarımızın kıyametini dūřındım. "Bir kez harekete geçtiler mi,

Onlar için ne tür bir sürpriz hazırlamış olacağız?"

Bay Ambrose'un gözleri günbatımında tehlikeli bir şekilde parlıyordu.
"Şey... Bunun için bir fikrim var..."

"*Alguacil*. Her şey hazır mı?"

Gallagher parlattığı tabancasından başını kaldırdı, gözleri daralıyor. "Bana öyle hitap etmemeni söylemiştim."

De Ravera alay etti. "Sana ödeme yapıyorum. Sana sahibim. Seni istediğim gibi çağırabilirim, *alguacil*."

Şerif son bir hamleyle silahını parlatmayı bitirdi. Mermi yatağını kapatıp Rus ruleti oynar gibi çevirdi. Sadece... sadece bir mermi yoktu. Altı tane vardı. Ve namlu doğrudan De Ravera'ya doğrultulmuştu.

"Ne diyordun?"

De Ravera yutkundu.

"Ben... zamanın gelip gelmediğini bilmek istiyorum, Şerif. Hazır mısınız?"

Gallagher ayağa kalkarak pencereye doğru yürüdü ve panjurları kenara itti. Dışarıda, gecenin karanlığında, devasa şekiller gölgeler arasında hareket ediyordu. Kasvetli sokaktan gümbürtüler, itiş kakışlar ve homurtular yükseliyordu. Sonra toynak sesleri duyuldu; ellerinde meşaleler olan birkaç atlı hızla yaklaşıp pencerenin altında durdu ve liderlerine işaret verdi.

"Evet," dedi ve tabancasını bir *klik* sesiyle kurdu. "Öyleyiz."

Yüksek bir sesle uyandım. Balayındaki yeni evli bir eşin hoşlanacağı türden de değildi.

"Bay Ambrose! Bay Ambrose, uyanın!"

Gözlerimi kırıştırarak başımı yastığımın altından çıkardım ve çok şaşırtıcı bir manzarayla karşılaştım.

"Henüz kalkıp çalışmıyorsun!" Gözlemledim.

"Çok anlayışlısınız Bayan Ambrose." Sevgili (ve çok ama çok çıplak) kocam yanımda yattığı yerden bana bir bakış gönderdi. "Ancak şu anda madencilerimden birinin neden ön kapıyı kırmaya çalıştığıyla daha çok ilgileniyorum."

"İtiraf etmeliyim ki ben de öyleyim." Doğrudum, bazı özel bölgelerimi görebilmek için battaniyenin kaymasına bilerek izin verdim. "Çünkü eğer gerçekten kapıyı kırmayı başarır ve içeri bakarsa..."

Bay Rikkard Ambrose'un hiç bu kadar hızlı hareket ettiğini görmemiştim. Ve her zaman başkalarının iki katı mesafeyi yarı değerli zamanda kat ettiği düşünülürse, bu bir şey ifade ediyordu. Odanın diğer ucuna ulaştığında, yan masadaki masa örtüsünü kaptığı gibi havaya fırlattı ve

-

"Mmmph! Ggnnk!"

"En iyi masa taklidinizi yapın, Bayan Ambrose. Giyinmeden bu odadan ayrılmayın. Hemen döneceğim."

Sevgi dolu bir kocaya sahip olmak harika bir şeydi, değil mi?

"Girin!" Koridorun aşağısından duydum. Bir an sonra ön kapının gıcırtyla açıldığını duydum. Çabucak masa örtüsünü bir kenara attım ve elbisemin içine girdim. Ya da en azından denedim. Kaşlarımı çattım.

Hm... daha iyi dolgunlaşıyor muydum?

Hayır.

Elbiseyi kararlılıkla çekiştirerek üzerime bir bluz geçirdim, tarağımı inatçı saçlarımda bir, iki, üç kez dolaştırdım ve ardından koridora doğru koştum.

"...her yerde, efendim! Her şeyi ezip geçiyorlar! Hemen gelmelisiniz!"

"Peki ya muhafızlar?"

"Şimdilik geri duruyoruz. Bir şey yapmak istemiyoruz. Eğer bu senin için bir tuzaksa, seni suçlu göstermek istemiyoruz."

"Yeterli."

"Ne var ne yok?" Koridora adımımı attığımda Bay Ambrose'un kapıda dikildiğini gördüm, pantolon ve nefis bir şekilde fırfırlı, yarı açık bir gömlek giymişti. Kapıda kocası olmayan önemsiz bir kişi de duruyordu.

"Görünüşe göre oldukça fazla." Bay Ambrose gömleğinin düğmelerini ilikleyerek askıdan bir ceket aldı ve omuzlarına attı. "Ben bir göz atacağım."

Kapıdan çıkıp verandaya ve ormana doğru yürüdü ama orman yolunun on metre kadar aşağısında arkasındaki ayak seslerini fark edince durdu.

"Gidiyorum dedim. Benim gibi. Tek başıma."

"Evet, konuştuğunuzu duydum." Yetişip omzunu okşadım. "Ve biliyor musun? Bazen bana söylediğin şey doğru: sessizlik altındır."

"Tehlikeli olacak!"

"Söylemiyor musunuz, efendim?"

"Yani. O." Koyu renk gözleri parlayan Bay Ambrose bana doğru bir bakış gönderdi. "*Tehlikeli*."

Ağzımın bir köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "Ve tabii ki bu, ikimizin birlikte tehlikeli bir duruma girdiği ilk sefer olacak. Sanki bunu daha önce üç düzine kez yapmamışız gibi, değil mi?"

"Beni dinle!" Dönerek beni iki kolumdan yakaladı. Görünüşe bakılırsa, eğlenceli vakit geçirmek için can attığından değil. "Bu eskisi gibi değil! Öylece saçma sapan bir maceraya atılamayız! Bu artık sadece sen ve benle ilgili değil! Sen-"

Aniden sözünü kesti.

Kafam karışmış bir şekilde ona göz kırptım. "Ben mi?"

Ne olmuş bana?" "Ehem. Şey..."

"Ve 'Artık sadece sen ve benle ilgili değil' de ne demek? Başka kiminle ilgili olması gerekiyor?"

Bay Rikkard Ambrose'un gözleri bir anda sağa sola kaymaya başladı. Birden sanki Şeytan'ın cehennemi yenilemesinden bu yana en büyük faturayla karşı karşıyaymış gibi göründü. Gözlerinde gördüğüm şey *panik* miydi?

Ne haltlar dönüyordu?

"Kim?" Ben talep ettim. "Sen ve ben değilsek, başka kim var?"

Bakışları aşağıya doğru kaydı.

"Karim!" diye haykırdı. "Karim'e bir şey olmadığından emin olmalıyız!"

Gözlerimi diktim.

Arkasına baktı. Stoney. İfadesiz. Kesinlikle ciddi.

"Pekâlâ." Başımı salladım. Çünkü ya tamamen ciddiydi ya da... ya da bir şey saklıyordu. Büyük bir şey.

"Ehem. Pekala. Anladığınıza sevindim. Şimdi git ve Karim'i koru.

Bay Ambrose son bir kez başını sallayarak döndü ve orman yolunda ilerlemeye başladı. Kısa süre sonra ağaçların arasından açık alana çıktı ve ardından madene girdi.

Bunu nasıl bildiğimi bilmek ister misin?

Bay Ambrose sıkılmış dişlerinin arasından, "*Hâlâ takip* ediyorsunuz," dedi.
"Gerçekten de öyleyim," dedim tatlı bir sesle.

"*Neden?*" Hırlayarak durdu ve bana doğru döndü.

Öne doğru bir adım atarak elimi göğsüne koydum. "Ben senin karınım," diye basitçe cevap verdim. "Sen de benim kocamsın."

Ağzını açtı... sonra tekrar kapattı. Bir sessizlik oldu.

Sırıttım ve parmak uçlarıma basarak yanağına bir öpücük kondurdum. "İşte benim tanıdığım ve sevdiğim Rikkard Ambrose bu."

Ve o bir şey yapamadan ya da söyleyemeden tünelden aşağı doğru yürüdüm.

Bir an geçti, iki, üç- Ayak sesleri
arkamdan hızla geldi. Sırıtişım
genişledi.

"Siz," dedi Bay Rikkard Ambrose bana, "tanıdığım en inatçı, dik kafalı kadınsınız."

Sırıtişım daha da genişledi. "Ve sen de benimle evlenmeye karar verdin." Buna verecek bir cevabı yoktu.

Ama yürürken elinin benimkine kaydığını fark ettim. Onu sıkıca tuttum. Birlikte ileriye, karanlığa doğru yürüdük. Yürüdük ve yürüdük, ta ki...

Rrrumble...!

Dondum kaldım.

"Bunu duydun mu?"

"Maalesef."

Tekrar ilerlemeye başladım. Ancak bu sefer iki kat daha hızlı ilerliyordum. Bunun en büyük nedeni, üç kat daha hızlı hareket eden Bay Ambrose'un beni arkasından sürüklemesi ve uzun adımlarıyla yeri yutmasıydı. Olabildiğince hızlı, ileri doğru koştuk.

Sonra, bunu hissettik. Yerin titrediğini hissettik. "Bu da ne?" Ben sordum.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Bay Ambrose, korumacı bir tavırla önüme geçerek, gözleri uzaktaki çıkıştan gelen ışık parıltısına odaklanmıştı. "Ama yakında öğreneceğimize dair içimde bir his var."

Canavar Sürüsü

Madenin tüneline çıkarken ne tür bir dehşet verici manzara bekliyordum bilmiyorum. Ama her şeyin dışında, kesinlikle *bu* değildi.

"Moooo!"

Lütfen bana rüya gördüğümü söyle.

"Mooo?"

Seninle konuşmuyordum, Bessy!

Kollarımı kavuşturmuş, önümde duran ve sanki lezzetli bir ot parçası olup olmadığından henüz emin değilmişim gibi şaşış gözlerle beni inceleyen ineğe baktım.

Eğlenmeyen tek kişi ben değildim.

"Ne oluyor burada?" diye sordu Bay Rikkard Ambrose, buz gibi bakışlarını etrafta gezdirerek.

"Biz de bunu bilmek istiyoruz, efendim."

Sesin geldiği yere doğru baktım. Ambrosian köleleri olduğunu hemen anladığım birkaç kara pelerinli figür, maden girişini gizleyen kulübenin yanına yığılmış bazı sandıkların arkasına çömelmişlerdi. Gözleri kısılmıştı, tüfekleri yaklaşan düşman sürüsüne doğrultulmuştu.

Bir inek sürüsüydü.

Lanet olası bir *inek sürüsü*! Parlak kürklü. Ve büyük, duygulu gözleri.

Ve sevimli yapışkan kulaklar. Aziz Perpetua adına...?!^[22]

O sırada sürünün arkasında, atlarının sırtında sığırların üzerinde yükselen binicileri fark ettim. Her birinin yanlarında tabancalar ve eyerlerinden sarkan kırbaçlar vardı. Ve orada, en önde Şerif William Gallagher vardı.

"Sen." Gözleri sonsuz derecede kısılan Bay Rikkard Ambrose şerife doğru bir adım attı. "Burada ne işiniz var?"

"Resmi iş." Gallagher yüzünde fazlasıyla kendini beğenmiş bir ifadeyle bir kâğıdı havaya kaldırdı. El yazısı ve damgalarıyla, benim hoşuma gitmeyecek kadar resmi görünüyordu.

"Sen oradaki." Bay Ambrose adamlarından birine başını sallayarak eliyle işaret etti. Anlamı açıktı. Ayağa fırlayan adam ineklerin arasından ilerledi, keskin boynuzlar ya da gümbürtüler karşısında bir kez bile irkilmedi

toynakları. Gazeteyi alıp geri dönmesi uzun sürmedi. Kâğıdı patronuna uzatmaya çalıştı ama Bay Rikkard Ambrose gözlerini şeriften ayırmıyordu. Elini salladı.

"Oku."

"Evet, Bay Ambrose, efendim!" Boğazını temizleyen adam okumaya başladı. *"Tomb Gloom Belediyesi vatandaşlarına,*

Bölgenin ekonomik durumunun iyileştirilmesi ve sevgili ülkemizin doğu ve batı kıyılarının daha da birbirine bağlanması için, memleketimizden geçen yeni bir sığır yolunun kurulacağı ilan edilmiştir - gerçek bir kutlama nedeni! Arazileri bu yolun güzergahında kalan az sayıdaki talihsiz insan elbette bir miktar rahatsızlık duyacaktır, ancak bu ilerleme ve ülkemizin daha da gelişmesi için ödenecek küçük bir bedeldir.

Santiago Velazquez

Tomb Gloom Belediye Başkanı."

Adam konuşmayı kesip elindeki kâğıdı indirdiğinde ortalığa buz gibi bir sessizlik çöktü. Ve bunun kimden kaynaklandığını anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. Bay Rikkard Ambrose, buzlu suyla dolu bir rezervuar gibi soğukluk sızdırıyordu.

"Peki... bu 'talihsizlerin' kimler olduğunu sorabilir miyim? Toprakları hayvanlarınızın toynakları altında çiğnenecek olanların kimler olduğunu sorabilir miyim?"

Gallagher sırttı. "Sence kim?"

"Anlıyorum." Bir duraklama. "Ve eğer bir şeyler senin yoluna çıkarsa..." Etrafını saran büyükbaş hayvan sürüsüne soran gözlerle baktı. "...küçük hayvanlar mı?"

"O zaman doğal olarak ezilecekler. Hiçbir şey ilerlemenin önünde durmamalı."

"İkimizin 'ilerleme'nin ne anlama geldiği konusunda çok farklı fikirleri var, Şerif." Bay Ambrose yere uzanarak elini tabancasının kabzasına koydu. "İlerlemeye yol açmak için çiğnenseydiniz ne derdiniz acaba?"

Şerifin gözleri kısıldı. "Dikkatli ol, Ambrose. Neredeyse bir kanun adamını tehdit eder gibi konuştun."

"Peki ya öyleyse?"

"Resmi bir görevdeyiz. Yolumuz doğruca şuradan geçiyor." Gallagher, köhne evi, barakayı, muhafızları ve yoluna çıkan diğer her şeyi tamamen görmezden gelerek araziye işaret etti. "Benim yapmam gereken

Her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak istiyorum. Eğer biri yolumuza çıkarsa... yasaları uygulamak zorunda kalırsam gerçekten çok yazık olur."

İki adam bakışları çarpışarak uzun bir süre orada durdu. Etraflarındaki astları nefeslerini tutmuş, elleri silahlarında bekliyorlardı. Rüzgâr ıslık çaldı. İnekler geviş getirdi.

"Pekala."

Bakakaldım. Acaba... *Bay Ambrose* sessizliği bozan ilk kişi mi olmuştu?

"Sen kazandın. Geçebilirsiniz."

Görünüşe göre teslim olmuş. Ve sadece bu da değil, *teslim* olmuştu! Birine Onu *tehdit ediyordum*! Aklımı mı kaçırmıştım? Dünyanın sonu mu geliyordu?

Şerif sırttı. "Onu duydunuz çocuklar. Yee-ha!"

Kırbaçlar şakladı. Toynaklar dövüldü. Devasa sürü, hastalıklı bir organizma gibi ileri doğru hareket etti.

Doğruca bize doğru. Buna ben de dahilim!

"Geri çekilin!" Bay Ambrose havladı. "Herkes geri çekilsin, madenin içine!"

Adamlar tereddüt ederek tüfeklerine baktılar. "Durdurmayı denememiz gerekmez mi-"

O kadar hızlıydı ki neredeyse kaçırıyordum. Bay Ambrose'un gözleri bana kaydı. "Hayır! Çekil, *hemen*!"

Sesindeki bir şey tartışmak istemememe neden oldu. Aceleyle kulübeye girdik ve kapıyı arkamızdan kapattık. Kerim çoktan önümüze geçmiş, kapıyı açıyordu. Dışarıda toynakların gürültüsü giderek artıyordu.

"Git!" Birdenbire havalanmıştım. Bay Ambrose'un kollarında, açık tuzak kapısına doğru koşturulduğum ve bir an sonra, müthiş bir hızla merdivenden aşağı süzıldüm. Ve bir an bile erken değildi.

Thud! Thudud! Thu-BOOM!

Metal ve tahta her yere uçu. Yukarıdan tünele toprak akıyordu, kendimi korumak için ellerimi kaldırdım ama kendimi sırtüstü yatarken buldum, Bay Ambrose iki yanından kum ve toprak dökülürken üzerimde diz çökmüştü, küçük taşlar her yere sığıyordu. Üstümüzde, her şey çığnenip parçalara ayrılırken yeryüzü titriyordu.

İnekler! Lanet inekler! Kırsalın tehlikeli olduğunu hep biliyordum!

Kahretsin, neden Londra'da kalmadım ki?

"Çekilin!" Bay Ambrose bağırdı.

"Deniyorum," diye inledim. "Üstümde koca bir kaya parçası var!"

Kaya parçası cevap vermedi. Onun yerine beni kucağına aldı ve omzuna atarak Bay Ambrose tünelden aşağıya doğru koşmaya başladı, karanlık figürler iki yanımızda bir görünüp bir kayboluyordu.

"Bırakın beni! Kendi başıma yürüyebilirim! Yapabilirim-"

Crash!

Arkamda çığ gibi büyüyen bir kaya ve toprak zemine çarparak her şeyi dümdüz etti.

Pekala, belki de koşmaya devam etmeli.

Ve bunu yaptı. Hızlıydı. Adamlarının hepsinden daha hızlı. Bacakları muhtemelen onunkilerle benimkilerin toplamından daha uzun olan lanet olası Karim'den daha hızlı! Ve yüzündeki o ifade.

Öldürmeye hazır görünüyordu.

Yine de kolları beni sararken inanılmaz derecede nazikti, sanki değerli, kırılğan bir hazineyi taşır gibiydi. Neler oluyordu?

Yine de yüz ifadesini daha yakından inceleme fırsatı bulamadım. Arkamızdaki gürültünün azalması uzun sürmedi ve tek ışık Karim'in elinde sallanan tek bir fırtına fenerinin ışığıydı. Orada, neredeyse zifiri karanlıkta duruyorduk.

"Güvende miyiz?" diye sordum.

"Muhtemelen."

"Güzel. O zaman... koy. Beni. İndir."

Bıraktı. Ama yapmadığı şey beni bırakmamaktı. Beni tavandan düşen moloz parçalarından korurken kolları hala koruyucu bir şekilde etrafımı sarıyordu. Ve ben... ona izin verdim.

Ne oluyor be?

Normalde bana porselen bir bebekmişim gibi davrandığı için ona iyi bir tekme atardım. Ama şimdi... şimdi onun kollarında kendimi rahat hissediyordum.

Bana neler oluyor böyle? Bu salamura ayak tırnaklarından daha garip!

Bir cevap alamadım. Yeryüzü nihayet sakinleştiğinde, uzun bir süre orada durdu ve sonra bana doğru dönerek gözlerimin içine baktı.

"Vay be," dedim. "Bu... bir şeydi."

"Gerçekten de."

Derin bir nefes aldım - ya da en azından almaya çalıştım. Hâlâ havada asılı duran kiri ve tozu solumak aklıma gelen en akıllıca fikir değildi.

Bay Ambrose olan taş sütuna tutunarak, sarsıcı öksürük nöbeti yüzünden yere yığılmamak için kendimi zor tuttum.

Bir kol omzuma dolandı. Ağzımın üzerinde bir mendil belirdi ve beni kirin en kötüsünden korudu.

"Rahatla. Nefes al."

Bu bir rica değildi. İçgüdüsel olarak itiraz etmek istedim; ta ki beni göğsüne çekip sarılana kadar. Öksürüğün nihayet kesilmesi bir dakika sürdü. Geçtiğinde etrafıma bakındım. Etrafımızdaki alanı tanımlayacak tek bir kelime vardı: yıkım. Tam ve mutlak bir yıkım. Kayalar ve molozlar yere saçılmış, ahşap destekler çöken tünelin ağırlığı altında parçalanmıştı.

"Kutsal Moly!"

"Öyle de denebilir Bayan Ambrose."

"Az önce ne oldu öyle? Daha iyi bir soru, bunun olmasına neden *izin verdin*?" Parmağımı göğsüne soktum. "Neden onlarla savaşmaya çalışmadın?"

"Neden yapayım ki?"

Gözlerimi kırptım. "Neden? Her şeyi çiğniyorlar! Evi, maden girişini-"

Tek kaşını yarım milimetre kadar kaldırdı. Az

önce ne söylediğimi düşündüm.

Maden girişini yok etmişlerdi. *Sahte*

maden girişini.

Yüzüme bir sırtıma yayıldı.

"Seni sinsi bekar oğlu bekar!"

"Sizi temin ederim ki Bayan Ambrose, ben doğduğumda babam evliymiş."

Sırtışım genişledi. "Görgü tanığı mıydın?" Bir

an sessizlik içinde geçti.

"Hayır."

"Davam sona erdi." Uzanarak onu tuttum ve sıkıca kavradım. "Bekâr oğlu bekâr!"

"Bayan

Ambrose?"

"Evet?"

"Kıçımı bırak."

"Yapmak zorunda

mıyım?"

"Hemen bırak yoksa bütün çikolatalarını kilitleyip anahtarını da atarım."

"Emredersiniz, efendim! Hemen efendim!"

Tam o sırada Kerim başını eğerek ikimize doğru geldi. "Emirler, Ambrose *Sahib*?"

"Ah evet." Bay Ambrose daha ağzını açmadan başımı sertçe salladım. "Seni hemen buradan çıkarmalıyız. Seni korumak zorundayız!"

İri yarı Müslüman gözlerini kırıştırdı. Yanında asılı duran devasa kılıca baktı, sonra tekrar yukarı baktı. "Beni... korumak mı?"

"Ah evet." Bay Ambrose'a masumca baktım. "Çok masum ve kırılgansınız, bu dünyanın acımasızlığından korunması gereken bir masum. Bu çok önemli efendim, sizce de öyle değil mi?"

Arkamdan Bay Ambrose ağzımı sıkıca kavradı.

Bay Ambrose korumasına anlamlı anlamlı bakarak, "Sıkıntıdan bunalmış durumda," dedi. "Çabuk, onu eve götürmeme yardım et. Ve söylediği *hiçbir şeyi* ciddiye almayın."

"Emredersiniz, *Sahib*! Emrettiğiniz gibi,

Sahib!" "Mmmphmhmph! Mnnnmph!"

"Hadi gidelim!"

Sadece bir lamba ve karanlıkta bizi takip eden çok sayıda insanla tünelin sonuna ulaşmamız epey zaman aldı. Kuşkusuz, Bay Ambrose elini kendisine kafa atmak için elinden geleni yapan bir kadının ağzının üzerinde tutmaya çalışmasaydı daha uzun sürebilirdi, ama insanın böyle küçük ayrıntılara dikkat etmesi gerekmiyordu, değil mi?

Sonunda dağın ardındaki tünelden çıktık ve adam durup beni yere yatırdı. Bir an için o lanet olası adamın karnına yumruk atmayı düşündüm, sonra zavallı yumruğumun hatırına vazgeçtim.

"Ee," diye sordum, yakasını çekiştirerek, daha sonra başına gelecekleri açıkça belli edecek şekilde, "bu da neydi böyle?"

"Bu iyi bir soru Bayan Ambrose."

"Bizi yasal yollarla yenmeye çalışacaklarını söylememiş miydin?"

"Kesinlikle." Gözleri tehlikeli bir şekilde parladı. "Görünüşe göre 'yasal' kelimesini oldukça liberal bir şekilde yorumluyorlar. Benim isteyebileceğimden daha liberal.

tahammül edin."

"Peki... ne yapacağız?"

"Şimdilik mi? Hiçbir şey için. Sahte bir kapıyı zorla kapatarak zafer kazandıklarını düşünsünler. Bu arada..."

"Evet?"

"Diyelim ki bu yeni gelişme planlarımı tam olarak engellemiyor. Aslında tam tersi." Gözlerine soğuk bir parıltı girdi. "Kanunları kendi ellerine alan insanlar genellikle ellerinde kaldıramayacakları kadar ağır bir şey tuttuklarını fark ederler. İçimden bir ses bu İspanyol beyefendilerin ve köpeklerinin çok yakında bu gerçeği keşfedeceklerini söylüyor. Ve sanırım bu gerçekleştiğinde ben de orada olmak istiyorum." Elini uzattı. "Bir süredir balayındayız ama zamanımızın çoğunu evin içinde geçirdik. Küçük bir gezintiye çıkmak ister misin, karıcığım?"

Ağzım hınzır bir sırtışıla kıvrıldı. "Çok isterim."

"Kötü çöplerden kurtulduk!" Gallagher alaycı bir tavırla yere tükürdü, atının toynakları eskiden madenin girişini örten kulübenin ufalanmış son kalıntılarını toza çevirdi.

De Ravera, şık, siyah bir Arap atının üzerinde oturarak geldi. Bakışları bir zamanlar bina olan kalıntıların üzerinde gezindi. Uzakta, işini tamamlamış inek sürüsü nehre doğru sürülüyordu.

"Bitti mi?"

"Şimdi, Senyor De Ravera, kolluk kuvvetleri faaliyetleri hakkında özel bir kişiye bilgi veremeyeceğimi biliyorsunuz." Gallagher gülümsedi. "Ama örneğin belediye başkanı gibi resmi biri olsaydınız, size her şeyin mükemmel gittiğini söylerdim."

"Mükemmel!"

"Sığırları sahiplerine geri götüreyim mi?"

"Ne amaçla?" De Ravera atını geri çevirdi. "Aç ve çaresiz insanlar çok daha yumuşak başlıdır ve iyi beslenenleri manipüle etmek daha kolaydır. Sem'i kasabanın dışına sür ve Sem'i vur. Bu aptallara bir ders olur. Sey gelip benim düşmanlarım için çalışmaya nasıl cüret eder? Francisco Enrico Ronaldo Damian De Ravera'ya karşı çıkmanın ne demek olduğunu sem'e gösterin!"

"Evet, efendim!"

Jack tuzağını incelemek için eğildi. Bu şimdiye kadar kontrol ettiği on ikinci evdi. Belki bu sefer şansı yaver giderdi...

Görünüşe göre öyle değil.

Dang!

Belki de on üçüncü kez şanslıydı.

Evet, doğru.

Uzarak karanlıkta yolunu bulmaya çalıştı. Lanet olsun! Bu saatte ormana girmemeliydi. Ama hava hâlâ aydınlık olsaydı, o lanet İspanyol haydutlar hâlâ dışarıda olurdu. Kimsenin "onların" ormanına girmesine izin verilmezdi.

Homurdanarak ileriye doğru bir adım attı, kuracağı bir sonraki tuzağı arıyordu ve-

Swish!

Oh lanet olsun.

"Aaaaaaagh!"

Jack aniden kendini yerden birkaç metre yukarıda sallanırken buldu. Kurduğu muhteşem tavşan tuzaklarıyla her zaman gurur duymuştu. Şimdi onları o kadar da muhteşem yapmamak için aklına bir not düştü. Örneğin, sadece lanet tavşanlar için uygun!

Nefesinin altında küfrederek, bacağını sıkışmış halde tutan düğümleri çözmek için uzandı ve-

-Ve tekrar yere yığıldı.

"Lanet olası düğümler! Neden seni bu kadar sıkı bağladım ki? Neden-"

Thud!

"Oww!"

Jack inleyerek yere yuvarlandı ve sırtını ovuşturdu. Bu planladığı gibi gitmiyordu. Gerçekten de karısının yanına dönmesi gerekiyordu. Muhtemelen şu anda kendini çok yalnız hissediyordu. Ve büyük olasılıkla kendi yatağı yerden çok daha rahat olurdu.

Ve yine de.

Hiçbir şey teklif etmeden ona geri dönmek mi? Ona nazıkçe gülümseyerek her şeyin yolunda olduğunu söylerken, gözlerindeki açlığı belli etmemek için çok çaba sarf ederken onu izlemek mi?

Yok artık!

Hırlayarak kendini yerden zorla kaldırdı. Kemiklerindeki ağrıyı umursamadan, bir sonraki tuzağını aramak için karanlığa doğru ilerledi. Yaklaşık yarım saat ve tek bir küçük

Tavşan daha sonra topallayarak ormandan çıktı ve evine doğru ilerlemeye başladı. Daha doğrusu, aptalın biri önüne çıkan her şeyi ezip geçen lanet bir sığır sürüsünü kasabaya sürdüğünden beri evinin yerine geçen çadır! Kasabanın batı yakasına henüz ulaşmıştı ve uzaktan evini görebiliyordu ki-

"Hayır! Yapma!"

"Oh, hadi ama. Sadece beş dakika. Sadece biraz sohbet etmek istiyorum."

"Lütfen git! Sizi içeri almak istemiyorum! Kocam evde değil!" "Mesele de bu zaten, hayatım. Hadi ama. Seni 'eğlendireceğimden' emin olacağım. sen..."

Jack kırmızı gördü. Elindeki tavşanı yaralarından kan damlayacak kadar sıkıdığı için değil.

"Orospu çocuğu!"

Boğazından bir hırıltı kopan Jack hızla çadıra doğru koştu. Girişte brandayı çekip ayırmaya çalışan bir adam vardı. Davetsiz misafir daha arkasını dönmeye fırsat bulamadan, kirli bir tavşan izmariti kafasının arkasına çarptı.

"Ne oluyor be?! Kim-"

Wham!

Bu kez temas eden bir yumruktu. Haydut bir at çukuruna doğru savruldu ve bir an için topukları üzerinde sallanmaya başladı, kolları havada sallanıyordu, sonra-

Sıçrama!

"Hey! Orada neler oluyor?"

"Bu gürültüyü kim çıkarıyor? Uyumaya çalışıyorum, lanet olsun! Herkes hemen buraya gelsin! Bu Jack!"

Jack'in at yalağından çırpınan haydutu çekip çıkardığı sırada insanlar etrafa dağılmış çadırlardan ve barakalardan koşuşturmaya başladı. Hırlayan Jack yumruğunu bir kez daha kaldırdı. O yumruk ki, artık bir av bıçağını kavramıştı.

"Hayır! Jack, yapma!" Çadırdan bir kadın fırladı ve kolundan tutarak onu geri çekti. "Yapmayın! Eğer diğerleri bunu duyarsa..."

Jack'in yüzü seğirdi.

Haydut sırtıttı. "Bu doğru, *amigo*. Bana dokunamazsın. Öyleyse neden onun yerine küçük karına dokunmama izin vermiyorsun?"

Wham!

Jack'in yumruğu adamın karnına çarptı.

Ancak bıçak öyle değildi. Yere çarparak tozun içinde kaldı ve unutuldu. Bir an sonra, haydut havada savrularak toplanan kalabalıktan uzaklaştı ve yere çakıldı.

"Tamam!" Jack homurdandı. "Postunu kurtar! Bir köpek gibi kaç! Sizin gibiler ancak bu işe yarar!"

Adama son bir tekme attı ve onu karanlığa doğru koşturdu. Gölgelelerin arasında kaybolmadan hemen önce, haydut omzunun üzerinden haince bir bakış fırlattı.

"Sen... bunu yapmamalıydın, Jack," dedi kasaba halkından biri.

Jack dönerek onunla yüzleşti. "Ve neden olmasın? Ben geldiğimde o piçin ne yaptığından haberin var mı? Eve geldiğinde bir serserinin karını kaçırmaya çalıştığını görsen ne yapardın?"

"Şşş." Yanındaki kadın Jack'in koluna nazık bir el koydu. "Sakin ol, Jack. Sakin ol. Her şey yolunda. Ben iyiyim."

"Öyle olduğunu biliyorum." Jack'in yumrukları sıkıldı. Ne yazık ki buna hâlâ ölü tavşanı tutmakta olan yumruk da dahildi. Herkes onun uzanıp karısının yanağına hafifçe dokunmasını izlerken çıkan sesi duymazdan *gelmeye* çalıştı. Neyse ki tavşansız eliyle. "Biliyorum, sevgilim. Seni burada karşımda dururken görebiliyorum. Ama tekrar geldiğinde ne olacak? Ya bir düzine daha getirirse?"

"Jack haklı!" Kalabalıktan tıknaz bir kızıl bağırdı. "Bizi ezip geçmelerine izin veremeyiz!"

"Ya da inekleri!" Başka biri daha ekledi.

"Evet!" Kızıl saçlı ayağını yere vurdu. "Kim olduklarını sanıyorlar? Kasabamıza gelip burayı ele geçirebileceklerini mi sanıyorlar? Bir şeyler yapmalıyız! Yapmalıyız!"

"Delirdin mi sen?" Kızıl saçlı kadını kenara iten iri yarı, koca burunlu bir kadın kalabalığın önüne doğru ilerledi. "Yaşlı Joe konuşmaya çalıştığında ona ne yaptıklarını hatırlamıyor musun? Onlar bir avuç acımasız katil! Onlara karşı gelemeyiz!"

"Hayır, yapamayız. En azından..." Bütün gözler Jack'in yanındaki utangaç küçük kadına çevrildi. Bir an için başını eğdi ama sonra tekrar yukarı baktı, gözlerinde kararlılık parlıyordu. "En azından yalnız değil."

"Ne düşünüyorsun, Nelly sevgilim?" Jack sordu. "Neyi değil."

Kimi."

"Ha?"

"Çok açık, değil mi?" Çenesini kaldıran küçük kadın etrafına bakındı. "Bu haydutların arkasında güçlü adamlar var. Onlara karşı kazanmak istiyorsak, en az onlar kadar güçlü birini bulmalıyız!"

"Lanet olsun kadın, böyle birini nereden bulacağımızı sanıyorsun?" Kızıl saçlı eliyle sefil küçük kasabayı işaret etti. Ya da ondan geriye kalanları. "Özellikle de böyle bir yerde?"

"Şey..." Nelly dudağını ısırды. "Bir adam var." Etrafına bakındı. "Hatırlamıyor musun? Madenin sahibi! O haydutlar kapıları kırıp yollarına çıkan herkesi tehdit ederken bile hepimize iş verirdi. Şimdi kasabaya geldiğini duydum! Dahası, daha dün kasabaya onun tarafından gönderildiklerini söyleyen insanlar geldi ve kasabadaki herkese patates ve soğan yahnisi dağıtarak fakir ve muhtaçları doyurdular."

"Gerçekten mi?" Çevredeki izleyicilerin yüzünü huşu kapladı. "Ne inanılmaz bir adam!"

"Kölelere bile yardım ettiğini duydum," diye fısıldadı bir başkası.

"İnanılmaz!" Jack'in gözleri parlıyordu. Sevinçten havalara uçarak dahi karısına sarıldı. "Ne hayırsever bir aziz! Yarın gidip onu göreceğiz. Eminim kalbindeki iyilikten dolayı bize yardım edecektir!"

Bay Rikkard Ambrose, Halk Kahramanı

"Sen," diye tebrik ettim sevgili kocamı, "tam bir çıkarıcı piçsin."

"Bu senin planındı," diye karşılık verdi. "Benim değil."

"Planım -bu arada gizli olması gerekiyordu!- sizi kızdırmak için kasabada bir aşevi açmaktı. Aşevinin üzerine 'Ambrose Fakir ve Muhtaçlara Yardım Derneği-Herkese Bir Sıcak Yemek' yazan devasa bir pankart asmak *değildi!*"

"Pankart indirimdeydi."

"Üzerinde zaten kelimeler varken mi?" Sessizlik.

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Kendimi beğenmiş bir şekilde sııttım - ta ki aşevini tekrar görene kadar. Çünkü Bay Rikkard Ambrose'un kafasına bir süpürge sopasıyla ne kadar vurmak istesem de, lanet olası planı muhteşem bir şekilde işliyor gibi görünüyordu! Aşevinin önünde uzun kuyruklar oluşturan köylülerin gözleri umutsuz bir umutla doluydu. Yüzleri minnettarlıkla, ağızları sıcacık yahniyle dolu insanlar ise daha da uzun bir kuyruk oluşturmıştu. Çoğu, muhteşem Bay Ambrose ve onun melek gibi yardımseverliği hakkında sohbet ediyordu.

Drat! Kendime not: Bir daha asla Bay Rikkard Ambrose'u alt etmeye çalışma.

En azından yeterli hazırlık olmadan.

Bu arada, işler beklendiği gibi ilerledi. Gizli gözlem noktamızdan, kasabadaki havanın değişmesinin uzun sürmediğini görebiliyordum...

"Sen oradaki! Kendine dikkat et!" Kasabanın merkezinde, silahlı bir haydut köşeyi döndü ve neredeyse küçük bir çocuğa çarpıyordu. "Çekil yolumdan, bücür!"

"Özür dilerim, bayım! Sana çarpmak istememiştim, yemin ederim! I-"

"Sana yoldan çekil dedim, velet!" Adam uzanarak çocuğa bir tokat atmak istedi; ta ki bileğini kıracak kadar büyük bir el yakalayana kadar.

"Hey! Sen kim olduğunu sanıyorsun-"

İşte o zaman haydut arkasını dönüp üzerinde yükselen figürü gördü.

"Ben... Ben... Özür dilerim."

Karim, "Gidin," diye emretti.

"Evet, efendim! Hemen efendim!"

Kollarını sallayan haydut geriye doğru sendeledi, sonra döndü ve bir köşede kaybolana kadar sokakta koştu.

"Ehem." Boğazını temizleyen Kerim kendini çocuğa doğru eğilmeye zorladı. Ve aşağıya. Ve aşağıya. Ve aşağı. "İşte, işte. İyi misin, küçük insan?"

"Oh, Bayım!" Gözleri parlayan çocuk kollarını Kerim'in bacağına doladı. Ya da en azından yarısına kadar. "Bayım, bu inanılmazdı! Bunu nasıl yaptınız? Bu çok havalıydı!"

"Um... orada, orada." Kerim kıvranan çocuğun başını okşamaya devam etti. "Ve burada da. Ve başka bir yerde de. Benim olmam gereken yer de orası. Yani... Şimdi gidiyorum. Güle güle!"

Bir ara sokağa daldı, köşeyi döndü ve canını kurtarmak için kaçtı.

"Bayım! Hey, Bayım, nereye gidiyorsunuz?"

"Kimdi o?" Diğer insanlar temkinli bir şekilde açığa çıktılar ve korumanın kaybolan figürünün ardından bakakaldılar. "O nereden geldi?"

"O haydutlara nasıl karşı koyduğunu gördünüz mü?"

Muhteşemdi!" "Kim o? Nereye gitti?"

"Sanırım onu daha önce gördüm! Şu uzun boylu, fraklı, silindir şapkalı ve komik aksanlı adamla birlikteydi."

"Onu kastetmiyorsun değil

mi?" "O mu?"

"Bay Ambrose! Şehrin her yerinde aşevleri kuran ve yoksullara yardım eden zengin İngiliz!"

"Gerçekten mi? Ve az önce o piçi gönderen adam onun için mi çalışıyor?"

"İnanılmaz!"

"Ne kahraman ama! Koruyucumuz için üç kez

şerefe!" "Hip, hip, hooray! Hip, hip, hooray!"

Uzaklarda, çok uzaklarda, bir İngiliz işadamı ve muhteşem eşi, uygun bir yere yerleştirilmiş çatıya çömelmiş, uzaklarda olup bitenleri izliyorlardı. Ya da en azından dürbün sahibi olan kişi izliyordu.

Lanet olsun Bay Ambrose'a! "Paylaşmak önemsemektir" sözünü hiç duymadı mı?

Büyük olasılıkla yapmamak için kulağını tıkamıştı.

"Haydi," diye denedim. "Bir bakayım!"

"Hayır."

"Sadece bir

dakikalığına!" "Hayır."

"Bir saniye mi?"

Sessizlik. Reddedici türden.

Dürbünü elime almaya çalışmayı bıraktım, çünkü sokaklardaki hareketlilik sona ermiş gibi görünüyordu. Çok geçmeden gıcırta sesleri evin arkasındaki merdivenden birinin çıktığını duyurdu. Arkamı dönerek Kerim'e geniş bir gülümseme gönderdim.

"Vay, vay, bu bizim Robin Hood, Sakalsızların Savunucusu değil mi! Kahramanlıktaki küçük görevinden nasıl keyif aldın?"

Bakışları bir alay tüfekçiyi korkutup kaçırmaya yeterdi. Neyse ki onun yerine bir tabancam vardı.

"*Sahiba?*"

"Evet?"

"Eğer bana bir daha buna benzer bir şey yaptırırsan sen."

"Ayy... sen çok sevimli, büyük bir oyuncak ayısın."

"*Sahib?* İçini boşaltmak için izin istiyorum?"

Bay Ambrose başını iki yana salladı. "Reddedildi."

"Ngr." Kerim'in yumrukları sıkıldı ve protesto etmek için tam ağzını açacaktı ki-

"Çünkü bu *benim* fikrimdi."

Yemin ederim, bu sözler üzerine Karim Bay Ambrose'a ihanet dolu bir bakış fırlattı. Gözlerindeki mesajı neredeyse okuyabiliyordum: *Bunu nasıl yaparsın! Kalbimi kırdın! Neden beni bu kadar kahramanca bir göreve gönderdiniz? İşçileri ezeceğimizi ve kitlelerden sonsuza dek mutlu bir şekilde para sızdıracağımızı sanıyordum!*

Ya da bu çizgide bir şey.

"Yani..." Gözlerimde bir parıltıyla Bay Ambrose ve Karim arasında bakışarak sordum. "İstenilen etkiyi yaratmak için bunun ne kadar sık tekrarlanması gerektiğini düşünüyorsunuz?"

Karim soldu. Cildi eski ayakkabı derisi kadar bronzlaşmış bir adam için bu oldukça etkileyiciydi.

"*Sahibim!* Beni başka bir göreve daha göndermek istiyor olamazsınız-"

"Tahminimce üç ya da dört, Bayan Ambrose. Kulaktan kulağa gerisini sen hallet."

Kerim'in yüzündeki ifadeye kıkırdamamak için elimden geleni yaptım. Denedim.

"*Sahib...*" Kerim boğazında belirmiş gibi görünen sirke topağını yutmaya çalıştı. "Daha fazla performans göstermesi gereken kişi ben mi olacağım..." Küçük çocuğun hâlâ heyecanla aşağı yukarı zıpladığı sokağa bakarken ürperdi. "...*kahramanlık* mı? Elbette benim için daha yapıcı görevler var."

"Hâlâ anlamıyorsun, değil mi?" İri yarı korumaya kaşlarımı kaldırdım. "Hâlâ anlamıyorsun."

"Neyi anladın?"

"Sadece birkaç gün bekle," dedim ona. "Birkaç gün bekle, göreceksin. Ve o lanet İspanyollar da öyle!"

Senyor Maximo Emilio Reyes Espiridion Victor De La Fuente sandalyesinde arkasına yaslanmış, şarabını yudumluyor ve halinden gayet memnundu. O can sıkıcı maden vıranesini ayaklarının altında ezdiklerinden beri, kelimenin tam anlamıyla onu eğlendirecek şekilde, işler harika gidiyordu. Her zamanki yere başka cevher sevkiyatı yapılmıyordu ve eskiden altın madeni olan yerin çevresinde en ufak bir hareketlilik yoktu. Maden ruhsatının iptali ve yeniden tahsis edilmesi için başvurular belediye başkanının ofisi aracılığıyla çoktan yapılmıştı ve sümüklü solucan gerekli evrakları yakında başkente gönderecekti.

Hayat güzeldi. Ve her şey çok ama çok daha iyi olmak üzereydi. Yakında, her şey ona ait olacaktı ve-

"Señor De La Fuente! Señor De La Fuente!"

Merdivenlerden gelen gümbür gümbür ayak sesleri De La Fuente'nin dikkatini şarap kadehinin lezzetli kokusundan uzaklaştırdı. Kaşlarını çatarak el değmemiş

Kristal kabı, bakışlarını odanın diğer tarafındaki kapıya sabitleyerek tam zamanında fedailerinden birinin tökezleyerek içeri girdiğini gördü.

"Ne," diye sordu İspanyol asilzade, gözlerini kısarak, "sana kapı çalmaktan bahsetmiş miydin?"

"Bunu her zaman yapmalıyım, S-senor."

"Peki az önce ne yapmadınız?"

"Tak, senyor. Yapmam gerektiğini biliyordum, ama-"

"*Silencio!* Bu tür davranışlara müsamaha göstereceğimi mi sanıyorsun? Beni sorgulamak mı? *Cabernet Sauvignon 1833*'ümü düşünmemi bölmene? Bu küstahlığın için seni tutuklatıp kırbaçlatmalıyım, aptal!"

Nedense bu tirat istenen etkiyi yaratmadı. De La Fuente'nin odasına girmeye cüret eden cahil, uygun bir şekilde korkutulmak yerine, gözleri işvereni ile pencere arasında gidip gelerek orada öylece durdu. Sonunda fark etti ki, bir sebepten ötürü kızgın bağırışların içeri süzüldüğü bir pencereydi bu.

"Özür dilerim, Senyor De La Fuente! Cezayı daha sonra kabul etmekten memnuniyet duyacağım, ama şimdi... şu anda sere-"

"Evet?" diye sordu sabırsızca.

Tam o sırada, De La Fuente'nin arkasında bir şey cama çarptı. Lanet güvercinler!

"Sere..." İşe yaramaz haydut boğazını temizledi. "Kasabada bazı sorunlar var gibi görünüyor."

"Eee? O zaman ne bekliyorsun? Ona iyi bak!" "İsterdim, Sinyor, ama-"

Yine bir şey cama çarptı. Sesi kesinlikle kuşlara meydan okuyan bir güvercine benzemiyordu. Onun yerine, şüpheli bir şekilde taş benzeyordu.

De La Fuente hırlayarak pencereye doğru döndü. "Santa Teresa aşkına, burada neler oluyor? Kim bu-"

Tam o sırada bir taş pencereye çarparak elindeki şarap kadehini parçaladı ve kırmızı şarabı yere, duvarlara ve İspanyol asilzadenin üzerine sıçrattı.

Fedaî tekrar boğazını temizledi.

"Ehem...*sat* dışarıda devam ediyor."

"*iCampesinos sucios!* Ne cüretle-"

Tam o sırada, kırılan pencereden kahverengi-yeşil bir karaltı fırladı. Bir an sonra küflenmiş lahana İspanyol'un suratına çarptı. Odanın üzerine sessizlik çöktü. Ta ki lahana bir *şloomp* sesiyle İspanyol'un önünden aşağı kayana ve ıslak bir gümbürtüyle yere düşene kadar.

"Um... Señor."

"Sem'i getir."

"Pardon, Sinyor?"

"Dedim ki. Getir! Sem!" İspanyol'un gözlerinde alev alev yanan öfke, parmağını pencerenin dışındaki kalabalığa doğru sapladı. "Sem'e İspanyol İmparatorluğu'nun bir soylusunu kızdırmanın ne demek olduğunu gösterin! *Sem'e ödet!*"

"Ama, Senyor, insanlar zaten tedirgin ve ben de bunu batırmayacağım. iyi bir fikir olabilir-"

"*Şimdi!*" İspanyol, duvara uzanarak orada asılı duran dekoratif kılıcı yırttı. "Yoksa ilk vurulacak kişi sen olursun!"

"Evet!" diye başını salladı korkmuş küçük sıçan ve geri çekildi. "Evet, Sinyor!"

"Gidin! O köylülere Maximo Emilio Reyes Espiridion Victor De La Fuente'yi hafife aldıklarında ne olacağını gösterin!"

"Emredersiniz, Senyor!"

Beş dakika sonra, oda bir taş, bir lahana ve az önce verdiği karar hakkında bir an önce olduğu kadar iyi hissetmeyen ıslak bir asilzade dışında boştu.

"Siz," dedim sevgili kocama, "bir bekâr çocuğusunuz."

"Bu tartışmayı çoktan bitirdiğimizi sanıyordum, Bayan Ambrose."

"Bitirdik. Ve ben kazandım."

Sessizlik.

"Yani..." Aşağıdaki haydutların hâlâ taş ve boş şişe atan kalabalığa saldırmasını izlerken sordum. "Bunun kötü bir fikir olduğunu anlamaları ne kadar sürer sence?"

"Bu, Bayan Ambrose, hiç olmayacakları anlamına gelir."

Ağzımın bir köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "Çok doğru, Bay Ambrose." "Gerçekten de öyle."

Aşağıda, haydutlardan biri tüfeğini kaldırdı ve kaçan gençlerden birine nişan aldı. İlk taşı atana. Gözlerimi kısmıştım.

Çabucak tabancamı kaldırdım ve nişan aldım. Nedenini bile bilmiyordum. Bu olayda bazı insanların ölmesi kaçınılmazdı. Ama...

Birden içimde bir ses belirdi, demir gibi sert bir kararlılıkla dolu yepyeni bir ses: *Bir çocuk, benim gözetimimde mi vuruldu? Hayatta olmaz!*

Bam!

Sokaktaki adam, ayaklarının yanındaki toz bir gayzer gibi püskürürken geriye sıçradı. Diğerleri bize doğru döndüler - ki bu yaptıkları son hataydı.

Bam! Silah sesi arkalarından, az önce sırtlarını döndükleri çatıdan yankılandı. *Bam! Bam! Bam! Bam!*

Aşağıda kendisine hayranlık duyan halk tarafından açıkça görülebilen Karim, çatıda diz çökmüş, tüfeğini sivillere saldırmak üzere olan haydutlara doğrultmuştu.

"Şuna bakar mısın?" Sırıttım. "Günün kahramanı müdahale ediyor!"

"Kişisel hayatımı mahvetmeyi bir hobi haline getirmeyi mi planlıyorsun? Bayan Ambrose?" "Hayır."

"Hm. Yeterli. Peki, o zaman-"

"Öyle bir *planım* yok. Sizin o güzel mozole ofisinize adım attığım günden beri bu benim hobim oldu."

Bir anlık sessizlik.

"Bayan Ambrose?"

"Evet?"

"Bu gece evli bir bayan için uygun davranışlar üzerine uzun bir tartışma yapacağız."

Sırıttım. "Dört gözle bekliyorum."

"Ben *bu* tür bir 'tartışmadan' bahsetmiyorum."

"Biliyorum. Ama öyleyim. Olayları benim istediğim gibi görmen için seni ikna etmem ne kadar sürer sence?"

Bam! Bam!

"Bu tartışmayı üzerimize ateş açılması bitene kadar erteleyebilir miyiz?"

"Oh, kesinlikle, efendim." Sırıttım muhteşem bir gülümsemeye dönüştü.

"Ne de olsa, sadece bir adamın, ehem... bana kurşun sıkmasına izin veriyorum."

Yanağındaki bir kasın seğirdiğini

gördüm. "Bayan Ambrose, ben-"

Bam!

Başımızın üzerinden bir kurşun daha geçerken eğildi, şapkasının başından uçmasını önleyecek kadar hızlıydı. Kurşunlar başımızın üzerinden geçerken ben de yere çömeldim.

"Bu tartışmayı ertelemekle ilgili söylediklerimi hatırlıyor musunuz, Bayan Ambrose?"

"Um...evet. Belki de haklısın."

Bam! Bam! Çat!

Arkamızda, bir mermi sağanağı çatıya isabet ederken çatı kiremitleri parçalandı.

Lanet olsun!

"Etrafından dolandılar!"

"Söylemiyorsun."

"Kapa çeneni sen!"

Kendimi etrafa fırlatarak çatının tepesine doğru koştum, ötesinde merdiven ve kurtuluş vardı! Kaçıp kurtulma zamanı! İleri doğru kayarak, çatının sırtına tutundum ve bir şekilde kendimi bir kevgire dönüşmeden siperin içine çekmeye çalıştım!

Ancak tam o anda silah sesleri aniden kesildi. Hızla tepeden atlayarak arkamı döndüm, bakışlarım sokakları taradı ve neler olduğunu anlamaya çalıştım. Çok uzun sürmedi.

"Kutsal Moly!"

Kasabada işler artık sadece kaynamıyordu. Kaynıyordu! İnsanlar kırık şişeler, sopalar, dirgenler ve diğer güzel aksesuarlarla silahlanmış olarak evlerden ve çadırlardan dışarı akıyordu. Haydutlar geri çekiliyor, birbirlerine çarpıyorlardı, çünkü yanlış bir hareket yapacak kadar aptal olan her kabadayının eninde sonunda fark ettiği şeyi aniden fark etmişlerdi: kasabada pisliklerden çok daha fazla sıradan insan vardı ve hepsini kızdırmak iyi bir fikir *değildi*.

"Um...şimdi orada..." Tüfeğini dikkatlice gökyüzüne doğrultana kadar kaldıran baş haydut kalabalığa büyüleyici bir gülümseme gönderdi. Ya da en azından öyle olduğunu düşündüğü bir gülümseme. "Kötü bir niyetimiz yoktu. Sadece şaka yaptığımızı anlıyorsunuz, değil mi? Beyler? Hey, çocuklar, neden siz-aaah!"

Hayalarının bir dirgenle şişlenmesini güçlkle önleyen adam geriye sıçrayarak İspanyolların evinin kapısına doğru koşmaya başladı. "Geri çekilin! Herkes geri çekilsin!"

"Yakalayın onları!" diye bağırdı yaba adam. "Yakalayın onları, millet!"

İnsanlar bir kurt sürüsü gibi ileri atılarak eskiden çok korktukları haydutların etrafını sardılar. Görünüşe göre kasabanın yarısı

Orada. Kalabalığın kenarında gezinen bir satıcıyı bile gördüm, muhtemelen kalabalığa *Fizzlewiz Marvellous Mob Motivator* satmaya çalışıp çalışmamayı düşünüyordu. Sonunda, daha iyi düşünmüş gibi görünüyordu. Muhtemelen birkaç kişinin kazma sallaması ve "Öldür! Öldür! Öldür!"

Silahlı haydutlar umutsuzca kuşatmayı yarmaya, güçlerinin geri kalanına bir sinyal göndermeye ve kendilerini kurtarmak için her şeyi yapmaya çalıştılar ama hepsi boşunaydı. Sonunda, durmak bilmeyen taş, sebze ve kırık şişe saldırısı altında sadece geri çekilebildiler.

Başımı eğerek bu ilginç manzaraya baktım. "Sanırım planınız oldukça iyi gidiyor, Bay Ambrose."

"Anlaştık, Bayan Ambrose."

"Yani... sence biri burada olduğumuzu hatırlamadan önce sivişmamızın zamanı geldi mi?"

"Bu tavsiye edilir."

Başlarımızı geriye çekerek, eğimli çatıdan aşağıya doğru kayarak kenara ulaştık.

"Şeytani planının birinci aşamasını tamamladığımıza göre," diye fısıldadım, çıktığımız merdivene uzanarak, "bir sonraki adım için ne planladığını bana söyler misin?"

"Aslında oldukça basit. Şimdiye kadar arka planda kaldık, ancak tüm küçük insanlar zaten kimin kendi taraflarında olduğunu ve kimin olmadığını tam olarak biliyor. En iyi planlar kendiliğinden yerine oturanlardır. Tek yapmamız gereken-"

Ama tam olarak ne yapmamız gerektiğini asla öğrenemedim. Çünkü tam o sırada, merdivenden aşağı ilk adımı atmak üzereyken, ani bir baş dönmesi dalgasının beni sardığını ve neredeyse bacaklarımı altımdan çektiğini hissettim. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Dünya tersine dönmüştü, gökyüzü yeryüzüne iniyor ve yeryüzü yukarı doğru fırlıyordu, midem sanki bir yel değirmeniymiş gibi dönüyordu. Ne haltlar dönüyordu?!

Sendeleyerek merdivene umutsuzca tutunmaya çalıştım. Bir şeye ihtiyacım vardı, tutunacak bir şeye! Sadece tutunmam gerekiyordu ve-

Çatının kenarından düştüm.

Düşmüs

Işıklar. Karanlıkta dans eden küçük ışıklar.

Oh, bakın! Güzel periler.

Daha doğrusu baş ağrısı perileri.

Bir yerden bir inilti geldi. Kendi boğazımdan çıktığını fark etmem bir anımı aldı. Işıklar büyüdü. Hm... sonuçta periler yok. Bu fark ediş baş ağrımın geçmesini sağlamadı.

Yavaşça göz kapaklarım yükselmeye başladı, kendimi yüz balinadan daha ağır hissediyordum. İçinde bulunduğum odayı hemen tanıdım. Bunun en büyük nedeni, son bir haftadır neredeyse hiç durmadan çılgınca ve tutkulu bir şekilde sevişiyor olmamdı.

Çünkü içinde yattığım çift kişilik kral yatağın hemen yanında, delice ve tutkulu bir aşk yaşadığım adam oturuyordu.

Bay Rikkard Ambrose.

Çalışmıyordu. Hiçbir şey yapmıyordu, gerçekten. Orada öylece oturuyordu, gözleri kapalı, başı arkalığa yaslanmıştı.

Göz ucuyla pencereden görünen gökyüzüne baktım. Sadece güneşin konumundan bile beş dakikadan fazla bir süredir orada oturduğu belliydi. Aslında oldukça uzun bir süredir. Ve yine de, tüm bu süre boyunca yanımda kalmıştı. Uykuya dalana kadar orada oturup beni izlemişti.

Bay Rikkard Ambrose gün boyunca saatlerce uyumuştı. Sırf yanımda kalabilmek için.

Ne olduğunu anlamadan elimi uzatıp onun elini kavradım. Bir an sonra, parmaklarının kendi parmaklarımın etrafında sıkıldığını hissettim.

"Demek sonunda uyandın." Sesi alçak ve derindi, omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi. Göz kapaklarını kaldırmadan konuşuyordu ama yine de bana baktığını *biliyordum*. Yoğun bir şekilde.

"Evet," diye fısıldadım. "Evet, öyleyim."

Göz açıp kapayınca kadar yatağın üzerine eğildi. Gözleri artık kapalı değildi. Tamamen açık, tamamen uyanık ve buz gibi soğuktu. Elim tutuşu bir kez daha sıkılaştı.

"Bayan

Ambrose?"

"Evet?"

"Yapma. Asla. Yapma. Bir şey yapma. Yapma. Yapma. Bir Daha."

Yutkundum. Gözleri neden bu kadar derin, karanlık ve delici olmak zorundaydı? "Ne yapmak?"

"Kendini tehlikeye at." Daha da eğilerek, yüzü benimkine sadece birkaç santim kalana kadar yaklaştı. "Boynunu kırabilirdin! Ölebilirdin!"

Bir kaşımı kaldırdım. "Sanki çatıdan bilerek atlamışım gibi konuşuyorsun."

"Yapmış da olabilirsin! Bir daha asla böyle bir şey yapmaya cüret etme! Sakın kork-"

Aniden sözünü kesti.

"Ne?" Ağzının bir köşesi içten, sıcak bir gülümsemeye seğirdi. "Seni yine böyle korkutmak mı? Aman Tanrım. Kimin aklına gelirdi ki? Kudretli Bay Rikkard Ambrose korkmuş mu?"

"Bay Ambrose lavları donduracak kadar buz gibi bir ses tonuyla, "Konu bu değil," dedi. Neredeyse bir evin çatısından düşüyordunuz!"

Gülümsemem genişledi. "Benim hatam değil. Sadece sana aşık olmaktan kendimi alamıyorum."

"Sen...!" Kırılmaz bir tutuşla omuzlarımı kavradı. "Sakın bu konuda şaka yapmaya kalkma! Neredeyse tabuta giriyordun."

"Evet, ama... neden?" Bulanık anılarımı çözmeye çalışarak kaşlarımı çattım. "Tek hatırladığım aniden başımın döndüğü ve sonra... hiçbir şey olmadığı. Bu neden olmuş olabilir ki?"

"Belli değil mi?" Gözlerinde sert ve koruyucu bir bakış vardı.

Kaşlarımı çattım. "Belli mi? Neden bariz olsun ki?"

"Neden, sizin durumunuzda!" Bay Ambrose aceleyle boğazını temizledi, bakışları daha da şiddetlendi. "Tabii ki belli demek istemiştım! Oraya çıkmama izin verdiğime bile inanamıyorum! Daha iyi bilmeliydim! Bu kadar kırılgan biri..." Tekrar boğazını temizledi. "Er ya da geç bayılacağımı tahmin etmeliydim!"

Doğal olarak mı? *Doğal olarak mı?*

Geri dönmek için ağzımı açtım-

-Sonra tekrar kapattı.

Ne söylemem gerekiyordu ki? Bayılmışıım. *Bayılmışıım!*

Bu kırılganlık değilse başka ne anlama geliyordu?

"Ben... Ben sadece kendiliğinden

dinleniyordum!" Ah. İşte bu. Evet, harika bir açıklama.

"Spontane bir dinlenme mi? Bu kadar mı?" İki kolumu da yakalayıp yatağa sabitledi. *Beni* yatağa sabitledi. "İstersen bir tane daha ayarlayabilirim. Önümüzdeki iki ay boyunca seni bu yatağa bağlayarak!"

"Şey..." Yüzüme yayılan sırıtışa engel olamadım. "Aslında kulağa o kadar da kötü gelmiyor. Ne de olsa bu bizim balayımız."

Bay Ambrose cevap vermek için ağzını açtı, ta ki ben öne doğru eğilip cevap verene kadar.

"Evet." Sesi dudaklarıma lezzetli bir şekilde çarpıyor ve beni heyecanlandırıyordu. Bunu başarmıştım. Bay Rikkard Ambrose'un fikrini başarıyla değiştirmiştim. "Gerçekten de öyle."

Tutuşundan kurtulup kollarımla ona sarıldım ve onu kendime çektim. Onu üstüme çektim.

Tereddüt etti. "Yapmamalıyım. Yaralanabilirsin-"

"Yaralandım mı bilmiyorum," diye mırıldandım kulağına, "ama biliyorum ki sen yaralanacaksın, eğer bir an önce harekete geçip buraya gelmezsen!"

Ve geldi. *Bu* şekilde değil... ama daha sonra ne olacağını kim bilebilir?

Sanki Bay Ambrose düşüncelerimi duymuş gibi, elleri vücudumun üzerinde dolaşmaya, kısıtlı bölgelere doğru inmeye başladı. Her dokunuşu bir okşamaydı, her kavrayışı sadece bedenime değil, kalbime de dokunuyordu.

Evet, *kesinlikle* daha sonra olacak!

"Bayan Ambrose?" Soğuk sesi omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi. Yeterli türden.

"Evet?"

"Evlilik haklarımı talep etmek üzereyim!"

Gözlerim kısıldı. "Ben özgür bir kadınıyım. Benim üzerimde sahip olduğun tek hak benim sana verdiklerimdir."

"Gerçekten mi?"

"Aynen öyle. Hiçbir hakkınız yok." Uzanıp onu yakasından tuttum. "Ama bazı solların olabilir."

Sonra onu aşağı çektim ve öptüm. Sertçe.

Ya da en azından o beni öpmeden önce öyle düşünmüştüm. Tanrım...! Para ve güç için açgözlü olduğunu mu düşünmüştüm? Hissettiğim kadarıyla, sadece ve sadece tek bir şey vardı, daha fazlasını istiyordu.

Ben.

Ben kimdim ki kocamı inkar edeyim?

Karısı ve gizli patronu mu?

Ah, evet, doğru. Ama bu eğlenceli olurdu.

Doğru. Devam et.

Şuna bakar mısın? İç sesim ve ben üzerinde anlaştığımız bir konu bulmuştuk. Mucizeler gerçekten olur. Ve üstümdeki muhteşem adam bunun canlı kanıtıydı. Yakıcı dudakları ağzımda bir damga gibiydi ve beni kalıcı olarak onun olarak işaretliyordu. Sonunda ayrıldığında, nefes nefese kalmıştım ve daha fazlasını istiyordum. Daha fazlasına *ihtiyacım* vardı.

"Sen," diye mırıldandı, "hayatımda tattığım en lezzetli şeysin."

"Ve bunu kuru ekmek kabuklarını bir lezzet olarak gören bir adamdan duymak, tam olarak nasıl bir iltifat?"

Onun yanıtı beni bir öpücükle daha susturmak oldu. Ta ki dudakları yüzümde gezinmeye başlayıp boynumun kenarından aşağıya inene kadar...

"Aaaah!"

"Hala arsızca sözleriniz var mı Bayan Ambrose?"

"Tabii ki var. Sen-oooh! Nnnng! Aaaah!"

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Yumuşak bir sesle elbisemin üst düğmesi açıldı. Kulaklarıma müzik gibi geldi. Bay Rikkard Ambrose bir saniye bile vakit kaybetmeden, kalbimi ateşe veren adamla aramda sadece birkaç çürük kumaş parçası kalana kadar üzerimdeki diğer giysileri çıkardı.

"Buraya gel, sen," diye nefes aldı, yüzümü ellerinin arasına aldı. Evet, evet. Evet, evet, sen-

Bam! Bam! Bam! Bam! Bam!

"Bay Ambrose! Bay Ambrose, efendim! Bir şeyler oluyor!"

Saçmalık.

Birisi kocamla geçirdiğim özel zamanı bölmenin iyi bir fikir olduğunu mu düşündü?

Görünüşe göre bunun yerine benimle yakın ve kişisel olacaklar. Ya da en azından belli bir parçamla. Yumruklarım gibi mesela.

"O her kimse görmezden gelmek ister misin?" Bir kaşımı kaldırarak sordum. "Garip bir şekilde... evet."

Sırıttım.

"Ancak, ne yapmak istediğim ve ne yapmam *gerektiği* tamamen farklı iki konu, Bayan Ambrose."

"Hmm..." Uzanarak parmağımı çenesinin kenarında gezdirdim. "İkisinden hangisini seçeceksin, merak ediyorum?"

Tereddüt etti. Gerçekten tereddüt etti.

Sırıtişım genişledi.

Bam! Bam! Bam! Bam!

"Bay Ambrose! Bay Ambrose!"

Üç kez pire ısırmış bir bi...!

Hayır. Köpekler iyiydi. Onları aşağılamaya gerek yoktu. Özellikle de hakareti çok daha fazla hak eden başka biri varken.

Bam! Bam!

"Bay Ambrose? Beni duyabiliyor musunuz?"

Oh, evet. Hakaretler. Bir sürü hakaret.

Derin bir nefes alan Bay Ambrose üzerimden kaydı ve giyinmeye başladı.

Ve belki bir ya da iki mor göz, lanet koca hırsız piç!

Homurdanarak kendimi yataktan dışarı attım ve her yere dağılmış olan çeşitli giysi parçalarını aramak için odada dolaşmaya başladım. Parmak uçlarımda gerinerek tavandaki lambadan sarkan kombinezona ulaşmaya çalışırken, ön kapıdan gelen boğuk sesi duydum.

"...tamamen umutsuz görünüyorlar! Konuşmak istiyorlar. Hayır... *çaresizler* konuşmak için!"

"Hm...gerçekten mi?"

Ah. Kendi kendime başımı salladım. Görünüşe göre işler yoluna girmiş.

Elbisemdeki (çok küçük!) açıklıktan başımı uzatmaya çalışarak koridora baktım. "Neler oluyor?"

Bay Ambrose arkasını döndü ve dışarıdaki verandada duran adamın gergin figürünü ortaya çıkardı. "Ah, sevgili karıcığım. Görünüşe göre kasaba halkı, erzak almak için kasabaya gönderilen adamlardan birinin yolunu kesmiş. Kasabalarında terör estiren yabancılarla başa çıkmak için acil yardıma ihtiyaçları var ve görünüşe göre benim parlak zırhlı beyaz şövalye olduğumu düşünüyorlar."

"Aman Tanrım!" Nefesim kesildi. "Acaba bu fikri onlara kim verdi?"

"Çok anlayışlı ve zeki biri olmalı, Bayan Ambrose."

"Öyle mi olmalı? Ve sanırım karşı konulmaz, büyüleyici bir yakışıklılığı da vardı?"

"Kesinlikle."

Dang! Onun o poker suratını istiyordum. Hayır, çiz onu. Son oynadığımda ne kadar para kazandığımı düşünürsek, onun poker yüzüne *ihtiyacım* vardı!

"O zaman gidelim, olur mu?" Elbisemin düğmelerini sonuna kadar ilikleyerek ona sııttım. "Anlayışlı, zeki, büyüleyici derecede yakışıklı bir adamın planlarını bozmak istemeyiz."

"Gerçekten."

Kolunu uzattı. Kolunu tutarak kendimi açıklığa bıraktım. Bu sefer kasabaya ulaşmak için madene girmedik. Geçidin artık toprak ve molozdan başka bir şey olmadığı düşünülürse bu pek de şaşırtıcı değildi. Bunun yerine Bay Ambrose beni tanıdık bir arabaya doğru götürdü.

Muhafızların ayarladığı buluşma noktasına varmamız uzun sürmedi. Bir kalabalık...şey, sanırım onlara kasaba halkı diyebilirsiniz. Ama kasaba halkının genellikle bir kasabası olurdu, çadırları değil. Ve kıyafetleri, paçavraları değil. Ve... bu insanların sahip olmadığı pek çok şey. Umut da dahil.

Araba tekerleklerinin altındaki toprak çatırdayarak durdu. Kapıyı iterek açan Bay Rikkard Ambrose aşağı indi ve toplanan kalabalığı inceledi.

"Benimle görüşmek istediğinizi öğrendim."

İnsanlar birbirlerine tereddütlü bakışlar fırlattı. Sonunda, ufak tefek bir kadın kalabalığın önüne itildi.

"Efendim... bir şey sormak istiyorduk... yani... bir şey hakkında konuşmak istiyorduk."

"Konuş."

Kadın ağzını tekrar açtı ve sonra her şey ortaya döküldü. İspanyolların onları tatlı sözlerle ve zenginlik vaatleriyle nasıl kandırdıklarını. O yabancıların kasabaya nasıl adamlar getirdiklerini -en kötü türden haydutlar oldukları ortaya çıkan adamlar. Sonra hırsızlıklar geldi. Hem erkeklere hem de kadınlara yapılan saldırılar. Özellikle de kadınlara.

Her şeye katlandılar. Sessizlik içinde acı çektiler. Ama sonra... sonra haydutlar madencilerin üzerine çullandı, önce işlerine erişimi engellediler, sonra da madenin kendisini yok ettiler. Maden kasabanın en büyük işverenydi. İnsanlar sessizce acı çekebilirdi. Ama sessizce aç kalmak? Sessizce ölmek?

Bu tamamen başka bir konuydu.

"Karşı koymalıyız," dedi küçük kadın, çenesini kaldırmış ve yumruklarını kararlılıkla sıkımişti. "Ama... tek başımıza kazanamayız. Bize yardım etmek istiyor musunuz?"

Bay Ambrose başını eğdi.

"Gerekeni yapmaya hazır mısınız?" "Evet!"

Bay Rikkard Ambrose uzun, çok uzun bir süre kadına baktı.

"Pekâlâ o zaman." Bir adım öne çıkarak kasaba halkına baktı; buz gibi gözleri sadece onları değil, geleceğin onlar için neler getireceğini de görebiliyordu sanki. "Yarın harekete geçeceğiz. İşte yapacağımız şey..."

Genç kadın, Nelly, gergin bir şekilde sağa sola baktı. Muhtemelen diğer dört kasaba sakini, bir buz saçağı İngiliz işadamı ve benim naçizane benliğimle birlikte kasabanın ana caddesinde ilerlerken İspanyol haydutlar her taraftan onlara bakıyordu. İspanyolların henüz saldırmamış olmalarının tek nedeni, bu karıncaların kendi bölgelerine gelme cesaretini nereden bulduklarını anlayamamış olmalarıydı.

Yüzüne baktığımda Nelly'nin de bilmediğini söyleyebilirim.

"Um..." Nelly temkinli bir şekilde bana doğru eğildi. "Buraya gelmenin iyi bir fikir olduğuna emin misin?"

"Oh, tam olarak *iyi* diyemem." Ağzımın seğirmesini engelleyemedim. "Ben 'yeterli' kelimesini kullanmayı tercih ederim."

"Ee... pardon?"

"Boş v e r ." Sırtını sıvazladım. "Yakında anlayacaksın. Her şey yoluna girecek."

En azından ben öyle umuyorum! Bay Ambrose'un bir planı var, değil mi? Harika bir plan mı?

Hiçbir engelle karşılaşmadan caddede ilerlemeye devam ettiler. İleride belediye binası görünüyordu, karanlık silueti parlak, yakıcı gökyüzüne karşı çizilmişti.

Sesimi alçaltarak Bay Ambrose'a doğru eğildim. "Um... her şey yoluna *girecek*, değil mi?"

"Elbette."

"Ve... yanımızda tek bir koruma bile yokken e t r a f ı m ı z ı n düzinelerce haydut tarafından sarılmış olması hiç sorun olmayacak mı?"

"Aynen öyle."

"Peki bunu tam olarak nasıl biliyorsunuz?"

"Çünkü her şey planıma göre ilerliyor." "Bana hala açıklamadığın o muhteşem plan mı?" "Evet, o plan."

"Oh. Ne kadar... güven verici."

Her yönden üzerimize çöken uğursuz hissi görmezden gelmek için elimden geleni yaparak Bay Ambrose'a karımsı bir bakış fırlattım. Bunun tamamen etkisiz olduğu ortaya çıkınca kükredim ve bekâr oğlunu görmezden geldim. Bunun acısını daha sonra çıkaracağını aklıma not ederek, onunla birlikte belediye binasına doğru yürümeye devam ettim. Ya da en azından bir ses beni yolumda durdurana kadar devam ettim.

"Oh, merhaba!" Bu garip, delicesine neşeli sesle hepimiz durduk. Başımı sesin geldiği yöne çevirdiğimde, kolunun altında numune çantasıyla yanımıza gelen Angus Angleton'ın gülümseyen yüzüyle karşılaştım. "Ne harika bir gün, değil mi? Hepiniz bir yere mi gidiyorsunuz?"

"Evet." Bay Ambrose başıyla sert bir selam verdi ve ceketinin altından tabancasını sakladığı yere uzandı. "Belediye başkanının ofisi. Onunla görüşmemiz gereken konular var."

"Belediye başkanı mı? Ne kadar muhteşem!" Küçük adam ellerini ovuşturdu, kulakları o küçük saç tutamlarının altında heyecandan neredeyse kıpır kıpırdı. "Sanırım ben de geleceğim. Onlara henüz Fizzlewiz ilaçlarının inanılmaz özelliklerinden bahsetmedim."

Adama bakakaldım. Bazı insanlar bir durumu okuma konusunda gerçekten *inanılmaz* bir yeteneğe sahipti.

"Evet." Boğazımı temizledim. "Evet, bence yapmalısın. Bu... ilginç olmalı."

"Kesinlikle," diye onayladı Bay Ambrose. "Devam edelim."

Çok geçmeden belediye binasının önünde durdular. Bay Ambrose kapıyı çalma zahmetine girmeden kapıyı iterek açtı ve karanlık içeriye girdi. Geri kalanımız bir an tereddüt ettikten sonra onları takip ettik. Ancak haydutların hiçbiri gelmedi. Yine de içlerinden birinin İspanyolların oturduğu malikâneye doğru koştuğunu gördüm. Oldukça acelesi var gibiydi.

Yani her şey plana göre ilerliyor, öyle mi? Bay Ambrose, umarım planınız her neyse, çok hızlıdır!

Sayın Belediye Başkanı, Şikayetlerimizin Bir Listesi Var...

Giriş holünde ilerleyen Bay Ambrose, arkasında talihsiz bir memurun oturduğu ve konukları karşılamayı beklediği masaya doğru adım attı. Daha doğrusu, yüz ifadesine bakılırsa, adı Rikkard Ambrose olmayan herhangi bir konuğu karşılamayı bekliyordu.

"Bizi anons edin," dedi Bay Ambrose, sert bir ifadeyle kâtime bakarak. "Belediye Başkanı ile ciddi bir konuyu görüşmek üzere geldik."

"Ve bazı sindirim ilaçları ve saç ürünleri konusunda ilgisini çekip çekemeyeceğimizi görmek için," diye ekledi Bay Angleton parlak bir şekilde. "En şaşırtıcı kellik tedavisine sahibim!"

"Um..." Katip yutkundu. "Belediye başkanı kel değil."

Bay Rikkard Ambrose gözlerini kısarak masanın üzerinden öne doğru eğildi, yüzü terleyen memurunkinden sadece birkaç santim uzaktaydı. "Olmak üzere. Şimdi. Bizi anons edin."

"Ee... Korkarım ki belediye başkanı sizi kabul edemeyecek. Takvimi tamamen dolu görünüyor." Çekmecedan bir kitap çıkarıp aceleyle karıştırmaya başladı ve sözlerini onaylarcasına başını salladı. Muhtemelen sadece bir ışık oyunuydu, kitabın adının *Buffalo Bill'in Vahşi Maceraları* olduğunu düşünmüştüm.

"O zaman," diye önerdi Bay Ambrose, kitabı kapıp kapağını kapatırken, "biraz daha dolu hale getirmeye ne dersiniz?"

"Um... Yapmazdım..."

Yapamazdım..." "Anlıyorum.

Demek böyle, öyle mi?"

Bay Ambrose memura bir saniye bile zaman ayırmadan masanın yanından hızla geçip merdivenleri çıkmaya başladı.

"Hayır, bekle! Öylece-"

Ama bu Bay Rikkard Ambrose'du. Ne yapabileceğini ya da yapamayacağını söyleyebileceğiniz bir adam değildi.

Bilmem gerekirdi.

Denemiştin. Ve denedim.

Ve denedim. Ve... Anladınız

işte.

Nefesimin altında mırıldanarak, binanın dışındaki İspanyolca bağırırlara dikkat etmemeye çalışarak p e ş i n d e n koştum.

Arayı kapattıktan sonra yan gözle sevgili kocama baktım. "Sen Planınızın istediğiniz gibi gittiğinden *emin* misiniz?"

"Elbette. Neden sordunuz?"

"Oh, hiçbir sebep yok. Hiçbir sebep yok."

Hepimizin belediye başkanının ofisine ulaşması uzun sürmedi. Hâlâ kocamı ve beni takip eden kasaba halkının yüzlerindeki ifadeye bakılırsa, biraz daha uzun sürebilirdi ve hiç de umurlarında olmazdı.

Geçen seferkinden farklı olarak, Bay Ambrose kapıyı çaldı. Tüm yumruğuyla, kapının çarparak açılmasına yetecek kadar sert bir şekilde.

Bu yöntemi daha sonra kullanmak üzere hatırlamam gerekecek.

"Senyor Ambrose, burada ne işiniz var?" Kapıları kırmak için kullanabileceğiniz bıyıkları olan Hispanik bir adam neredeyse sandalyesinden fırlayacaktı. Gözleri diğerlerine kaydı. "Peki siz kimsiniz?"

Bay Rikkard Ambrose, kendisinden daha küçük olan adamın üzerinde yükselene kadar ilerledi ve adama, rakiplerini dondurmaya garantileyen patentli kutup bakışını gönderdi. "Biz mi? Biz endişeli vatandaşlarız."

"Ama... sen İngilizsin!"

"Uzun mesafeli ilişkilerde çok iyiyimdir."

"Um...öyle mi?"

"Gerçekten de öyle." Yumruklarını masanın üzerine koyan Bay Ambrose öne doğru eğildi ve küçük adamın donmasına neden olacak kadar yakınlaştı. "Ancak bazı şeylerle yakından ve kişisel olarak ilgilenmek daha iyidir."

Belediye Başkanı yutkundu.

"Peki, endişeli vatandaşlar için ne yapabilirim?"

"Görünüşe göre bu iyi insanlar," diye kasaba halkını işaret ederek -ki hepsi aynı anda arkama saklanmaya çalışarak şişmanlayıp şişmanlamadığım konusunda bana ciddi şüpheler veriyorlardı- belediye başkanına bir başka yoğun bakış gönderdi, "bu güzel kasabada, burayı kendi evleri yapmaya karar veren bir haydut çetesi tarafından terör estiriliyor."

"Oh. Um... öyle mi? Ne kadar korkunç."

"Öyle, Başkan Velazquez, değil mi?" Kocam uzun, zarif bir parmağını çenesinde gezdirdi. "Acaba ne tür aşağılık, rüşvetçi bir yetkili onları koruyordu da bu olay yetkili kişilere ulaşmadı?"

"Ehem...şey...söyleyemem..."

"Eminim yapamazsınız. Ama artık bunu bildiğinize göre, sorumlu bir belediye başkanı olarak, bu konuda bir şeyler yapmak istersiniz

sorun, değil mi?" "Ee... um..."

"Çünkü eğer bunu yapmayı planlamıyorsanız, oldukça üzgün olabilecek bir grup insan tanıyorum."

"Gerçekten mi? Kim?"

Bay Ambrose'un tek kelimelik cevabı bir balyoz gibiydi ve bir politikacının tüm umutlarını söndürmekle tehdit ediyordu.

"Seçmenler."

Bileğinin bir hareketiyle Bay Rikkard Ambrose'un elinde bir kâğıt belirdi. Bir an sonra masanın üzerine düşen kâğıtta bir isim listesi vardı. Uzun bir liste.

"Bu dilekçe bu toplumun üç yüzden fazla sakini tarafından imzalanmıştır. Bu pisliği küçük güzel kasabanızdan kovmak için elinizden geleni yapmanızı ve elebaşlarına adaletin teslim edildiğinden emin olmanızı istiyorlar." Parmağını listede gezdirerek isimlere tek tek dokundu. "Son baktığımda bu ülkede 'demokrasi' denen küçük bir gelenek vardı. Belki son ziyaretimden bu yana bazı şeyler değişmiştir ama bu dilekçeyi imzalayanların bir sonraki seçimde ne yapacaklarını merak ediyorum..."

Senyor Velazquez bir kez daha yutkundu. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, merak etmesine gerek yoktu. Jack, Nelly ve diğer kasaba sakinleri o sırada Bay Ambrose'un arkasında bir sıra oluşturmuşlardı ve yüz ifadeleri belediye başkanı için daha müreffeh bir gelecek vaat etmiyordu. Ve sevgili kocama gelince...

Yüzü gelmiş geçmiş en yakışıklı yüzdü. İnsanların ödünü koparabilecek bir şekilde. Yüzündeki tek bir kası bile oynatmadan bu iki şeyi aynı anda nasıl başardığını bilmiyordum ama başarmıştı.

"Şimdi, başkan, vermeniz gereken bir karar var. Popüler olanı mı yapmak istiyorsunuz? Halkın iradesini mi takip edeceksiniz? Yoksa geleceğiniz üzerinde güç sahibi olan kişilere karşı mı çıkacaksınız? Gidecek misiniz..." Bir santim daha öne eğilerek buz gibi bir bakışla belediye başkanını sandalyesine çiviledi. "... *bana* karşı mı?"

Belediye Başkanı Velazquez oturduğu yerde titredi. Ağzı konuşmak için açıldı ve

-

Bam!

"**Bastardo!**" Arkamı döndüğümde De Ravera ve De La'yı gördüm. Fuente, kapının girişinde durmuş, öfkeyle bağırıyordu. Zavallı kapı

sert muameleden bıkmış ve parçalara ayrılmıştı. İki İspanyol'un yüzlerindeki ifadeye bakılırsa, aynı şeyi odanın geri kalanına ve içindekilere de yapmayı planlıyorlardı. Sonra sevgili kocamı gördü. "Sen! Hâlâ hayatta mısın?"

Bay Ambrose başını eğdi. "Görünüşe göre."

De Ravera'nın yüzü alaycı bir ifadeye büründü. "Ve burada yüzünü göstermeye cesaret ettikten sonra, bu şekilde kalacağını mı sanıyorsun?"

"Planımız bu, evet."

"Şey..." İspanyol soylusu gözlerini kısarak elini kaldırdı. "Sen sat planını değiştirmek zorunda kalacağız, değil mi?"

Ve parmağını şıklattı.

Bam!

Masanın arkasındaki ikinci kapı açıldı ve sopalar ve tabancalarla silahlanmış üç haydut ortaya çıktı. Binanın yan tarafına düğümlü bir iple tırmanan başka adamlar da balkona tırmandı, gözleri ölümcül bir niyetle doluydu.

Oh, evet. Kendi kendime başımı salladım. Sevgili kocamın planı hiç aksamadan ilerliyor. O gerçekten bir dahi, değil mi?

"Silahlı adamlarla belediye başkanının ofisini basmaya cüret mi ediyorsunuz?" Bay Ambrose'un gözleri kısıldı. "Bu kasabanın masum vatandaşlarını tehdit etmeye cüret mi ediyorsunuz?"

Tuhaf.

Kaşlarımı çattım. Tabii ki De Ravera yapıyordu! Sevgili kocamın gözleri çalışmıyor muydu? Tam karşımızdaydılar! Neden... neden bu sözleri sadece söylemiş olmak için söylüyormuş gibi geliyordu?

Gözlerim kısıldı.

Neler oluyordu?

"Cesaret mi? Cesaret mi? Elbette cesaret ederim!" De Ravera güldü. "Kardeş ofis bizim! Belediye başkanı bizim! Bütün kasaba bizim! Ve eğer biri Sis'e karşı çıkmaya cüret ederse, onu durduğu yerde keseriz. Sis kasabası biziz!"

"Ah." Başımı salladım. "Demek bu yüzden bu kadar şişmansın. Her şey için yeterli alan evler, ha?"

İspanyol'un yüzü ilginç bir mor renge büründü. "Sen... sen... *Bruja Maldita! Cehennem Espawn'ı! Sen...!*"

Cümlesinin geri kalanı anlaşılmaz küfürlere dönüştü, yüzü gittikçe karardı.

"Um..." Bay Angleton boğazını temizledi. "Sanırım yüksek tansiyon için oldukça etkili tedavilerim olduğundan bahsetmek için doğru zaman değil?"

Yaklaşık bir düzine yakıcı sıcak bakış ve bir tane de buz gibi soğuk bakış ona doğru yöneldi.

"Um...Sanmıyorum. Şimdi sessiz olacağım."

İspanyollar satıcıya bakma zahmetine bile girmediler. Bunun yerine, De Ravera ve De La Fuente'nin yanan gözleri belli bir kişiye sabitlenmişti.

Dene ve tahmin et kim?

"Herkes dışarı!" De Ravera homurdandı, küçük tatlı bana doğru bir adım attı. "Satılmış küstah kızla ilgileneceğim!"

Yaşasın! Doğru tahmin ettin!

Soylulardan öfke dalgaları yayılıyordu. Satıcı bu fırsatı stratejik bir geri çekilme yapmak için kullandı ve kasaba halkı da onu takip etti.

"Adamı duydun canım." Bay Ambrose'u kolundan tuttum. "Herkes dışarı" dedi, değil mi? Artık istenmiyoruz. Gidelim ve-"

"Siz iki *piç kurusu* değil!"

Kahretsin.

Donup kaldım ve arkama baktığımda birkaç silahın namlusunun doğrudan bana doğrultulmuş olduğunu gördüm.

Bay Ambrose'a doğru eğildim. "Nedense buradan ayrılacağımızı sanmıyorum."

"Bu fikri size ne verdi Bayan Ambrose?" "Buna kadın sezgisi diyebilirsiniz."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

Etrafımızdaki adamlar silahlarını doğrultmuş, ateş etmeye hazır bekliyorlardı. "Yani... bu planınızın bir parçası mıydı?"

"Elbette."

"Harika bir plan. Gerçekten harika." Alkış taklidi yaptım.

"Müthiş!" "Teşekkür ederim."

"Sem'i yakala!" De La Fuente emretti ve haydutlar genişçe sırtarak yaklaştı.

"Orada öylece duracak mısınız?" Bay Ambrose dikkatle belediye başkanına baktı. "Siz Birleşik Devletler'in bir yetkilisisiniz ve bunun olmasına izin mi vereceksiniz?"

"*Si*, Señor Mayor." De La Fuente sırtarak terleyen memura baktı. "Öylece duracak mısın?"

"I..." Belediye Başkanı yutkundu, sonra gözlerini kaçırdı. "Ben bir şey görmedim. Yapacak işlerim var. Lütfen çıkarken kapıyı kapatın."

"Gördünüz mü?" De La Fuente bize doğru dönerek alay etti. "Burada şarkıların nasıl işlediğini görüyor musun?"

Bay Ambrose gözünü bile kırpmadı. "Sanırım *herkes* gördü."

Haydutlar öne atılıp bizi tutarak kapıya doğru sürüklemekten önce ikimizin de söyleyebildiği son şey buydu.

"Sem'i getir ve bizi takip et!" De Ravera havladı, sonra diğer soyluya baktı. "Onarıldı mı?"

"*Evet.*" De La Fuente başını salladı.

"Pekala, sen." De Ravera muhafızlara el salladı. "Sem'i hapishaneye götürün!"

"Canım benim..." Merdivenlerden aşağı ve dışarı sürüklenirken tökezleyip sallanarak Bay Ambrose'a baktım ve sesimi alçalttım. "Sana gerçekten teşekkür etmeliyim canım. Benim için böylesine muhteşem bir balayı organize ettiğiniz için. Başka hangi gelin gerçek Vahşi Batı deneyimini yaşadığını söyleyebilir ki? Silahlı çatışmalar, salon kavgaları, art arda iki kez hapse girmem, arananlar posterinde yüzümün olması... Gerçekten etkilemeyi amaçlıyorsunuz, değil mi?"

"İnsan elinden geleni yapar, Bayan Ambrose." "Öte yandan..."

"Evet?"

"Bunu yanlış anlama," dedim ona fısıltıyla, etrafımızda silahlı muhafızların olduğu hapishaneye doğru çekilirken. "Olaylara çok fazla anlam yüklememek gerektiğini biliyorum ama..."

"Evet?"

"Sanırım parlak planınız başarısız oldu."

Muhafızlardan biri Bay Ambrose'u merdivenin son birkaç basamağından aşağı itmek için o anı seçti.

"Görünüşe göre, Bayan Ambrose."

"Yani... eğer durum buysa..."

"Evet, Bayan Ambrose?"

"Neden hala bu kadar *kendini beğenmiş* görünüyorsun?"

"Kendini beğenmişlik belirtileri gösterdiğim izlenimine mi kapılıyorsunuz?"

Ona baktım. Taş gibi, amansız yüzüne. Hiçbir duyguyu ele vermeyen buz gibi gözlerine.

"Evet," dedim ona.

"Peki bunu nasıl söyleyebiliyorsunuz?"

"En sağıdaki kirpiğin normalden yarım milimetre daha yukarıda. Ayrıca, ben senin karınım."

"Sessizlik!" Haydutlardan biri havladı.

Gizlice Bay Rikkard Ambrose'un yanında mı çalışıyorlardı? Yoksa onun en sevdiği kelimeyi nasıl bilebilirlerdi?

Yani, "para "dan sonra.

Hayduta baktım. O da bana ters ters baktı ve tüfeğini kaldırdı.

Hm. O zaman muhtemelen Bay Ambrose'un çalışanı değil.

Şimdilik, yine de itaat etmeye karar verdim. Bay Ambrose'un yüzündeki o kendini beğenmiş ifade... Burada görüldüğünden daha fazlası vardı.

En azından öyle olmasını umuyordum. *Gerçekten, gerçekten* umuyordum.

Etrafımızda giderek daha fazla gardiyanla birlikte sokağa ve hapishaneye doğru yürütüldük. İnsanlar gölgeli pencerelerden ve ara sokaklardan bize bakıyor, son umutlarının hapishaneye götürüldüğünü gören gözleri çaresizlikle doluyordu. Neredeyse kendimi Robin Hood ve onun neşeli adamları gibi hissediyordum.

Bay Rikkard Ambrose'a yan gözle baktım.

Ama onlar *neşeliydi*. Ve para dağıtıyorlardı.

Sonunda hapishanenin önünde durduk. Hapishane artık devasa duvarlara, pencerelerde iki kat fazla parmaklığa ve sağlam bir çelik kapıya sahipti. Çukurlar kazılmış ve hücreler yarıya kadar yere indirilmişti, ta ki duvarın sadece yarısı topraktan dışarı çıkana kadar.

"Baksana," diye fısıldadım sevgili kocama, dirseğimle hafifçe dürterek. "Sadece bizim için yenilemişler."

"Ne kadar da nazikler."

"Siz ikiniz! Kapayın çenenizi ve sere girin!"

Kapıyı açan muhafızlardan biri silahının kabzasıyla Bay Ambrose'u sırtından itti. Adamı yere sermek için içimden gelen dürtüye direndim. Adamıma yaklaşmasına izin verilen tek kişi benim kıcımdı!

"Kımıldayın! Hücreye!"

"Davetiniz için çok teşekkür ederim," diye cevap verdim tatlı bir şekilde. "Çok naziksin, Si-umph!" İtilip kakılmamla sesim aniden kesildi ve bir gümbürtüyle hücredeki ranzaya çarptım. İnleyerek altımdaki pürüzsüz levhayı dürttüm. "Sadece benim izlenimim mi yoksa bu şey geçen seferden beri daha mı sertleşti?"

"Sessizlik dedim!" Haydut bir *çınlamayla* kafes kapıyı çarparak kapattı.
"Yakında yeterince gürültü yapacaksın."

"Oh, yapacağız, değil mi?" Bay Ambrose gözlerini kısarak sordu.

"Evet." Adam sırtıttı. "Yarınki duruşmada şarkı söyleyeceksin." Ve gitti.

Hücrenin üzerine sessizlik çöktü.

"Ee," dedim bir süre sonra. "Anladığım kadarıyla bu senin sapıkça bir düğün gecesi canlandırması fikrin?"

Bay Rikkard Ambrose bana bir bakış

gönderdi. "Ya öyleyse?"

"Ne?" Şaşkınlıkla ona baktım. Parmaklarım kıpırdadı, boğazına sarılmak için can atıyordum. "Ciddi misin sen? Gerçekten de bizi buraya hanky-panky için mi getirdin?"

Sessizlik.

Uzun, çok uzun bir sessizlik anı.

"Hayır."

Parmaklarım gevşedi.

"En azından tamamen

değil."

Parmaklarım tekrar gerildi.

Gözleri midemde kelekler uçuşmasına neden olan bir yoğunlukla benimkilere kilitlenmişti, ben boğmaya başlayamadan bileğimi kavradı. Bana doğru bir adım atarak, ranzada yattığım yerden bana baktı.

"Buraya gelmemizin sebebi bu değildi. Hem de hiç. Ama zaten burada olduğumuza ve yapacak başka bir şeyimiz olmadığına göre... Bana tekrar hatırlatın Bay Linton, hangi düstura göre yaşıyorum?"

Yutkundum. "Bilgi güçtür, zaman paradır."

"Kesinlikle," diye nefes alarak üzerime eğildi. "Peki şimdi bolca vaktimiz olduğuna göre ne yapmalıyız?"

Dilim dışarı fırladı ve kuru dudaklarımı ıslattı. "İyi değerlendirdin mi?"

Birdenbire altımdaki ranza çok daha rahat hissettirdi.

Çeşitli...ilginç aktiviteler için uygundur.

"Vay, vay..." Ona sırtıttım. "Açgözlü bir mahkum tarafından ırzıma mı geçilecek?"

"Başında ödül olan kadın söylüyor bunu." Elini uzatarak başparmağıyla yanağımı okşadı ve omurgamda bir ürperti yarattı. "Sanırım şu anda elli bine çıktı."

"Aman Tanrım!" Bir Shakespeare oyuncusunu en iyi şekilde taklit ederek göğsümü sıktım. "Başkaları tarafından kendi kocamdan çok daha fazla değer görmek! Bu kalbimi nasıl da acıtıyor!"

"Öyle, değil mi?" Göz açıp kapayınca kadar ranzanın üzerine çıkıp üstüme çıktı. "O zaman belki de kontrol etmeliyim? Bilirsiniz işte... Sevgili karımın sağlığının yerinde olduğundan emin olmak için."

"Evet," diye mırıldandım, ağzım aniden kurumuştı. "Belki de yapmalısın."

"Ve kendinizi muayene ettirme nezaketini gösterdiğiniz için..." Pardösüsüne uzanarak silkindi ve gömleğinin ilk düğmesini iliklemeye başladı. "Belki de karşılık vermeliyim."

"Belki," diye kabul ettim.

Sonra gömleğini çıkardı.

"Boşver onu," diye düzelttim kendimi. "*Kesinlikle*."

"Pekâlâ o zaman." Elimi tutarak eğildi ve ince yontulmuş göğsünün üzerine, tam kalbinin üzerine yerleştirdi. "Gönlünüzce inceleyin."

Pürüzsüz bir ten. Parmaklarımın altında esneyen güçlü, sert kaslar.

Kötü Lilly! Kötü! Kötü! Bu Amy'nin özel bir zaman geçirmek için ödünç aldığı aşk kitaplarından biri değil! Bunu bir hapisanede yapmayı düşünüyor olamazsın.

Yumuşak bir sesle elbisem yere düştü. Bay Rikkard Ambrose'un az önce üzerimden çıkardığı elbise.

Hayır... Bunu düşünmüyordum. Yapmaya başlayalı çok olmuştu. "R-Rikkard...Ben..."

"Evet?"

Yutkundum, parmaklıklılı pencereye baktım. "Ya... ya biri görürse?"

"Onları ortadan kaldıracağım." En ufak bir tereddüt göstermeden konuştu. Eğilerek alnıma nazik bir öpücük kondurdu, ardından yüzümü avuçlarının arasına aldı. "Sadece benim gözlerim için."

Bir hapisane hüccresine kapatılmıştık. Yalnız ve çaresizdik, düşmanlarımızın merhametine kalmıştık. Ve yine de...

Ona inanmakta hiç sorun yaşamadım. Gözlerinin içine bakarken değil. Yetki ondaydı. Güç ondaydı. Yoluna çıkmaya cüret eden her ne ya da her kim olursa olsun, onu ortadan kaldırırdı.

Göğsümde yükselen sıcaklık tüm vücuduma yayıldı. Özellikle de aşağıya, belli bir noktaya doğru.

Dudaklarımı yaladım ve bir kez daha uzaktan nal seslerinin duyulduğu pencereye doğru baktım. "Bizim için gelmeleri ne kadar sürer sence?"

"Yeterince uzun, karıcığım." Bay Ambrose aramızdaki küçük mesafeyi kapatarak cevap verdi. "Yeterince uzun."

"Haberler! En sıcak haber! Duruşma yapılacak! Brit ve karısı ölüm cezasına çarptırılmak üzere-"

"Oy!" Gazeteci çocuk pantolonunun paçasından bir şeyin çekildiğini hissedince aniden durdu. Şaşkınlıkla aşağı baktı ve-

"Eeep!" Hışırdayarak geri sıçradı.

"Hey, korkak bir kedi olmaya gerek yok." Çocuğun diz hizasındaki pencere demirlerinin arasından bir el çıktı. Yeni hapishaneyi yerin yarısına kadar inşa ettikleri için bu heriflere lanet olsun. Sırf *birileri* -öksürük, öksürük, bana bakma, öksürük, öksürük- daha önce duvarlarını parçaladı diye, yeni mahkûmlar için işleri bu kadar zahmetli hale getirmenin bir nedeni var mıydı? "Onlardan bir tane istiyorum. Al sana elli sent."

"Err...ehem..." Çocuk eğilerek parayı aldı ve bana bir kâğıt uzattı. "Al bakalım. Teşekkürler."

"Hoş geldiniz.

Ve..." "Evet?"

Tokat!

"Ah!" Velet acıyan poposunu tuttu.

"Bu bana karı dediğin içindi! Çok ince ve zarif olduğumu bilmenizi isterim."

"Ee, tabii." Çocuk ulaşamayacağı bir yere doğru ilerledi. "En azından karanlıkta. Çarpıtıcı bir aynada görülüyor."

"Ne? Sen... buraya geri gel, seni velet!"

"En sıcak haber! Duruşma gerçekleşecek! İngiliz ve karısı ölüm cezasına çarptırılmak üzere! En sıcak haberler..."

Çocuğun sesi uzaklarda kayboldu. Ancak birkaç sokak ötede hâlâ ne bağırıldığını bildiğimden oldukça e m i n d i m .

Bir an sessizlik oldu. "Bay

Ambrose?"

"Evet?"

"Şişman mıyım?"

Sessizlik.

Çok, çok uzun bir sessizlik. Biraz *fazla* uzun.

Yanıtlar, Darağaçları ve Diğer Ölümcül Tehlikeler

"Bay Ambrose?"

Sessizlik.

"Dicky

sevgilim?"

Sessizlik.

"Soruma cevap verin lütfen. *Şişman mıyım?*

Şişman mıyım?" Daha fazla sessizlik. Hem de çok.

"Bu, sessiz kalarak yanıtlamaktan kaçınabileceğiniz türden bir soru *değil!*"

"Emin misin?" "*Evet!*"

"O zaman cevabım şu... Sizin durumunuzda olup da sizden çok daha şişman olan pek çok kadın gördüm. Aslında, er ya da geç hepsi daha şişman oluyor."

İşıldadım. "Yine de fena bir koca malzemesi olmayabilirsin, Dicky Darling!"

"Bunu duyduğuma *çok* sevindim."

Mutlulukla başımı salladım ama sonra kaşlarımı çatarak belime baktım. Şişmanlıyor muydum? Elbiselerim son zamanlarda biraz dar geliyordu. Belki de...

Hayır.

Başımı salladım. Bay Ambrose kendisi söylemişti. Mükemmel durumdaydım!

Bu aptalca düşünceleri bir kenara iterek elimdeki gazeteye ve ön sayfadaki ilginç makaleye odaklandım.

"Hm...ilginç. Daha duruşma başlamadan cezamıza karar verdiklerini biliyor muydunuz?"

"Çok nazikler. Yerel gelenekleri anladığım kadarıyla, çoğu durumda duruşmadan tamamen vazgeçiliyor."

"Hm...hey, sana açgözlü, paragöz bir vurguncu diyorlar!"

"Yani gerçekten de doğru ve tarafsız habercilik yapabiliyorlar mı? Ne kadar sevindirici."

"Ve bana da... *o orospu çocukları* diyorlar!" "Bayan Ambrose?"

"Onların bağırsaklarını deşeceğim! Uzuvarlarını düğümleyeceğim, küçük bir ateşte kızartacağım ve domuzlara yedireceğim!"

"Gerçekten mi?"

"Ve sonra domuzlara akrabalarını çiğneteceğim ve oturma odalarına sıçmalarını sağlayacağım!"

"Gerçekten."

Sakinleşmeye çalışarak derin bir nefes aldım; sonra baş sayfadaki başka bir şey dikkatimi çekince başımı eğdim ve muhabirlerin pek de hoş olmayan sözlerinden uzaklaştım.

"Hey! Şuna bakar mısın? Bizden kurtulup para kazanmayı bile deneyecekler!"

Az önce hücrenin diğer tarafında giyinmekte olan Bay Ambrose aniden arkamdaydı ve omzumun üzerinden beni gözetliyordu. "Gerçekten mi?"

"Evet, insanlardan giriş ücreti alacaklar ve-hey!" Gözlerimi ona diktim. "Nasıl oldu da birdenbire bana hakaret ettiklerini söylediğim zamankinden çok daha ilgili görünmeye başladın?"

Bay Ambrose bir an için bunu düşündü.

"Öncelikler mi?"

Daha önce yanılmışım. İyi bir koca olabilmesi için daha çok çalışması gerekecekti.

Parmak eklemlerimi kırarak ona doğru bir adım attım.

"Zor" vurgusu.

Ama şiddet fantezilerime dalamadan önce, koridorda yaklaşan ayak sesleri ve tıkırdayan anahtarlar duydum. İnanılmaz kadın sezgilerim bana bunun muhtemelen oda servisi olmadığını söyledi.

"Siz ikiniz, ayağa kalkın! Erken kalkan yol alır! Ya da başlarının ne kadar belada olduğuna bağlı olarak kafalarına bir kurşun yer."

Kâğıdı yere bırakarak inanılmaz bir espri anlayışına sahip şerif yardımcısına baktım.

"Kahvaltı için akçaağaç şuruplu krep alayım lütfen."

Adamın gözleri kısıldı. "Kahvaltı edebileceğini nereden çıkardın?"

"Mahkûmların son yemeği ve diğer şeyler."

"Ah, ama henüz mahkûm edilmediniz." Adam kıkırdayarak sağ anahtarı kilide soktu ve çevirdi. "Bütün eğlence hala devam ediyor."

Evet, gerçekten *inanılmaz* bir espri anlayışı.

"Dışarı! Kendi linçine geç kalmak istemezsin, değil mi?" "Kesinlikle hayır." Bay Ambrose ceketini düzelterek dışarı çıktı.

Hücre. "Dakiklik her şeyden önemlidir."

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" Arkasından hızla yaklaşarak fısıldadım. "Lütfen bana *kendi idamına* zamanında yetiştirme konusunda endişelenmediğini söyleme."

Sonra kiminle konuştuğumu hatırladım.

Bay Rikkard Ambrose mu? Şaka mı yapıyorsun?

Patlama. Başımız büyük belada.

Bay Rikkard Ambrose, sanki geçit töreninden dönen bir savaş kahramanıymış gibi sokağa çıktı. Şerif yardımcısının arkasından ona silah doğrultması gibi küçük ayrıntılar tamamen göz ardı edildi. Göz ucuyla çeşitli pencerelerden ve ara sokaklardan insanların bize baktığını görebiliyordum. Tek bir tanesi bile taş ya da sebze atmıyordu. İlk linçim için ne kadar hayal kırıcıydı. Ayrıca, henüz kahvaltı etmediğimi fark etmeye başlamıştım.

"Buradan sola dönün!" diye emretti şerif yardımcısı.

Bay Ambrose köşeyi döndü, sanki sadece o tarafta ne olduğunu görmeye ilgileniyormuş ve sırtına doğrultulmuş tüfekte zerre kadar ilgilenmiyormuş gibi görünüyordu. Lanet olsun! Bu numarayı öğrenmem gerekiyordu!

Yine de zamanım varmış gibi görünmüyordu.

İleride, önünde büyük bir kalabalığın toplandığı adliye binasını görebiliyordum. Bu kalabalık beklentilerime çok daha uygundu: kaba, gürültülü ve her an üzerimize mermi yağdırmaya hazırды.

"Asın sem! Asın sem!"

"Hayır! Sem kes, sem vur, sem as!"

"*Piçler!* Neden se davasıyla uğraşıyorsunuz? Sem'den kurtulun!"

"Neden," diye sordum Bay Ambrose'a doğru eğilerek, "jürinin pek de tarafsız olmayacağı hissine mi kapılıyorum, Bay Ambrose?"

"Beyin hücreleriniz olduğu için mi, Bayan Ambrose?"

"Sessizlik!" İspanyol haydutlardan biri kükreyerek kapıyı açtı ve bizi içeri itti. "Yargıcı yeterince beklettiniz. Vakit nakittir!"

Gözlerimi kırıştırdım ve kocama doğru eğildim. "Gizlice sizin için çalışmadıklarından *emin* misiniz?"

"Sessiz ol!" diye bağırdı haydut. "Çekil!"

İkimiz zorla uzun bir koridora götürüldük. Burada kimse bağırıyor, kimse bir şeyler fırlatmıyordu. Yine de garip bir şekilde, bir nedenden dolayı,

atmosfer on kat daha ölümcül görünüyordu. Çok geçmeden, bir süre sonra açılan bir çift kapının önünde durduk.

"Siz ikiniz, içeri!" Eşkıya -affedersiniz, *mübaşir*- hırlayarak Bay Ambrose ve beni mahkeme salonuna itti. Yargıç kürsüsünün tam önüne götürüldük. Çok geçmeden kürsünün arkasındaki kapı açıldı ve katip yumruğuyla masaya vurdu. "Herkes ayağa kalksın! Herkes Sayın Sulh Yargıcı Hironimus Muggeridge için ayağa kalksın!"

"Sulh hakimi mi?" Gözlerimi kırptım. "Bizi bir sulh yargıcıyla mı yargılamak istiyorlar?"

"Neden olmasın?" Bay Ambrose başını eğdi. "Bizi parçalara ayırmak istiyorlar, değil mi?"

Kaburgalarına dirsek attım. "Evet, ama... sulh hakimi mi? Bizi ne için mahkûm edecekler? Bir yangın musluğunun yanına at park etmekten mi?"^[23]

"Sessizlik!" diye bağırdı a r k a m ı z d a k i haydut, ki bu hayduttan oldukça hoşlanıyor gibiydi bağırdı.

Dönüp ona baktım. "Gizlice kocam için çalışmadığına *emin* misin?"

"Sessizlik!"

"Ah. Ben de öyle düşünmüştüm."

Thud!

Yargıcın tokmağı masaya çarptı, koca poposu sandalyeye çarptıktan bir an sonra. Hangisinin daha yüksek ses çıkardığına dair size üç tahmin vereceğim.

"Hm. Şey, bir bakalım... biz buraya..." Masasına uzanarak bir yığın not çıkardı ve onları karıştırmaya başladı. "Ah, evet! İşte bu kadar! Birkaç pisliği idam etmek ve sonra da yargılamak için buradayız! Yoksa tam tersi miydi?"

İtiraf etmeliyim ki, Vahşi Batı adalet sistemi gerçekten inanılmazdı.

"Şimdi, savcılık avukatı, öne çıkın! Savunma avukatı, defolun gidin buradan!"

Şaşırtıcı bile değil.

Sonrasında ne olacağı hemen hemen tahmin edilebilirdi. Sevgili kocam ve ben belediye başkanına şantaj yapmak, ağır bedensel zarar vermek, devlete ait araziye yasadışı işgal etmek ve huzuru bozmak suçlarından hızlıca mahkum edildik. Bir de at hırsızlığı.

Gözlerimi kırptım. "At hırsızlığı mı? Ne atı? Neden at hırsızlığı?"

"Tahmin ediyorum çünkü burada at hırsızlığı asılarak idam edilebileceğiniz bir suç."

"Oh... Ne kadar uygun."

"Gerçekten de."

"Atı alabilecek miyiz?"

"Bundan çok

şüpheliyim."

"Ayrıca," diye açıkladı yargıç, "bu iki aşağılık suçlu şu suçlarla itham edilmektedir: kanun görevlisine hakaret etmek, çöp atmak-"

Ondan sonra, dinlemeyi bırakmaya karar verdim. Adamın ne söylediği gerçekten önemli değildi, değil mi? Her an Bay Ambrose'un gizli planı yürürlüğe girebilir ve biz de kurtulabilirdik. İtiraf etmeliyim ki, henüz ne olduğunu ya da neden tüm bunlara katlanmak zorunda olduğumuzu kavrayamamıştım ama kesinlikle her an kurtarılabilirdik.

"Götürün onları!" diye emretti yargıç. "Onlarla birlikte darağacına!"

Kaba eller bizi tuttu ve kapıya doğru sürükledi. Her an olabilir.

Her an gelebilir!

"Darağacına!" diye bağırdı haydutlar. "Darağacına!"

"Biraz ip getirin!"

Herhangi biri. O an. Şimdi!

Mahkeme binasının ön kapısı açıldı ve sabah güneşinin ışığı içeri doldu, beni kör etti. Ne olduğunu anlayamadan Bay Ambrose ve ben darağacının çoktan hazırlanmış olduğu adliye binasının arkasındaki meydana sürüklendik. Tehditkar yapı üzerimizde belirdi.

"Um... Bay Ambrose,
efendim?" "Evet, Bayan
Ambrose?"

"Lütfen bana planınızın başlamak üzere olduğunu söyleyin?"

"Halihazırda faaliyette olmadığını size düşündüren nedir?"

Başımı darağacına ve etrafındaki kalabalığa doğru salladım. "Planınız *bu* mu?"

"Gerçekten."

"Harika bir plan. Tek kelimeyle

harika!" "Teşekkür ederim."

"Sessizlik!" diye bağırdı yardımsever Ambrose taklitçisi dostumuz.

Tam cevap verecektim ki başka biri benden önce davrandı. "Vay, vay... Artık o kadar da kibirli değiliz, değil mi Sinyor Ambrose?"

İkimiz birlikte yeni sesle yüzleşmek için döndük. Orada, meydanın yukarısındaki bir balkonda soylu De Ravera ve De La Fuente oturuyordu, oldukça

kelimenin tam anlamıyla bize hükmediyorlardı. Muzaffer sırtışlar yüzlerine yayıldı.

Bay Ambrose başını eğdi. "Pardon? Anlayamadım."

İspanyol'un yüzü karardı. Bunun, gizemli bir kaynaktan bana doğru gelen kıs kıs gülüşle kesinlikle hiçbir ilgisi yoktu. De Ravera sıkılmış dişlerinin arasından, "Dedim ki," diye sıktı, "o kadar da değil Şimdi de kibirliyiz, öyle mi?"

Bay Ambrose bir an için bunu düşündü, sonra bir omzunu bir milimetre kadar kaldırdı. "İkinizin ne kadar kibirli olduğunu nereden bileyim? Kendinize sormalısınız."

Asilzadenin asil çifte çenesi seğirdi. "Sen...! *Sana* soruyorum hala çok kibirlisin!"

"Oh. Şey..." Bay Ambrose çenesini sıvazladı. "Evet, sanırım bu konudaki eğilimim hâlâ eskisi gibi."

Özel olarak, ona katılmadan edemedim. Şu anda ağzına kadar kibirle dolu görünüyordu! Ne halt ettiğini sanıyordu? Planı *bu* muydu? İkimizi herkesin önünde astırmak mı? Eşsiz bir balayı olacağı kesin! Benim zevkime göre biraz fazla eşsiz.

Beni esir alanların pençesinde kıpırdanırken, elimi kombinezonumun kıvrımları arasında bana ait bir eşyanın bulunduğu yere yaklaştırdım. Bazıları elmasların bir kızın en iyi arkadaşı olduğunu söylerdi. Şahsen ben buna katılmıyorum. Elmasların altı kurşunu ve bir namlusu yoktu.

De La Fuente alay etti. "Gördüğüm kadarıyla hâlâ her zamanki gibi kibirlisin." Uzanarak De Ravera'nın omzunu sıvazladı. "Merak etme dostum. Yakında, celladın melodisiyle dans ederken, o ve trompeti farklı bir melodi söyleyecek."

Bay Ambrose'un gözleri sonsuz derecede kısıldı. "Yani... bu saçmalığa gerçekten başkanlık etmeye cüret mi ediyorsunuz? Artık bunun gerçek bir adalet olduğunu iddia etmek bile istemiyor musunuz?"

"Neden patronluk taslayalım ki?" Asilzadenin boğazından kısık bir kıkırdama çıktı. "Size daha önce söylemiştik, değil mi? Sis kasabası bizimdir! Kasaba ve içindeki her şey, adalet de dahil! Bizim sözlerimiz kanundur. Ve eğer biz öl dersek, sen ölürsün!"

"Ve bu ülkenin haklı olarak seçilmiş hükümeti umurunuzda değil mi? Onur ve adalet hiç umurunuzda değil mi?"

Elime geçirmeyi başardığım tabancayı neredeyse düşürüyordum. Şeref mi? Adalet mi? Bu hala benim sevgili kocam mıydı? Kokluyor muydu

Tutkal mı? Bay Rikkard Ambrose ne zamandan beri böyle şeyler hakkında boşa konuşuyor? Daha da önemlisi, ne zamandan beri bunları önemsiyordu? Son baktığımda ne adalet ne de onur yenebilir, kiralanabilir ya da satılabilirdi!

"Adalet mi? Onur mu? Ha!" De Ravera homurdanarak balkonun parmaklıklarına doğru bir adım attı. "Biz İspanyol İmparatorluğu'nun soylularıyız! Sadece biz onur sahibiyiz ve dağıttığımız adalet mutlaktır, yukarıdaki Lord tarafından bahşedilmiştir!"

"Bu bir gerçek mi?" Gözleri soğuk bir şekilde parlayan Bay Ambrose bir adım öne çıktı. "Blöf yapıyorsun diyorum! Bunu yapacak cesaretin yok diyorum! Orada durup emri kendiniz verecek cesaretiniz yok diyorum!"

Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. Bay Ambrose'a doğru eğilerek onu kulağından yakaladım. Ya da en azından denedim. Kollarımın hâlâ arkamda olduğunu unutmuşum. Kahretsin!

"*Lütfen* infazımızı hızlandırmaya çalışmayı bırakır mısın?"

Tısladım. "Neden? Bilgi güçtür, zaman paradır, Bayan Ambrose."

"Sanırım bu bir istisna sayılır!"

"Küstah solucan!" Gözleri alev alev yanan De Ravera, Bay Rikkard Ambrose'a ters ters baktı. "Benim cesaretim yok mu? Oturup göreceğiz! *Hombres!* Sem'i idam sehпасına götürün! Kıyamet aletine iyice bir bakayım!"

Bizi tutan kaba eller anında itaat etti ve bizi bir değil, iki dekoratif kenevir ilmiğin sarktığı ahşap kirişe doğru sürüklemeye başladı. Biri oldukça yeni görünüyordu. İkincisini özellikle bizim için mi asmışlardı? Oh, ne kadar da tatlılar!

"Bunu yapamazsınız!" Bay Ambrose, kaba ahşap merdivenlerden platforma ve uğursuz tuzak kapısına doğru sürüklenirken haykırdı.

İçimde umut yükseldi. Sonunda bir şey mi yapacaktı? De

Ravera bir kaşını kaldırdı. "Peki neden olmasın?"

"Çünkü bu yasadışı!"

Çenem düştü.

O gerçek miydi?

Bunun cevabından tam olarak emin değildim. Ancak İspanyolların ve haydutlarının onun sözlerine karşılık olarak attıkları gürültülü kahkahalar beni pek de rahatlatmadı.

"Mwhahaha! Çok komiksiniz, Senyor Ambrose! Hala anlamadınız mı? Pekala, sen izin ver senin için heceleyeyim: Ben. Yapmam. Umursamıyorum. Dikkat et! Umursamıyorum.

yaptığım şeyin yasadışı olup olmaması umurumda değil! Sis'in yüz, bin ya da bir milyon kişi tarafından izlenmesi umurumda değil! Eğer bu zavallı ülkenin başkanı Sis'i izleseydi, ben yine de yapardım! Ve bundan paçayı kurtarırdım, çünkü ben Francisco Enrico Ronaldo Damian De Ravera'yım!"

"Anlıyorum." Bay Ambrose'un sesi alçak, neredeyse yumuşaktı. Yine de De Ravera'nınkinden on kat daha ölümcül görünüyordu. Nasıl olmuştu da mahkûmun sözleri, jüri, yargıç ve cellat olan adamınkinden çok daha tehditkâr gelmişti? "Sanırım o zaman sadece bekleyip neler olacağını göreceğiz, değil mi?"

De La Fuente alay etti. "Sonunda çaresiz olduğunuzu anladınız. Sem'i yakalayın! Kellelerini ilmeğe geçirin!"

Boynuma sert bir şeyin yerleştiğini hissettim. Mücevherler konusunda tecrübesizdim ama bunun elmas bir kolye olmadığından oldukça emindim.

"Söyle bana..." Cellat belli bir kola doğru adım atarken ağzımın kenarından sordum. "Her şey *hâlâ* parlak planınıza göre mi ilerliyor Bay Ambrose?"

"Elbette, Bayan Ambrose."

"Neden seninle tekrar evlendim?"

"Çünkü beni seviyorsun."

"Üç deyince!" De Ravera eliyle celladı işaret ederek seslendi. Gözlerimi kapadım ve içimden Bay Rikkard Ambrose'un doğrudan cehenneme gönderilmesi için dua ettim. O zaman orada ona güzel, sivri dirgenlerle katılabilir ve şeytana sevgili kocacığımın özel işkencecisi olarak hizmetlerimi sunabilirdim. "On se count of sree, men! Bir..."

Yumruklarım sıkıldı. Keşke tabancam ulaşamayacağım bir yerde olmasaydı! Keşke... "İki..."

"Kıpırdamayın!" diye bir kükreme meydanda yankılandı. "Ellerinizi başınızın üstüne koyun, hemen!"

Rikkard Ambrose'un Planı

"Siz," dedi Bay Ambrose, soğuk sesi sessiz meydanda yankılanırken, "geç kaldınız."

"Özür dilerim." İki sıra evin arasından, bir ara sokağın karanlığından karanlık bir figür çıktı, tabancasını kaldırmış ve doğrudan De Ravera'ya doğrultmuştu. "Bu kasabada işlerin bu kadar kötü olduğuna inanmak istememiştim... ama sen haklıydın. Her konuda haklıydın."

"Kim var orada?" Tabancasını eline alan Gallagher yeni gelene doğru sıçradı. "Ben William Gallagher, ABD Şerifi! Ellerin üzerinde dışarı çık-"

Bam! Bam!

Gallagher bir an nişan alarak yükseliyor, bir an sonra elini tutmuş, yerde yatan silaha bakıyor, şapkası başından fırlamış, uçup gidiyordu.

"Bir kelime daha edersen," dedi yeni gelen, çelik gibi bir sesle, "bir sonraki kurşun beynine saplanır."

Sonra kurtarıcımızın figürü ilerledi, gölgelerden tamamen çıktı ve yüzünü ortaya çıkardı...

Ağzım açık kaldı. Ne oldu?

Nasıl?

Ve en önemlisi, *neden?*

Tamamen ve tamamen şaşkına dönmüş bir halde, sanki yapılması gereken en doğal şeymiş gibi orada duran ve bir ABD şerifine tabanca doğrultan adama baktım.

Angus Angleton?

Yine de... önümdeki figür, kolunun altında her zaman mevcut olan numune çantasıyla aşırı hevesli gezgin satıcıya pek benzemiyordu. Gözleri keskin, tabancasının eli sabitti ve çanta hiçbir yerde bulunmuyordu. Onun yerine beline bir silah kemeri asılmıştı ve göğsüne pırıl pırıl parlayan bir amblem iliştilmişti.

Yıldız şeklinde çok özel bir amblem.

"Şerif mi?" Gallagher homurdandı, gözleri kısıldı. "Bu kasabanın şerifi benim!"

Angleton, "Tekrar bakın," diye tavsiyede bulundu.

Gallagher yaptı. Ben de öyle düşünmüştüm. İkinci bakışta, bu yıldızla Gallagher'ınki arasında gerçekten de bazı farklar vardı. Bu yıldızı çevreleyen bir daire vardı ve dairenin alt kısmına kazınmış harflerle şöyle yazıyordu...

Gallagher'ın yüzündeki tüm renk kayboldu.

"U...US Marshal?"

"Akıllı çocuk. Şimdi, ellerini başının üstüne koy! Üçüncü kez sormayacağım!" Gallagher yavaşça ellerini kaldırdı.

"Güzel. Şimdi yere yat ve *bunu aklından bile geçirme!*"

Bir anda Angleton'ın diğer eli fırladı ve De La Fuente'nin alnına doğrultulmuş ikinci bir tabanca tutmaya başladı. Tam kolundan bir tabanca çıkarmak üzere olan İspanyol, hareketinin ortasında donakaldı.^[24]

"Yere yatın! Hemen!"

Asilzade tereddüt etti - ta ki bir kurşun kulağının hemen yanındaki duvardan bir parça koparana kadar.

Bam!

De La Fuente o kadar hızlı yere düştü ki neredeyse bıyığını geride bırakacaktı.

"Aferin oğlum. Bu arada itirafın için de teşekkürler."

"İtiraf mı?"

"Gerçekten."

O soğuk, otoriter ses... konuşan Angus Angleton *değildi*. Benimki de dahil olmak üzere tüm gözler, bir şekilde bağlarından kurtulmuş, ipi kesmiş ve ilmikten kurtulmuş olan Bay Rikkard Ambrose'a çevrilmişti.

Elini uzatıp cellada uzattı. "Al. Tut şunu." "Evet."

Bay Ambrose bir adım öne çıktı, bütün gözler hâlâ şok içinde ona dikilmişti. İhtiyacı olan tek şey o şok anıydı. Elini kaldırıp parmaklarını şıklattı.

Clack!

Clack!

Güm!

Meydanın dört bir yanındaki pencereler açıldı. Kapılar tekmelenerek dışarı çıkarıldı ve her yerde doğrudan İspanyollara ve haydutlarına nişan almış silahlı kişiler belirdi. Yarım düzine silahlı adam, De De'nin hemen arkasında belirmişti.

Ravera ve De La Fuente, silahlarının namlularını soyluların kafalarına dayamışlardı.

Kollarını arkasında kavuşturan Bay Ambrose bakışlarını onlara çevirdi. Onların yerinde olsaydım, burnuma birkaç silah daha doğrultulmasını tercih ederdim.

"Bu kadar işbirlikçi olduğunuz için size gerçekten teşekkür etmeliyim. Herhangi biri, bir Amerikan polis şefinin ve bir kasaba dolusu görgü tanığının huzurunda yolsuzluk, cinayete teşebbüs ve casusluk suçlarını itiraf edecek kadar aptal olamazdı. İşimi önemli ölçüde kolaylaştırdınız."

İşte o zaman anladım.

"Her şey planıma göre ilerliyor."

O... çocuğu!

...çok akıllı bir bayan.

Yalan söylemiyordu. Ve sadece kışından da konuşmuyordu.

Tüm bu zaman boyunca...

Her şey...

Her şey onun kontrolü altındaydı.

Geldiği andan itibaren İspanyollarla tekrar tekrar karşı karşıya gelmişti ama hiçbir zaman gerçekten kazanmak söz konusu olmamıştı. Sahne üstüne sahne düzenlenmiş, iki İspanyol'un kendi kanlarıyla bir itirafname imzalamadan kendilerini mümkün olan en üst düzeyde suçlamalarına yardımcı olunmuştu. Ve her zaman Angleton oradaydı, sessizce gözlemliyordu. Tanıklık ediyordu.

Bu onun planıydı. Bunca zamandır onun planıydı.

Ve bana söylemedi!

"Sevgili kocacığım," diye yumuşak ses tonumun Bay Rikkard Ambrose'un kulağına doğru kaymasına izin verdim. "Beni çözebilir misiniz?"

Bana baktı, beni, özellikle de yüzümdeki ifadeyi dikkatle inceledi.

Sonra tekrar arkasını döndü. "Evet."

"Sen...! Ne demek *evet*? Boynumda bir ilmik var!" "Ve sana çok yakışıyor.

Bunu nasıl başarıyorsun, hayır

Ne giyersen giy, her zaman çok güzel görünüyorsun?"

"Sen...sen bundan iltifatlarla kurtulamayacaksın!"

İplere karşı mücadele etmeye başladığımda tekrar bağlarıma baktı. "Neyse ki sen de öyle."

"Sen... seni elime geçirene kadar bekle!"

"Reddedildi."

"Çöz beni de o lanet kafanı koparayım!"

"Korkarım bundan kaçınmak zorundayım. Şu anda vakit kaybedemem. İlgilenmem gereken önemli işler var. Aşağılık suçluları adalete teslim etmek ve bunun gibi şeyler."

"Dur orada, Rikkard Ambrose! Ben gelmeden dur orada-"

Ama ona ve bağırsaklarına tam olarak ne yapacağımı açıklayamadan merdivenlerden aşağı kayboldu. Göz açıp kapayınca kadar meydanın ortasındaydı, adamlarına emir veriyor, bir o tarafa bir bu tarafa gitmelerini emrediyor, tüm haydutları silahsızlandırıyor ve zapt ediyordu. Çok geçmeden hepsi silahlarından arındırılmış ve sıkıca bağlanmıştı.

Bu da hâlâ esaret kulübünün bir üyesi olduğum için kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıyordu! Nefesimin altında hırlayarak ellerimi bir arada tutan ipten kurtulmaya çalıştım ama nafile. Bir santim bile kıpırdamadı.

Göz ucuyla tanıdık bir figür gördüm. Vay, vay... Patronu "yakalanıp" idam sehpasına götürüldüğünde esrarengiz bir şekilde ortalıkta görünmeyen Kerim, aniden yeniden ortaya çıkmıştı. Kafamı en yakın duvara vurmak istedim. Bunu daha önce nasıl fark edememiştim? Kerim hiçbir şey için işvereninin yanından ayrılmazdı; savaş, kıyamet ya da en iyi arkadaşlarımı ziyaret bile olsa. Nasıl olmuştu da Vahşi Batı linç gibi küçük bir şey için aniden ortadan kaybolmuştu?

Bunun tek bir olası cevabı vardı: ona emir verilmişti! Tekrar, *Benim haberim olmadan!*

Bay Ambrose, bu ipten kurtulur kurtulmaz, ikimiz özel olarak uzun uzun konuşacağız...!

Gözlerimdeki tüm öldürme niyeti izlerini yok ederek Kerim'e büyüleyici bir gülümseme gönderdim.

"Hey oradaki!" Seslendim. "Sakıncası var mı?"

Bağlarımı işaret etmeye çalıştım ama elleriniz arkadan bağlıyken böyle şeyler zor oluyor.

Kerim bir an düşündü, büyüleyici gülümsememe baktı ve sonra başını salladı. "Evet, isterim."

Gülümsemem dondu. "Pardon?"

"Evet, sakıncası yok. Korkarım *Sahiba*, Ambrose *Sahib*'i tüm ölümcül tehlikelerden korumak benim için onurdur."

"Neden seni küçük...! Seni elime geçirene kadar bekle!"

"Hayır, teşekkür ederim." Bir elini kılıcının üzerine koyarak temkinli bir adım attı. "Bu konuda korkarım *ki Sahib*'in politikalarını örnek almam gerekecek."

"Siz... *desodorante del escarabajo de estiércol* !^[25] *Vous êtes con comme une valise sans poignée* !^[26]"

Ona çeşitli dillerde hakaretler yağdırmaya devam ederek, onu öldürmeye çalıştım.

bakışlarımla ona saldırdım. Bu da işe y a r a m a y ı n c a , hakaretlerimi kesip derin bir nefes aldım.

"En azından boynumu ilmikten çıkarabilir misin?"

Tereddüt etti.

"Karım!"

"Ehem, şey... Sanırım bu kabul edilebilir." "Çok teşekkür ederim."

Kerim beni indirip merdivenlerden aşağı indirdiğinde meydanadaki olaylar çoktan sona ermişti. Mucizevi bir şekilde birkaç düzineden birkaç yüze çıkan Bay Ambrose'un muhafızları İspanyolların haydutlarının işini çabucak bitirmişti. De Ravera, De La Fuente, Navarro ve Belediye Başkanı Alvarez balkondan aşağı çekilmiş ve etraflarında yarım düzine muhafızla diz çökmeye zorlanmışlardı. Adamları, sevgili kocam ve benim dün geceyi geçirdiğimiz kuruma doğru sürülüyordu. Yakın zamanda yenilenmiş ve genişletilmiş olması ne büyük şanstı. Yeterince odaları olacaktı. Gerçi onların kalışının da bizimki kadar keyifli olacağından şüpheliydim.

Kasaba halkı, son birkaç aydır kendilerine dehşet saçan ve varlıklarını cehenneme çeviren düşmanlarının hapishaneye götürülüşünü şaşkınlıkla izliyordu. Her şey bir anda değişmişti. Ve her şeyin ötesinde, yüksek bir verandada, yeni topraklarını inceleyen bir kral gibi duran Bay Rikkard Ambrose'un yüzü, sanki tüm bu sahneyi başından beri bekliyormuş gibi kıpırtısızdı.

Ki muhtemelen öyleydi, lanet olsun ona!

Ve bu en kötü şey bile değildi! Hayır... En kötüsü yukarıda inanılmaz, akıl almaz derecede seksi görünmesiydi! Omurgası çelik bir çubuk gibi dimdik, elleri arkasında, geniş omuzları yıpranmış siyahlar içinde ve y ü z ü ... Tanrım, yüzü. Orada dururken sadece onu görmek bile,

tam ve mutlak zaferini denetlemek, ağzımı sulandırdı ve üzerine atlamak istememe neden oldu!

Ve bunun ellerimin hala arkamdan bağlı olmasıyla hiçbir ilgisi yok! Amy beni sapık tarafa çekemeyecek! Amy beni sapık tarafa çekemeyecek!

"Sahiba? Her şey yolunda mı?"

"İyiyim. Ben gayet iyiyim!"

Birden canım dondurma ve tostta hardal çekti.

Tekrar.

Bu garip dürtüyü ve Rikkard Ambrose'un dondurmadan başka bir şeyle kaplanmamış halinin zihnimdeki görüntüsünü bir kenara iterek Kerim'in yanından uzaklaştım ve elinde tırnak makası olan bir kadın arkadaşımı aramak üzere meydanın karşısına geçtim.

Bütün bir kasabayı açgözlü bir yabancı sürüsünden kurtarmaya yardım ettiğinizde, birdenbire inanılmaz derecede popüler oluyorsunuz. Daha da açgözlü bir yabancıyla evli olmanız gibi küçük ayrıntıları boş verin, insanlar birden tırnak makaslarını ya da hoşlarına gidebilecek başka bir şeyi paylaşmaya çok hevesli olacaklardır.

"Teşekkür ederim, Bayan!" Nelly kollarını bana doladı, beni sıktı, gözlerinde yaşlar vardı. "Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim! Size borcumuzu nasıl ödeyebiliriz?"

"Ee... ipleri kesebilir misin?"

"Halatlar mı? Ne halatlarından bahsediyorsun?" "Evet."

"Ve şimdiye kadar kimse...?"

"Hayır."

"Hatta...?" "Hayır."

O 'meşgul'."

"Ah... Biftek bıçağımı alayım. Sanırım makas bunun için yeterli olmayacak."

"Teşekkürler."

Çok geçmeden geri dönmüş, ipi kesmeye başlamıştı. Bir an sonra ip yere düştü ve bileklerimi ovuşturarak derin bir nefes aldım. Gözlerim tehlikeli bir şekilde parlayarak bakışlarımı dışarı açılan kapıya çevirdim. Bay Ambrose'un olduğu yere.

"Al." Nelly gülümseyerek paslı biftek bıçağını uzattı. "Buna ihtiyacın olabilir."

"Teşekkür ederim!"

"Oklava da ister misin?" "Bu harika

olur! Teşekkürler!"

Kadınlar arasındaki yoldaşlık harika bir şeydi.

Ve şimdi.

Yüzüme kana susamış bir sırtış yayıldı. Son bir minnettarlıkla başımı sallayarak Nelly'den uzaklaşıp kapıya yöneldim.

Bay Ambrose, işte geliyorum!

Bir elinde büyük bir bifttek bıçağı, diğer elinde oklava olan bir kadın için erkeklerin ne kadar hızlı yoldan çekilecekleri oldukça şaşırtıcı. Londra'ya döndüğümde Patsy'ye bundan bahsetmek için aklıma bir not aldım. Bunlar gelecekte süfrajet mitinglerinde standart ekipman olarak oldukça faydalı olabilir.

Tam o sırada, telaşla dağılan kalabalık önümde açıldı ve görünüşe göre mareşal ve bir İngiliz iş adamı tarafından geçici olarak karargah olarak tahsis edilen belediye binasının kapısının önünde nöbet tutan Karim'in figürü ortaya çıktı. Ona doğru yürürken kaşlarımı kaldırdım. Bir oklava ile birlikte.

"Çekil yolumdan."

Kerim son derece rahatsız görünüyordu. "*Sahibimiz* gelir gelmez sizi içeri almamı emretti."

"Öyle mi? Cesur hissediyor, değil mi?"

"Ona zarar vermeyeceğinizi söyledi."

"İnsanın aklına ne tür kuruntular gelebiliyor, hayret." Kerim yutkundu.

"Şimdi..." Oklavayı biraz daha yukarı kaldırdım. "Kenara çekil." Koruma tereddüt etti, sonra itaat etti.

Öldürme niyetiyle parlayan gözlerle ön merdivenlerden yukarı çıkıp giriş holüne girdim. *Ona zarar vermeyecek misin?* Ha! Bu bekâr evladının kendine güveni vardı! Yaptığı şeylerden sonra silindir şapkasını oklavamla ezmek için ne gibi bir sebebim olabilirdi ki?

Hayır, cezasını çekecekti! Ve fikrimi değiştirmek için yapabileceği hiçbir şey, kesinlikle hiçbir şey yoktu!

Koridoru geçerek, beni eğlendirmek için hala aynı genç adam tarafından çalıştırılan resepsiyona adım attım.

"Merhaba." Bifttek bıçağını selamlamak için kaldırdım. "Kocamı arıyorum. Onu gördünüz mü?"

Gözlerini paslı bıçağa dikmiş olan genç adam kolunu kaldırarak belirli bir kapıyı işaret etti. Ne hoş, ne yardımsever bir adam.

Söz konusu kapının arkasında bir koridor vardı. Koridorun sonunda birkaç muhafız duruyordu. Beni tanıdıklarında tereddüt etmeden geçmeme izin verdiler. Vay canına. Bay Rikkard Ambrose gerçekten cesur hissediyor olmalı. Ya da gerçekten aptal. Hiçbir şey onu gazabımdan kurtaramazdı!

Sonunda son kapının önünde durdum. Derin bir nefes alarak uzandım ve kapıyı açtım!

İşte oradaydı!

İçeriye girdim, kışkırtıcı bakışlarım dikkatle Bay Rikkard Ambrose'a sabitlenmişti, *o da bir masanın arkasında oturmuş kağıt okuyordu!* Sanki bu da ofiste sıradan bir günmüş ve bana hâlâ istediği her şeyi yaptırabilirmiş gibi!

Bir gümbürtüyle kapıyı arkamdan kapattım.

Bay Ambrose kağıt yığınlarından başını kaldırıp bakmadı bile. Sol göz kapağımın seğirdiğini hissettim.

"Sen...! Seninle 'konuşmam gereken' bazı şeyler var, sevgilim." "Gerçekten mi?"

"Oh evet, gerçekten!"

"Anlıyorum." Başını kaldırdı, soğuk bakışları üzerimde gezindi. "Ama bunu yapmadan önce, hesaba katmak isteyebileceğin bir şey var."

"Var mı?" Homurdandım. Söyleyebileceği, yapabileceği, aklına gelebilecek ve onu benim haklı gazabımdan kurtarabilecek herhangi bir şey olduğunu mu düşünüyordu gerçekten?

"Gerçekten de," dedi Bay Rikkard Ambrose.

Sonra masasının altına uzandı ve bir dondurma ile hardallı tost çıkardı.

Dürüst Bay Rikkard Ambrose

"Yapma... mphmphpmph... bunun şu anlama geldiğini düşünme... mphmphpmph... Daha önce olanlar için seni affedeceğim!"

"Kesinlikle hayır."

"Ben sadece...mphmphpmph...daha...mphmph...önemli meseleler karşısında cezanızı geçici olarak erteledim."

"Kesinlikle. Şimdi..." Bir eli oklavayı tutarken diğer eli lezzetli tostun ağzına tıkmakla meşgul olan sol elime bakarak başını eğdi. "Neden o mutfak aletini yere bırakmıyorsun?"

"Ha! Rüyanda görürsün!"

Arkasından ikinci bir dondurma ve hardallı tost çıkardı ve baştan çıkarıcı bir şekilde bana uzattı.

"Sen...sen kötüsün!"

"Bu ülkenin sakinlerinin söylemeye alışkın olduğu gibi, beşinci savunmamı yapıyorum."

Homurdanarak oklavayı bıraktım ve lezzetli tostumu aldım. Yere, mutfak aletinin düştüğü noktaya tekrar baktığımda oklava ortaya çıkmıştı. Son derece masum ve kayıtsız görünen Bay Ambrose'a ters ters baktım. Sinsi herif!

Ona sert bir eş bakışıyla baktım. "Gelecekteki tüm tartışmalarımızdan bu şekilde sıyrılabilceğini düşünerek kaçıp gitme!"

"Farklı yöntemler keşfetmeye özen göstereceğim."

"Güzel. Sen-oy! Demek istediğim bu değildi! Tartışmalardan kaçmaya çalışmamalısın demek istedim, nokta!"

"Gerçekten mi?"

"Ve eğer bu kelimeyi bir daha kullanırsan, bu tost parçalarından birini alır ve kışına sokarım!"

Başını eğdi. "Gerçekten mi?"

Bakışlarına karşılık verdim, sonra da tosta baktım. Güzel, nefis, lezzetli tosta. Lanet olsun! Beni çok iyi tanıyordu.

"Bir dahaki sefere sana göstereceğim!" Söz verdim, sonra tosttan büyük bir ısırık aldım. Aaahhhh... dondurma ve hardalın ne kadar lezzetli bir kombinasyon oluşturduğunu yakın zamana kadar nasıl fark etmemiştim?

"Elbette."

"Harrumph." Bir ısırık daha aldım. "Peki... şimdi ne olacak?"

"Duruma göre değişir. Ben de tam şeriften bir rapor almak üzereydim. Tartışmamıza katılmak ister misiniz?" "Bir ayı ormanda sıçar mı?"

"Kişisel gözlemlerime dayanan dürüst görüşümü ister misiniz?"

Gözlerimi kırdım, artık o kadar da lezzetli görünmeyen tost ağzıma giderken yarı yolda donmuştu. "Yani gerçekten de *bir ayıyı... yaparken mi izledin?*"

"Yıllarınızı dağlarda altın arayarak geçirdiğinizde, bazı sahnelere tanık olmaktan kendinizi alamıyorsunuz."

"Bay Ambrose?"

"Evet?"

"Hatırlat da sana bir daha asla retorik bir soru sormayayım."

"Not edildi. şerif mi?"

Başımı salladım. "Onu içeri çağır."

Bay Ambrose elini uzatarak masasının üzerindeki zili çaldı. Biraz sonra kapıdan gergin ama heyecanlı bir genç adam kafasını uzattı. Bizden ilk kez yardım istemeye gelen köylülerden birini tanıdım.

"Evet, Bay Ambrose, efendim? Sizin için ne yapabilirim, Bay Ambrose, efendim?" "Mareşali gönderin lütfen."

"Evet, Bay Ambrose, efendim! Derhal, Bay Ambrose, efendim!" Aceleyle dışarı çıkan adam koridorda sekerek ilerledi.

Tost tutan ellerimi havaya kaldırarak tırnak işareti yaptım. "*Evet, Bay Ambrose, efendim!*"

Hemen, Bay Ambrose, efendim!"

"Oldukça tatmin edici davranışlar, sizce de öyle değil mi? Böyle kibar bir genç adamdan bir iki şey öğrenebilecek bir sekreter tanıyorum."

"Sen...!" Bacağına bir tekme attım, o da düzgünce savuşturdu. Bir tane daha attım, onu da savuşturdu.

"İkiye sıfır," dedi Bay Ambrose, sesinde en ufak bir kendini beğenmişlik yoktu. Hayır, kesinlikle değil.

"Bu bir ayak oyunu değil!"

"Öyle değil mi? Ailemin evinde de benzer bir oyun oynadığımı zı hatırlıyor gibiyim."

"şey, evet, ama-"

"Neredeyse," diye araya girdi, koyu renkli, deniz rengi gözleri benimkilere derin derin bakıyordu, "bu bizim küçük geleneğimiz mi?"

Bir an için gözlerim kamaştı. Tek ihtiyacı olan o andı.

"Ow!"

"Üç için bir," Bay Ambrose duyuruldu, değil gülümseyen kendini beğenmiş bir şekilde.

"Sen...! Bunun bir ayak oyunu olmadığını söyledim! Öyle olsa bile, bu skor tutmak için oynadığınız bir oyun değil-" *Wham!* Ayağım dışarı fırladı. "Ha! Seni gafil avladım! Üç bir!"

"Skor tutmamaktan mı bahsediyordun?"

"Um, boşver. Boş ver." Ona bir sırtış attım. "Hadi *oynayalım*." Genç bir adam beş dakika sonra geri döndüğünde Rikkard Ambrose ve karısı bir masada oturmuş, birbirlerinin bacaklarına art arda hızlı tekmeler atıyorlar.

"Um... Bay Ambrose, efendim?"

"Ehem." Ağırbaşlı iş adamı hızla doğruldu ve boğazını temizledi. "Ne oldu?"

"Şerifin yolda olduğunu bildirmek için geldim, efendim. Hepsinin güvende olduğundan emin olmak için mahkumları son kez kontrol ediyor. Birkaç dakika içinde burada olacak."

"Anlıyorum. Gidebilirsiniz."

"Um...evet, efendim! Bacaklarınız için merhem ister misiniz efendim? Yaşlı Bayan McDougal'a gidip-"

"Buna gerek kalmayacak. *Gidebilirsiniz*."

"Evet! Hemen efendim!"

Odadan hızla çıktı ve kapının arkasından kapanmasına izin verdi. Bir an için odaya sessizlik çöktü.

"Bayan

Ambrose?" "Evet, canım?"

"Bu olayı başka hiç kimseyle konuşmayacağız." "Evet, canım."

"Ve, Bayan Ambrose...?"

"Evet, canım?"

"Sırıtmayı kes!"

"Evet, canım."

Büyük bir mücadeleyleydi. Yine de dürtülerime karşı uzun süre savaşmak zorunda kalmadım. Çok geçmeden kapı çalındı.

"Girin," diye emretti Bay Ambrose. Masanın altında inciklerini ovuşturuyorsa da eminim kimse fark etmemiştir.

Kapı açıldı ve kolunun altında bir çanta tutan bir satıcının göze çarpmayan figürü odaya süzüldü.

"Fizzlewiz Fabulous Bruise Cure'un bir örneğini getirmiş olma ihtimaliniz var mı?" Sırıtarak sordum.

"Korkarım hayır, Hanımefendi," diye cevap verdi Angleton, sesi sakın ve ciddiydi. "Ancak elimde olan şey çok daha ilginç olmalı."

Evrak çantasını masanın üzerine koyarak kilidini açtı. Kapağı kaldırdığında merakla öne doğru eğildim ve hayatımda gördüğüm en kalın, en tehditkâr belge yığınıyla karşılaştım. Ve Rikkard Ambrose'un özel sekreteri olarak, bu kesinlikle bir şey ifade ediyordu!

"Tanık raporları, imzalı itiraflar, sayısız kirli anlaşmayı detaylandıran muhasebe kayıtları... hepsi burada. Ve henüz insanları sorgulamaya bile başlamadık. Güvenlik şefiniz Bay Karim, onları hapishaneye getirmemize yardım ettikten sonra, itiraf etmek için can atıyor gibiydiler."

"Çok hoş." Çeneme vurdum. "Neden acaba?"

Bay Ambrose dürüst bir yüz ifadesiyle, "Suçlular işverenlerine karşı asla gerçek bir sadakat duymazlar," dedi. "Onlar her zaman vicdanlarının sesini dinleyen biz iyi ve dürüst insanlar gibi değildir."

Neredeyse yere dondurma ve hardal fıskırtacaktım. "Evet.

Dürüst insanlar," diye öksürdüm. "Kesinlikle."

Şerif kasvetli bir şekilde başını salladı. "İşim gereği, yasaları sadece kendi amaçları doğrultusunda çarpıtılacak şeyler olarak gören pek çok insanla uğraşmak zorundayım. Dışarıda hala gerçeğe, adalete ve... Hanımefendi iyi misiniz?"

"Gayet iyiyim," diye mırıldandım, gülmekten yere yığılma isteğimi bastırmayı başararak. "Kendimi harika hissediyorum, gerçekten!"

"Sanırım şoka giriyor," dedi Bay Ambrose endişeli bir sesle ve endişeli ayağıyla masanın altına tekme attı. "Bu maskaralığa katılmaya gönüllü oldu ama bunun bir hanımefendinin hassas duyarlılıkları için çok fazla olacağını bilmeliydim."

Bu *ona* bir tekme *atmama* neden oldu.

"Oh, özür dilerim. Fark etmeliydim." Mareşal eğildi. "Geri çekilip dinlenmek ister misiniz, Hanımefendi? Bunu kesinlikle anlayışla karşılarım."

"Hayır, endişelenmeyin. Sanırım benim... hassas kadınsı duyarlılıklarım her şeyle gayet iyi başa çıkabilir."

"Eğer eminseniz..."

"Oldukça eminim." Bir elimi masanın üzerine koydum. Daha önce biftek bıçağını tutan elimi. "Şimdi, neden bildiklerini paylaşmıyorsun?"

"Evet." Bay Ambrose öne doğru eğildi, parmaklarını dikleştirdi. "Şu ana kadar yaptığınız araştırmaların sonucunu ben de görmek isterim."

"Pekâlâ." İç geçiren şerif belgeleri dağıtmaya başladı. "İşte şu ana kadar bulduklarım..."

Ve iki İspanyol'un suçlarını ve kabahatlerini detaylandırmaya başladı. İtiraf etmeliyim ki, son birkaç yılını Bay Rikkard Ambrose'un yanında geçirmiş olan ben bile, ikisinin insanlardan para koparmak için başvurdukları açgözlü, yarı yasal ve düpedüz suç teşkil eden yöntemlerin çokluğundan oldukça etkilenmiştim. İnsanların silah zoruyla çalıştırıldığı çiftliklerden kira almak mı? Tüm bunlar, bir altın madeninin etrafında yer alan bu çiftliklerin İspanyollar tarafından kendilerine ait olmayan topraklar üzerinde hak iddia etmek ve onlara altın olarak bir servet kazandırmak için kullanılabilmesi için mi? Görünüşe göre altın, kanlı elmaslarla süslü mücevherlere dönüştürülecek ve daha sonra Güney Amerika'daki çeşitli yasadışı faaliyetlerden elde edilen parayı aklamak için kullanılacak birkaç kumarhanenin satın alınmasını finanse etmek için kullanılacaktı...

Ne demek istediğimi anladınız.

"...ve her şeyin ötesinde," diye bitirdi, "bir saat kadar önce ekspres kargo ile bir haber aldım. Görünüşe göre De Ravera ve De La Fuente New York'taki mahkeme tarihlerini kaçırmışlar."

Kaşlarımı çattım. "Ve?"

Şerifin gözleri, ağırbaşlı bir kolluk görevlisi dışında herhangi birinin yüzünde görülse şeytani bir pırıltı olarak adlandırılması gereken bir şekilde parladı. "Ve bir haftadan daha uzun bir süre önce adam kaçırma ve insan kaçakçılığı suçlamalarına karşı kendilerini savunmak için büyük jüri önüne çıkmaları gerekiyordu. Bu da Birleşik Devletler yasalarına göre artık New York Eyaleti tarafından aranan kaçaklar oldukları anlamına geliyor. Artık yakalandıklarına göre derhal Doğu'ya nakledilecekler ve İspanyol İmparatorluğu'nun soylu akranları, hücre hapsinde ekmek ve suyla ziyafet çekerek yerel cezaevinin misafirleri olacaklar."

Yüzüme bir sırtıma yayıldı. "Ah canım. Ne... talihsizlik."

"Ve buna şu anda birikmiş olan kanıtları da eklediğinizde..." Şimdiye kadar bir yığın haline gelmiş olan belgeleri işaret etti.

yaklaşık bir düzine inç yüksekliğe ulaştı. "Uzun bir süre kilit altında kalacaklarını söyleyebilirim."

"Ekmek ve su mu?" Bir kez daha emin oldum. "Hücre hapsi mi?" "Evet," diye onayladı Mareşal. "Ortak alanda geçirilen zaman dışında Yıllardır bir kadınla tanışmamış büyük, tehlikeli kariyer suçlularıyla yıkama odası."

Gözlerim büyüdü. "Yani..."

"Elbette hayır, Hanımefendi." Adam bana içtenlikle güvence verdi, masum kulakları zararsız saç tutamlarından dışarı çıkmıştı. "Ben bir Amerikan polisiyim. Asla yasadışı bir şey ima etmem. Özellikle de bir hanımefendinin yanında."

Mareşal Angus Angleton'ı asla hafife almamayı aklıma not ettim.

Bay Ambrose, "Umarım hapis cezalarının bin yıllık bir aralıkta olmasını ummama karşı çıkmazsınız," dedi. "Tabii ki çok kısa ve kenevirden bir ipin ucunda son bulmazsa."

"Hayır." Şerifin yüzü karardı. "Buna kesinlikle karşı değilim. İtiraf etmeliyim ki, birkaç ay önce mektubunuzu aldığımda doğruyu söylediğinize tam olarak ikna olmamıştım. Yabancı emperyalistlerin bu ülkenin kurumlarının altını oymaya başladığı fikri... Buna inanmak istemedim." Başını iki yana salladı. "Ama görünüşe göre, yolsuzluk senin ima ettiğinden daha da derine inmiş. Buraya geldikten sonra, hükümetin ve kolluk kuvvetlerinin her kademesinin altüst edildiğini anlamam uzun sürmedi. Siz olmasaydınız, burada neler olup bittiğini asla fark edemeyebilirdik. Amerika Birleşik Devletleri'nin bir temsilcisi olarak size tüm kalbimle teşekkür ediyorum."

Bay Ambrose alçakgönüllülükle başını eğdi. "Ben sadece vatandaşlık görevimi yapıyordum."

Bir kez daha, neredeyse yerleri dondurma ve hardal desenleriyle süsleyecektim. Sonra Bay Rikkard Ambrose'u da asla ama asla hafife almamam gerektiğini aklıma not ettim. Az önce mareşalin zekâsına hayranlık duyuyordum ama şimdi sevgili kocam ona cesur yalanlar söylüyor ve takdire şayan bir şekilde başarılı oluyordu.

Ayağa kalkan şerif, Bay Ambrose'un önünde eğildi.

"Ülkem bu iyiliği unutmayacaktır. Üstlerimin bu konuda bilgilendirildiğinden ve uygun bir şekilde ödüllendirildiğinizden emin olacağım."

"Gerek yok. İyi bir eylem kendi ödülünü alır."

Acaba Bay Rikkard Ambrose bu şekilde konuşmaya devam ederse burnu uzamaya başlar mıydı? İçtenlikle öyle olmamasını umuyordum. Yüzünü olduğu gibi seviyordum, çok teşekkür ederim.

"Siz gerçekten onurlu bir adamsınız." Mareşal eğildiği yerden kalkarak belgelerini topladı. "O halde, izin verirsiniz, işimin başına döneyim. Ön incelemeler dört gün içinde sonuçlanmalı ve seyahat hazırlıkları için birkaç gün daha ayırmalıyız. Bir hafta içinde New York'a doğru yola çıkmamız uygun olur mu?"

"Gerçekten de öyle."

"Mükemmel. O halde, konuşmak istediğiniz başka bir şey yoksa...?" Bay Ambrose başını salladı. "Yok. Gidebilirsiniz."

Mareşal daha küçük bir selam daha verdi ve odadan çıktı. Bay Rikkard Ambrose ise sandalyesinde arkasına yaslanmış, zaferinin tadını çıkarıyor ve muhteşem görünüyordu.

Tanrım, onu nasıl da yere sermek istiyordum!

Sadece... Yumruğumla kafası arasında bir yarışma olsa, kafasının üste çıkacağından emindim. Keşke o oklava hala bende olsaydı.

Bir elimi kaldırarak -ne yazık ki artık kızarmamıştı- parmağımla onu işaret ettim. "Bunun için seni hala serbest bırakmıyorum!"

Cevap olarak masasının çekmecesine uzandı ve bir kalıp katı çikolata çıkardı.

"Sen...! Sen şeytansın!" "Gerçekten."

"Ver bana!"

"Rica ederim."

Bir kaç dakika sonra.

"Bana söyleyebilirdin, biliyorsun! Tüm o ateş etme, kaçma ve iptal edilen infazlardan *önce*."

Bay Ambrose başını eğdi. Ben lezzet hazineme konsantre olmuşken nasıl olduysa masanın etrafından dolanmıştı ve şimdi tam yanımda oturuyordu, kolunu omuzlarıma dolamıştı.

"Gerçekten de yapabilirdim. Yola çıktığımız gün sana her şeyi açıklayabilirdim." Duraksayarak, o derin, karanlık, deniz rengi gözleriyle bana bir bakış gönderdi. "Yine de bu balayınızın yarısı kadar bile ilginç olmayacağı anlamına gelirdi."

"Sen...!"

Bekar oğlu bekar! O...o...

...doğru.

Lanet olsun! Beni nasıl bu kadar iyi tanıyabildi?

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Bana eğlenceli bir balayı yaşatmak için silahlı çatışmalar, salon kavgaları ve hapishane kaçışlarıyla dolu bir Vahşi Batı macerası düzenlediğine inanmam mı gerekiyor?"

Bir eliyle yanağımı kavrayarak beni kendine yaklaştırdı, ta ki derin gözleri benimkilere birkaç santim kalana dek. "Elbette. Başka ne sebep olabilir ki?" Ve daha da öne eğilerek dudaklarını dudaklarıma değdirdi. "Ne de olsa seni seviyorum."

Hiç adil değil!

"Adil oynamıyorsun!"

Başparmağı yanağımı okşuyor. "Neden yapayım ki? Düzgün oynamak asla size en büyük ödölü kazandırmaz. Ve en büyük ödöl," diye nefes aldı dudakları bir kez daha dudaklarıma değerken, "genellikle en tatlı olanıdır."

"Bu sadece çikolata," diye mırıldandım, yüzümün ısındığını hissediyordum.

"Gerçekten mi?" Bay Ambrose başını eğdi. "Pek sanmıyorum. Doğrulamama izin verin."

Ve beni kollarına alarak, bunu yapmaya devam etti. İyice. Masanın yanına. Masanın üstüne. Köşedeki şezlongun üzerinde. Çok titizdi ve bir *sürü* doğrulama yaptı.

Sonunda, şezlongda birbirimize sarılmış bir şekilde uzandığımızda, içimiz mutluluktan uçarken, gözlerinin içine bakmak için eğildim. "Yani... biz kazandık."

"Gerçekten." Kolları bana dolandı, beni kendine yakın tuttu. "İspanyolların işi bitti. Şimdi tek yapmamız gereken New York'a geri dönmek, orada deniz havasının tadını çıkarabilir, turistik yerleri görebilir, evrak işlerini halledebilir ve iki yozlaşmış suçlunun ölüm cezasına çarptırılmasını izleyebiliriz."

"Çok romantik şeyler söylüyorsun."

"Elimden geleni yapıyorum, Bayan Ambrose."

Sonra beni kendine çekti, dudaklarını dudaklarıma kilitledi ve biraz daha doğrulama yapmaya başladı.

Saatler sonra, gecenin karanlığı toprağın üzerine bir battaniye gibi çöktüğünde, bir gölge yeni inşa edilen binanın yükselen formuna doğru ilerledi.

yeniden inşa edilmiş ve güçlendirilmiş hapisane. Belli bir pencereye ulaşana kadar duvar boyunca sessizce süzüldü.

"Acele ettin!" diye tısladı içeriden bir ses. "Neden daha önce harekete geçmedin? Sey içimde delikler açarken öylece izleyecek miydin?"

"Özür dilerim, Sinyor." Adam eğildi. "Harekete geçmek istedim ama çok fazla insan vardı. Özellikle de silahlı insanlar. Ve o mareşal..."

Hücrenin içinden bir küfür patladı.

"Bana Sat *Cabrón'dan* bahsetme! Sat Cabrón'un kellesini gümüş tepside sunduğunuzu ya da daha iyisi onu canlı yakaladığınızı söylemediğiniz sürece! Onun hayatını elinden almaktan başka bir şey istemiyorum!"

"Elimden geleni yapacağım, Sinyor. Ama oturmadan önce, seni serbest bırakmaya çalışmalı mıyım? Muhtemelen zor olacak, ama belki..."

"Hayır. Hayır, bekle." Hapishanenin içinden bir anlık bir duraklama oldu. "Karşı tarafın bir sonraki hamlesinin ne olduğunu biliyor musun?"

"Planlarını dinledim, Sinyor. Sey'in planı..." Kara gölge tereddüt etti.

"Neyin planı?"

"Sizi yargılanmak ve hapsedilmek üzere doğuya götürmeyi planlıyoruz."

Hücrenin içinden bir küfür seli daha yükseldi. Dışarıdaki karanlık gölge, ortak yıkama odaları ve seks yoksunu kariyer suçluları hakkında hiçbir şeyden bahsetmemek için akıllıca bir karar verdi.

"...*piçler*! Sey ölecek! Sey'lerin hepsi öyle bir ölecek ki, işkence bir zevk gezintisi gibi görünecek!"

"Evet, Sinyor. Peki... Sem'e saldırmamı mı istiyorsunuz?"

Bir anlık tefekkür. Sonra...

"Hayır. Oh hayır. Sem için aklımda farklı bir şey var."

"Ne yapabiliriz?" Demir parmaklıkların arkasından çok daha zayıf başka bir ses geldi. Hayatın ağır yükleri altında ezilmiş bir adamın sesine benziyordu - ya da bugün neredeyse vurulacak olan ve hâlâ altına işemekle meşgul olan bir adamın sesine. Her ikisi de uygun bir tanımlama olurdu. "Elimizden gelebilecek tüm yasal yolları kullandık bile."

"Aynen öyle." De Ravera alay etti. "Her *yasal* mesod." Hücrenin içinden ağır bir nefes geldi, sonra yavaşça, sanki cehennemin en derinlerinden,

ses tekrar geldi. "Emirlerimi dinle: Sanchez'e söyle, özel takviye kuvvetlerini çağırsın. Ciddileşme zamanı."

Özel Takviye Güçleri

Bir hafta göz açıp kapayıncaya kadar geçti. Söz konusu zamanı, aniden en sevdiğiniz ikramlardan tükenmez bir kaynağa sahipmiş gibi görünen çarpıcı derecede yakışıklı bir adamın eşliğinde geçirdiğinizde zamanın ne kadar çabuk akıp gidebildiği gerçekten şaşırtıcı. Bu "favori ikramların" bir günden diğerine hardallı ve dondurmali tosttan haşlanmış brokoliye veya kaz yağında marine edilmiş kavrulmuş meşe palamuduna dönüşmesi muhtemelen biraz endişe verici olmalıydı. Ama...

Kendimi bir türlü ikna edemedim! Sonuçta, ayakkabı bağcıklı spagetti istemek *o kadar* da garip değildi, değil mi? Ve akçaagaç şurubuna batırılmış kavrulmuş çekirgelerin dünyanın bir yerinde bir lezzet olduğundan emindim.

Muhtemelen.

Mareşalin talimatları doğrultusunda, İspanyolların arabaları döşeme ya da pencere camı gibi tüm gereksiz parçalardan arındırıldı ve bunun yerine demir çubuklar, metal takviyeler ve duvarlarda zincirlerin takılabileceği kullanışlı halkalar gibi lükslerle donatıldı. Aynı zamanda, Bay Rikkard Ambrose'un talimatıyla, İspanyolların malikanesinde değerli olan her şey sökülüştür. Mareşale bundan bahsetmeyi ihmal etmesi kesinlikle tamamen tesadüftü.

Sonunda ayrılış günü geldi çattı. Tüm kasaba halkı (bu arada hepsi de kurtarıldıkları için minnettarlıkla Bay Rikkard Ambrose'un madeninde yarı ücretle çalışmaya başlamıştı) bizi uğurlamak için toplanmıştı. Serbest bırakılan kölelerle birlikte, "Onurlu Kurtarıcımız ve Hayırseverimize Yolunuz Açık Olsun" yazılı bir pankartın altında toplanmışlar ve kahramanlarına el sallayıp tezahürat yapıyorlardı.

Tanrı onların küçük masum kalplerini korusun.

"Teşekkür ederim!" Nelly elimi tuttu ve sıktı. "Teşekkür ederim, teşekkür ederim! Sen ve kocan olmasaydınız Jack ve ben ne yapardık bilmiyorum!"

Belki bir gün tam maaşla çalışma şansını elde edersiniz?

"Ehem, rica ederim. Sorun olmadı."

"Ve o cehennem çadırlarından kurtulabilmemiz için bize ev satmaya bile razı!" Jack heyecanlandı, yüzü gülüyordu.

İspanyollar tarafından sizden çalınan evleri kastediyorsunuz, tapuları daha sonra malikanelerinden kaybordu, sadece gizemli bir şekilde

Bay Rikkard Ambrose'un elinde yeniden ortaya çıktı?

"Evet, gerçekten *inanılmaz derecede* cömert, değil mi?" Kaşlarımın seğirdiğini hissettim. O anda Bay Rikkard Ambrose ile biraz sohbet etmeye karar verdim. Ve bu akçaağaç şurubuna batırılmış kızarmış çekirgeler hakkında olmayacaktı!

"Sen çok şanslı bir kadınsın!" Nelly gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı gezinerek bana baktı. "Özellikle de... bilirsin işte."

Gözlerimi kırptım. "Ne?"

"Aynen öyle." Nelly sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi başını salladı. "Ve madem böyle bir konudan bahsediyoruz... Daha deneyimli evli bir kadından küçük bir hediye hoşuna gider diye düşündüm. Al bakalım." Ve ıslıl ıslıl bir gülümsemeyle bana bir yığın yepyeni, el yapımı nevresim takımı uzattı. Bakakaldım. Bana mendil mi veriyordu?

Bir sürü mendil. Yüzümün ortasındaki çıkıntıya uzandım. Burnum bir musluğa bu kadar mı benziyordu?

Mendil. Neden olmasın?

Ancak, yığının en üstündeki bezi açarken birden fark ettim ki... mendiller genellikle üçgen şeklinde değildi. Ve kesinlikle kullanılacak gibi görünen iki kayışları yoktu-

Yüzüme sıcaklık yayıldı. Bunu fark eden Nelly bana göz kırptı ve anlamlı bir şekilde poposunu okşadı.

Daha deneyimli evli bir kadından küçük bir hediye almak hoşunuza gider diye düşündüm...

Ne oluyor be! Bana *kadın iç çamaşırı mı* veriyordu? Hem de cimri olanlarından! Ve bunu söyleyen kişi, tüm aşırı korumacı annelerin ve şüpheci eşlerin korkulu rüyası Bayan Amy Weston ile düzenli olarak vakit geçiren biriydi! Fransız çıplak modelleri bayıltacak iç çamaşırları görmüş ve Venüs'ün kulaklarını yakabilecek şakalar duymuştum. Yine de, *bu şeyler...*!

Elimde tuttuğum şey, birkaç ipi olan bir bez parçasından başka bir şey değildi!

Kıçımın tam olarak ne kadar küçük olduğunu düşünüyordu? Onu bulmak için büyütece ihtiyacım yoktu, Tanrı aşkına!

"Ne kadar hoş," demeyi başardım. "Ve çok cömertsin. Bana verdin... aman Tanrım.

Bir, iki, üç...üç...dört...beş...*altı düzine?*"

Nelly göz kırptı. "Kısa sürede hepsini bitireceksin, göreceksin. Diğerleri yıkanırken birkaç tane yedek bulundurmak her zaman iyidir."

Neredeyse gözlerim yuvalarından fırlayacaktı. Birkaçı yedekken diğerleri...

Bu kadın ne tür büyük bir kirli seks maratonu yaptığımızı sanıyordu?!

"Çok fazla endişelenme." Seks düşkünü kadın omzumu okşadı. "Bunlar sana bir süre yeter. Günde on ila on ikiden fazlasına ihtiyacın olmaz."

Ağzım açık kaldı. Ne oluyor *lan*?

"Başlangıçta biraz bunalıcı olabileceğini biliyorum." Tatlı, masum görünümlü seks canavarı... hayır, Nelly adındaki seks *iblisi* omzumu tekrar okşadı. "Ama yakında alışacaksın."

Hayır. Hayır, gerçekten yapacağımı sanmıyorum.

"Teşekkürler." Çarşafı kaptığım gibi arkamdaki arabaya yerleştirdim. "Çok teşekkür ederim." Sonra Nelly'nin kocası Jack'in yanına giderek sırtını sıvazladım ve sesimi alçalttım. "Sen çok cesur bir adamsın."

"Um...teşekkürler?"

"Ve işte," diye söze girdi Nelly. "Benim de sana bir hediyem var."

Sonra Bay Rikkard Ambrose'a doğru bir adım attı.

Neredeyse dilimi ısırıp koparacaktım. Dehşet içinde, kılık değiştirmiş succubus Nelly'nin bir çantaya uzanıp içinden çıkardığı-

Çabucak gözlerimi kapattım.

"Hm. Şey..." Bay Ambrose'un dediğini duydum.

Aman Tanrım, aman Tanrım. Bu ne demek oluyor? Gerçekten ona-

İç gözümün önünde Bay Rikkard Ambrose'un daracık külotlar içindeki görüntüsü belirdi. Anında, onu kovdum!

Ya da en azından denedim.

Görüntü kaslarını esnetti ve heybetli bir duruş aldı. İyi tanımlanmış karın kasları zihnimin güneş ışığında parlıyordu.

Gidin! Git başımdan!

Görüntü kibirli bir şekilde başını "Bana emir verebileceğini mi sanıyorsun?" der gibi eğdi. Sonra nereden bulduğu belli olmayan bir şişe çıkardı ve yırtık vücudunun her yerine yağ sürmeye başladı.

Gah! Şimdi olmaz! İnsanların önündeyim!

Derin ve sakinleştirici bir nefes alarak, yarı çıplak Bay Rikkard Ambrose'u zihnimden kovdum. Son bir kışkırtıcı hareketle

ve sonra gitti. Gözlerimi açtım.

Gerçek Bay Rikkard Ambrose'un Nelly'nin hediyesini açtığını görmek için tam zamanında.

Belki de gözlerini kapalı tutmalıydın.

Ancak kâğıt ambalajın içinden çıkan şey kesinlikle beklediğim gibi değildi. Bu...

Tam olarak neydi?

Tuhaf, tüylü nesneye baktım. Biraz eldivene benziyordu. Parmaksız olması dışında. Ve bir yeti pençesi büyüklüğünde bir el için. Bir tarafında düğmeler vardı ve... ön tarafına sevimli bir ayı mı dikilmişti?

Bu kadının yardıma ihtiyacı vardı. Acilen .[\[27\]](#)

Belirli bir terapi alanında derinlemesine bilgi sahibi bir doktor göndermeyi aklıma not ederek, Nelly'ye ve sanki varlığı onu kişisel olarak rahatsız ediyormuş gibi işlemeli sevimli ayıya bakan Bay Ambrose'a doğru temkinli bir adım attım.

"Um...çok güzel." Boğazımı temizledim. "Eminim kocam bunu çok takdir ediyordur. Teşekkür ederim."

Şimdi... bana bunun ne olduğunu söyleyebilir misin?

Yine de bu soruyu yüksek sesle sormadım. Şimdiki halimi göz önünde bulundurduğumda, cevaptan biraz korkuyordum. Zavallı, masum kocamı kolundan tutarak, saf zihni kuzu postuna bürünmüş bu kurt tarafından bozulmadan önce onu arabaya doğru sürükledim.

"Ama şimdi gerçekten gitmek zorundayız. Hepinize iyi şanslar dilerim! Ve iyi eğlenceler, Nelly. Kendine iyi bak, Jack. Ve eğer işler çığırından çıkarsa, İngiltere'ye kaçmaya karar verirsen sana her zaman bir yer bulabileceğimizden eminim. Toodeloo!"

Nelly seks oyuncakları koleksiyonunu çıkarmaya fırsat bulamadan, Bay Ambrose'u da peşimden sürükleyerek arabaya atladım. Gür sakalı sağ olsun, aciliyetimi anlamış gibi görünen Karim kutunun üzerine sıçradı ve kırbacını şaklattı. Birkaç dakika sonra, arabamız toprak yolda ilerlemeye başladı, uzun mahkum nakil hattı hemen arkamızdan ilerlemeye başladı.

"Güle güle!" Kalabalık koro halinde mendillerini sallıyordu. En azından ben

mendil olduklarını *umuyordu*. "İyi yolculuklar! Yakında ziyarete gelin!"

Evet, tabii ki yapacağım! Pandemonium Şehri'ndeki Bay Incubus'u ziyaret ettikten hemen sonra.

Bu kadar küçük bir kasabanın böylesine sapık bir cadalozu saklayabileceği kimin aklına gelirdi? Rahat bir nefes aldım. En azından şimdi

ve Şu andan itibaren her Şey düzenli ve huzurlu olmalı.

Yalnız bir atlı, kuru ve yanan gözlerini ufka dikmiş, çorak arazide koŐturuyordu. Saatlerdir atını deĖiŐtirmemiŐti ve zavallı bineğinin yanlarından ter boŐanıyordu. Ama durmadı, bir  akal sürüsü peşine takılıp onu kovalamaya başladığında bile durmadı. Bu dünyada  akallardan çok daha korkunç Şeyler vardı.

Biri onu buraya göndermiŐ.

Ve doğruca bir başkasına doğru gidiyordu.

Sonunda  akallar onu kovalamaktan yorulduklar. Uzakta titrek bir leke belirdi. Atlı ilk başta bunun sadece bir Fata Morgana olduğunu, yorgun zihninin ona oyunlar oynadığını düşündü ama sonra titrek benek katılaŐarak birkaç harap evin Őekline d n Őti.

 Maldici n! Neden bir Fata Morgana olmasın ki?

Bunu gerçekten hedefine ulaşmasına tercih ederdi.

Homurdanarak atını son bir kez mahmuzladı ve dehŐetini zihninin gerisine itti. EĞer yola devam ederse, sadece kendi hayatını riske atmış olacaktı. Ancak eli boş dönerse, ailesi...

"Yee-ha! Daha hızlı! Daha hızlı!"

Saatler, hayır, günler gibi gelmişti ama sonunda atı derme çatma, gelişigüzel evler topluluğuna yaklaştı. Binicisinin altında, bineği aniden titremeye başladı. İ   d sel olarak yere sıçradı, at bir çarpmayla devrilmeden sadece bir an önce. Nefes nefese kalan adam sendeleyerek uzaklaştı. Birkaç adım ötede, termit delikleriyle dolu, gıcırdayan ahşap bir direğe dayanarak durdu.

Nefes almak için kendine sadece bir dakika izin verdi. Sonra kendini sürükleyerek ayağa kalktı ve atının cesedine dönüp bakma zahmetine girmeden, bir zamanlar bir kasaba olan yere doğru ilerledi. Ama Şimdi? Buraya hayalet kasaba bile denemezdi. Avrupa'da bu kadar çok güzel kale harabesi varken, kendine saygısı olan hiçbir hayalet böyle bir yere uğramazdı. Her r zg rda evler titriyor, yıkılmaya hazır hale geliyordu. Kum ve toprak yığınları çoğu kapının yanı sıra pencerelerin çoğunu da kapatmıŐtı ve birden fazla katı olan evlerin çoğu çoktan tamamen   km Őti.

Atsız atlı temkinli bir şekilde, bir zamanlar ana yol olan yerde ilerledi. Görünürde tek bir kişi bile yoktu. Burası gerçekten doğru yer miydi? Belki de bu harabelerde kimse yoktu ve aradığı kişiler çoktan taşınmıştı-

Tıkla!

Birden boynunda soğuk bir şey hissetti. Soğuk ve metalik bir şey.

"Sakin ol evlat," diye alçak, hırçın bir ses geldi arkasından. "Yanlış bir hareket yaparsan kafanı uçururum."

Adam yutkundu. "Lütfen, ateş etmeyin. Silahsız geldim!" "O zaman sen lanet olası bir aptalsın. Önüne bak. Kımılma."

"*Si, Señor!*"

"Ben kıdemli değilim, dostum! Şimdi *kapa çeneni ve yürü!*"

Silahın namlusu boynuna dayalıyken, atsız binici ıssız kasabanın sokaklarında manevra yapıyordu. Önce sola gittiler, sonra sağa, sonra tekrar iki kez sola... çok geçmeden zavallı adamın başı dönmeye başladı ve yön duygusunu kaybetti. Sonunda durduklarında, nereye vardıklarını öğrenmek için etrafına bakındı, ancak gözleri bir şeye takıldı...

"Bir... *banka?*"

Girişten karanlık bir kıkırdama geldi.

"Biliyor musunuz, insanlar neden hep bu kadar şaşırıyor bilmiyorum. Herkes kanun kaçaklarının banka soymasını bekliyor. İşleri yapmanın çok daha basit bir yolu varken neden biz yapalım ki?"

"Çok doğru," dedi gölgelerden gelen başka bir ses. Bir yılan gibi tıslayan sinsi bir ses. "Gerçekten zekice bir plan. İnsanlar neden banka soymaya devam ediyor? Birini ele geçirmek ve insanların tüm paralarını size getirmesine izin vermek çok daha kolay."

"Evet," diye üçüncü bir ses geldi. Keskin, alaycı ve acımasız. "Tek sorun şu ki, er ya da geç o aptal piçlerin hiç parası kalmıyor ve senin yüzünden açlıktan ölmeye başlıyorlar. Lanet olası sinir bozucu!"

"Ah, ama böyle bir şey olursa, insan her zaman yeni bir şehre taşınabilir," diye bir kez daha tısladı yılan. "Ne de olsa etrafta seçilebilecek o kadar çok yer var ki..."

Etraftaki yıkık binalardan kahkahalar yükseliyordu. Atsız sürücünün tüylerini diken diken etti.

İnsanların açlıktan ölmesini parlak bir plan olarak nitelendiren aynı sinsi ses tekrar geldi: "Şimdi," dedi. "Çavuş, oynamamız için ne tür bir oyuncak getirdiğini neden bizimle paylaşmıyorsun?"

Her şey sessizleşti. Tüm gözler ve büyük olasılıkla birkaç silah namlusundan fazlası bitkin İspanyol'a odaklanmıştı.

"Bir mesajım var."

"Öyle mi?"

İspanyol neredeyse yerinden sıçrayacaktı. Bu kez tıslayan ses yolun karşısından, eski bankanın girişinden değil, tam arkasından gelmişti. Atsız süvari dönüp baktı ve işte oradaydı! Hâlâ kendisine silah doğrultan pis adamın hemen yanında, siyahlar içinde, uzun boylu, kesik gözlü ve daha önce pek çok kez gördüğü çarpık suratlı bir adam duruyordu.

Ülkenin her yerindeki aranıyor posterlerinde. "C-Cobra."

"Oh?" Adam bir kaşını kaldırdı, yılanlarda genelde olmayan bir şeydi bu. Yine de, çelişkili bir şekilde, onu sadece daha sinsi bir sürüngen gibi gösterdi. Tıpkı yüzünde beliren sırıtiş gibi. "Adımı duydun, değil mi?"

"Evet."

"Vay, vay. Gururum okşandı." Gülümsedi, sonra da vurdu! Göz açıp kapayınca kadar İspanyol'un önündeydi. Bir şey parladı ve donmuş adamın boğazına bir diken battı. "Şimdi... seni öldürmemem için bir nedenin var mı?"

"Bir mesajım var."

"Hâlâ nedenini bekliyorum." "Bir ödül var!"

Bıçak düştü.

"İşte, şimdi. O kadar da zor değilmiş, değil mi?" Kobra geri adım attı. İspanyol neredeyse keşke yapmasaydım diyecekti. Şimdi bir kez daha bıçaktan çok daha korkunç bir şey görebiliyordu: desperado'nun yüzü. "Ne kadar?"

"Ne kadar istersen."

Bu tek cümle bir anda çetenin üzerine bir sessizlik örtüsü serdi.

"Ne kadar dedin?" Bankanın içinden gelen hırıltı İspanyol'un omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi. Bu bir insanın çıkaracağı bir ses değildi. Bir canavarın hırlamasıydı.

"Ne kadar istersen," diye tekrarladı İspanyol, bu kez daha kararlı bir şekilde.

"Bundan emin misin?" diye sordu gölgelerden gelen başka bir ses.

"Evet."

"*Gerçekten* emin misin?" Kulağına gelen tıslama sesiyle sıçradı. Birden Kobra'nın bıçağı tekrar boynuna dayandı. Sakinleştirici derin bir nefes aldı.

"Evet."

Bir anlık bir duraklama oldu.

Sonra, ziyaretçiyi silah zoruyla getirdiğinden beri sessiz kalan adam öne çıktı ve silahının namlusuyla İspanyol'u sırtından dürttü.

"Onu patrona götürelim."

Evden Uzakta Ev

Haberci ne olduğunu anlamadan kolunun tutulduğunu hissetti ve kendini terk edilmiş bankanın içine doğru sürüklenirken buldu.

İçinden bir rahatlama duygusunun akıp gittiğini hissetti. Ona inanmışlardı!

Bu inanç yaklaşık üç saniye sürdü. Ta ki terk edilmiş bankanın aslında o kadar da terk edilmemiş olduğunu anladığı ana kadar. Karanlık figürler gölgeli koridorda hareket ederek etrafını sardı.

"Diego. Brass." Kobra iki figüre başıyla işaret etti. "Umarım iyisinizdir?"

Karanlıkta bir sırtış parladı ve iri yarı bir adam öne çıktı. "Yeterince iyi, şimdi bize oynayacak bir oyuncak getirdin." Brass adındaki beyefendi kıkırdadı ve görünüşe göre adını aldığı parmak eklemlerini kırdı.

"Kurt." Kobra, sert ve yakışıklı yüzüyle İspanyol'un geri çekilmesine neden olan başka bir adama başını salladı. Neredeyse 100.000 dolar yazısını görebiliyordu.

- *Dead or Alive* başının üstünde. "Umarım her zamanki gibi mutsuzsundur?"

Yetmiş iki kişiyi öldürmüş olan adam, bu sayı yakında yetmiş üç olacaktı gibi görünüyordu. Sonra tek kelime etmeden arkasını döndü.

"Huysuz piç," diye kıkırdadı biri.

"Yine de..." Brass'ın yüzündeki hain sırtış genişledi ve gözleri sanki bir atıştırmalıkmış gibi habercinin üzerine dikildi. "Bizim için daha da eğlenceli hale geliyor, değil mi?"

İspanyol istemsizce bir adım geri attı. Aslında bu yeterli değildi, çünkü Brass ileriye doğru üç adım attı. Metal çivili yumruklarını kaldırarak uzandı ama Cobra'nın uzanmış kolu tarafından durduruldu.

"Korkarım yapamazsın, dostum. Lider için bir mesajı var."

İspanyol yine rahat bir nefes aldı. Bu doğru. O bir haberciydi. Ona ihtiyaç vardı.

"Bir mesaj iletmek için bacaklarına mı ihtiyacı var?"

"Tabii onu merdivenlerden aşağı taşımak istemiyorsanız."

Brass hemen geri adım attı. İspanyol'a ters ters baktı. "Kıınılda, pısıırık! Şu lanet bacaklarını kullan, yoksa onları ezerim!"

Böylesine dostane bir daveti nasıl reddedebiliriz ki?

Etrafı, toplu kellelerinin değeri yarım milyon dolardan fazla olan adamlarla çevrili olan haberci mahzene indirildi. Kısa süre sonra kendini neredeyse bir kasanın kapısına benzeyen çelik bir kapının önünde buldu.

Onun kuşkulu bakışlarını fark etmiş gibi görünen Cobra alçak sesle kıkırdadı. Suçlunun zehirli gözleri, sanki onun her düşüncesini okuyabiliyormuş gibi İspanyol'un üzerinde geziniyordu.

"Yüzden fazla ödül avcısının kellesini hedef almasına rağmen liderin hâlâ hayatta olmasının bir nedeni var. Her zaman başkalarının yapamayacağı şekilde düşünür. Asla aptalca riskler almaz."

"Ya da tutsaklar," diye ekledi Brass sırtarak.

Kapıya uzanıp iterek açtı ve İspanyol'u ensesinden yakaladı. Zavallı adam bir itiş kakışla, tek bir lamba tarafından loş bir şekilde aydınlatılan kasanın karanlık iç kısmına doğru tökezlemeye başladı. Bunun dışında odada bulunan tek şey bir karyola, kaba bir masa ve bir sandalyeydi. Bu odada tek bir kişi bile yoktu-

"Bana bir mesajınız olduğunu duydum."

İspanyol neredeyse yerinden fırlayacaktı. Etrafında dönerken uzun boylu, sarışın, mavi gözlü bir adamla yüz yüze geldi. Bir an sonra keşke yapmasaydım dedi. Adamın yüzü bir meleğin yüzüydü. Ama gözleri...

Gözleri bir şeytanın gözleri gibiydi.

İspanyol yutkundu ve başını salladı. İşte o an gelmişti. Beklediği an gelmişti. Uğruna dağları ve çölleri aştığı an.

"Señor C-Creed."

Bir düzineden fazla eyalette en çok aranan adamın adı dilinden duraksayarak döküldü. Cebine uzanarak, süslü kırmızı bir balmumu mühürle mühürlenmiş bir mektup çıkardı. Bu modernleşmiş ülkede çok nadir görülen bir şeydi bu; eski dünyada ise çok daha yaygındı. Özellikle de İspanyol İmparatorluğu'nda.

"Buyurun, Sinyor."

Mektubu uzattı. Mektubu alan el zarifti. Zarifti. Bir kanun kaçağının elinden beklenecek gibi değildi. Belki de bu adam şöhretinin sizi inandırdığı kadar kötü biri değildi.

Kısık bir yırtılma sesiyle zarf açıldı. Creed sessizlik içinde mektubu okurken dakikalar geçti. Sonunda melek yüzlü umutsuz adam mektubu indirdi.

"İyi haber mi?" diye sordu İspanyol umutla.

"Oh evet." Creed gülümsedi, sonra da göz açıp kapayıncaya kadar tabancasını kaldırdı.

İspanyol'un gözleri büyüdü. "Ama sen mektubu okudun! Yalan söylemediğimi biliyorsun! Ben bir elçiyim!"

"Evet," diye kabul etti Creed. "Ve şimdi mesajınızı ilettiniz."

Bam!

Bir an sonra, bir şey gümbürtüyle yere çarptı. Hâlâ gülümseyen Creed tabancasını kılıfına soktu.

"Erkekler mi?"

"Evet, patron?"

"Biri cesedi götürsün." "Emredersiniz, patron!"

"Ve..."

"Evet?"

"Atları hazırlayın." Creed'in yüzündeki gülümseme genişleyerek asla kötülük yapmayacak birinin yüz ifadesine dönüştü - çünkü zaten kötülüğü iyilikten ayırt edemiyordu. "Sanırım yeni işverenlerimizle buluşma vakti geldi." Kemerinden bir mermi çıkararak tabancasını metodik bir şekilde yeniden doldurdu. "Onlar ve onların istenmeyen yol arkadaşları."

"Bleeeeargargargargh!"

Arabalar. Vardı. İcatlar. İcatlarıydı. Şeytanın. Şeytanın.

Patentlerinin Lucifer Ltd. tarafından alınıp alınmadığından emin değildim ama arkasında bir şekilde o piçin olduğundan emindim. Kuru kuru nefes alarak ayağa kalktım ve kendimi yolda tıkr tıkr ilerleyen arabaya geri çektim.

"İşte," dedi Bay Ambrose bana bir bez uzatarak.

"Teşekkürler." Derin bir nefes alarak bezi almak için uzandım ve ne tür bir bez olduğunu fark edince geri çekildim!

"Rikkard! Ambrose!"

"Evet?" diye sordu, yontulmuş yüzü sanki az önce ağzımı silmem için bana bir parça yetişkin iç çamaşırı önermemiş gibi tamamen masum ve rahatsız *değildi*.

"Yemin ederim," diye nefes aldım, başımın dönmesini engellemek için kendimi koçun duvarına yasladım. "Kendimi daha iyi hissettiğimde, bunun için senin derini yüzeceğim!"

"Gerçekten mi? O halde birkaç ay sonrası için takvimime bir not düşeyim."

ABD'de bir kocanın kafasına vurmanın aile içi şiddet olarak sayılmadığı bir eyalet var mıydı?

Aslında şu anda bir eyalette değil, bir bölgedesiniz. Bölgelerde fazla kanun yoktur. En azından pek çok insan uymaya zahmet etmez.

Hm...bu kesinlikle düşünmeye değirdi.

Gerçi şu anda ne fazla konsantrasyonum ne de harcayacak iradem vardı. Arabalar kervanı çölde ilerlerken günler yavaş ve kusarak geçti. Etrafımızdaki manzara yavaş yavaş değişti. Kuru hava nemlendi. Çöl bir bataklığa dönüştü. Çamur düzenli aralıklarla vagonların kenarlarına sıçırıyordu - bu da midemi boşaltmak için pencereden dışarı eğilmeyi çok daha eğlenceli hale getiriyordu.

"Daha ne kadar var?" İnledim.

"Son kusmandan bu yana yaklaşık beş dakika geçti."

"İlginiz için çok teşekkür ederim kocacığım, canım."

"Rica ederim."

Bir kez daha güzel bataklık manzarasını takdir etmeye hazır bir şekilde pencereden dışarıya doğru eğildim. "Takdir etmekle" meşgulken, küçük bir gerçeği fark ettim: yoldaki hiçbir şey uzaktan tanıdık gelmiyordu. Normalde bu garip olmazdı. Sonuçta hangi akli başında insan seyahat zamanını kırsal bölgeyi ezberleyerek geçirir ki? Öte yandan, muhtemelen başka hiçbir yolcu benim kadar pencereden dışarı bakarak vakit geçirmemiştir.

"Söylesene... bu batıya giderken kullandığımız yol değil, değil mi?"

"Hayır."

Bir süre daha bekledim.

Üç dakika sonra, hiçbir şey çıkmayacağını anladım. "Bay Ambrose?"

"Evet?"

"Neden aynı yolu kullanmıyoruz?"

"Geçen sefer direkt yoldan gitmiştik. Bu sefer yanımızda birkaç düzine suçluyla seyahat ediyoruz. Onları New York'a kadar yüzlerce mil sürüklemek ister misiniz?"

"Sanırım değil." Tam o sırada araba bir çukura çarptı ve yüzüm yeşile döndü. "Ama bu kadar sapa bir yoldan gitmek zorunda mıyız?"

Bay Ambrose, "*Vahşi* Batı olarak anılan bir yerde kanun ve düzenin en yakın temsilcisini arıyoruz," dedi. "Siz ne düşünüyorsunuz?"

"Spiffing!" İnledim. "Çok güzel!"

Ve bir kez daha, Tantalus'un bana kıyasla o kadar da kötü durumda olmadığını kanıtlamaya kararlı bir şekilde pencereden dışarı eğildim. [28]

Ancak neyse ki İngiltere'de kötü hava koşulları dışında hiçbir şey sonsuza kadar sürmez.

Nihayet, yedinci günün günbatımında, batan güneşin boyadığı alev denizine karşı uzakta bir şehrin silueti belirdi.

"Bleeargh!"

Ve şimdi bu güzel tabloya biraz da kusmuk eklenmişti. "Burada mıyız?" İnledim. "Burası mı?"

Bay Ambrose başıyla onayladı. "En yakın yargıcın bulunduğu şehir."

"Yargıç umurumda bile değil! Sadece yumuşak bir yatağa ve büyük bir kovaya ihtiyacım var, hemen!"

"Pekâlâ. Karım?" "Evet,

Sahib?"

"Atları dörtlâle koşturun. Bayan Ambrose çabuk varmak istiyor."

"Emredersiniz, *Sahibim!*"

Bir an sonra, araba ileri doğru sarsıldı ve çılgınca sallanmaya başladı.

"Senden nefret ediyorum!" Karnımı tutarak inledim. "Senden gerçekten, gerçekten nefret ediyorum!"

Tanıdık, güçlü ve zarif bir el omzuma indi. "Ben de seni seviyorum."

Lanet olsun ona! Neden bu adam beni bu kadar iyi tanımak zorundaydı?

Onunla evlendiğin için mi?

Kahretsin! İşte bu. Sevgili Brank Teyze her zaman en aptalca fikirleri benim bulduğumu söylerdi.

Tam o sırada, iki güçlü kol etrafıma uzandı, beni yakınımda tuttu ve arabanın sarsıntısını hafifletti.

Ya da belki bu o kadar da aptal değildi.

Kasabaya vardığımızda mide bulantım büyük ölçüde azalmıştı. Ancak bu durumdan düşündüğüm kadar memnun değildim, çünkü sürekli kusma isteğinin yokluğunda, yorgunluk nihayet kendini göstermeye başladı. Sanırım yedi gün boyunca sürekli kusmak, çöller ve bataklıklar arasında sarsıntılı bir otobüs yolculuğu yapmak ve neredeyse *asılacak* olmak insanı gerçekten yoruyor.

Araba şehrin ana meydanında durduğunda, iki ayağımın üzerinde güçlkle aşağıya inebildim. Bay Ambrose bana destek olduğunda en ufak bir itirazda bile bulunmadım. Bu, her şeyden çok, durumum hakkında size ipucu vermeli.

"Şu hapishane kuşlarını ben hallederim," dedi göğsüne takılı yıldızı ve iki yanında iki tabancasıyla bile zararsız küçük bir satıcı gibi görünmeyi başaran şerif, mahkûm arabalarından birinin tepesinden ikimize doğru başını sallayarak. "Siz gidip hanımefendi eşinizle ilgilenin, Bay Ambrose."

Bay Ambrose ağzını açtı.

"Küçük bir evlilik tavsiyesi," diye homurdandım. "Onu dinle!"

Bay Ambrose ağzını tekrar kapattı. Kolu etrafıma dolandı ve o harika sertlikteki göğsüne yaslanmamı sağladı.

"Tanrım, ayaklarımın üzerinde öldüm!" İnleyerek kasaba meydanında uygun, rahat bir mezar aradım. Hayır, tabut daha iyi. Süslü olanların döşemeleri vardı, değil mi? "Lütfen bize yine dışarıda kamp yaptırmayacağınızı ve gerçek bir odada, gerçek bir yatakta uyuyabileceğimizi söyleyin?"

"Evet."

Gözlerimi kırptım. "Az önce doğru mu duydum? Evet mi dedin?" "Kesinlikle."

"Oda mı kiraladın? Yani parasını *ödedin* mi? Kendi özgür iradenle mi?"

"Kesinlikle, Bayan Ambrose. Buralarda çok uygun fiyatlı ve konforlu konaklama yerleri biliyorum. Hatta yatakların yumuşak ve önceden ısıtılmış olacağı da garanti."

"Gerçekten mi?" Sevgili kocama inanamayarak baktım. "Böyle bir hizmet mi sunuyorlar? Bu sadece gerçekten lüks otellerde olur!"

"Ah, evet. Oldukça geniş bir yelpazede... hizmetler sunuyorlar."

"İtiraf etmeliyim ki kulağa harika geliyor." Özellikle de Bay Rikkard My-Piggy-Bank-is-Made-from-Titanium Ambrose'dan geliyorsa. Benimle gerçekten ilgileniyordu. Beni lüks bir otele götürüyordu! Ve bir kez daha onun cimri olduğundan şüphelendiğimi düşündüm. "Gidelim o zaman, olur mu?" Esnedim. "O yumuşak, sıcak yataklardan birine girmek için sabırsızlanıyorum."

Arkamdan bir boğulma sesi duydum. Etrafıma baktığımda Kerim'in yüzündeki gergin ifadeyi silmeye çalıştığını gördüm.

"Bir sorun mu var, Karim?"

"Hiçbir şey yok, *Sahiba*. Her şey mükemmel, *Sahiba*."

Bir süre daha yüzündeki tuhaf ifadeye baktım ama sonra omuz silkip arkamı döndüm. Şu anda onun nesi olduğunu düşünemeyecek kadar bitkin düşmüştüm. Bay Ambrose'un güçlü kolu beni desteklerken (Pleasedon't letPatsyfindoutaboutthis! Pleasedon't letPatsyfindoutaboutthis!) Kendimi arnavut kaldırımlı sokağa bıraktım.

"Hâlâ uzak mı?" Mırıldandım.

"Birazcık. Burası şehrin ana bölgelerinden biraz uzakta."

"Oh," diye mırıldandım. "Nedenmiş o?"

"Merak etmeyin. Yakında orada olacağız."

Mırıldanarak ona daha da yaslandım ve sıcaklığından güç aldım.

Gerçekten harika bir kocaydı.

Gerçekten de hedefimize ulaşmamız çok uzun sürmedi. Ağırlaşan gözkapaklarımla önümüzde duran eve göz kırptım. Gerçekten de güzel bir yerdi. Belki biraz fazla pembe dantel perde vardı ve pencerelerdeki kırmızı tonlu abajurlar biraz tuhaftı ama sonuçta çok rahat görünüyordu. Kapının üzerindeki isim bile davetkârdı: Mama Dumant'ın Yeri. Çok rahat, ev gibi bir his veriyordu.

"Hadi gel." Bay Ambrose omuzlarımı sıkıca kavrayarak beni kapıya doğru götürdü. "Seni hemen içeri sokup odana çıkaralım."

Kalbim ısındı. Bana karşı çok iyiydi.

Göz açıp kapayıncaya kadar beni kapıdan geçirdi, resepsiyon masasını geçti ve merdivenlere doğru götürdü.

"Bekle. Resepsiyonda kayıt yaptırmamız gerekmiyor mu?" Esneyerek etrafıma bakındım... oldukça seyrek giyimli resepsiyon görevlisine. *Çok* seyrek giyimli resepsiyonist.

"Gerek yok, gerek yok." Bay Ambrose'un hızı arttı. "Karim bununla ilgilenecek. Yukarı çıkıp uzanmanız gerekiyor, gerçekten çok yorulmuş olmalısınız-"

"Mösyö Amby?" sözü arkamızdan gelen bir kadın çığlığıyla aniden kesildi. "Mösyö Amby, siz misiniz? Evet benim!"

Bay Ambrose dondu kaldı.

Bana gelince, parmaklarımı kulaklarıma sokup onları iyice temizlemek istedim. *Mösyö Amby?*

Arkamı döndüm. Ya da en azından dönmeye çalıştım. Bay Ambrose'un omzuma doladığı kaya gibi sert kolu bir anda beni desteklemekten çok kısıtlıyor, diğer tarafa bakmamı sağlıyordu.

Ancak birilerinin başka planları varmış gibi görünüyordu.

"Mösyö Amby!" Pembe, kabarık bir kadınlık kasırgası Bay Ambrose'u kollarımdan çekip aldı ve göğüs dekoltesini sıkı bir kucaklamayla sarmaladı.

"Mösyö Amby, geri döndünüz! Kızlar bunu duyana kadar bekleyin!"

Göz kırptım. Yavaşça ve kasıtlı olarak. Kaşlarımdan biri kalktı. "Kızlar mı?"

Beni tamamen görmezden gelen kasırğa -şimdi durduğuna göre, hayatımda gördüğüm en iri cüsseli varlıklara sahip orta yaşlı zarif bir kadın olduğu ortaya çıkmıştı- kocamı bırakmadan etrafında döndü ve bağırdı: "Sally! Delilah! Sarah! Meg! Dışarı çıkın ve bakın sizi kim ziyarete gelmiş!"

Kaşlarım daha da kalktı. Sally mi? Delilah? Sarah? Meg?

Yavaş ama emin adımlarla kalbimdeki sıcaklık arttı. Hızla kaynama noktasına doğru ilerliyor, her türlü yorgunluk belirtisini uzaklaştırıyordu.

"Canım?" Bay Ambrose'a doğru adım atarken sesim sakın, tatlı ve nazikti. Ya da artık onu tanıdığım şekliyle, bir numaralı muhtemel cinayet kurbanına. "Bu dört bayan kim? Neden sanki onları tanıyormuşsunuz gibi konuşuyorsunuz?"

Bay Ambrose kolunu orta yaşlı *femme fatale*'in birinci ve ikinci varlığının arasından çıkarmaya çalışarak kimıldadı.

"Şey, Bayan Ambrose... buna gelince..." "Evet, canım?"

Ama ben Bay Ambrose'un boğazına yapışıp ondan bir cevap koparamadan, yukarıdan birkaç kız çığlığı yükseldi ve dört kız şeklindeki karaltı merdivenlerden aşağıya doğru koşmaya başladı.

"Hey! Bakın kim gelmiş!"

"Hepiniz birden onu yakalamayın! Ondan bir parça almak istiyorum!" "Ha! İlk gelen ilk alır!"

Açık saçık giyimli dört kadın Bay Rikkard Ambrose'un üzerine atladı ve ona limpetler gibi yapıştı. Tüyler ve parıltılarla süslenmiş, olağanüstü donanımlı, egzotik parfümlü limpetler.

"Merhaba yakışıklı." Bir numaralı kirpik kocama kirpiklerini kırıştırdı. "Beni özledin mi?"

"Muhtemelen hayır," diye sözünü kesti iki numaralı Limpet, onu yolundan çekerek. "En azından benim yarım kadar bile değil!"

"Peki ya ben?" Üç numaralı Limpet kollarını arkadan ona doladı. "Beni hâlâ hatırlıyorsun, Bay Bedavaya Alabileceğim Şeyler İçin Para Ödemem, değil mi?"

"Ha! En çok beni seviyor, bunu hepiniz biliyorsunuz! Hepinizin aksine, bana gerçekten para ödedi!"

"Personel mutfağından bir yemek için."

"Yine de sayılır!"

"Aman Tanrım... Uzakta olduğundan beri daha da yakışıklı oldu." "Bu sefer onu tutmalı mıyız?"

Derin bir nefes aldım.

Tamamdır. *İşte bu*

kadar!

"Canım?" Kocamın henüz fahişelerin pençesinde olmayan tek kolunu yakalayıp mırıldandım. "Bana bir grup liberal hanımla nasıl arkadaş olduğunu açıklayabilir misin?"

Mama Dumant'a Hoş Geldiniz

"Bir grup... liberal kadınla nasıl arkadaş olduğunuzu bana açıklayabilir misiniz?"

Bay Ambrose bir an nasıl cevap vereceğini düşündü. Sonra...

"Sizin örneğinizi mi izledim?"

"Ne? Ben-"

...aslında bunun için iyi bir karşılığım yoktu.

Dang! Dang ve Amy'yi böyle iyi bir arkadaş olduğu için patlat! Neden tanıdığım tüm fahişeler şeytani kötüler olamadı?

"Ve sence," diye devam ettim, mırıltım bir hırıltıya dönüşürken, bakışlarım vücudunun çeşitli yerlerine yapışan kadınları yakıyordu, "genellikle kız arkadaşlarımla *bu kadar* yakınlaştığımı mı düşünüyorsun?"

Bay Ambrose cevap olarak sadece başını bana doğru eğdi ve "Nasıl olur da Biliyor muyum?" gibi.

"Sen...! Bana öyle bakma!"

"Kızarmış görünüyorsun. Arkadaşın Amy ile bilmem gereken bir şey mi yaptın?"

Yüzüm kahvaltı saatindeki tava gibi ısındı. "Beni o geneleve sürükleyen sendin!"

"O zaman ikimizin eski bir geleneğini canlandırmama itiraz edemezsin, değil mi? Buna neredeyse romantik diyebiliriz."

"Roma..."

"Ayrıca buradaki odalar ucuz ve yataklar oldukça yumuşak."

Ona bir parmak salladım. "Sen... bir gün seni o cimri boynundan tutup boğacağım!"

Bana bir erkeğin tek bir yüz kasını bile oynatmadan yapabileceği en kızgın koca bakışını attı. "Beni boğmak mı? Sizin gibi masum bir genç hanımın *bu* tür eğilimlere kapılacağını asla düşünmezdim. Korkarım ki reddetmek zorundayım. Eğer bu tür şeylerden hoşlanıyorsanız, eminim ki burada bu eğilimlerinizi tatmin edecek birileri vardır."

"Sen..." Nutkum tutulmuştu. Ben de İngilizce beni yarı yolda bıraktığında her zaman yaptığım şeyi yaptım: diğer dillerdeki küfürlere başvurdum. Sonuçta, bu kadar güzel dil çeşitliliği varken, neden kendimi sınırlayayım ki? "Cérebro de burro!"

[29] *Progéniture erronée d'un phacochère!* [30]"

Küçük tiradımın yaşayan granit heykel Bay Rikkard Ambrose üzerinde hiçbir etkisi olmadı. Ancak bir sonucu oldu: kocama yapışan beş kadın sonunda varlığını fark etmiş görünüyordu.

"Diyorum ki..." Bir numaralı limpet çenesini okşadı. "Kim o?"

"O olamaz...?"

"Aman Tanrım."

"Kesinlikle öyle."

"İşte böyle!" Bir adım öne çıkarak çenemi kaldırdım, erkeğime sahip çıkmaya kararlıydım. "Ben onun wi-"

"Ooooh! Hadi onu yakalayalım, kızlar!"

Göz açıp kapayıncaya kadar, parfümlü barbarlar sürüsü üzerime atladı. Sarıldım, çimdiklendim, sıkıldım, okşandım, dürtüklendim ve elden ele dolaştırıldım.

"Oh bak! Çok tatlı!" "Tatlı

bir poposu da var." "Ve bir bavulu!"

"Gerçekten mi? Bir bakayım!"

"Hey!" diye itiraz ettim. "İnsanların eşyalarını öylece alamazsın ve-"

İşte o zaman içlerinden biri popomu tutup deneysel bir şekilde sıktı.

"Hey, haklısın! Bu oldukça sulu bir ganimet! Bay Spend-Resister'ın dikkatini çekmene şaşmamalı!"

"Gerçekten mi? Ben de bir bakayım."

"Sakın buna cüret etme!" Kıçımı korumak için arkama uzanarak ciyaktı.

Bu da ne yazık ki bavulumu bırakmak zorunda olduğum anlamına geliyordu.

"Ha! İşe yaradı!" Muzaffer bir edayla sırttan sinsi limpetlerden biri çantayı kaptı ve menzilimden dışarı fırladı. Kandırıldığımı anlamadan önce kilidi açmış ve yepyeni bir en iyi arkadaşın doğal merakıyla eşyalarımı karıştırmaya başlamıştı bile.

"Hey! Şuna bakar mısın? Erkek kıyafetleri var!" Aniden, bir çift pırıl pırıl, fazlasıyla hevesli göz, ateşli bir coşkuyla bana odaklandı. "O da cinsiyet bükücülerden hoşlanıyor! Söylesene... erkeğinle odama gelip biraz oynamak ister misin?"

"Terbiyeli ol!" diye bağırdı orta yaşlı madam, az önce kafasının arkasına vurduğu genç kadına ters ters bakarak. "Böyle bir şey söyleyemezsin."

Rahat bir nefes aldım. En azından burada birileri hâlâ biraz edep duygusuna sahipti.

"İnsanları öylece odana davet edemezsin! Önce bir fiyat belirlemelisin!"

Ya da değil.

"Hey, hiçbir şey özel eğlence yapamayacağımı söylemiyor, değil mi? Ayrıca..." Beni kaburgalarımın durttu. "Ayrıca, ne kadar süslü görüldüğüne baksana! Yüksek fiyatlı bir fahişe olmalı! Muhtemelen ikimize yetecek kadar kazanıyordur."

Neredeyse tükürüğümde boğuluyordum.

"Ben," dedim ona çok erdemli bir ses tonuyla, "bu tür şeyler için para almam."

Genç kadının yüzünde dehşete kapılmış bir ifade belirdi. "Bedavaya çalışmak zorunda mısın? Seni zavallı şey!"

Ağzımı açtım ve sonra tekrar kapattım. Buna nasıl cevap vereceğimi tam olarak bilmiyordum. Ama anlaşılan Bay Ambrose biliyordu. "Ona fikir verme." diye mırıldandığını duyduğuma yemin edebilirim.

"İşte," diyerek elimi uzattım ve hâlâ kocamı ve beni süzen gecenin hanımının yüzüne doğru ittim. "*Şuna* bak, sonra tekrar düşün!"

Yüzük parmağımdaki nesneyi inceledi ve alnı şaşkınlıkla kırıştı.

"Bir... perde halkası mı?"

Bir gün Bay Ambrose'u bir kuyumcuya sürükleyecek, tezgâha bağlayacak ve tüm dükkânı benim için satın alana kadar ayaklarını gıdıklayacaktım.

Bir numaralı limpet onu kaburgalarından bıçakladı. "Hey, sanırım bu bir, bilirsin işte... evlilik yüzüğü olmalıydı."

Çok yakında bir gün.

"Evlilik yüzüğü mü? Ama bu... bu şu anlama gelir..." İki numaralı limpet'in yüzüne düpedüz korkunç bir sırıtma yayıldı. Etrafında dönerek kocama bir parmak salladı. "Seni sinsi herif! Bize söylemeden evlenmişsin!"

Bay Rikkard Ambrose, yarı giyinik birkaç genç kadın hala ona yapışmışken yansıtabildiği kadar yüce, buz gibi bir kibirle ona baktı. Bu oldukça etkileyici bir miktardı. Şu lanet olası kadınlar bıraksalar daha da etkileyici olurdu!

Ellerimi kalçalarımın koyarak, bazı hanımların ellerinin hâlâ Lilly'nin yüzde yüz, tamamen ve bütünüyle malı olan şeyi tuttuğu yere anlamlı bir bakış gönderdim!

"Oh. Ehem." Üç numaralı Limpet ellerini geri çekerek bana belli belirsiz bir gülümseme verdi. "Kırgınlık yok, değil mi?"

"Şey, bilemiyorum." Muzipçe sırttan dört numaralı Limpet, bakışlarını Bay Ambrose'un üzerinde gezdirerek pantolonunun paçalarının birleştiği noktaya ulaştı. "Sert hissettiren bir yer bulabileceğimden oldukça eminim. Bana beş dakika verin ve-" Sonra ona doğru gönderdiğim öldürücü bakışı fark etti. Sözüünü keserek boğazını temizledi. "Um...boşver."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Ee... belki de yanlış bir başlangıç yaptık."

Bir kaşımı kaldırdım. "Eğer ayaklarınızla tatmin oluyorsanız, bu sizin bileceğiniz iş. Ben bir erkeğin vücudunun farklı bir bölümünü tercih ederim."

Genç kadın neredeyse boğuluyordu.

Ha! Al bakalım! Bir şaka yarışmasında bana karşı kazanabileceğini mi sanıyorsun? Granit bir duvarla laf dalaşına girip kazanabilirim!

Bay Rikkard Ambrose için çalışmak çok eğitici olabilir.

Üç numaralı Limpet sırttı, bakışları vücudumda bir aşağı bir yukarı gezindi. Eğilerek madama fısıldadı, "Sanırım ondan hoşlandım."

Genç kadınlar bakıştılar, sonra da bir konuda anlaşmış gibi başlarını salladılar. Bakışları bana odaklandı. Zafer duygum bir anda yok oldu ve yerini karanlık bir önsezi duygusuna bıraktı.

"Şimdi, bekle bir dakika..." Bir adım geri çekilerek ellerimi kaldırdım. "Her ne düşünüyorsan, yapmayacağım-"

Saldırdılar.

Daha önce vahşi olduklarını düşündüysem, çok yanılmışım. Yeni bir fahişeye ilgi duymak bir şeydi. Ama Mister Spend-Resister'ın yepyeni karısına ilgi? Görünüşe göre bu tamamen başka bir şeydi. İki yanımda parfümlü birer sorgulayıcı belirdi ve kollarını benimkilerle birleştirdi.

"Söylesene... Neden biraz sohbet etmiyoruz? Çok fazla sorumuz var."

"Oh, biliyorsun, değil mi?" Kurtulmaya çalışarak talep ettim. İşe yaradığından değil.

"Ah evet! Mesela... Düğününüzde nasıl bir elbise giymiştiniz?"

"Ya da gelin partinizde ne tür hediyeler aldığınızı." "Ya da düğün gecenizde hangi seks oyuncaklarını kullandığınızı."

Sanırım yavaş ama emin adımlarla etrafımı saran kireç böceği sürüsünden endişe duymam gerekirdi. Ne de olsa bavulumu ve mahremiyetimi çoktan işgal etmişlerdi. Sırada neyi "işgal" edeceklerini kim bilebilirdi?

Ancak şu anda bunun pek bir önemi yoktu. Çünkü onlar benden ne isterse istesin, ben de onlardan bir şey istiyordum. Hem de acilen.

"Ne tesadüf. İtiraf etmeliyim ki benim de size sormak istediğim bir soru var." Onlara neşeli bir gülümseme gönderdim.

Kadınların yüzleri aydınlandı. "Devam edin, devam edin. Nasıl yardımcı olabiliriz?"

"Bana söyleyebilirsiniz," dedim, neşeli gülümsememi Bay Rikkard Ambrose'a doğru yönlendirerek, "sevgili kocam nasıl oluyor da burayı *çok iyi tanıyor*?"

Genç kadının gözleri parlamaya başladı. "Oh, şey..." "...bu başka bir zamanın konusu!"

Bay Rikkard Ambrose görünüşe göre stratejik müdahalenin gerekli olduğuna karar vermişti. Beni kolumdan tutarak merdivenlere doğru götürmeye başladı.

"Ne oldu?" Tatlı tatlı sordum. "Arkadaşlarınızla sohbet etmemi istemiyor musun, Dicky Darling?"

"Eğer doğru hatırlıyorsam, kendinizi yorgun hissediyordunuz. Hemen yatağa gitmelisin. *Gerçekten* çabuk."

"Garip." Ona hançer gibi baktım. Hançerler granit derisinden sekip havada kayboldu. "Nedense artık kendimi *hiç* yorgun hissetmiyorum."

"Gerçekten de merak uyandırıcı. Neden bu konuyu *odamızda* daha detaylı araştırmıyoruz?"

"Siktir git, seni bekar oğlu bekar!"

"Evet, merdivenlerden odana çık. Tamamen katılıyorum."

Dirseğimi kaburgalarına batırarak onun elinden kurtulmaya çalışarak dönüp durdum. Çok çabuk fark ettim ki, bu kadar kaslı biriyle evlenmemeliydim! Elbette ilginç bir düğün gecesine olacaktı ama aynı zamanda beni istediği gibi kullanabileceği ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey olmadığı gibi bir yan etkisi de vardı.

Tam o sırada kolları bana dolandı ve beni bir prenses gibi kucağına aldı.

"İndirin beni!"

"Korkarım yapamam," diye reddetti Bay Ambrose, kollarında hâlâ sımsıkı tuttuğu benle merdivenleri hızla çıkarken. "Sen benim karımsın ve yorgunsun. Seninle ilgilenmek benim görevim."

"Bu yüzden mi bu kadar hızlı koşuyorsun?"

Cevap olarak Bay Ambrose adımlarını hızlandırdı. Birkaç dakika sonra merdivenlerin en tepesine ulaştık ve küçük, hafif çarpık bir kapının önünde durduk. Kapıyı iterek açtı ve ilerideki odaya girdi.

Tabii buna oda denebilirse. Küçücük bir yerdi. Küçük, pis ve çoktan batmış olan güneş yüzünden hâlâ sıcaktı. Hayatımda gördüğüm en ucuz oda olmalıydı.

Bay Rikkard Ambrose dikkatle bana baktı.

"*Şimdi* bu odayı neden daha önce kiraladığımı anladınız mı?"

Kaşlarımı kaldırdım. Sanki bu işi bu kadar kolay bırakacaktım! "Güzel kadınların varlığından hoşlandığın için mi?"

Yüzümü ellerinin arasına alarak, bakışlarını ruhumun derinliklerine kadar yoğunlaştırdı. "Suçluyum. Ama bunun için neden buraya geleyim ki?" Kavrayışı sıkılaştı ve beni başka tarafa bakmamaya zorladı. "Ne de olsa güzel bir kadına bakmak istediğimde tek yapmam gereken her sabah uyandığımda yatağın diğer tarafına bakmak."

"Yumuşak konuşmak seni kurtarmaz," dedim ona. Ve hiçbir şekilde kekelemedim!

En ufak bir şey bile yok!

Daha yakına eğildi. Birdenbire hâlâ onun kollarında olduğumu fark ettim ve bu durumdan bir an önce olduğu kadar hoşnutsuz olmadığımı anladım.

"Gerçekten mi?" diye nefes aldı, nefesi kutup rüzgârı gibi yüzümü gıdıklıyordu. "Bundan emin misin?"

Yutkundum. "Evet."

"Oh, pekala." Başını eğdi. "Eğer konuşmak işe yaramayacaksa, sanırım başka bir yöntem kullanmam gerekecek."

Bir an sonra ağzı benimkini kapladı. Dudaklarımdan omurgama, oradan da ayak parmaklarıma kadar bir sıcaklık yayıldı. Ayak parmaklarım hâlâ havada serbestçe sallanıyordu çünkü beni hâlâ kollarının arasında sıkıca tutuyordu. Üç hızlı adımla yatağa ulaştı. Birdenbire artık o kadar da küçük ve sefil görünmeyen bir yatağa. Nasıl oluyor da şimdi neredeyse davetkâr görünüyordu?

"Şimdi..." Beni gıcırdayan yatağa yatıran Bay Ambrose üzerime eğildi ve beni derin, karanlık, deniz rengi gözlerinin havuzlarında boğdu. "Öfkenizi yatıştırmak için hangi yöntemleri kullanmalıyım?"

Ah. İşte böyle.

Teslim olmak *istedim*. Gözlerinin içine bakarken, bunu o kadar çok istiyordum ki!

Ama...

Beni lanet olası bir geneleve götürdü, lanet olsun! Bir genelev! Seçici bir kadın değilim, ama bir erkeğin yapamayacağı bazı şeyler vardır! En azından bunları lanet balayında yapamaz ve hala o gecenin ilerleyen saatlerinde sevişmeyi bekleyemez!

Hayır.

Bu sefer olmaz. Pes edemezdin. Bu sefer, işler onun istediği gibi gitmedi. Ama...

Yüzüme bir sırtış yayıldı. Bu, bu gece hâlâ eğlenemeyeceğim anlamına gelmiyordu.

"Öfkemi yatıştırmak mı?" Gözlerim muziplikle parladı. "Neden kızayım ki? Ne de olsa bu geceki olaylar çok... aydınlatıcıydı."

Bay Rikkard Ambrose kaskatı kesildi. Normal şartlar altında gözlerinden yansıyan tek duygu soğukkanlı bir kayıtsızlık ya da bana doğru bakarsa muhtemelen arzu olurdu. Ama şimdi gözlerinde bir endişe izi vardı. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Neden, senin tercihlerin tabii ki!" Ona parlak bir şekilde gülümsedim. "Önce Londra'da Amy'yle tanıştığım genelev, şimdi de burası... Böyle bir fetişin olduğunu kim bilebilirdi?"

Ortama çöken sessizlikte, pamuk yünü üzerine düşen bir iğnenin sesini duyabilirdiniz.

"Fetiş mi?"

"Utanmana gerek yok." Uzanıp yanağını okşadım. "Ben çok ilericiyim. Rızaya dayalı olduğu sürece, neden sapkın fantezilerinizden zevk almayasınız ki?"

"Sapık mı? Bayan Ambrose! Ben kesinlikle-"

"Merak etme," diye kestim sözünü kocaman bir gülümsemeyle. "Seni tamamen destekliyorum. Demek ortağına verdiği hizmetler için ödeme yapmayı seviyorsun. Ne olmuş yani? Bir eş olarak sevgili kocama her zaman destek olmalıyım. Yani..." Uzanıp açık olan elimi uzattım. "Yirmi pound yeter sanırım."

Bay Ambrose'un yanağındaki bir kasın seğirdiğini görebiliyordum. "Onlara size fikir vermemelerini *söyledim*."

"Oh, ama yaptılar. Ve ne kadar mükemmel fikirlerdi."

"Mantıksız davranıyorsun! Sen-"

"Şimdi yirmi beş pound."

Sevgili kocamın yanağındaki bir kas seğırdi. "Benden cidden bunu bekleyemezsin-"

"Oh? Yapamaz mıyım?"

"Hayır, sen-"

Elim zaten ona çok yakındı. Neden bundan faydalanmayayım ki? Daha doğrusu *ondan*. Göz açıp kapayınca kadar, elim gömleğinin altından pantolonuna doğru kayboldu.

"-aaahhh!"

"Evet, ben de öyle diyeceğinizi düşünmüştüm."

"Bayan Ambrose! Derhal kaldırın-"

"-Külodunuz mu? Evet, elbette Bay Ambrose, efendim."

Bay Rikkard Ambrose'un on yıllık eski pantolonu yumuşak, neredeyse sessiz bir sesle yere düştü. Bir dakika sonra da külotu onu takip etti.

"Bayan Ambrose! Siz-"

"Evet, efendim?" Kirpiklerimi kırıştıtararak ona baktım. "Nasıl yardımcı olabilirim efendim?"

Bu kez Bay Ambrose'un boğazından bir hırıltıdan başka bir şey çıkmadı. Elimi Bay Ambrose'un pantolonunda bulduğum yere sarıp sıktım. Bu da başka bir vıraklamayla ödüllendirildi.

Vay, vay, bu eğlenceliydi.

"Bayan Ambrose... eliniz..."

"Bunu mu kastediyorsun?" Masumca gülümseyerek boştaki elimi yüzünün önünde oynattım. "Evet, ben de biraz fazla boş olduğumu düşünüyorum efendim. Efendim bunu iyi bir şekilde kullanmam gerektiğini düşünüyor mu?"

O bu konuda bir fikir beyan etmeye fırsat bulamadan, elim gömleğinin ve ceketinin düğmelerini çözmekle meşgul olmaya başladı.

"Şimdi, söyleyin bana, efendim..." Kirpiklerimi tekrar ona fırlatarak, az önce açık havaya maruz bıraktığım tenimi öpebilecek kadar yükseğe çıkana kadar kendimi yataktan yukarı ittim. "Senin için ne yapabilirim? Her şeyi yaparım. Senin zevkine hizmet edeceğim." Bir düğme daha. Bir öpücük daha. "Yoksa... bu senin zevkin için miydi?"

Bu kez Bay Ambrose'un boğazından çıkan ses hayvani bir hırlamaydı.

Sırıttım.

Hayvani mi?

Güzelin canavarı evcilleştirme zamanı geldi!

Ve şansımı, onu zaten tasmaşından tutuyordum.

"Bana söyleyebilirsin," diye mırıldandım, söz konusu tasmayı çekerek Bay Ambrose'un yanağında bir kas seğirmesi daha yarattım. "Ne istersiniz efendim. Sizin için her şeyi yaparım."

"O zaman," diye mırıldandı sevgili kocam, "nasıl... Hakkında. Bırakmaya. Bırakmaya. Bırakmaya. Benim. Appendage."

"Eklenti mi? Bundan mı bahsediyorsunuz, efendim?" Şakacı bir şekilde burnuna dokundum.

"Hayır."

"O zaman... belki de bundan bahsediyorsundur?" Dudaklarımı kulağına değdirerek fısıldadım.

"Hayır!"

"Aman Tanrım." Gözlerimi indirdim, çok utanmıştım. "Doğru tahmin bile edemiyorum. İşe yaramazın tekiyim. Sanırım cezalandırılmalıyım, efendim."

"Ben," dedi Bay Ambrose sıkılmış dişlerinin arasından, "aynı fikirde olmaya başlıyorum."

Aman Tanrım. Bu gerçekten iyi gidiyordu. Amy'ye verdiği ipuçları için daha sonra teşekkür etmem gerekecekti.

"O zaman..." Yolumu kapatan bir sonraki düğmeye ulaşana kadar parmağımı çıplak göğsünün sert kaslarında gezdirdim. "...beni nasıl cezalandıracaksın?"

Bay Ambrose'un gözleri kutup fırtınası gibi parladı. "Henüz tam olarak karar vermedim. Çok fazla ilgi çekici seçenek var."

"Karar verdiğinizde bana haber verin. O zamana kadar..." Parmağım düğmenin altından kayarak onu açtı. "...Sizi eğlendirmek için elimden geleni yapacağım, efendim."

Göz açıp kapayıncaya kadar yataktan kalktım ve ellerimi Bay Ambrose'un göğsüne bastırdım. O kadar şaşırmıştı ki tökezleyerek geri çekildi ve eski bir koltuğa yığıldı. O daha ayağa kalkmayı düşünemedi, ben onun üzerindeydim. Oh, ve kıyafetlerimin çoğunu çoktan çıkardığımı söylemiş miydim?

"Oh, buldum!" Ona şeytani bir sırıtışla söyledim. "Ne yapacağımı biliyorum!"

Çok ilginç bir yerel gelenek var..." "Gerçekten mi?" diye homurdandı.

"Evet, gerçekten." Genelevler için yerel, Amerika için değil. Ama bunu ona söylemek zorunda değildim, değil mi?

"Evet, gerçekten." Kucağında kıpırdanırken kaşlarımı kaldırdım. "Adının ne olduğunu bilmek ister misin?"

Aptalca başını salladı.

Gülümseyerek öne doğru eğildim ve kulağına fısıldadım. Anında,
yontulmuş granit yüzü kıpkırmızı kesildi.

Gülümsemem
genişledi. "Sana
göstereyim..." Ve ben
onun üzerine atladım!

İnsanları Doğru Yargılamak

Esnedim ve gözlerimdeki uykuyu kırıştırdım. Cereyanlı pencereden içeri süzülen taze sabah havasından derin bir nefes alarak kendimi ayağa kaldırdım, bavullarımın yerleştirildiği yere doğru yürüdüm ve dün gece Bay Ambrose başka bir işle meşgulken cebinden çaldığım çıtır çıtır, taze banknotları sakladım.

Islık çalarak ellerimi ovuşturdum. Bu çok eğlenceliydi. Bunu gerçekten daha sık yapmalıyım.

Çantayı tekrar kapatmak üzereydim ki tereddüt ettim. Elimi uzatıp banknot yığınının hızlıca saydım ve yüzüme bir sırıtma yayıldı.

Çok daha sık.

Tam o sırada bir çift güçlü kol beni arkamdan sardı. "Ne yapıyorsun?"

"Ben mi?" Yüzümde tamamen inandırıcı masum bir gülümsemeyle arkamı döndüm. "Yok bir şey. Sadece böyle harika bir koca bulduğum için nasıl bu kadar şanslı olduğumu merak ediyordum."

"Evet." Buz gibi gözleri beni delip geçti. "Ben de böyle yetenekli bir eşi hak etmek için ne yaptığımı merak ediyordum."

Neredeyse içgüdüsel olarak, sanki alt bölgelerine masaj yapmak istercesine aşağı uzandı. Bunu fark edince elini hızla geri çekti.

Yüzüme bir sırıtma yayıldı. "Ah, evet. Çok 'yetenekliyim', değil mi?"

"Kesinlikle." Bay Rikkard kıpırdandı. "Biraz *fazla* yetenekli."

Sırıtişım genişledi. "Kahvaltıya inelim mi? Canım sosis çekiyor."

Bay Ambrose'un gözleri sonsuz derecede kısıldı. "Doyumsuzsunuz."

"Biliyorum. Hatta benekli bir penis bile isteyebilirim."

"Burası Amerika, Bayan Ambrose. Burada İngiliz spesiyaliteleri olduğunu sanmıyorum."

"Ah, bilmiyorum." Ceketinin pantolonuyla birleştiği yere baktım. "Bunu elde etmenin *bir* yolunu kesinlikle bulabilirim."

Bay Ambrose kapıyı işaret etti. "Kahvaltı. Şimdi."

"Aman Tanrım. Sevgili eşim dün gecedен beri hâlâ ağrıyor mu?" Ona bir bakirenin kızlığını bozmuş güçlü bir adamın endişeli bakışını attım. "Merak etme. Bir dahaki sefere sana karşı daha nazik olacağım."

"Bayan Ambrose?"

"Evet, Bay
Ambrose?" "Sessiz
olun!"

"Biliyor musun, ağızımda bir şey olsaydı sessiz olmak zorunda kalırdım-"

Bay Ambrose'un bana attığı buz gibi bakışlar hemen susmamı sağladı.

"Ehem. Pekâlâ, kahvaltı." Kollarının arasından sıyrılarak

Giysilerimin geri kalanını çıkardım ve kapıya doğru yürüdüm, ancak izlerimde
durdum. "Şey... burada kahvaltı edebileceğimiz bir yer var *mı*?"

"Olmalı, evet." Bay Ambrose adımlarını hızlandırarak kapı koluna uzandı,
ancak o da durdu ve bana delici bir bakış fırlattı. "Bununla birlikte, benekli
penis istemeniz *kesinlikle yasaktır*."

Sırttım ve cevap verme zahmetine girmeden kapıdan içeri süzıldüm.

"Bayan Ambrose? Bu bir emirdi, anlaşıldı mı? Bayan Ambrose!"

"Gelin!" Yukarı seslendim, merdivenleri yarılamaştım bile. "Kahvaltı
siparişine geç kalmak istemezsin, değil mi?"

Bay Rikkard Ambrose Pony Express'ten daha hızlı hareket etti. Göz açıp
kapayınca kadar yanımdaydı ve kolunu benimkiyle kırılmaz bir şekilde
birleştirmişti.

"Kahvaltı siparişi veren *ben* olacağım, karıcığım."

"Bir rezalet! Benim seçme özgürlüğüme ne oldu?"

"Dün gece masumiyetimin son kalıntılarına olan şeyin aynısı."

"Hiç eğlenceli değilsiniz, efendim."

"Büyük gurur duyduğum bir gerçek."

Çekişerek merdivenlerden aşağı indik. Yarı yolda solgun, kederli bir
hayaletle karşılaştık.

"Merhaba Kerim," diye selamladım. "Gece iyi uyudun mu?"

Genelevde geçirdiğiniz ilk gece nasıldı?"

Sakallı koruma bana öldürücü bir bakış fırlattı. "Seni paslı bir mutfak
bıçağıyla deşeceğim!"

"Ama bu r a y ı seçen o," diye itiraz ettim ve hemen bir eşin yapması
gerekeni yaparak tüm suçu kocamın üzerine yıktım.

"Evet. Ama o benim işverenim."

Bu bariz adaletsizliği protesto etmek için ağızımı açtım, sonra aklıma bir
şey geldi. Sırttım.

"Ben de işvereninizin karısıyım."

Kerim gözlerini kırptırdı.

"*Dhikāra hai!*"^[31]

"Sanırım bu Pencap dilinde 'Evet, Hanımefendi, aynen dediğiniz gibi,
Hanımefendi' demek?"

Kerim'in yüzü erkek sefaletinin tahta bir maskesine dönüştü. "Evet, *Sahiba*. Tam olarak bu anlama geliyor. Artık gidebilir miyim?"

Ve gidip ölmek için güzel bir köşe mi bulalım?" sözleri havada asılı kaldı.

"Aslında, biz sadece ölmek için nerede bir şey bulabileceğimizi merak ediyorduk.

yemek. Gidip öğrenebilir misin?"

"Evet, *Sahiba*." Kerim istifa etti. "Hemen, *Sahiba*. Ama... böyle bir yerde nereden yiyecek bulacağız?"

"Git personele sor," diye emretti Bay Ambrose.

"Yarı çıplak kadınları kastediyor," diye yardımcı oldum.

Kerim'in sakalı manyakça seğirdi. "Evet, *Sahiba*, hemen gideceğim, *Sahiba*."

Dönerek merdivenlerden aşağı indi ve bu sırada neredeyse evi yıkıyordu.

Gözlerim parlayarak Bay Ambrose'a doğru eğildim. "Kimin pençesine düşeceğine dair bahse girmek ister misin?"

"Ben asla bahse girmem, Bayan Ambrose."

Tam o sırada, merdivenlerin aşağısından erkekçe bir ciyıklama sesi geldi. "Özellikle de cevabı zaten biliyorsam."

Kerim'in dönmesi biraz zaman aldı. Döndüğünde sarığı eğik bir şekilde duruyordu ve boynunda çok şüpheli bir iz vardı.

"Kahvaltı," diye araya sıkıştırmayı başardı, "'Tatlı Zevk Süiti'nde servis edilecek. Ya da en azından Bayan Delilah Deluxe tarafından bana öyle bildirildi."

"Çok güzel!" Kerim'in sırtını sıvazladım.

"Teşekkürler." "Bir şey değil."

Bay Ambrose'un vicdanlı korumasının yönlendirmelerini takip ederek, kısa süre sonra söz konusu tatlı zevk süitinin kapısına vardık. Birlikte odaya girdik ve tam da beklediğimiz gibi, doyurucu yiyeceklerle dolu bir masa bulduk. Ancak benim beklemediğim şey, misafirlerimizdi.

"Bay Spend-Resister! Cross-dressing wifey! İçeri gelin, içeri gelin, ikiniz de!"

Daha direnmeyi düşünmeden, şaşırtıcı derecede güçlü, parfümlü eller beni tuttu ve odanın içine sürükledi. Kısa süre sonra kendimi kendisini "Hot Pot Meg" olarak tanıtan genç bir kadınla "Sultry Sally" adında birinin arasına sıkışmış, bir santim bile kıpırdayamaz halde buldum ve kıkırdayan birkaç kadının mücadele eden kocamı zapt etmeye ve masanın diğer ucunda ona kaşıkla pastırma yedirmeye çalışmasını izlemek zorunda kaldım.

Ve daha kötüsü neydi biliyor musunuz?

Beni kaşıkla beslemeye çalışanlar!

Gerçekten! Sanki kadınlar benim harika benliğime duydukları derin ve tutkulu arzuyu ilk kez dile getirmiyorlardı ama o zamanlar Bay Victor Linton gibi giyinmiş, kuyruklu bir ceket giymiş ve pantolonumun içine sağlam çoraplar tıktırmıştım!

"Söyle bakalım," diye fısıldadı Meg kulağıma, bir yandan da çatalını ağzıma doğru tutuyordu. Bu sırada neredeyse kulağım şişleniyordu. "Sen ve Bay Iceberg nasıl tanıştınız?

Yüzüme nostaljik bir gülümseme yayıldı. "Peki, buna gelince..."

Masanın diğer tarafında, Bay Ambrose'un gecenin hanımlarının pençesinden kurtulmak için verdiği mücadele aniden arttı. Nedense birdenbire bana yaklaşmak için *çok* istekli göründü.

Sırıttım. "Sana *tüm hikayeyi* anlatayım..."

Yaklaşık yarım saat sonra, lezzetli yemeklerle tıka basa doymuştum ve bir grup fahişenin önünde kocamın itibarını yerle bir etmiştim. Hayat güzeldi. Ve daha da iyi olmak üzereydi. Hot Pot Meg'in gözlerindeki dedikoducu ışıltıya bakılırsa, onun ABD'deki itibarı da yerle bir olacaktı.

"Bayan Ambrose!" diye homurdandı sevgili kocam.

"Sen...!" "Evet?" Kirpiklerimi masumca ona doğru

kıptım. "Sakin bir kelime daha etme, yoksa-"

Tam o sırada ağzına tıktırılan bir kaşık dolusu pastırmayla sözünü kesti. Yüzüme yayılan sırtıtmayı engelleyemedim.

Biraz garipti. Kocamın kollarından sarkan fahişeleri ve tüm bunları göz önünde bulundurduğumda, muhtemelen inanamayacağım kadar kızgın olmalıydım. Ama...

Bay Rikkard Ambrose'a baktım. Antarktika'dan yeni gelmiş bir buz dağı gibi soğuk ve kıpırtısız bir şekilde, cılız giyimli iki kadının arasında oturuyordu. Sırtı bir süpürge sopası gibi kaskatı kesilmişti ve kalçaları sanki gerçekten kışına bir şey sokulmuş gibi sıkılıydı. Şimdiye kadar art arda yetmiş üç kaçma girişiminde bulunmuştu ve iki kadın onu zorla beslemek için neredeyse çenesini kerpetenle açmak zorunda kalmıştı.

Bu görüntünün kalbimde bir sıcaklık dalgasına yol açması yanlış mıydı? "Kendine iyi bir tane yakaladın, kızım."

Yerimden sıçradım ve az önce kulağıma fısıldayanın Meg olduğunu görmek için yan tarafa baktım. Sırıttı ve elindeki kaşığı

kocam olan buzul anıtı.

"Sarah bu rutini en son denediğinde, adamın birini beş dakika içinde avucunun içine almıştı. Adamınız otuz beş dakikadır orada oturuyor ve kaçma girişimleri bir yana, kılını bile kıpırdatmadı. Bu yeni bir rekor."

Ona baktım. Bunu en başından beri test etmek için planlamış olabilirler miydi?

Göz kırptı ve bir parmağını dudaklarına götürdü. "Şşş. Bu aramızda kalsın, olur mu?"

Sırttım.

Belki de fikrimi gözden geçirmem gerekecekti. Her şeye rağmen buraya gelmek iyi bir fikir olabilirdi.

"Ee," diye sordum, Bay Ambrose'un hâlâ işkencecileriyle boğuştuğu yere doğru eğilerek. "Bugün ne yapalım? Küçük bir şehir turuna mı çıkalım? Rahatlayıp bir gün izin mi alalım?"

Bay Ambrose başını salladı, neyse ki henüz hiçbir kadın başını tutmamıştı. "Yapamayız. İlgilenmemiz gereken işler var."

"Oh?" Bir kaşımı kaldırdım. "Ne işi?"

"Yargı sisteminin bir temsilcisini bulmaya geldik, değil mi? İki İspanyol arkadaşımızın emrindeki haydutların tutuklanmasını onaylaması için hakimi ziyaret etmemiz gerekiyor. Çoğunu yerel hapishaneye bırakabileceğiz ve New York'ta işledikleri suçlar nedeniyle zaten arandıkları için sadece ana suçlularla devam etmemiz gerekecek. Şerif daha sonra bizi almaya gelecek."

"Ah, anlıyorum." Kahvaltılık portakal suyumdan bir yudum aldım. "Sanırım yapmamız gerek-"

Tam o sırada sözleri kafama dank etti. Ağzımdaki meyve suyu güzel bir fiskiyeyle masanın üzerine püskürtüldü.

"Şerif daha sonra gelip bizi alacak mı?" "Evet."

"Fuhuşu yasaklayan bir ülkenin yasalarını uygulamakla yükümlü olan ABD polisi bizi daha sonra almaya mı gelecek? Bir *genelevden* mi?"

Bay Ambrose bir omzunu küçük bir seğirme hareketiyle kaldırdı. diğer insanlar. Onun için omuz silkmekti. "Buranın bir otel olduğunu düşünüyor."

Gözlerimi diktim. Sonra dönüp masanın etrafına dağılmış kıkırdayan, yarı çıplak kadınları işaret ettim.

"Ve *onları* gördükten sonra hala buna inanacağını mı düşünüyorsun?" "Çok ikna edici olabilirim."

Tam o sırada Delilah Deluxe arkadaşının elbisesinin üzerine biraz şarap döktü ve görünüşe göre bunun kumaş üzerinde yarattığı yarı saydam etkiyi sevdiğine karar vererek kadehin geri kalanıyla devam etti. Sarah ıslak elbisesine baktı, sonra kıkırdamaya başladı ve arkadaşına sarıldı.

Sevgili kocama bir bakış attım. "Sanırım olmak zorunda kalacaksın."

Oturduğu yerde kıpırdandı ve şimdi transparan ıslak bir elbise giymiş olan kıza bakmamaya özen gösterdi.

Aferin oğlum.

Koltuğunda kıpırdanan Bay Ambrose dönüp kapıya doğru baktı. "Yeterli. O zaman gidelim mi?"

"Evet, hadi gidelim!" diye solundan cıvıl cıvıl bir ses yükseldi.

"Evet!" Sağından gelen bir başka ses de ona katıldı. "Hemen gidelim!"

Bay Rikkard Ambrose iki koluna yapışmış olan kadına baktı. "Ben ikinizi birden kastetmemiştim."

"Aww... emin misin?"

"Oldukça eminim." Bay Ambrose parmaklarını kollarından birer birer çekerek onların elinden kurtuldu ve bana doğru bir adım attı. "Gidelim mi?"

İki tutsağımın elinden kurtularak kocamla kollarımı birleştirdim ve kapıya doğru ilerledim. Yarım dönerek omzumun üzerinden el salladım. "Toodeloo, hanımlar. İyi eğlenceler."

Meg sırtarak benimle Bay Ambrose'un arasına baktı. "Emin misiniz? eğlenecek olan *sen* değil misin?"

Ben de sırttım. "Şimdi sen söyleyince..." Tam o sırada kapı çaldı.

"Gu-uurls!" Dumant Ana'nın şarkı söyleyen sesi salonun bulunduğu yönden geliyordu. "Müşteriler!"

"Kahretsin! Gitmeliyim, görüşürüz!" Kızlar sıçrayarak odadan çıktılar. Bay Ambrose bir an arkalarından baktı, sonra bir anlık bir hızla cep saatini çıkardı ve açmasına izin verdi. "Şerifin gelmesi gereken saat bu."

Yüzümdeki kanın çekildiğini hissettim. "Onlardan önce kapıya ulaşabilir miyiz?"

Cevap olarak Bay Ambrose koşmaya başladı.

Kolumu bırakmadan, lanet herif!

"Ah, Bay Ambrose!" Ön kapı açılırken şerif gülümsedi ve başını eğdi. "Biraz kızarmış görünüyorsunuz. Egzersiz mi yapıyordunuz?"

"Öyle bir şey," diye kabul etti Bay Ambrose, nefes alış verışı düzene girmişti. "Vakit geldi mi?"

"Evet, yargıç bu sabah boş. şu anda vaktiniz var mı?"

Bay Ambrose'un arkasına geçerek omzumun üzerinden hızla yaklaşmakta olan Mama Dumant'ın "personeline" baktım. "Oh evet. Kesinlikle. Gidelim, olur mu?"

Sonra onu yakaladım ve sanki topuklarım yanıyormuş gibi evden dışarı sürükledim.

Yargıçla olan meseleler şaşırtıcı derecede hızlı bir şekilde çözüldü. Bir önceki gün kapıyı çalıp yüzüne kapıyı çarpan ABD şerifini satıcı zannettiğı anlaşılan adam oldukça işbirlikçi görünüyordu. Bir çift tabancayla size yanlış yaptığınızı göstermek, bir insanın davranışlarını iyileştirmek için inanılmaz şeyler yapabilir.

"...ve işte iki İspanyol beyefendi için ek suçlamalarla birlikte yeni tutuklama emri," diye bitirdi ve masanın üzerindeki zaten devasa olan kâğıt yığınının üzerine aceleyle son iki belgeyi bıraktı. "Umarım her şey sizi tatmin edecek şekilde ayarlanmıştır, Marshal? Başka bir şekilde yardımcı olabileceğim bir konu varsa lütfen söyleyin, Mareşal."

"Bu iyi olacak." şerif/satıcı başını salladı. "Diğer mahkûmlar hakkında..."

Yargıç neredeyse eğilerek başını eğdi. "Doğal olarak onlarla ben ilgileneyeğim. Yerel hapishanemiz oldukça geniştir ve orada barındırılmayacak olanlar yakında elimizden alınacaktır. Komşu kasabalardaki şeriflerin işbirliğine kefil olacağım."

"Mükemmel." şerif başıyla onayladı. "Ne diyorsunuz Bay Ambrose?"

"Yeterli." Bay Ambrose hızlıca başını salladı. "Yine de doğuya devam eden yolculuğumuz için birkaç muhafız ve rehber daha kullanabiliriz."

"Tamamdır! Anlaştık! Nasıl isterseniz!" Yargıç inşaat takıntılı bir ağaçkakan gibi başını salladı. "Konuları ne zaman uygulamaya koymamı istersiniz?"

"Derhal," diye emretti Bay Ambrose.

şerif başıyla onayladı. "Anlaşıldı."

"Harika, harika! O halde, izin verirsiniz...?" Yargıç koltuğundan yarı doğruldu ve umutla kapıya doğru eliyle işaret etti.

"Elbette, görevlerinizi yerine getirmeye başlayın. Kendimizi dışarıda bulacağız."

"Çok çabuk geçti." Birkaç dakika sonra ön kapı arkamızdan kapanırken yorum yaptım.

Bay Angleton, "Yargıcın şansına," diye yorum yaptı. "Ben Bir hizmetçinin beni süpürgeyle kovalamakla tehdit etmesini takdir ediyorum."

"Seni yakaladı mı?" Masumca sordum.

"Korkarım bir kanun adamı olarak devam eden bir soruşturmanın ayrıntılarını paylaşma iznim yok," diye cevap verdi şerif, yüzü ifadesizdi. Yine de kışını ovuşturduğunu fark ettim.

Birlikte, güneş gökyüzünde yükselirken ve sokak trafiği yavaş yavaş etrafımızda toplanmaya başlarken geldiğimiz yoldan geri yürüdük. Arabalar caddede ilerliyor, insanlar işe gitmek için etrafta dolanıyordu. Uzaktan bir demircinin çekiç sesini duydum. Kısa süre sonra bir pazar yerine ulaştık. Çiftçiler ve tüccarlar orada stantlar kuruyordu. Görünüşe göre yerel bir pazar ya da onun gibi bir şey kuruluyordu.

Etrafımda satılan rengârenk eşyaları görünce aklıma parlak bir fikir geldi. Kaçmasını engellemek için hemen kolumu Bay Ambrose'un koluna bağladım.

"Artık işimizi hallettiğimize göre," diye başladım sevgili kocama gülümseyerek, "küçük bir alışveriş gezisine çıkalım mı?"

"Hayır."

Cevabın bu kadar çabuk ve içgüdüsel olarak gelmesi etkileyiciydi. Sırtarak kolunu daha sıkı kavradım. Koca olmanın getirdiği bazı görev ve sorumluluklar vardı. Alışveriş de kesinlikle bunlardan biriydi. Eğer Bay Rikkard Ambrose bunu evlenmeden önce bilmiyorsa, öğrenmesi gerekecekti.

"Hadi canım. Sevgili karını hayal kırıklığına uğratmak istemezsin, değil mi?"

"İlk etapta sizi atadığımı hatırlamıyorum." "Kelime oyunları mı yapıyorsun? Ne kadar şok edici!"

"Elektrik şokları alışveriş yapmanızı engelleyebilir mi?"

Göz ucuyla, ağır silahlı cesur Amerikan polis memurunun hızla geri çekildiğini fark ettim.

"Özür dilerim, Bay Ambrose, Hanımefendi. Birdenbire bugün yapmam gereken çok önemli bir şey aklıma geldi."

"Gerçekten mi?" Bay Ambrose, soğuk bakışlarını kendisini düşmana terk etmek isteyen haine dikerek sordu. "Ve tam olarak ne?"

"Bu, şey... bu gizli bilgi, korkarım. Aynen öyle. Gizli. İkinizle de sonra görüşürüz."

Ve çantasını kolunun altına alıp koşmaya başladı.

"Ne kadar güzel, değil mi?" Bir elimle sevgili kocamın yanağını okşarken diğer elimle de cebini avuçladım. "Artık tamamen yalnızız. Ne kadar romantik."

"Evet. Çok. Şimdi cüzdanımı çalmaya çalışmayı bırak."

"İnsan zaten başarmış olduğu bir şeyi durduramaz," diye açıkladım ona en bilge filozof taklidimle, cüzdanı burnunun önünde sallayarak.

Bay Ambrose'un yanağındaki bir kas seğirdi. "Bundan kurtulamayacağım, değil mi?"

Sırıttım. "Hiç şansın yok."

"Bütçeyi sınırlamaya ne dersiniz?"

"Budge it? Neden kımıldatmak istiyorsun ve 'o' derken neyi kastediyorsun?"

Bana bakarken gözleri sonsuz derecede kısıldı. "*Birinin* yerinden kımıldamayacağını kesinlikle görebiliyorum."

Yanağını okşadım. "Şanslıyım. Böyle zeki bir adamla evlendim." Sonra arkamı döndüm ve cüzdanı hala elimde sıkıca tutarken caddeden aşağıya atladım.

Üç saat ve ağır yüklü bir kocanın ardından Mama Dumant'a döndüğümüzde şerifin kapının önüne geldiğini gördük.

"Ah, Bay ve Bayan Ambrose, işte buradasınız! Sabaha kadar her şeyin hazır olacağını ve New York'a doğru yola çıkabileceğimizi bildirmek için geldim."

Yanımdaki bacaklı paket yığınının arkasından kutuplu bir ses "Harika," dedi. "Kesinlikle harika."

"Um..." Şerif gergin bir şekilde kıpırdandı. "Bir sorun mu var?" "Önemli bir şey yok." Kanun adamına güven verici bir şekilde gülümsedim ve (şimdi oldukça ince) cüzdanını havaya kaldırdı. "En azından artık değil."

"Ah. Anlıyorum." Kanun adamı diplomatik bir şekilde boğazını temizledi. Yarı dönerek Dumant Ana'nın kapısının üzerindeki tabelaya baktı. "Sizce

Bu tesiste hâlâ boş oda var mı? Şu ana kadar işle o kadar meşguldüm ki gece dinlenebileceğim bir yer bulamadım ve burası oldukça cazip görünüyor."

Bacakları olan paket yığını sertleşti.

Peki ya ben? Sırıttım. Genişçe. "Oh, evet! Eminim orada seni baştan çıkaracak çok şey bulacaksın."

Hâlâ geniş geniş gülümseyerek şerife doğru yürüdüm. Belki Bay Ambrose'un kışkırtmasıyla olmuştu ama yine de bu sözde satıcı haftalardır beni kandırıyor ve burnumdan getiriyordu. İşleri biraz tersine çevirmenin zamanı gelmişti.

Tabii o ve hanımlar bunu masada yapmayacaklarsa.

"Gel." Şerifle kol kola girerek onu kapıya kadar götürdüm, paket yığınının arkasından gelen tıslamalı itirazları tamamen görmezden geldim. "Sizi müessesenin sahibiyle tanıştırayım. Eminim kendisi ve çalışanları her dileğinizi yerine getirecektir."

"Kulağa harika geliyor. Yargıcın evindeki kimse neden bana şehirde böyle küçük ve rahat bir otel olduğunu söylemedi merak ediyorum."

"Muhtemelen en sevdikleri uğrak yerlerini paylaşmak istemezler. Şimdi sizi Dumant Ana ile tanıştırayım..."

O akşam şerifi bir daha görmedik. Ertesi gün akşam yemeğine oturduğumuzda sadece o değil, hanımlardan üçü de ortalıkta yoktu. Yukarıdan, yarı boğuk iniltiyle birlikte yatak yaylarının hafif gıcırtilarını duyabiliyordum.

"Saygılarımı sunarım, Madam Dumant." Başımı masanın diğer ucundaki kadına doğru eğdim. "Personeliniz gerçekten çok gayretli."

"Emin olabilirsiniz!" Bana kocaman bir gülümseme vererek, büyük boy bir kâse çikolatalı tatlıyı bana doğru itti. "Ve eğer onların hizmetlerini kendin almak istersen..."

Sözü buz gibi bir boğazın temizlenmesiyle kesildi. İkimiz de birer kaşımızı kaldırarak, kaba bir şekilde sözümüzü kesen buz gibi iş adamına baktık. "Evet?"

Bakışlarımla karşılaştı. Demir gibi bir kararlılıkla dolu gözleriyle konuştu: "Bütün paramı harcadın zaten."

Lanet olsun! Bu kadar mantıklı olmak zorundaydı, değil mi? Yukarıdan yankılanan bir gümbürtü geldi.

"Yazık." Dumant Ana sııttı. "Bir şey kaçırıyorsun."

Gümbürtüyü kulakları yırtan bir çatırtı izledi.

"Vay, vay." Sırıttım. "Şimdi de oynaşmaya başladılar."

"Onlar değildi." Bay Ambrose'un ölümcül ciddiyetteki buz gibi sesi beni olduğum yerde dondurdu. "Ve üst kattan da gelmedi."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun-"

KA-BOOM!

Patlamanın etkisiyle tüm bina sarsıldı. Bir bardak masanın kenarında sallanmaya başladı, sonra yere düştü ve binlerce parçaya ayrıldı.

"Bu da ne...!" Masadan sıçrayarak kalktım. Ama daha bir adım bile atmamıştım ki yemek odasının kapısı açıldı ve İspanyolları koruması gereken muhafızlardan biri tökezleyerek odaya girdi.

"Gitmek... zorundayım!" diye nefes nefese kaldı, bir eliyle göğsünü tutuyordu. "Geliyorlar!"

Ve öne doğru savrulurak ağır bir gümbürtüyle yere çakıldı. Bir an sonra, altından kırmızı bir havuz yayılmaya başladı.

Gece Saldırısı

Bay Ambrose, Karim ve ben iyi yağlanmış bir makinenin parçaları gibi anında hareket ettik. Neredeyse aynı anda ön kapıya ulaştık. Yolumu kesmek için kolunu uzatan Bay Ambrose bir adım öne çıktı.

"Geri çekilin."

"Önce bayanlara ne oldu?"

"İşin içine silahlar ve patlamalar girmeye başladığı anda camdan dışarı çıktı. Şimdi *geri çekilin*."

Sesindeki çelik tartışmaya yer bırakmıyordu. Ben de tartışmadım. Sadece kapıyı açmasını bekledim ve sonra kolunun altından baktım.

Aniden bir patlama daha kasabayı sarstı. Gün batımının silüetinde, uzaktaki gökyüzüne doğru yükselen koyu bir duman bulutu gördüm.

"Bu da ne böyle?"

"Bu," dedi Bay Ambrose, "yargıcın evinin yönü."

Sözlerinin anlamını kavramam bir anımı aldı. Yutkundum. "Kim bir *yargıcın evini* havaya uçurmaya cesaret edebilir ki? Ne haltlar dönüyor-"

Bam!

Ön kapıdan giren bir mermi yüzümden yaklaşık beş santim ötede durdu.

"Her ne oluyorsa, bu yönden geliyor." İfadesi buz gibi olan Bay Ambrose tabancasını çekti ve mermi olup olmadığını kontrol etmek için silindiri çevirdi. "Ve muhtemelen çay ve bisküvi için gelmiyor. Kımıldayın!"

Kıpırdayamadan beni tutup kapıdan uzaklaştırdı, Karim ikimizi de koruyordu. Dışarıda nöbet tutan Bay Ambrose'un adamlarından birkaçı, kimi kanlar içinde, kimi topallayarak arkamızdan eve koştu. Yine de yüzleri ifadesiz, adımları hızlı ve emindi. Bunlar profesyoneldi ve her hareketleri bunu gösteriyordu.

"Sıraya girin!" Bay Ambrose havladı. "Bu kapıdan giren herkes ölür!"

"Evet, efendim!"

Bunu hallettikten sonra uzun adımlarla koridoru geçmeye devam etti. "En az on adam," diye mırıldandı gözleri soldan sağa kayarken, dışarıdan farklı yönlerden gelmeye devam eden silah seslerini sayıyordu. "Belki bir

Bir düzine. Hem de ağır silahlı. O mermi kapıyı delip geçti... En yeni tüfeklerden başka hiçbir şey bu kadar etkili olamaz."

"Yani, canım..." Kocamın arkasında bir domuz yemi çuvalı gibi sürüklenirken tatlı tatlı sordum. "Sence kim aniden seni öldürmenin iyi bir fikir olduğuna karar vermiş olabilir?"

"Bilmiyorum. Üç düzine adaydan herhangi biri."

"Ne?"

Bay Ambrose başını eğdi. "Benim gibi bir adamın önemli sayıda düşman edinmeden bulunduğu yere gelebileceğini düşünmediniz, değil mi?"

"Ve seninle evlenmeden *önce* bunun bahsetmeye değer olabileceğini düşünmedin mi?"

"Bunun teklifimin başarı şansını önemli ölçüde azaltacağını hesapladım."

"Neden sen... orada dur ve seni öldürmeme izin ver!"

Bam! Bam!

"Korkarım sıraya girmeniz gerekecek Bayan Ambrose."

Üç adım sonra yemek odasının kapısına varmıştı.

Kapıyı çarparak açtı ve orta yaşlı genelev hanımına başıyla onay verdi.

"Hanımefendi. Umarım arka kapınız vardır?"

"Elbette." Sanki iş yerini basan bir grup insan yokmuş gibi gayet sakin bir şekilde ayağa kalkan madam, o ana kadar süpürge dolabı sandığım bir kapıya doğru yürüdü. Oysa kapı dar bir koridora açılıyordu. "Hadi gidelim, tamam mı?"

"Gerçekten." Bay Ambrose beni sıkıca tutarak kapıya doğru koşturdu. "Rota?"

"Sola dönün, sonra sağa dönün ve ilerideki kahverengi kapıdan girin."

Emredileni yaptık, kaçış yolunu takip ettik. Kısa süre sonra, yukarıda bahsedilen kahverengi kapıya ulaştık. Karim ikimizin de önüne geçerek dikkatle kapıyı itti ve açtı.

"Sessiz olun," diye fısıldadı koruma, bir elini havaya kaldırarak. "İki sokak aşağıda atlarla dolu bir ahır var. Tek yapmamız gereken gölgelerin arasından sessizce ve hızla ilerlemek, sonra da-"

Bam!

Bir mermi kapıya çarpıp ayak parmaklarının iki santim ötesinde yere saplanırken çamur ve taş püskürdü.

"*Dhikāra hai!*" Karim homurdanarak geri sıçradı. "Etrafımız sarıldı!"

Kaşlarımı kaldırdım. "Söylemiyorsun. Asla tahmin edemezdin."

"Geri çekilin! Geri çekilin!"

"Hayır, ben ileri gidecektim."

Taş gibi sert bir kol belime dolandı ve beni geri sürükledi.

"Hey!" diye itiraz ettim. "Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?" "Uygulama

beklenmedik durumlar," Bay Ambrose

cevap verdi, onun kavrama

sıklaşıyor. "Ciddi olma ihtimaline karşı." Ağzımı

açtım, sonra tekrar kapattım.

Ona kapıyı açıp keskin nişancıya ateş etmek üzere olduğumu söylemek için doğru zaman mıydı?

Muhtemelen hayır.

Ama sonra tekrar... bu fikir kulağa geldiği kadar aptalca değildi. Sıkışmıştık. Etrafımızda öldürmek için bekleyen kiralık silahlar vardı. Ve ben bir keskin nişancıyı gizlice geçme yeteneğime değil, güvenilir altıpatlarımın güvenmeyi tercih ederdim.

Ancak bunu Bay Rikkard Ambrose'a açıklamak bambaşka bir meseleydi. Beni yemek odasına geri sürüklerken gözlerinde parlayan sert, buz gibi ışığa bakılırsa, gece yarısı çatışmasının gerçek vahşi batı deneyimini yaşamama izin vermeyecekti.

Gizli koridorun kapısı büyük bir gürültüyle arkamızdan kapandı. Bir an sonra Bay Ambrose sürgüyü yerine kaydırды ve anahtarı kilidin içinde çevirdi.

"Ne yapacağız şimdi?" Sağa sola bakıp bir çıkış yolu arayarak sordum.

"Sakin kalacağız. Sakin ve soğukkanlı. Bu durumdan kurtulmamızın tek yolu bu."

Hayal görmüş olabilirim ama sesi bana pek sakın gelmedi.

Hiç de değil.

Tam o sırada galerideki bir kapı çarparak açıldı ve üstsüz bir Mareşal Angus Angleton, yarı açık pantolonunu tutarak, yüzüne ve boynuna birkaç morluk yayılmış bir şekilde galeriye doğru tökezledi. "Vay anasını! Burada neler oluyor böyle?"

Bay Ambrose'a anlayışla başımı salladım. "Ah, anlıyorum. Sakin ve soğukkanlı. Aynen böyle."

Bay Rikkard Ambrose galerideki adama kışın bir mezar kadar soğuk bir bakış fırlattı. Şimdiye kadar dışarıdaki keskin nişancıların etraftaki en tehlikeli şeyler olduğunu düşündüysem, şimdi yanıldığımı anladım.

"Demek bize katılmaya karar verdiniz, öyle mi Mareşal? Ne kadar nazıksınız."

"Şimdi, şimdi, Dicky sevgilim." Omuzlarını okşadım. "Onun da burada olmasıyla yanımızda iki silah daha oldu. Kim bilir, belki de bu işten sağ çıkabiliriz."

"Hayatta kalmak mı?" Şerif gözlerini dikmiş onlara bakıyordu. "Sen neden bahsediyorsun-"

Bam!

Bir silah sesi daha. Bu seferki çok daha yakından geldi ve bir an sonra evin ön tarafındaki bir pencere parçalara ayrıldı. Sonra ağır bir şey ön kapıya çarpmaya başladı.

"İşte," diye bilgilendirdim onu, "bahsettiğimiz şey bu. Şimdi, neden tabancalarınızı alıp, ehem... ön pencerenizi kapatmıyorsunuz? Şu anda ihtiyacımız olan *bu* tür bir silah değil."

Yüzü kızaran şerif odasına geri döndü. Birkaç dakika sonra, tabancası belinde ve fermuarı merhametli bir şekilde kapalı olarak yeniden ortaya çıktı.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu.

"Şimdi önümüzde kötü bir çatışma var," diye cevap verdi Bay Ambrose sert bir şekilde. Başkalarına buz gibi bir sakinlik ve kontrol timsali gibi görünebilirdi. Yanağındaki kasın seğirdiğini ancak yıllardır onun mimiklerini okumayı öğrenmiş olan ben fark edebilirdim. Gözlerini sonsuz derecede kısarak genelevdeki madama doğru döndü. "Tabii başka bir arka kapınız yoksa?"

"Daha iyi." Köşedeki dolaba doğru ilerleyen Dumant Ana, dolabın bir köşesinden tutup itti. Sanki tekerlekler üzerindeymiş gibi yana doğru kayarak zeminde bir delik açtı.

Gözlerimi diktim.

"Ne?" Madam bir kaşını kaldırdı. "Sizce insanlar ilk kez mi evime ateş açıyor?"

Tünele inen ve birçok bot tarafından parlatılmış gibi görünen merdiveni inceledim.

"Görünüşe göre değil."

"Pekâlâ, gidelim." Bay Ambrose bana bir bakış atarak ilerledi. "Geceyi geçirmek için burayı seçtiğime sevinmedin mi?"

Bakakaldım. "Sen... yani bu tüneli biliyor muydun? Birinin durup dururken bizi havaya uçurmaya çalışmasını mı *planladın*?"

"Bir, şüpheleniyordum. Ve ikincisi, bu açık bir olasılıktı." Bacaklarını çıkıntının üzerinde sallayarak bana baktı. "Ne de olsa benimlesin."

"Oy! Bu da ne demek şimdi? Buraya gelen herkes beni havaya uçurmak istemekten kendini alamıyor mu?"

Tam o sırada, bir başka patlama binayı sarstı.

Yüzünde çok diplomatik bir ifade olmayan Bay Ambrose'a bir bakış gönderdim.

"Bu tamamen tesadüftü!"

"Eminim öyledir."

Bir başka patlama duvarları sarstı. Sesine bakılırsa, binanın ön kapısı menteşelerinden fırlamıştı.

Görünüşe göre ziyaretçilerimiz sabırsızlanıyor.

"Gitmeliyiz," dedi Bay Ambrose. "*Şimdi!*"

Ona hiç o anki kadar katılmamıştım. Belki de mihraptaki o an hariç. Deliğe doğru koşarak, onun peşinden merdivenden karanlığa doğru kaydım, diğerleri de hızla beni takip etti. Dumant Ana bir tür kolu çekti ve yukarıdaki dolap bir gümbürtüyle yerine oturdu.

"Burası bir genelev mi yoksa şeytani bir beynin gizli sığınağı mı?" diye sordum.

Karanlıkta bir sırtış parladı. "Neden ikisi birden olmasın tatlım? Beni takip et!"

"İki İspanyol misafirimizi almamız gerekmeyecek mi?" Fısıldadım. "Şikayet ettiğimden falan değil. Bırakın vurulsunlar, umurumda değil. Sadece tam da o ikisini adalete teslim etmek üzereyken bu insanların bizi öldürmeye niyetli bir şekilde ortaya çıkmasının *biraz* tesadüfi olduğunu düşündüm."

"Anlaştık." Bay Ambrose başıyla onayladı.

"İki saygıdeğer asilzade faydalı olabilir. Özellikle de silahlı adamlarla aramıza girerlerse."

"Tekrar, anlaştık."

"Peki... buralarda bir yerdeler mi?"

Bana bir bakış fırlattı. "Onları *oda parası ödenen* bir y e r e koyacağımı mı sanıyorsun?"

Ellerimle gözlerimi kapatmak istedim. Bunu yapmamamın tek nedeni, burası ne kadar karanlık olursa olsun, bunun pek bir fark yaratmayacak olmasıydı.

Tabii ki yapmadı! Bu Bay Rikkard Ambrose!

Sonra aklıma bir şey geldi.

"Ama... eğer onları buraya saklamadıysanız, tam olarak nereye koydunuz?"

Bunun Rikkard Ambrose için kesinlikle imkânsız bir şey olduğunu bilmeseydim, karanlıkta parlayan bir gülümseme gördüğümü sanırdım.

"*¡Malditos bastardos apestosos!*"^[32] Bizi kulübeye kapatmaya nasıl cüret ederler?

Biz mi? De Ravera ve De La Fuente Hanelerinin asil evlatları mısınız?"

"Yanlış hatırlamıyorsam," diye homurdandı De La Fuente, "sey ellerimizi arkadan bağlayıp bizi ablamın yerine fırlatarak yaptı."

"Kapa çeneni! İdam sehпасına gitmek en başta senin fikrindi! Eğer gitmeseydik, evde güvenle kalsaydık, bu pisliğe bulaşmayabilirdik!"

De La Fuente burnunu çekti ve yüzünü buruşturdu. "Ve 'kız kardeş karmaşası' derken sanırım şunu kastediyorsun..."

"Bundan bahsetme! Bundan bahsetmeye cesaret etme!"

"Pekâlâ." De La Fuente kendilerinden bir metre kadar uzakta duran ve görmezden gelinmesi imkânsız olan devasa gübre yığınınına baktı. "Bundan bahsetmeyeceğim."

Uzun bir zaman geçti. Uzun bir süre hiçbir şeyden bahsetmeyip nefes almamaya çalıştım. Sonunda...

"Oturan neydi?"

"Ne?" De Ravera tısladı.

"Bir ses duyduğuma yemin edebilirim."

"Ne? Bir inek biraz daha *mierda mı* bırakıyor

?"^[33] *KA-BOOM!*

De La Fuente kulakları çınlamayı bıraktığında, "Hayır," diye cevap verdi. "Hayır, nedense içime sinmiyor."

Ancak arkadaşına baktığında, De Ravera'nın yüzünde daha önce gördüğü iğrenme ifadesini bulamadı. Bunun yerine, asilzadenin yüz hatlarında hain bir beklentinin izleri belirdi.

"Sey geliyor!"

De La Fuente ancak o zaman gönderdikleri mektubu hatırladı. İstedikleri takviye kuvvetleri.

"Hahahaha!" De Ravera yüksek sesle güldü. "Sey geliyor! Sey geliyor!"

Sadece birkaç dakika sonra haklı olduğu kanıtlandı. Telaşlı ayak sesleri ahırın kapısına yaklaştı ve kapı tekmelenerek açılarak ay ışığının içeri sızmasına izin verildi.

"Sonunda buradasınız!" De Ravera haykırdı. "Sana ne kadar ödediğimi düşünürsek, saatler önce burada olman gerekirdi! Sen belki de

olmuştur-"

Ancak o zaman girişe yakından baktı ve aniden kesti.

"Bizi mi bekliyordun?" Ahıra adım attığımda İspanyol'a tatlı bir gülümseme verdim. "Çok duygulandım."

"Hayır, değılsin." Arkamdan soğuk bir ses duydum. "Benden başka hiç kimsenin sana dokunmasına izin yok."

"Ha!" De Ravera tükürdü. "Sözlerin saçmalık demek. Anlamsız! Artık burada olduğuna göre," başını daha fazla silah sesinin geldiğı kapıya doğru salladı, "ölmüş sayılırsın! Sen-"

Wham!

Bay Ambrose yumruğunu geri çekerek, "Haklısınız," diye baygın adama katıldı. "Kelimeler hiçbir şey ifade etmez."

"Az önce ağzından kaçırdıkları hariç." Gözlerimi tahta bir kirişe yaslanmış sözde asilzadeye diktim. "Sanırım artık dışarıda her kim varsa, bu iki piçin maaş bordrosunda olduğunu rahatlıkla varsayabiliriz, değil mi?"

"Gerçekten de öyle. Ama varsayımlar başka bir şeydir. Kesinlik başka bir şeydir." Bakışlarını Kerim'e doğru çeviren Bay Ambrose parmaklarını şıklattı.

Bir an sonra, hâlâ bilinci yerinde olan İspanyol, boynunda parıldayan bir kılıç buldu.

"Eee?" Kerim sordu. "Konuş."

"Evet! Lütfen beni öldürme! Sana her şeyi anlatacağım, sadece lütfen beni öldürme, ben-"

Devasa kavisli kılıç adamın boğazına biraz daha sert bir şekilde bastırdı. "*Faydalı* şeylerden bahset."

"Bu DeRavera'nın tarafıydı!

Hepayedforsomeviciousbanditsandkillerstogoafteryou!

Isweariwear!

Bunu yapamazdım!"

Bu oldukça hızlı ve etkili oldu. Kılıca bakarken, Kerim'le daha sonra konuşmam gerektiğine karar verdim. Bir sonraki doğum günüm için bana ne alabileceğini biliyordum.

"Yani hepsi De Ravera'nın suçu muydu? Sizin hiçbir ilginiz yok muydu?" Bay Ambrose başını eğdi. "Anlıyorum."

"Öyle mi?"

"Evet. Benim de *bununla bir* ilgim yok."

Ve Karim'e başını salladı.

Bir an sonra, bir kılıcın çelik kabzası İspanyol'un kafasına çarptı. İpleri kopmuş bir kukla gibi yere yığıldı.

Ve kesmekten bahsetmişken.

Cebimden bir bıçak çıkararak De Ravera'ya doğru yürüdüm ve onu ahırın ahşap destek kirişine bağlı tutan ipi kopardım. Ellerini bağlı tutan ipi değil ama. O olduğu gibi kalacaktı.

"Hadi gel." İspanyol'u ensesinden yakalayarak çıkışa doğru sürüklemeye başladım. "Buradan çıkmamız lazım!"

"Anlaştık." Açgözlü bekâr oğlu bekâr Bay Ambrose, tutsağını elimden kaptığı gibi kendi omzuna attı ve kapıyı iterek açtı. Karim de diğer İspanyol'u yakaladı ve onu takip etti. Çok geçmeden karanlık sokaktan aşağı, arabalarımızın park ettiği yere doğru koşmaya başladık.

Ve koşmak. Ve koşmak. Ve koşuyor.

"O lanet arabayı... *huff, huff*... kaldığımız yerin hemen yanındaki ahıra park etmiş olamazsın, değil mi?"

"Dışarıda sınırsız ücretsiz park yeri varken kira mı ödeyeyim? Mantıklı olun, Bayan Ambrose."

"Ben...*huff*...olmak isterdim! Ama makul olmak... *huff, puff*... kana susamış katiller tarafından kanlı bir tavşan gibi avlanmadığınız zaman çok daha kolay!"

"Sizi temin ederim, kulaklarınız çok daha küçük."

"Sen...!" Öne doğru sıçradım ve onu yakalamaya çalıştım. Ama omzunda kanlı, yetişkin bir adam olmasına rağmen, lanet olası adam hâlâ benden hızlıydı! Lanet olsun ona, uzun bacaklarına ve bacaklarının arasında sallanan şeye!

"Ne kadar... daha uzağa?" Etrafımızdaki evler giderek seyrekleşirken nefes nefese kaldım.

"Sadece birkaç yüz metre." "Senden nefret ediyorum!"

"Ben de sizi seviyorum, Bayan Ambrose."

"Ha! Umarım o lanet tünel izimizi kaybettirecek kadar uzundur ve hala peşimizde değillerdir, yoksa-"

Bam! Bam!

"Lanet olsun!"

Kurşunlar yanımdan vızıldayarak geçmeye başlayınca içgüdüsel olarak eğildim. Mermiler arkadan değil, daha ileriden geliyordu! Aniden durduk ve kendimizi yere attık.

"Sanırım bu sorunuza cevap oldu, Bayan Ambrose?" Bay Ambrose yanımdaki toprak zeminden sordu.

"Size hiç sessizliğin altın olduğunu söyleyen oldu mu, efendim?" "Bir keresinde böyle bir şey duymuştum, evet."

"Nasıl oldu da önümüze geçtiler?" Karim homurdandı.

"Oh, bilmiyorum. Belki de, bilirsiniz... *kanlı atları olduğu* içindir?"

"Öyle düşünebilirsiniz." Bay Ambrose yakındaki bir varili kapıp arkasına saklanmamız için fırlatırken gözleri kısıldı. "Ama yanılırsınız. Bakın!"

Namlunun üstünden bakınca ne demek istediğini anladım. Namludan çıkan ışıklar geceyi her aydınlattığında, kısa bir an için sokağı görebiliyordum. Ve geceyi her aydınlattıklarında, atışların atlı adamlardan değil, bir evin pencerelerinden geldiğini gördüm.

"Bizi geçemediler," dedi Bay Ambrose acımasızca, gözleri sonsuz derecede kısılmıştı. "En başından beri bir çemberin etrafına yerleştirilmiş adamları vardı. Yetkili her kimse akıllı biri."

Bizim iyiliğimiz için fazla akıllı.

Sözcükler söylenmedi ama ben yine de onları duydum.

"Ama yine de," diye devam etti sevgili kocam, "bazen zekâ abartılır."

Sonra cebinden bir dinamit lokumu çıkardı, yaktı ve evin açık penceresinden içeri fırlattı.

Patlayıcı İlişkiler

Ağzım açık kaldı. O gerçekten...?

"Eğil," dedi sevgili, düşünceli kocam.

KA-BOOM!

Patlama tüm binanın cephesini parçaladı ve dağınık kalıntılarını sokağın her tarafına savurdu. Sivri bir şey bana doğru fırladı, doğrudan yüzümü hedef aldı ve-

Güçlü kollar etrafımı sardı. Göz açıp kapayınca kadar yerdeydim, ağır ve sert bir şey beni yere bastırıyordu. Tanıdık bir şey.

"Rikkard Ambrose'un soğuk sesi tam tepemden geldi: *"Eğil dedim!"*

Kıymıklar ve kıvılcıklar arkasına saklandığımız varile sıçradı. Gelmeyi bıraktıkları anda Bay Ambrose beni omzuna attı ve caddede hızla ilerlemeye başladı.

Lanet olsun! Bir kızın ayaklarını böyle yerden kesemezsin!

Ama anlaşılan sevgili kocam aynı fikirde değildi. Ve bir süre sonra bunun akıllıca bir hareket olduğu ortaya çıktı. Arka kapı dışarı doğru patladığında ve gürleyen ayak sesleri arkamızdan geldiğinde evin için için yanan kalıntılarını henüz geçmiştik.

Lanet kokuşmuş cehennem! O insanlar hala peşimizde mi? Neyin peşindeler?

Sokakta bir silah sesi duyuldu.

Görünüşe göre bizi öldürmeye çok hevesliler.

Bay Ambrose beni pek de nazik olmayan bir şekilde oturtunca ayaklarım yere çarptı.

"Koş!" diye bağırdı ve bana önden gitmemi işaret etti. Onun yerine yanında koşmaya devam ettiğimde, inatçı aptal gerçekten de yavaşladı ve onu kendimle silahlı adamların arasına yerleştirdi.

"Sorun nedir?" diye bağırdım. "Lanet bacakların küçüldü mü?"

"Hayır."

"Görünüşe göre beyniniz yaptı! Bize ateş ediyorlar!" "İşte bu yüzden onlarla sizin aranızdayım Bayan Ambrose."

Lanet olası şovenizmi yüzünden arkamı dönüp onu tokatlamak istedim!

Ama...

Bam!

Evet, belki sonra.

Hızımızı artırarak kasabanın eteklerine ve umarım atlara doğru koştuk.

Bay Ambrose'un omzunun üzerinden çok rahatsız edici bir ses geldi: "Artık öldünüz, aptallar!" Birileri uyanmış gibi görünüyordu. "Hepiniz gazabını hissedeceksiniz-"

Wham!

"-yumruğum mu?" Ağrıyan parmak eklemlerime üfleyerek ve bir kez daha sessiz kalan İspanyol'a gülümseyerek tamamladım. "Evet, yapacaksın."

"İşte orada!" Adımlarını hızlandıran Bay Ambrose ileriye işaret etti. "Arabalar!"

Kurtuluşun tatlı sözleri! Bir parçam, daha dün o cehennem gibi araçtan bir an önce inmek istediğimi ve şimdi de sanki hayatım buna bağlıymış gibi ona geri koştuğumu söylemeden edemedi. Çünkü bağlıydı!

İroni, sen bir sürtüksün!

Son gücümü toplayarak arabaya doğru koştum ve kapısını yırtarak açtım.

"Lütfen." Başımı Kerim'e doğru eğerek yükünü işaret ettim. "Önce çöp."

Bir an sonra, baygın bir İspanyol yanımdan uçarak geçti ve bir gümbürtüyle arabaya indi. Bay Ambrose, her zamanki gibi zaman kaybetmek istemedi ve ilk paketin ardından kendi paketini de uçurdu.

Wham!

Birdenbire İngiliz olduğum için kendimi çok şanslı hissettim.

Uzaktan bir silah sesi daha duyuldu ama yeterince uzak değildi.

"Kahretsin!"

Mermi parçalanırcasına bir sesle yanımdaki at yalağına çarpınca sıçradım. Zifiri karanlık olmasaydı nereye isabet etmiş olabileceğini düşünmek istemiyordum.

"İçeri!" Bay Ambrose yeni evlenmiş bir kocaya yakışır bir nezaket ve özenle beni yakaladı ve ikinci vagona attı. Lanet olası...!

İntikamımı alırdım!

Bam!

Daha sonra. Bize ateş edilmediği zaman.

"Sür, Karim!" Arkamdan arabaya atlayan Bay Ambrose kapıyı çarparak kapattı. "Sür!"

Üstümüzden bir gümbürtü geldi ve Muhammed'in sert arka tarafı kutuya sıkıca çarptı. Atlara bir emir verdi, kırbacını şaklattı ve sonra yola koyulduk, kasabanın dışına ve ötesindeki topraklara doğru koşmaya başladık. Arkamızdan gelen toynak sesleri Bay Ambrose'un kalan muhafızlarının peşimizde olduğunu gösteriyordu. En azından onlar olduğunu *umuyordum*. Çünkü diğer seçenek...

Bam!

Evet. Alternatif buydu.

Birden içimde bir öfke dalgasının yükseldiğini hissettim. Bu benim balayımdı, lanet olsun! Benim lanet balayım! Ve şimdi bu piçler, bu lanet bekâr oğulları peşimden geliyor, bana ateş ediyorlardı!

Şey...

Ağzımın kenarından bir gülümseme geçti.

Eğer biri balayı eğlencesi sunacak kadar nazıkse, en azından cömertliklerinin karşılığını verebilirim, değil mi? Eteğimin kıvrımlarına uzanarak güvenilir tabancamı çıkardım. Bir hareketle silindiri kontrol ettim. Altı mermi. Mükemmel. Bagaj rafından bir çanta indirip kapağını kaldırdım. Altı bin altı yüz mermi. Daha da iyisi.

Gülümsemem genişledi. Balayına hazırlıklı gitmenin iyi bir fikir olduğunu biliyordum.

Arabanın camını indirerek arkama bakacak kadar eğildim. Orada, tam arkamızda, batan güneşe karşı siluet halinde, uzaktaki birkaç atlının bize yetiştiğini görebiliyordum.

"Merhaba güzellerim," diye mırıldandım. "Kıpırdamadan durun ve peynir deyin!"

"Kokuşmuş yılan boku yığını!" Brass hırladı ve kocaman pençeleriyle yüzündeki isi sildi. "Dinamit mi? Lanet olası *dinamit* mi? Bu ikisinin balayına çıkan bir çift olduğunu sanıyordum!"

"İlginç bir çift," dedi Wolf. Yüzünde tek bir is izi bile yoktu.

"Kapa çeneni, kurt çocuk! O kendini beğenmiş suratını nasıl oldu da tek parça halinde tutabildin? Ne yapıyordun sen?"

"Evin arkasını termitlere karşı inceliyorum."

Brass'ın bu son derece mantıklı açıklamaya cevabı bir dizi küfür oldu.

"Siz ikiniz sakın olun!" Kobra emretti, sesi soğuktu, gözleri ufka dikilmişti. "Yapmamız gereken bir iş var!"

"Oh, biliyorum." Brass parmak eklemlerini kırdı. "Güven bana, biliyorum. O piçi elime geçirdiğim anda-"

Bam!

Başka bir kelime daha söyleyemeden, bir kurşun şapkasını başından uçurdu.

"O... çocuğu! O pislik torbasını deşeceğim!"

"Oh, o değildi," dedi Wolf sigarasından gelişigüzel bir nefes çekerek. Nedense birdenbire grubun en arkasında, herkesin gerisinde kalmıştı. "Sanırım bu onun hanım karısıydı."

"Allahın belası lanet olası...! O sürtüğü öldüreceğim! Onu katledeceğim! Ben-"

Bam!

"Blrg! Gargh! Gk!"

Kurşunun, atının toynaklarının sadece on santim önünde yere isabet ettiği yerden yüzüne sıçrayan toprakla neredeyse boğuluyordu. "Her ne yapacaksan acele etmeni tavsiye ederim," dedi Wolfun sesi.

arkasından geldi. "Aksi takdirde bu şansı yakalayamayabilirsin." "Blargh! Sen... ulaşamayacağın bir yerde olduğun için mutlu ol kurt çocuk, yoksa yüzün

çoktan yumruklarımınla parçalanmış olurdu!"

"İkiniz de çenenizi kapatın ve başınızı eğin!" Kobra tısladı. "Burada ne halılar döndüğünü anlamaya çalışıyorum! Bu olmamalıydı!"

Bam! Bam!

"Kesinlikle katılıyorum! Ama hanımefendi öyle görünmüyor." "Lanet silahlarınızı çıkarın ve ateş edin!

Yakalayın onları!"

İlk itaat eden Brass oldu. Gittikçe artan karanlıkta nişan almak pek de kolay değildi. Ama o koç kadar büyük bir hedef varken, nişan almak gerçekten gerekli miydi?

Brass dudak büktü ve tetiği çekti. "Geber, kaltak!"

Silah sesi gecenin içinde cınladı ve-

Ping!

"Ne...? Kurşun sekti mi?" "Öyle görünüyor."

"Yani... *çelik kaplı* bir *araba* mı? Kim lanet olası balayına *çelik kaplı* bir *arabada* gider ki?"

Wolf atını yavaşlatıp biraz daha geri çekilirken, "Görünüşe göre ikisi," diye yorum yaptı.

"Dağılın!" Kobra tıslayarak atışmalarını kesti. "Birbirinize bu kadar yakın sürmeyin! Kafanızı vurdurmak mı istiyorsunuz?"

"Lütfen!" Brass homurdandı. "O sadece bir kadın! Bahse girerim önceki ikisi şanslı atışlardan başka bir şey değildi! Bizi vuramaz-"

Bam!

"-Orospu çocuğu!"

Wolf, kurşunun Brass'ın kolunda bıraktığı kanayan sıyrığa bakarak, "Hayır, o senin koluna isabet etti," dedi. "Yine de sanırım bu da orospu çocuğunun bir *parçası*."

"Geri çekilin, sizi aptallar! Geri mi dönün, yoksa eleklere mi dönüştürülmek istiyorsunuz?"

Görünüşe göre artık Brass'ın kalın kafasına bile "çaresiz balayı çiftlerini" takip etmeye devam etmenin en iyi fikir olmayabileceği girmişti. Ya da en sağlıklısı.

Bam! Bam! Badadadam! Bambambam!

"Kutsal...! Kaç el ateş ettiler? İçeride lanet olası bir makineli tüfek mi var?"

"İstersen kalıp öğrenebilirsin! Ben buradan gidiyorum!"

"İşte!" Kobra elini sol tarafa doğru uzattı ve karanlıkta belli belirsiz şekiller gördü. "Şu çalılıklara doğru! Siper almalıyız!"

Bam! Babam bam bam!

"Yok artık!"

"Yee-ha! Yee-ha!"

Rotadan saparak soldaki çalı kümesine doğru ateş ettiler. Tek sorun şuydu: Başka biri çok daha hızlı ateş ediyordu.

Bam! Bam! Bambambam!

"Deli orospu!" Brass küfretti.

Bam bir el daha ateş etti ve atını tam kışından vurdu. At şaha kalktı ve Brass'i sırtından yere fırlattı.

"Grrrrk! Argh!"

"Kaldırın onu!" Kobra hırladı.

Wolf bir kaşını kaldırdı. "Yapmak zorunda mıyım?"

Kobra gözlerini ona dikti. Gerçi bunu yapmak için atını durdurmuş da değildi. "Liderin bu operasyonun başına kimi getirdiğini hatırlatmama gerek var mı?"

Kurt homurdanarak atını döndürdü ve yere atladı.
Kimse mırıldandığı "Ve bunu ne kadar iyi yapıyorsun" cümlesini duymadı.

"Ow...gaawd!" Brass inledi. "O kaltağı öldüreceğim! Öldüreceğim!

Öldürün! Ki

."

"Evet, evet. Ama bunu biz menzilden çıktıktan *sonra* yapmaya ne dersin?"

Bam! Bam! Bambambambambambambambambambam!

"Lanet olası bok yığını! Bu arabanın tamamı
mermi?"

"Durup onlara sormak ister misin? Koş, seni aptal! Kaç!"

Ve kaçtılar da. Peşlerinde kana susamış kurtlar olan tavşanlar gibi koştular. Ya da bir durumda, peşinde kana susamış tavşanlar olan bir Kurt gibi. Arkalarında, kurşun üstüne kurşun kuru toprağa çarptıkça toz havaya karıştı. Bir küfür savuran Brass kendini çalılarının arkasına attı. Wolf da onu takip etti ve arkasındaki bir kayadan seken son kurşundan kaçınmak için tam zamanında kalın, dikenli dalların arkasına sıçradı. Birlikte nefes nefese yere yığıldılar. Brass'in Wolf'un normalde huysuz ve donuk olan yüzündeki ifadeyi fark etmesi bir iki dakikasını aldı.

"Ne diye sırtıyorsun, seni aptal?"

"Belli değil mi?" Wolf'un kurt gibi sırtışı genişledi. "Az önce bir kadın tarafından kıcına tekme yedin."

"Sen de yaptın, kurt çocuk!"

"Evet, ama benim özgüven sorunum yok."

Brass uzun sabıka kaydına bir cinayet daha eklemeye fırsat bulamadan, Cobra çalı kümesinin arkasında belirdi ve yüksek atının tepesinden onlara baktı.

"Siz ikiniz çalılarının arkasında meşgul müsünüz?"

"Sen...!" Brass ayağa fırladı, sırttan Kobra'ya bakarken gözleri öldürme arzusuyla parlıyordu. "Sana yeni bir tane yapacağım! 'Sadece iki balayı çifti' demiştin! 'Bu iş çocuk oyuncağı olacak' dedin!"

"*Lider* de öyle dedi," diye karşılık verdi Cobra. Ama yılan gözleri Brass'a bakmıyordu bile. Onun yerine uzaklara, arabanın arkasına bakıyorlardı. "Konuyu onunla görüşebilirsiniz."

Brass hemen çenesini kapattı. "Ve
liderden bahsetmişken..."

Cobra'nın gözleri uzakta kaybolan at arabasına kaydı ve atının eyerinde döndü. Diğer ikisi içgüdüsel olarak onun bakışlarını takip etti ve gözleri birkaç biniciye takıldı

Kasaba yönünden hızla yaklaşıyorlardı. Çok geçmeden loş ay ışığında yüzleri seçilebilecek kadar yaklaşmışlardı. En önde, melek yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle Creed gidiyordu. Hemen arkasından Diego geliyordu, sağ elinde bir tabanca, sol elinde de yanmış bir yargıç tokmağı çeviriyordu.

"Her şey yolunda gitti demek?" Kobra tokmağa bir kaşını kaldırarak sordu.

"Öyle de denebilir." Creed'in belli belirsiz gülümsemesi hafifçe genişledi. "Yargıç oldukça işbirlikçiydi."

"Özellikle de kafasına bir kurşun sıkığımızda," diye ekledi Diego neşeyle.

"Peki ya sizin t a r a f?" Creed sordu. "Adam nerede ve Kadın mı?"

Ona sessizlikten başka bir şeyle cevap verilmedi.

"*Kadın ve erkek nerede dedim?*"

Yine sessizlikten başka bir şey yoktu. Uzakta bir çakal uludu.

Creed'in gök mavisi gözleri parladı ve gülümsemesi hafifçe genişledi. "Bu son kez soruyorum. Nerede. Nerede. Nerede. Adam. Ve. Kadın. Kadın mı? Sen...sende var, değil mi?"

Brass belirgin bir şekilde rahatsız görünüyordu. Kurt bir şekilde tekrar arka tarafa çekilmiş ve bıçağını parlatmakla meşgulken, Kobra gölgelerin arasına karışmıştı.

"Eee?" Creed'in eli tabancasının kabzasına gitti. Gözleri zahmetsizce Kobra'nın karanlıkta saklandığı yere odaklandı. "Konuş!"

Kesik gözlü adam isteksizce gölgelerin arasından çıktı.

"Evet, liderim... durum şöyle..."

Ve gecenin olaylarını anlatmaya başladı. Sonunda bitirdiğinde, boş araziye bir kez daha sessizlik çöktü.

"Hm..." Creed düşünceli bir şekilde çenesini sıvazladı. "Şimdi ne olacak patron?" Brass sordu.

"Ne düşünüyorsun?" Çavuş homurdandı. "Az önce bize söylediklerinden sonra mı? Zırhlı bir araç mı? Silahlı gelinler mi? Görünüşe göre istihbaratımız biraz eksikmiş."

"Bu," dedi Cobra düşünceli bir sesle, "düşündüğümüz kadar kolay olmayacak."

Herkesin gözleri patronlarına doğru kayd.

"Merak etmeyin." Creed bir kez daha gülümsedi. Karanlığın içinde bir yerlerde, sinsice yaklaşan aç bir çakal ürperdi, kuyruğunu kıstırdı ve koşmaya başladı

uzakta. "Bir planım var."

Koca ile sevişme

Arabanın döşemesine yaslanarak tabancamın namlusundan yükselen dumanı üfledim ve kalaylı bagaj rafındaki yansımamı kontrol ettim. Evet, düşündüğüm gibi. Belalı görünüyordum!

"Daha iyi hissediyor musun?" Bay Ambrose sordu.

"Çok öyle, efendim. İnsanları vurmak inanılmaz rahatlatıcı bir eğlencedir."

"Aynı fikirdeyim."

"Yine de..."

"Evet?"

Artık yarısı dolu olan mermi kutusuna baktım, sonra da kirpiklerimi kırıştırarak sevgili kocama baktım. "Mermileri tam olarak nerede iş gideri olarak gösterebilirim?"

"Hayal kurmaya devam et."

"Awww, hadi ama! Beni sevmiyor musun?"

"Gerçekten de öyle. Bu yüzden kendi mermilerinin parasını ödemene izin vereceğim, böylece her zaman istediğin gibi güçlü, bağımsız bir kadın olabilirsin."

Lanet olsun! Neden bu kadar sinsi ve cimri olmak zorundaydı ki... Doğru.

Kesinlikle haklı. Kendi iyiliğim için fazla bağımsızdım!

Onun herhangi bir şey için ödeme yapmasını kabul edemeyecek kadar bağımsız.

Belki katı çikolata hariç.

Yine de daha önce söylediklerim oldukça doğrudu. İnsanları vurmak gerçekten inanılmaz derecede rahatlatıcıydı. Bunu daha sık yapmalıyım. Bir arabada oturuyor olmamıza rağmen, o an midem bulanmadı bile-

Birden midem bulandı.

Olamaz. Hayır, hayır,

nononono- Pencereye doğru

sıçradım. "Blurgh!"

Bleearghargargh!"

İyi tarafından bak Lilly: En azından Birleşik Devletler halkı İngiltere'den gelen feminist işgalciler tarafından vurulmaktan kurtuldu.

Şu anda bu pek de teselli edici bir şey gibi görünmüyordu. Kendimi arabaya geri sürüklemem epey uzun zaman aldı.

Bay Ambrose başını eğerek, "Bir de şu açıdan bakın," dedi. "Şu anda ateşlediğiniz... mermilerle, takip edilme ihtimalimiz oldukça düşük."

Ona zayıf bir gülümseme verdim. "Moral konuşması için teşekkürler."

"Hm." Bana öyle bir bakış attı ki, konuşmak kadar anlamsız bir şey yapma alışkanlığı olmadığını anladım, özellikle de moral verici türden.

Görünüşe göre ben hariç.

Daha da geniş gülümsedim, sonra yorgunluk beni ele geçirince esnedim. Tabancamı ve cephanemi bir kenara bırakarak, ne yazık ki pek de yumuşak olmayan arkalığa yaslandım ve gözlerimi açık tutmak için elimden geleni yaptım. Uzun bir gün olmuştu. Ya da... Pencereden dışarı, hızla akıp giden gölgeli manzaraya baktım. Artık gece mi olmuştu? Kesinlikle öyle hissediyordum.

"Bayan Ambrose?" Nazık bir el omzuma kondu. Tuhaf... Bu kim olabilir? Bay Ambrose olamaz, değil mi?

"Hm...?" Göz kapaklarım çırpınarak açıldı. Hey... nasıl kapanmışlardı? Fark etmemiştim bile.

"Dinlen, karıcığım. Nöbet tutacağım.

Sadece..." "Evet?" Mırıldandım.

"Kaç tane daha mermi getirdin?"

"Hm...birkaç yüz." Gözlerimi kırpıştırarak ona doğru baktım, ancak şimdi pencereden dışarı, desperadoları geride bıraktığımız yere doğru baktığımı fark ettim. "Neden?"

"İçimde onlara ihtiyacımız olacağına dair bir his var."

Bir kez daha uyandığımda güneş parlıyordu, kuşlar ötüyordu ve ben yine kusmak üzereydim. Kocamı yolumdan iterek pencereye doğru hamle yaptım.

"Bluurgh!"

Nefes nefese, daha önce duyduğum kuşlara baktım. Akbabalar vırakladı ve bana "Merhaba, lezzetli tatlı" der gibi baktılar.

Hey, şarkı söyleyenlerin *güzel* kuşlar olduğunu ya da şarkılarının özellikle melodik olduğunu hiç söylemedim.

"Peki," diye sordu Bay Ambrose, kendimi arabaya geri çekerken, "adamlarım arabanın önünde değil de arkasında gidiyor olsalardı ne yapardınız?"

"Ee... o zaman yüzlerinde güzel kokulu bir sürpriz mi olurdu?" "Asla değişmeyin, Bayan Ambrose. Asla değişmeyin."

"Kesinlikle öyle bir niyetim yok!" Göğsümü şişirerek etrafıma bakındım. "Ee, işler nasıl gidiyor?"

"Yeterince." Bay Ambrose'un gözleri sonsuz derecede kısıldı. "Aslında biraz *fazla* yeterli. Yaklaşık on iki saattir ortalık sessiz. Umutsuzlardan tek bir iz bile yok."

Yeni gelişen eş duygularım karıncalandı. "Bir şeylerin peşinde olduklarını mı düşünüyorsun?"

"Onlar başlarına yaklaşık yarım milyon dolar ödül konmuş suçlular, Bayan Ambrose."

"Bunu evet olarak kabul ediyorum, efendim."

Pencereden dışarı baktığımda kurak bir manzaranın hızla geçtiğini gördüm. Görünüşe göre bir kez daha bataklıktan çıkıp çöle doğru ilerliyorduk. Yukarıdan güneş tepemize vuruyordu. İngiltere'deki güzel ve kasvetli havayı özleyeceğimi hiç düşünmemiştim.

"Peki... ne yapacağız?"

"Yapabileceğimiz tek bir şey var. Yolumuza devam edeceğiz." Bir eliyle yanağını okşarken, diğer elini de ceketinin altındaki şişkinliğe götürdü. "Bu, gardımızı indireceğimiz anlamına gelmiyor."

"Kulağa hoş geliyor, efendim." Ağzımın bir köşesi yukarı kıvrıldı. "Şimdi... ceketinizin altındaki bir tabanca mı, yoksa beni gördüğünüze sevindiniz mi?"

Öne doğru eğilirken derin, karanlık, deniz rengi gözleri beni delip geçti. "Öğrenmek ister misiniz, Bayan Ambrose?"

Ne yazık ki cevap vermeye fırsat bulamadan dışarıdan bir ses aradı.

"Bay Ambrose, efendim! Hayvanlar yorulmaya başladı. Ne yapmalıyız, efendim?"

Bay Ambrose çenesini sıvazlayarak dondu kaldı. "Yakınlarda bir kasaba var mı?"

"Evet. Haritaya göre, buradan yaklaşık yirmi mil kuzeydoğuda, feshedilmiş bir süvari kalesinin yakınında bir kasaba olmalı."

"O zaman oraya gidin. Orada yeni atlar edinebiliriz." "Emredersiniz, efendim. Yee-ha!"

Kırbaç şakladı ve araba ileri doğru fırladı. Karnımı tuttum. Oh neşe!

Pencerenin dışındaki manzaraya hayranlıkla baktığım bir başka seanstan sonra, kustumuk diyarından tam zamanında çıktım ve uzaktaki küçük bir tepenin üzerindeki küflü eski süvari kalesinin gölgesinde kalan küçük bir ev grubunun yaklaştığını gördüm. Nihayet! Sonunda bu cehennem gibi araçtan kurtulacaktım!

"Pekâlâ!" Bay Ambrose herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle anons etti. "Dinleyin millet! Burada fazla zaman kaybetmeyeceğiz. Sadece burada kalacağız."

Atları değiştirecek kadar uzun bir süre ve sonra tekrar arabaya, doğuya doğru!"

Harika, şefkatli bir kocam var.

Birkaç dakika sonra araba kasabaya girdi ve toprak çatırtılarıyla durdu. Kapıyı iterek ačan Bay Ambrose, bırakın kendisi gibi birini, muhtemelen aylardır bir yabancı görmemiş olan kasaba halkının bakışlarına aldırmadan yola indi.

"Gidelim mi, Bayan Ambrose?" Kolunu bana doğru uzatarak başını eğdi.

İç çekerek koluna girdim. Sürdüğü müddetçe ertelememin tadını çıkarabiliyordum.

Çok geçmeden küçük, pis bir ahıra girdik. Yan tarafta, meraya salınmaya ya da bazı durumlarda bir metre altına gömülmeye hazır görünen birkaç iskelet at duruyordu. Sevgili kocama şüphelerimi dile getiremeden, bir saman yığınının arkasından bir adam fırladı.

"Hoş geldiniz, efendim ve hanımefendi! Hoş geldiniz! Sizin için ne yapabilirim?"

Bay Ambrose hızlı bir bakışla çevredeki hayvanları gözden geçirdi. "Chea'yı bize ver-"

Ayağımı onun ayak parmaklarına vurdum. "-hssss! Sahip olduğunuz en hızlı hayvanlar."

Ahır sahibi gözlerini kırıştırdı, kafası karışmıştı. "Peynir en hızlı hayvanlar mı?"

Bay Ambrose'un yanağındaki bir kas seğırdi. "En ucuz ve en hızlısı."

Lanet olası adam! Kana susamış gözü dönmüşler tarafından kovalandığımızı hatırlıyor, değil mi? Ona doğru bir bakış göndererek bir kaşımı kaldırdım. "Bu ikisi genelde bir arada olmaz."

"Aslında..." Ahır sahibi boğazını temizledi. "Aslında durum böyle olmayabilir."

Ha?

"Gördünüz mü, Bayan Ambrose?" Sevgili kocam bana hiçbir şekilde *Ha!* mesajını iletmeyen ağırbaşlı ve havalı bir bakış attı. *Ben kazandım.*

"Peki o zaman..." Gözlerimi kısarak ahır sahibine döndüm. "Bize hem ucuz hem de hızlı olan o muhteşem atları göster."

"Şey..." Adam boğazını temizledi. "Bu konuda... onlar tam olarak _."

"Bloooaaaaawwwwk!"

Böğürme, meleme ve arızalı sis karışımı bir ses Korna, cümlelerin ortasında adamın sesini kesti. Bir an için

Daha sonra, eski bir kapı paspası gibi kokan bir kafa, şimdiye kadarki en sevimli dudaklarla, ahırından dışarı baktı ve Bay Ambrose'a nişan aldı. Yaşayan bir granit heykele göre, sevgili kocam şaşırtıcı bir çeviklikle hareket etti ve tükürük mermisinden kaçınmak için tam zamanında yana sıçradı.

"Ne oldu?" diye sordu Bay Rikkard Ambrose, sesi kutupların kalbi kadar buz gibiydi.

"Ehem, şey..." Ahır sahibi boğazını temizledi. "Söz konusu hayvanların tam olarak at olmadığını söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Evet?"

"Görünüşe göre, bir süre önce Amerikan Süvarileri bazı deneyler yapmışlar..." "Anlıyorum. Ne kadar ilgi çekici. Sanırım ben de onları örnek almalı ve

Karim iç organların üzerinde bazı deneyler yapıyor."

"Develerle! Develerle deneyler yapmışlar!" Ev sahibi geriye doğru aceleyle iki adım attı. "İnanılmaz derecede dayanıklı ve çöl iklimine uygun oldukları için onları kullanmak istediler. Ama nedense deney sadece bir hafta sürdü ve hayvanlar gerçekten ucuza satıldı!"^[34]

Arka plandaki deve bu fırsatı değerlendirerek hedef değiştirdi, dudaklarını büzdü ve bana doğru bir atış yaptı. Ben sadece tükürük topundan kaçmayı başardım.

"Nedenini hayal bile edemiyorum." İşıldadım. "Çok tatlı şeylere benziyorlar!"

"Gerçekten de öyle," diye onayladı Bay Ambrose, bir yandan da kendisine bakan deveye "cesaret edemezsin" türünden bir bakış gönderdi. "Çok... tatlı."

"Sen... öyle mi düşünüyorsun?" Ahır sahibi şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Gerçekten mi?" "Bir deve ne kadar ve bir at ne kadar?"

"Bir at 150 dolar, bir deve 70 dolar."

"O zaman develerin bu dünyadaki en tatlı şey olduğunu düşünüyorum. Kaç tane var?"

"Kaç tane lazım efendim?"

"Her vagon için iki tane ve iki düzine binek."

"Elbette, efendim, sorun değil, efendim!"

"-eğer toplu indirim alırsam."

"Ee...tabii. Sanırım bunu yapabilirim..."

"Yüzde ellinin."

"Şey... şey..."

Sonra on dakika . yoğun Pazarlık, bir canlanmış Rikkard Ambrose ahırdan çıktı ve arkasında kırık dökük bir araba kalıntısı bıraktı.

Ahır sahibi. Şey... belki de kırılmaktan çok kırıldı.

"Ah, Bay Ambrose," yorgun atını ahıra yerleştirmeyi yeni bitirmiş gibi görünen şerif, binadan çıkarken bize doğru baktı. "Uygun bir binek buldunuz, değil mi?"

"Evet," diye onayladı sevgili kocacığım. "Gerçekten de çok uygun."

"Bloooooaaaawwwk!"

Şerif sıçradı ve eli tabancasına gitti. "O da neydi?" Gülümsedim. "Şey..."

Islık çalarak, hafifçe bir o yana bir bu yana sallanırken burnumu gıdıklayan rüzgârın tadını çıkardım. Ah... hayat güzeldi. Hayat *gerçekten* güzeldi. Birincisi, uzun zamandır kendimi bu kadar iyi hissetmemiştim. Ve bir diğeri için...

"Buna nasıl dayanabiliyorsun?" diye ölümcül bir inilti geldi yanımdan. Soluma baktığımda, Mareşal Angus Angleton'ın yüzü olan brokoli rengindeki lekeyi gördüm. Deve hörgücünün üzerine yığılmış, karnını tutuyordu. "Nasıl *gülümseyebiliyorsun?*"

"Sanırım yeterince sert değilsin." Kendi devemin üzerinde otururken rahat bir omuz silktim, gayet iyiydim, midemde en ufak bir isyan belirtisi yoktu. Hayır, en ufak bir işaret bile yoktu. "Biraz Fizzlewiz Muhteşem Zindelik Serumunu ister misin? Mide bulantısına, Nausicaa'ya, kötü soğuk algınlığına, çiçek hastalığına, büyük çiçek hastalığına, kızamığa, tifüse, sarı hummaya, kırmızı hummaya, kara hummaya ve hatta pembe hummaya karşı yardımcı olduğumu duydum!"

Başını hafifçe kaldırarak bana ters ters baktı. "Bundan zevk alıyorsun, değil mi?"

"Hem de çok."

"Ama... nasıl? Bu nasıl mümkün olabilir? Yani...kahretsin! Şey..."

Söyleyecek söz bulamayınca, Nil'deki bir su aygırı kadar mutlu bir şekilde ilerleyen benimle Bay Ambrose'un korumaları arasında eliyle işaret etti. Ya da, şu anki durumları için daha uygun bir tanımlama olabilir, Bay Ambrose'un solmuş marulları. Yeşil yüzlü figürlerin hepsi develerinin üzerine yığılmıştı. Ne yazık ki bu, burunlarının devenin güzel kokulu tüylerine gömülü olduğu anlamına geliyordu ve bu da şöyle sonuçlanıyordu...

"Blluuuurgh!"

"Gak! Rrrrg! Bleeargh!"

"Ha!" Kibirli bir homurtu çıkararak çenemi kaldırdım. "Zayıflar! Kim küçük bir seyahat yüzünden kusar ki?"

Şerif bana donuk bir bakış fırlattı; ben de utanmaz bir kız olarak bunu tamamen görmezden geldim. Ayrıca, olayları doğru tahmin etseydim, bu konuda bir şey yapmama gerek kalmazdı. Her an... üç...iki...bir...

Devem ABD şerifine odaklandı ve yüzüne doğru bir tomar balgam tükürdü.

Zeki adamın kamburunu okşayarak gülümsedim. "Aferin oğlum!

Seni sevdim!" "Grnnkmmhr?"

"Bana eski bir arkadaşımı hatırlatıyorsun, biliyor musun? Sanırım sana Ambrose Junior adını vereceğim."

Arkamdan bir homurtu duydum. Arkamı döndüğümde, yüzü her zamanki soğukkanlı maskesini kasıtlı olarak hâlâ takınmakta olan Karim'i gördüm.

"Komik bir şey mi söyledim?"

"Hayır, hiçbir şey *Sahiba*." Sakalının bir köşesi kıpırdadı, gözleri nedense karnıma kayar gibi oldu. "Hiçbir şey yok."

Sonraki birkaç gün boyunca, çölde bir esir nakline eşlik eden biri için harika zaman geçirdim. Çoğunlukla Ambrose Junior ve onun inanılmaz derecede istikrarlı yürüyüşü sayesinde. Ama kısmen de sonunda kendime bir pantolon bulmuş olmamdan kaynaklanıyordu. Hiç çember etekle deveye binmeyi denediniz mi? Henüz denemediyseniz, denemeyin. Asla denemeyin. Neyse ki, inanılmaz cimri Bay Ambrose, Tomb Gloom'da talihsiz bir sonla karşılaşan serserilerin ve homurtuların tüm eşyalarına el koymuştu. Pek çok giysi arasında rahat bir gömlek ve bir çift pantolon bulmak zor olmadı. Ah, hayat güzeldi!

"Bluuuurgh!"

Omzumun üzerinden bakarak, sallanan deve hörgücünün üzerinde tehlikeli bir şekilde asılı duran Mareşal Angleton'a ısıltılı bir gülümseme fırlattım.

"Bir şey mi dediniz, Marshal?"

"Siz... siz zalim bir kadınsınız."

"Aman Tanrım! Öyle miyim?" Başımı sevgili kocama doğru çevirerek, karakter tanığım masumca göz kırptım. "Ben zalim bir kadın mıyım?"

Bay Ambrose bana uzun uzun baktı. *Gerçekten* uzun. *Gerçekten* çok uzun.

"Hayır."

Beş saniyelik düşünme süresi için onu cezalandırmayı aklıma not ederek bakışlarımı Kerim'e çevirdim. "Peki ya sen? Ben zalim bir kadın mıyım?"

Karim ağzını açtı. "Kesinlikle-"
"Ve unutma ki ben senin maaşını ödeyen adamla evliyim." "-
Kesinlikle değil."
Deve hörgücünü okşadım. "Aferin oğlum."
Kerim'in gür kaşları seğirdi. "Sadece ben mi yanlış anlıyorum, yoksa sen benim yerime deveyi mi övüyorsun?"
"Bu fikre nereden kapıldın?"
Ve son bir kez neşeyle göz kırparak geri döndüm ve bir kez daha ıslık çalarak Bay Ambrose'a yetişmek için bineğimi mahmuzladım.

Artık eski formuma döndüğüm için çevremdekilerin eskisinden daha çok farkındaydım. Birincisi, çevremde kusmuk sıçramış zeminden daha fazlası olduğunun farkındaydım. İlk bir iki gün sadece manzaranın tadını çıkardım ama sonra yavaş yavaş bir şeyler fark etmeye başladım. Gözlerimi kısarak arkamızdaki ufka baktım.

"Bayan Ambrose?" Bay Ambrose bineğini yavaşlatarak devesinin yanıma çökmesine izin verdi. Soğuk bakışları benim baktığım ufku taradı. "Bir sorun mu var?"

Başımı salladım. "Ufuktaki toz."

Gözleri sonsuz derecede kısıldı. "Ufukta hiç toz yok." "Mesele de bu zaten. Umutsuzlar tarafından takip ediliyoruz, değil mi? Orada ufukta toz *olmalı*. Tabii birileri toynaksız atlar icat etmediyse."

"Almadılar. At nalına ihtiyaç duymayacaklarını bilseydim hemen alırdım."

"Bay

Ambrose?"

"Evet?"

"Eve döndüğümüzde ve evimizi döşemeye başladığımızda, alışverişi yapan *ben* olacağım."

"Göreceğiz, Bayan Ambrose."

Sonraki birkaç gün boyunca, arkamızdaki şüpheli toz eksikliği devam etti. Bay Ambrose'un yüz ifadesi her zamanki gibi soğukkanlı ve taş gibi olsa da, buz gibi bakışlarının ufku tekrar tekrar taradığını hissedebiliyordum. Sözlerimi ciddiye almıştı. Kesinlikle bir şeyler dönüyordu.

Ve tam olarak ne olduğunu öğrenmemiz çok uzun sürmedi.

"Oha!" Konvoyun başında elini kaldıran Bay Ambrose herkesi durma noktasına getirdi.

"Ne oldu?" Ambrose Junior'ı yanına çağırarak sordum.

"Şuraya bak."

Uzattığı parmağını bakışlarımla takip ettiğimde, gökyüzüne doğru yükselen uzaktaki kayalık duvarı gördüm. Ortada ince, gölgeli bir boşluk vardı, sanki canı sıkılan bir tanrı manzarayı satırla kesmiş gibiydi.

"Kanyon mu?" Bir kaşımı kaldırdım. "Ne olmuş ona?" "Kanyon değil. *Şuraya* bak."

Gözlerimi kısıtım ve bu sefer onu gördüm. Kaya duvarının gölgesinde, kanyonun girişinde, içinde berrak bir su havuzu bulunan küçük bir vaha vardı. Ve havuzun etrafında konuşlanmış.

Küfür ettim.

"Kokuşmuş deve boku yığını!"

İğnenin Gözünden Geçmek

"Kokuşmuş deve boku yığını!"

"Bu konudaki görüşümü farklı bir şekilde ifade etsem de, genel olarak aynı fikirdeyim."

Sessizlik içinde vahanın etrafına kurulan barikatı izledik. "Bay Ambrose?"

"Evet, Bayan Ambrose?"

"Teleskopunuz var mı?"

Bay Ambrose sözünü sakınmadan heybesine uzandı ve katlanabilir bir teleskop çıkardı. Uzattım, gözüme doğru kaldırdım, yeniden ayarladım ve...

"Merde!"

"Dil, Bayan Ambrose!"

"Sanırım Fransız olanı. Ama şu an konumuz bu değil! Bunları görmüyor musun?" Teleskobu indirerek, bariyerin üzerinden çıkan küçük, uzun şekilleri işaret ettim. Bu mesafeden bakıldığında sopalarla karıştırılabilirlerdi - eğer arada bir güneş ışığının metalik bir parıltıyla üzerlerine düştüğü gerçeği olmasa.

"Tüfekler," dedi Bay Ambrose soğukkanlılıkla. "Kanyonun girişine barikat kurmuşlar."

"Bizi geçmeyi nasıl başardılar?"

"Aslında o kadar da şaşırtıcı değil." Kurak çölde bile bir şekilde buz gibi olmayı başaran gözleri uzaktaki kaya duvara dikilmişti. "Bu desperadoların bindiği atlar kesinlikle ağır, metalle güçlendirilmiş bir arabadan daha hızlı. Buna bir de muhtemelen değiştirecek başka atları olduğu gerçeğini ekleyin..."

Sözlerini yarım bıraktı. Ne demek istediğini anlamak için sözünü bitirmesine gerek yoktu.

"Lanet olsun! Şimdi ne yapacağız?" Eyerimi tokatladım ve Ambrose Junior'dan sinirli bir meleme duydum. "O kanyonun etrafından dolaşacak bir yol yok mu? Çölde başka bir yol yok mu?"

"Elbette, Bayan Ambrose."

"Ah, peki, o zaman-"

"Eğer çölde susuzluktan ölmeyi umursamıyorsan."

"Ugh."

Ne kadar sevgi dolu, şefkatli bir kocam vardı.

Bir harita çıkardı ve haritayı açarak birkaç işaretli noktayı gösterdi. Uzun bir vadiye çok benzeyen bir coğrafi oluşumu fark etmeden edemedim.

"Kanyonun gölgesinde düzenli aralıklarla birkaç gölet ve küçük vahalar oluşmuştur. Kanyon, burası ile diğer taraftaki Scorpion's Trail kasabası arasındaki su kaynaklarımızı doldurabileceğimiz tek yer."

"Hm..." Düşünceli bir şekilde çenemi sıvazladım. "Kanyona başka girişler yok mu?"

"Var. Ama onları kullanırsak, haydutlar bir sonraki vahaya çekilip başka bir pusu kurabilirler. Ve bir tane daha. Ve bir başkası."

"Yani... biz daha makul bir yol bulana kadar onları kibarca yerlerinde kalmaya ikna etmenin bir yolunu bulmamız gerektiğini mi söylüyorsunuz?"

"Gerçekten, Bayan Ambrose."

"Hm..." Düşünceli bir şekilde çenesini okşadım.

Hey, bana öyle bakma! Yakışıklı kocamı okşamak varken neden hl kendi enemle uğraşayım ki?

"Bayan

Ambrose?" "Evet,

efendim?"

"enemi gıdıklamayı kes!"

"Emredersiniz, efendim!"

zntyle elimi yüzünden çektim. Ancak bakışlarımı uzaktaki kanyon girişinden çekmedim. Yerleşik haydutlara baktım ve derin düşüncelere dalarak başımı eğdim.

"Bayan Ambrose? Ne planlıyorsunuz?"

"Ben mi?" Kocama dönerek kirpiklerimi masumca ona doğru fırlattım.

"Neden bir şeyler planladığımı düşünüyorsunuz?"

"nk henüz bir görsel ikiz ile yer değiştirmediniz." "Sen...! Her zaman komplo kurduğumu mu söylüyorsunuz?"

"Sen değil misin?"

"Her zaman değil."

"rneğin uyurken olduğu gibi mi?"

Dirseğimi Bay Ambrose'un kaburgalarına geçirdim. Fark etmiş gibi görünmüyordu. "Hey! Ben o kadar sinsi değilim!"

Cevap olarak sadece gözlerime baktı ve hiçbir şey söylemedi. Sessizliği bu kadar anlamlı kıldığı için ona lanet olsun!

"Anlat bana." Eğildi ve derin, karanlık, deniz rengi gözleri doğrudan ruhumu deldi. "Kendini tehlikeye atmana izin vermeyeceğim. Ne. Sen. Sen. Komplo mu kuruyorsun?"

"Sen, benim muhteşem kocam bile henüz bir şey bulamamışken benim bununla başa çıkmak için nasıl bir planım olabilir ki?" Tanrım, saçmalamakta ne kadar iyiydim. Kendi gübre şirketimi kurmalıyım. "Hadi bunun üzerinde uyuyalım, tamam mı?" Ona tatlı bir gülümseme verdim. "Kim bilir, sabaha belki bir fikrimiz olur."

Gözleri sonsuz derecede kısılmıştı. "Öyle mi, Bayan Ambrose?"

"Elbette, Bay Ambrose, efendim." Ona masumca göz kırptım. "Gece boyunca sık sık inanılmaz ilhamlar aldım. Örneğin, düğünümünden hemen sonra bir gece aklıma tüm kıyafetlerimi çıkarıp-"

"Bayan

Ambrose!"

"Evet, efendim?"

"Buraya gel!"

Bir el enseme kavradı ve çığlık atmak istedim ama bir sonraki an, dudakları dudaklarıma yapıştığında tüm kelimeler aniden kesildi.

O gece bana pek çok muhteşem ilham geldi.

Birkaç saat sonra, çölün üzerine karanlık çöktüğünde ve muhafızlar dışında herkes uykuya daldığında, sessiz bir figür gölgelerin arasından süzüldü. Garip bir şekilde, bu figür bir gömlek ve pantolon giymiş olmasına rağmen, ne zaman üzerine bir ay ışığı huzmesi düşse, kadınsı bir silüete sahipmiş gibi görünüyordu.

Yine de ay ışığının figüre vurduğu pek sık görülmezdi. Görülmeden ve duyulmadan arazide ilerliyordu. Kanyona yaklaştıkça görmek daha da zorlaşıyordu. Vahanın etrafında yürüyen muhafızlar vardı, doğru, ama hepsi parlak kamp ateşleri yüzünden kör olmuşlardı ve etraflarındaki birkaç metrenin ötesindeki hiçbir şeye dikkat etmiyorlardı. Neden dikkat etsinler ki? Barikatlarının arkasında güvendeydiler. Ve eğer biri onlara ateş etmeye cüret ederse, o aptallar biçilecekti!

Sessiz figür ateş etmedi.

Sonuna kadar yaklaşmadı.

Bunun yerine, barikattan biraz uzakta durdu ve elini cebine attı. Bir an sonra kolu hareket etmeye başladı, barikatın içinde dönüyordu.

Karanlık. Daha hızlı. Ve daha hızlı. Ve daha hızlı.

Ve- Şekil bıraktı.

Havada, muhafızların başlarının üzerinde bir şey uçtu.

Ve sonra.

Plop!

Bir muhafız ses üzerine dönüp tüfeğini kampın ortasına doğru doğrulttu.

"O da neydi?"

"Ne neydi?"

"Duymadın mı? Şu sesi? Küvete düşen bir taş gibi?" "Ne sesi? Hayal kurmayı bırak! Orada hiçbir şey yok!"

Diğer muhafız homurdanarak devriyesine geri döndü. İkisi de vahanın havuzunda yavaşça yayılan dalgaları fark etmedi, sanki suya bir şey düşmüş gibiydi.

"Hmm..."

Memnun bir şekilde iç çekerek yatağıma kıvrıldım ve rüya alemine son bakışlarımın tadını çıkardım.

"Bayan Ambrose?" Yatağım rüyalarımı böldü.

"Hm? Naber, yatak?"

"Üstümden kalk. *Şimdi*." "Ama sen çok rahatsın, yatak!"

"Kaldır. *Şimdi*."

"Bu kadar rahat olmayı nasıl başarıyorsun?" Kaburgalarını dürterek burnumu göğsüne sürttüm. "Sen granitten yapılmışsın. Sert olmalısın, yatak."

"Dur. Aramay. Beni. O!"

"Tamam, tamam..." Bir duraklama. "...kanepe."

Göğsünden çıkan alçak bir hırıltıyla yatağım beni kavradı ve yere bıraktı. Yeni bir mobilya almam gerektiğine karar verdim.

"Biliyorsun," diye mırıldandım, Bay Rikkard Ambrose'un yüzüne doğru dönerek. "Bu pek kibarca değildi."

"Mobilya ne zamandan beri nezakete önem veriyor?" Sırıttım. "*Touché*, sevgili yatağım. *Touché*."

Esneyerek gerindim. Sanırım kalkma vakti gelmişti. Haftanın çoğu gününün aksine bugün pek de isteksiz değildim.

Sırıtarak uzaktaki vahaya baktım.

Aslında güne başlamak ve ne gibi ilginç olayların ortaya çıkacağını görmek oldukça ilgimi çekiyor.

"Karim?" Bay Ambrose doğruldu ve ceketinin düğmelerini ilikledi, zira *birisi* geceleyin karın kaslarını biraz daha yakından incelemek için elbisesinin düğmelerini açmış gibiydi. Bundan kimin sorumlu olabileceğine dair hiçbir ipucu yoktu. "Karim, rapor ver!"

Cevap gelmedi. Parmakları pardösüsünün yarısına kadar donan Bay Ambrose dönüp korumasına baktı. Sadece o değildi. Şaşkınlıkla adama baktım. Çünkü iri yarı, sakallı adam normalde ne kadar suskun olursa olsun, işverenin çağrısını asla göz ardı etmemişti. Yine de orada durmuş, tek kelime etmeden uzaklara bakıyordu. Bay Ambrose ve benim onun uzaktaki vahaya nasıl baktığını fark etmemiz uzun sürmedi.

"Karim, rapor ver! Gece bir şey mi oldu?"

"Şey, aslında... evet, Ambrose *Sahib*. Buna neyin sebep olduğundan emin değilim ama bir tür hastalık desperadoların saflarına yayılmış gibi görünüyor."

"Hastalık mı?"

"Dinle, *Sahib*."

Biz de tavsiye edildiği gibi yaptık. Ve gerçekten de gecenin soğuğuyla hâlâ dolu olan sabah rüzgârı inleme ve sızlanma seslerini bize doğru taşıyordu. Bay Ambrose doğruldu.

"Bu gece mi oldu?"

"Evet, *Sahib*. Yaklaşık iki saat önce aniden başladı ve o zamandan beri bütün sabah inleyip küfrediyorlar. Sanki zehirlenmiş gibiler."

"Poiso-"

Bay Ambrose sözünü kesti, omurgası sertleşti. Sert bir kayanın sertleşebileceği kadar. Sonra yavaşça, çok yavaşça başını bana doğru çevirdi.

"Ne yaptınız Bayan Ambrose?"

"Pardon?" Gözlerimi masumca kırıştırarak ona en ciddi zararsız küçük hanım ifademi verdim. "Ne demek istiyor olabilirsiniz, efendim?"

Gözleri sonsuz derecede kısıldı. "Onlara ne verdin ki? Bu keşif gezisine çeşitli malzemeler getirmeye özen gösterdim ama aralarında büyük miktarlarda zehir *olmadığından* eminim."

Cevap olarak tek yaptığım sırtıtmak ve üzerinde şu etiket bulunan büyük bir şişeyi havaya kaldırmak oldu
Fizzlewiz Drastic Digestion Draught.

"Sen yapmadın."

"Oh, kesinlikle öyle." Sırtışımla belli bir düşünceli hava kazandı. "Biliyor musun, sinir bozucu insanların bağırsaklarını kusmalarını izlemenin ne kadar eğlenceli olabileceğini hiç fark etmemiştim. Belki de o eşyaların bir kısmını İngiltere'ye geri götürmeliyim. Ya da birine evimizin yanına bir ahır yaptırıp Ambrose Juni'yi geri getirmesini sağlayabilirim."

"Hayır."

Bay Ambrose'un sesi soğuk, sert ve kesindi.

"Bitirmeme bile izin vermediniz!"

"Buna ihtiyacım yoktu. Cevabım hayır. Kesinlikle ve tamamen hayır."

Suratımı asarak Ambrose Junior'ın böğrünü okşadım. "Bunu kişisel algılama.

İçten içe seni sevdiğine eminim."

"Bllllaaaawwwk?"

"Merak etme. Her zaman yanında olacağım."

Tam o sırada, umursamaz kocam içten anımı bölmeye karar verdi. "Bilgi istiyorum. Onlara ne kadar verdin? Tuzağa düşecek kadar zayıf düşmelerine yetecek kadar mı?"

Yeni gözde evcil hayvanımla sevişme seansını isteksizce durdurarak bir an için sorusunu düşündüm. "Hayır, sanmıyorum. Bir sürü şey döktüm ama dökmüş olsam bile sevgili, yasalara saygılı şerifimizin yanında ölümcül zehirler taşıyacağından şüpheliyim. Yani şu anda bağırsaklarını kusuyor olmalılar, ama onları gerçekten sıkıştırmaya çalışırsak, muhtemelen ellerindeki her şeyi bize ateşlemeye başlayacaklardır. Ve bu şeyin ipecacuanha içerdiğini düşünürsek," şişeyi kaldırdım, "bu almak istediğim bir risk değil."

"Hm." Bay Ambrose iniltilerin ve küfürlerin sabah havasına karışmaya devam ettiği vahaya baktı. "Anlaştık."

"Adamı duydunuz," diye seslendim, bakışlarım toplanan adamları ve develerini hiç de sadistçe olmayan bir şekilde taradı. "Herkes atına binsin! Güzel, rahatlatıcı bir sabah gezintisi yapalım, olur mu?"

Bay Ambrose'un kolektif güvenlik detaylarının yeşile döndüğünü ve önleyici mide bulantısı içinde midelerini tuttuklarını görme zevkini yaşadım.

"Sen...!" diye hırıldadı içlerinden biri, benimle Bay Ambrose'un arasına bakarak. "Bize işkence etmen için sana para mı veriyor?"

"Hayır." Başımı sallayarak onlara gülümsedim. "Bunların hepsini bedavaya yapıyorum. Harika değil miyim?"

Sonra eyere çıktım ve ısıklık çalarak Ambrose Junior'ı uzaktaki kaya duvarına doğru mahmuzladım.

"Haydi!" Arkama bakarak seslendim. "Ne bekliyorsun?"

Arkamda, eyere tırmanan isteksiz adamların sesini duydum. Arabalara koşulan develerin itiraz eden melemeleri havaya yükseliyordu. Birkaç dakika sonra herkes yola koyuldu ve doğrudan vahaya giden tozlu patikadan saparak biraz farklı bir yöne doğru ilerledik ve düşmanlarımıza güzel develerimizin arka taraflarını gösterdik.

"Siz ne düşünüyorsunuz?" Bay Ambrose'a yetişip ona gülümseyerek sordum. "Dostlarımızın onlar için bıraktığım bu güzel kokteyli takdir ettiklerine inanıyor musunuz?"

Yanımda, yüzü tamamen soğukkanlı, taş gibi ve ifadesiz olan kocam başını salladı. "Gerçekten de öyle."

Biraz ötede, belli bir barikatın arkasında, boğuk kusma sesleri havaya yükseldi.

"Grrgh! Aagh! Lanet olası bok!"

Barikatın arkasından yarı hırıltı, yarı böğürtü yükseldi. Yavaşça, titreyen bir el kaba tahtanın arkasından çıktı, onu kavradı ve...

Tekrar kayıp gitti. Birkaç dakika sonra, koroya daha şiddetli kusma sesleri katıldı.

Bir ya da iki dakika sonra el tekrar ortaya çıktı, barikatı daha sıkı kavradı ve sahibi kendini yukarı çekti. Bariyerin üzerinde parlak mavi gözlü, melek gibi bir yüz belirdi; teninin ölümcül solgunluğu ve gözlerindeki ölümcül bakış nedeniyle yakışıklılığı biraz azalmıştı.

"Sen..." Creed tısladı. "Her kimsen, bekle! Seni bunun için yakalayacağım!"

Umutsuzlar da Güzel Hediye­leri Hak Ediyor

"Aaah!" Tadının keyfini çıkararak muhteşem içkiyi yudumladım. "Bu tam isabet! Tek kelimeyle lezzetli!"

İtiraf etmeliyim ki su hakkında böyle bir şey söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim. Sanırım bir ya da iki haftalık çöl yolculuğu olaylara bakış açınızı değiştiriyor. Kanyonun ana girişindeki vahayı atlattıktan sonra, fark edilmeden kanyona girmemiz ve başka bir vaha bulmamız epey zaman almıştı. Kavrulmuştum! Ahh, tatlı bir lokma daha...

"Eğer bu kadar hoşuna gidiyorsa," diye arkamdan sevgili kocamın sesi geldi, "evimizdeki içki dolaplarının başka hiçbir şeyle doldurulmadığından emin olabilirim."

"Sen... sakın buna cüret etme!" Onu durdurmak için ayağa fırladım. "Sakın-" Döndüğümde arkamda havadan başka bir şey bulamadım.

"Bay Ambrose? Bay Ambrose, sakın bunu yapmaya cüret etmeyin! Ben hapishanede sadece ekmek ve suyla beslenecek bir mahkûm değilim! Sizi uyarıyorum, eğer sizi içecek dolabını ya da kileri kurcalarken görürsem-"

Vahanın etrafında koşturdum, her taşın, ağacın ve korumanın arkasına baktım. Sonuncusunun arkasını kontrol ettikten sonra onu şüpheyle inceledim.

"Bay Ambrose'un nerede olduğunu biliyor musunuz?"

Muhammed'in yüzü donuklaştı. "Söyleyemem." "Ama bu bilmediğin anlamına gelmez, değil mi?"

"Bilemiyorum, *Sahiba*."

"Sen...!" Parmağımı burnunun altına soktum. "Sen bekle! Senden iki kat büyük bir koruma bulacağım ve o zaman sevgili kocam artık böyle şeyler yapamayacak!"

"Sana bol şans diliyorum, *Sahiba*."

Etrafımda dönerek uzaklaşmaya başladım. Fazla zamanımız yoktu. "İlacımın" etkisi muhtemelen yakında geçecekti ve o zamana kadar buradan çok ama çok uzakta olmayı tercih ederdim.

Bay Rikkard Ambrose'un hakkını vermeliyim; saklansa bile sadece soğuk aurasıyla bile çalışanlarını çılgınca çalışmaya teşvik edebiliyordu. On dakika içinde su tulumlarımız yeniden dolduruldu ve deve hörgüçlerimiz mutlu bir şekilde sıvıyla doldu. Çok geçmeden hepimiz eyere binmiş ve yola çıkmaya hazırдық. Görünüşe bakılırsa bu da iyi bir şeydi. Arkamda uğursuz bir şey hissederek etrafıma bakındım ve işte oradaydı.

Daha önce orada olmayan şey. Şimdi orada olduğu için yok olmasını dilediğim şey.

Toz bulutu. Geliyorlardı.

Yüzüme inatçı bir gülümseme yayıldı. Kemerime uzanarak BBF-En İyi Mermi Arkadaşımı okşadım. Dolu ve gitmeye hazırdı.

Geliyorlar mı? O zaman gelsinler! Onları karşılamak için hazır olacağım.

Yüzümü ileriye döndüğümde, bakışlarım göletin kenarında büyüyen sazlıklara takıldı. Birden aklıma bir fikir gelince yüzüme bir sırıtma yayıldı. İnanılmaz bir fikir.

Biri balayımı bozmaya mı cüret ediyor? O zaman bunun bedelini ödemek zorunda kalacaklar!

Ambrose Junior'ı Karim'in yanına iterek büyüleyici gülümsememi ona yönelttim. "Söylesene Karim... bana bir iyilik yapar mısın?"

"Hayır."

Bunun cesaretimi kırmasına izin vermedim. Aksine, gülümsemem daha da genişledi. "Söyle bana... Sevgili kocama sadıksın, değil mi?"

"Evet."

"Yani, ona yardım etmek ve onu korumak için yapabileceğiniz bir şey varsa, bunu yaparsınız, öyle mi?"

"Evet."

"Hepsi benim planım olsa bile mi?"

"Um...evet?"

Gözlerim hınzır bir zevkle parlıyordu. "Harika! Buraya gel, Kerim, benim sınırsız sakallı arkadaşım! Parlak fikrimi seninle paylaşmama izin ver..."

Beş dakika sonra, Bay Ambrose aniden yanımda belirdiğinde, tek başıma ıslık çalarak yol alıyordum.

"Karim nerede?"

"Günaydın, sevgili kocacığım. Rahatlatıcı küçük bir gezinti için harika bir gün, değil mi?"

"Bayan Ambrose? *Nerede? Karim nerede? Karim nerede?*"

"Oh, sadece onu gönderdiğim küçük bir işle uğraşıyor."

"Bayan Ambrose?" Bana doğru eğilen Bay Rikkard Ambrose'un buz gibi gözleri ruhumu delip geçti. "Ne yaptın sen?"

Gülümsedim.

"Şey..."

Toynak sesleri kanyonun duvarları arasında yankılandı. Birkaç dakika daha sürdü, sonra aniden kesildi. Toynak sesleri vahanın suyundan biraz uzakta aniden durdu. Sadece toz bulutu suyun üzerinde dalgalanmaya devam etti.

"Diego!" Creed havladı.

"Evet, patron?"

"İki adam alın. Suyu ve etrafı kontrol edin!"

Herkes hemen itaat etti. Dün yaşadıkları deneyimi bu ikinci vahada tekrarlamak istemiyorlardı. Atından atlayan Diego hızla ileri atıldı, onu iki adam daha izledi. İki haydut kararan güneş ışığında her kayanın arkasını kontrol ederek etrafı incelerken, Diego göletin kenarındaki kumun üzerine diz çöktü ve eline biraz su aldı. Suyu dudaklarına götürerek tadına baktı.

"Temiz, *Sinyor!*"

Creed gülümsedi. Hoş bir gülümseme değildi bu. "Güzel. Gece için kamp kurun ve çevreye nöbetçiler yerleştirin. Ve bu sefer, eğer birinin tekrar yaklaşmasına izin verirsiniz..."

Cümlesinin geri kalanının söylenmeden kalmasına izin verdi. Ama yüksek sesle konuşmasına gerek yoktu. O Creed'di. Cinayet sayıları onun adına konuşuyordu.

Gözü dönmüşler hızla atlarından indiler ve bineklerinden yüklerini indirmeye başladılar. Kanunsuz haydutlar için etkileyici bir verimlilikle, dikenli tellerin yanı sıra bazı tahta ve taş parçalarıyla barikatlar kurmaya başladılar. Bu insanlar emirlere itaat etmek kadar hiçbir şeyden nefret etmiyor olabilirlerdi ama nasıl yapılacağını bildikleri bir şey varsa o da boyunlarını bedenlerine bağlı tutmaktı. Ve Creed'in onlara nasıl baktığına bakılırsa, bunu yapmanın tek yolu acele etmektir. Kısa süre sonra kamp kurulmuş ve etrafı aşılma bir bariyerle çevrilmişti.

"Bu sefer muhafızların *çok* dikkatli olmasını bekliyorum. Dışarıdan hiçbir şeyin girmesine izin vermeyin! Eğer beni hayal kırıklığına uğratırsanız..."

Bir kez daha cümlesini bitirmedi. Gözlerindeki tehditkâr bakış binlerce kelimeden daha fazlasını söylüyordu.

Umutsuzlar ürperdi. İçlerinden, bu gece etrafı *çok* yakından izlemeyi akıllarına not ettiler.

Birkaç saat sonra, arazi üzerine karanlık çöktüğünde ve cırcır böcekleri göletin bir tarafındaki çimenlerde cıvılamaya başladığında, bir şeyler kıpırdanmaya başladı. Çevredeki muhafızlar dikkatle karanlığa bakıyor, kimsenin içeri girmediğinden emin olmaya çalışıyorlardı.

Su havuzundan görünen küçük kamıştan habersizdi. Eğer biri bunu fark etme zahmetine katlanıp kulağını kamışın yanına dayasaydı, düzenli nefes alış verişin sesini duyabilirdi.

Zaman geçti. Muhafızlar değişti ve yoldaşlarının yerini aldılar, daha da hararetli bir şekilde karanlığa bakarak davetsiz misafirleri gözlüyorlardı. Göletten yavaşça çıkan ve suya bir şişe boşaltan iri eli fark etmemiş gibiydiler.

Birkaç dakika sonra, büyük, hantal bir figür sudan sessizce kayd. Böylesine iri bir figürden beklenmeyecek bir gizlilik ve zarafetle kanyonun duvarı boyunca ilerledi ve gölgelerin arasında saklanarak barikatın dikenli tellerinin altından geçip gecenin karanlığına karıştı.

Gece için kamp kurduktan sonra Bay Rikkard Ambrose açıklamamı dinledi. Bitirmem biraz zaman aldı. Sonra nihayet ortalığa bir sessizlik çöktü.

Ve daha fazla
sessizlik. Ve daha
fazla sessizlik.

"Bayan Ambrose?"

"Evet, efendim?"

"Affedersiniz ama kulaklarım beni yanıltmış olmalı. Az önce Kerim'e ne yaptırdığınızı söylediniz?"

"Ee... parlak planımı uygulamak mı?"

"Anlıyorum. Bana parlak planınızdan bahsettiğinize göre, döndüğünde bazı infazları kendisinin yapmak isteyeceğini tahmin ediyorum. Tercihen çift ağızlı bir baltayla."

"Oh, hadi ama! Abartıyorsun! Eminim o kadar ileri gitmez-"

"*Sen! Ś aukīna!*"^[35]

Kükreme kanyonun duvarları arasında yankılandı. Birkaç dakika sonra, biraz tanıdık, dağlı bir figür gölgelerin arasından yaklaştı ve kampa girdi. Figürün neden sadece *biraz* tanıdık olduğuna gelince?

Çünkü normalde sırlıslık ve yosun kaplı değildi.

"Yeni bir görünüm mü?" Korumanın iri cüssesini ve (içinden birkaç yosun parçasının sarktığı) sakalını inceleyerek sordum. "Yanlış anlama ama... sanırım biraz moda tavsiyesine ihtiyacın var."

"Senden nefret ediyorum. Senden."

"Merak etme." Işıldayarak yosun kaplı omzunu okşadım. "İçimde yalnız olmadığına dair bir his var."

"Ondan nefret ediyorum!" Brass karnını tutarak homurdandı. "Ondan nefret ediyorum, ve ben.

Öldüreceğim. Öldüreceğim. Öldüreceğim. *Kaltağı!*"

Saklandığı kayanın arkasından çıkan yeşil yüzlü Diego çaresiz arkadaşına baktı. "Ne dedin sen?"

"Ben-aaagh yapacağım dedim! Bluurgh! Blaawrk!"

"*Si*, ben de öyle dediğini sanmıştım."

Ve Diego tekrar kayanın arkasına daldı. Birkaç dakika sonra, öğürme sesleri sabahın temiz havasına karıştı.

Şey...aslında artık o kadar da taze değil.

"İyi tarafından bak," diye hırıldadı Diego. "En azından bundan daha kötüsü olamaz."

Tam o sırada çölün üzerine bir serinlik çökmüş gibiydi. İkili arkalarını döndüklerinde, yeşilimsi yüzü ve gömleğindeki kusmuk lekeleriyle bile Azrail'den daha tehditkâr görünmeyi başaran Ellard Simeon Creed'i gördüler.

"Sen...!" Creed ölümcül bakışlarını onların üzerine dikerek nefes aldı. "Sanırım bu gece ikiniz nöbetçiydiniz?"

Brass bakışlarını Diego'ya çevirdi. "Ne diyordun?"

Sonraki birkaç dakika boyunca, o gecenin muhafızları hayatlarının en korkunç çilesini yaşadılar. Creed işini bitirdiğinde, öfkesini başarıyla kusmuştu.

Yaklaşık yüzde beşi.

Şimdi tek yapması gereken, öfkeden patlamadan önce kalan yüzde doksan beşle ne yapacağını bulmaktı! Ve aklında bir hedef vardı.

"Sen... bu sefer de işin arkasında sen varsın, değil mi?" Kanyona doğru bakarken yakışıklı yüzü artık o kadar da yakışıklı görünmüyordu. Gözleri Azrail'in gözleri gibi hayalet mavisini bir renkte parlıyordu. "Her kimsen, öldün sen! Beni duyuyor musun? *Öldün!*"

Tam yola çıkmış ve kanyondan aşağı inmeye başlamıştık ki aniden burnumun kaşındığını hissettim.

"Hm... Birinin bana iltifat ettiğini hissediyorum."

"Gerçekten mi?" Devesi yanıma yaklaşırken Bay Ambrose eğildi. "Ne gibi bir sebepleri olabilir ki?"

"Sen...!" Omzuna bir yumruk atarak ona ters ters baktım, sonra da elimi arkama saklayarak parmak eklemlerime masaj yaptım. "Karına böyle bir şey söyleyemezsin!"

"Belli ki yapabiliyorum."

Bazen Bay Rikkard Ambrose gerçekten de onu boğmak istememe neden oluyordu. Ama dürüst olmak gerekirse, hâlâ rahatsız edilemeyecek kadar keyifliydim. Birkaç gün üst üste bir kez bile kusmamış olmam bile yüzüme sürekli bir gülümseme yerleştirmeye yetmişti. Kerim'in sakalındaki yosunları çözmeye çalışmasını izlemek de ruh halimi pek kötüleştirmediydi.

"Bir saç fırçam var," diye teklif ettim her zamanki nezaketimle. "Ödünç almak ister misin?"

"Yukarıda uçan akbabalar var. Seni onlara yem yapmamı ister misin?"

"Şimdi, şimdi, huysuz surat. Buna hiç gerek yok."

Kerim uzanarak sakalından bir parça daha yosun kopardı. "Sanırım bu konuda aynı fikirde değiliz."

Sonraki günlerde çöl kanyonundaki yolculuğumuza devam ettik ve dostlarımız akbabalar bizi takip etmeye devam etti. Sadece onlar da değildi. Belli bir grup umutsuzla aramıza mesafe koymak için elimden geleni yapmama rağmen, görünüşe göre pek başarılı olamıyordum. Arkama baktığımda kanyonun duvarları arasından yükselen tanıdık bir toz bulutu gördüm.

"Drat!" Ambrose Junior'ı teşvik ederek insansı adaşına yetiştim. "Gördün mü-"

"Gördüm, Bayan Ambrose."

"Ne yapacağız?" Gözlerimi sağa sola çevirerek onları yavaşlatmamıza yardımcı olabilecek herhangi bir şey aradım. Zehir numarası yine işe yaramayacaktı. Ama başka ne yapabilirdik ki? Başka ne-

Tam o sırada onu gördüm. Başımızın çok üzerinde, kanyon duvarından çıkan küçük bir çıkıntı. Yavaş ama emin adımlarla yüzüme bir gülümseme yayıldı. Ne harika bir fikir. Ama yardıma ihtiyacı var. Hm...

Bakışlarım iri bir bedene takıldı.

"Kerim, sevgili dostum!" Işıl ışıl parlayarak devemi korumanınkine doğru ittim. "Biliyor musun?"

"Hayır! Yine mi! Git başımdan!"

"Aklıma harika bir fikir geldi." "Yine mi! Hayır!"

"Merak etme." Omzunu okşadım. "Sana iyi haberlerim var. Bu sefer sana bizzat yardım edeceğim."

Atlar hızlı bir tırısla ilerliyordu. Artık dörtnala koşmuyor olmalarının tek nedeni, kendilerinden önceki yedekleri gibi son yarım saattir tam olarak bunu yapıyor olmalarıydı. Atlar ve adamlar neredeyse tükenmek üzereydi. Ama hiçbiri itiraz etmeye cesaret edemiyordu. Patronlarının yüzüne bir kez baktıklarında, bu tür düşünceler mecazi pencereden dışarı çıktı.

"Ne kadar sürecek?" Creed gözlerini ufuktan bir saniye bile ayırmadan sordu. Ya da kanyonun dolambaçlı yollarında ufuk diye geçen şeyden. "Onlara yetişmemiz ne kadar sürer?"

"Üç saatten fazladır bu şekilde ilerliyoruz. Onlara her an yetişebiliriz-"

Bam!

"-Ow!"

Diego'nun eli havaya kalktı ve kolunu tuttu. Elini tekrar çektiğinde, hepsi kolunu ve derisini kesen kanlı bir sıyrık görebiliyordu.

"Pekala," diye yorumladı Wolf. "Bu konuyu hallettik."

"Geri!" Creed böğürerek evinin etrafında döndü. "Herkes geri çekilsin!"

Duvara olabildiğince yakın durarak geldikleri yoldan geri döndüler. Yine de bu pek yardımcı olmadı.

Bam! Bambam! Bambam!

"Lanet olsun!" Brass küfretti. "Nereden ateş ediyorlar? Etrafta kimse yok!"

"Tekrar bak," diye homurdandı Wolf, yukarı doğru işaret ederek. "Ne demek istiyorsun-"

Bam! Bam!

"Kahretsin!"

"Hayır," diye kibarca düzeltti Wolf.

"Mermiler." "Kapa çeneni, Wolfy! Bu hiç komik değil!"

"Öyle değil mi?"

"Kapa çeneni dedim-"

Bam!

"Aaagh!"

"İki!" Zaferle haykırdım.

"Bu," dedi Karim dişlerini sıkarak ve tekrar nişan aldı, "bir yarışma değil!"

"Öyle değil mi?"

"Hayır!"

"Bir tane yapabilir
miyiz?" "N-"

Bam!

"Yaşasın, üç! Bunu geçmeye çalış,
enayi!" "Ben. Yaparım. Değil.
Emmem."

"En sevdiğin lolipoplarında bile mi?"^[36]

Bam, bam, bam, bam, bam, bam!

Aşağıdaki haydutların Karim'in yoğunlaşmış, öfke dolu ateşi altında dağılmalarını izlerken sırttım.

Yaşasın, başarı! Bir Koruma Nasıl Motive Edilir 101.

"Dört! Ha! Buna ne diyorsun?" diye meydan okuyarak karşılık verdi.

Bam! Bam!

"Beş," diye cevapladım en masum gülümsememle.

"Ne kadar muhteşem," diye sıkılmış dişlerinin arasından sıktı. "Artık olgunluğunu gösterdiğine göre, buradan çıkmamıza yardımcı olabilecek başka parlak fikirlerin var mı? Sonuçta, bu geciktirme taktiği diğerlerinin kaçması için ne kadar etkili olsa da, büyük bir dezavantajı var: *ikimiz hâlâ burada sıkışıp kaldık!*"

Kasvetli, taş gibi bir ifade takındım. "Gerçekten de öyle."

"Sen...! Şakanın sırası değil! Ne yapmamız gerekiyor?"

"Şey..." Cheshire Kedisi gibi sırtarak elimi cebime attım. "Sevgili kocamdan küçük bir şey ödünç aldım."

Uzun ve tüp şeklinde bir şey çıkardım. Küçük bir ipucu: Bir ucunda sigorta vardı.

"Hayır. Hayır, sakın-" Sırtışım
genişledi. "Evet. Oh evet."

O beni durduramadan fitili ateşledim ve dinamiti kanyona fırlattım.

KA-BOOM!

Tüm vadi patlamayla sarsıldı. Düzinelerce kaya parçası aşağıya düştü, ardından yüzlerce küçük taş parçası yığıldı

vadinin dibinde büyük bir barikat kurmuşlar.

Kerim dönüp bana baktı, sakalı kabarmıştı. Artık yosunsuz olduğunu fark ettim. "Madem başından beri vardı, neden en başta yapmadın?"

Bu kadar açık bir soru sorduğu için ona tuhaf tuhaf baktım. Omzunu sıvazlayarak, cahil birine sanatı açıklamaya çalışan bir uzman bakışı attım.

"Çünkü o zaman onlara asla ateş edemezdim, tabii ki!"

Sonra yakındaki bir kayaya bağlı ipi yakaladım ve çıkıntıdan aşağı, beni bekleyen deveme doğru kaydım.

Diğerlerine yetişmek biraz zaman aldı. Görünüşe göre, küçük dikkat dağıtıcılığımız deve sürücüsü arkadaşlarımla takipçilerimiz arasına mesafe koymakta oldukça başarılı olmuştu. Bunu kendimi kevgire çevirmeden yapabilseydim, sırtımı sıvazlardım. Ne de olsa, böyle iyi bir iş için beni kim tebrik etmezdi ki?

"Tekrar hoş geldiniz Bayan Ambrose," diye yumuşak, tüyler ürpertici derecede tanıdık bir ses girdi kulaklarıma. Gelin odasında bedenime ve ruhuma hükmeden sesin ta kendisiydi bu. "Dinamitlerimle birlikte nereye kaybolduğunuzu bana açıklayabilir misiniz?"

Oh, kahretsin.

Bay Ambrose Ciddileşiyor

Oh, kahretsin.

"Ee?" diye sordu kulağımdaki buz gibi ses, nefesi boynumu gıdıklıyordu.
"Bana neyin peşinde olduğunu söyler misin?"

"Um... evet?"

"Ne?"

"Evet, sakıncası yok." Yardımsever bir şekilde açıkladım. "Bu arada, bugün hava çok güzel, değil mi?"

"Bayan Ambrose..."

"Yakın zamanda yağmur yağacağını sanmıyorum. Güneş ışığı harika bir şey değil mi?"

"Bayan Lillian. Ambrose."

"Ve gökyüzünde en ufak bir bulut izi yok. Ne kadar muhteşem!" "Bayan! Ambrose!"

Güçlü bir şekilde direnmeye çalıştım. Ama sonunda Bay Ambrose'un büyüleyici gözlerine ve tüyler ürpertici sesine yenik düştüm. Daha önce ayrıntılarını ondan saklamış olabileceğim planlarımla ilgili her şeyi anlattım.

"Bir silahlı

çatışma." "Bay Ambrose?"

"Sen. Şarj. İçine. Silahlı Çatışmaya."

"Şey, tam olarak 'suçlandı' diyemem..."

Ben daha gözümü kırpamadan oldu. Güçlü bir el ensemden tuttu ve beni kendisine doğru çekerek yontulmuş yüzünün birkaç santim uzağında tuttu. Koyu, deniz rengi gözleri derin havuzlar gibiydi ve beni mutluluk içinde boğulmaya çağırıyordu.

"Siz," diye emretti Bay Rikkard Ambrose, sesi bir buz devinin kalbi kadar soğuktu, "ev hapsindesiniz."

Çok açık bir gerçek olmasaydı buna şiddetle karşı çıkardım. "Yaklaşık yüz mil boyunca hiçbir yerde ev yok."

Boştaki elini bileğime dolayarak kaçmamı engelledi. "Koca tutuklaması, o zaman."

"Bu bir şey bile değil!"

"Artık öyle." Ve bir an bile tereddüt etmeden parmakları saçlarıma dolandı ve beni patlayıcı, dünyayı sarsan bir öpücüğün içine çekti.

Bay Rikkard Ambrose varken kimin dinamite ihtiyacı var ki?
Hayır! Kötü Lilly, kötü! İyi öpüşüyor diye onun çılgın isteklerine boyun eğemezsin.

Şu anda çok, çok, çok iyi bir fikir gibi görünse bile mi?

Özellikle de o zaman!

Yine de anlamadığım şey, neden böyle derin uçlara gittiği idi. Yıllar boyunca varlığım onun şovenizmini yavaş yavaş törpülemişti, ta ki sonunda kadınların aslında bir beyne sahip olabileceği ihtimalini kabul edene kadar. Çok yakın bir zamanda, kadınların erkeklerle aynı işleri yapabileceğini kabul etmeye bile ikna olabilirdi. Sıkıştığında. Yarı ücretle.

Tamam, ilerleme yavaştı! Ama yine de ilerleme vardı! Ya da en azından vardı.

Ta ki biz balayına gidene ve Bay Rikkard Ambrose aniden bir mağara adamına dönüşene kadar.

Gerçi öyle giyinseydi o kadar da kötü bir şey olmayabilirdi. Hm... Bay Ambrose kürklü bir peştamal içinde...

Hayır! Kötü Lilly, kötü!

Kendime hakim olmalıydım! Neden birdenbire böyle davranmaya başladığını anlamam gerekiyordu. Ve beni öpmeyi bitirir bitirmez bunu kesinlikle yapacaktım.

Her an olabilir. Her an... "Blaaaawwrck?"

Kapa çenenizi, Ambrose Junior! Meşgulüm!

Mutluluk diyarından gerçekliğe tam olarak dönmem oldukça uzun zaman aldı.

Tam olarak üç buçuk gün kadar.

Hey, bana öyle bakma! Sen bir de Bay Rikkard Ambrose tarafından çölde gün batımında öpülmeyi ve bunun etkilerini yaşamayı dene!

Beynim tekrar normal bir şekilde çalışmaya başladığında, takipçilerimize karşı kazanmayı başardığım avantajın çoğu duman olup gitmişti. Bir kez daha peşimize düşmüşlerdi.

Kahretsin! Şimdi ne yapacağız? Ne-

"İşte!" Bay Ambrose'un sesi beni aniden düşüncelerimden uzaklaştırdı. "İleri!"

Yukarı baktım ve onu gördüm. Işık. Sadece kanyonu kaplayan loş, bulanık ışık değil, parlak, pırıl pırıl güneş ışığı.

"Başardık. Kanyondan çıktık."

"Güzel." Vadiden yükselen ve hızla yaklaşan toz bulutuna baktım. "Çünkü benim de fikirlerim tükendi. Ne halt edeceğiz biz?" Tekrar ileriye baktım ve önümüzde uzanan uçsuz bucaksız çölden başka bir şey göremedim. "Ne yapacağız?"

Bay Ambrose'un tek heceli cevabı "Sür," oldu. "Hızlı. *Şimdi*."

Ve devemin arkasına vurarak kendi devesini dörtnala koşturdu.

Ardından çölde tüyleri diken diken eden bir yarış başladı. Başka bir zaman olsaydı, inanılmaz eğlenceli olurdu - özellikle de dörtnala koşan develerin üzerinde yemeklerini tutmaya çalışan bir düzine kadar adamın iniltilerini hesaba katarsak. Ama başka bir zaman değildi. Şimdi ve buradaydı ve ortalık karışmak üzereydi.

Bam!

"Kahretsin!"

Bu sefer ateş eden ben değildim. Arkamı dönüp gözlerimi kıstım ve uzakta, vadinin girişinden koşarak çıkan birkaç atlının figürlerini yakalayabildim. Metal, sert ve kör edici güneş ışığında göz kırptı.

"Üstünde kiraz olan çifte saçmalık!"

Bam! Bam!

Eyerde aşağı doğru eğilerek bineğimin yanlarını sıktım ve onu sertçe ileri ittim. Dünyanın şiddetle bir aşağı bir yukarı sallanmasını görmezden gelmek için elimden geleni yaparak sevgili kocama baktım ve ona en umutlu küçük karıcık bakışımı attım. "Benim için başka hediyen var mı?"

"Dinamitin fiyatı hakkında bir fikriniz var mı, Bayan Ambrose?" "Belli ki yok. Parasını ödeyen sizsiniz."

Bana doğru dönerek buz g i b i bir bakış fırlattı. "Hayır. daha fazla dinamit var."

Ona en iyi gülümseme çabamı gösterdim. "En azından artık doğum günümde bana ne alacağını biliyorsun."

"Bayan

Ambrose?" "Evet,

canım?"

"Sessiz ol. Sessiz ol. Ve. Sür."

Cevap vermek için ağzımı açtım - ta ki bakışlarımı yakalayana ve gözlerindeki bakışı görene kadar. Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemeyen bir bakıştı bu. Bay Rikkard Ambrose'u buzul gibi sakın, buz gibi öfkeyle dolu, hatta zaman zaman aşkla çözülmüş olarak görmüştüm. Ama bu?

Bunu daha önce hiç görmemiştim.

Gözleri alev alev yanıyordu. Benim alışık olduğum soğuk ateş de değildi. Hayır, yakıcı, yakıcı bir koruma ve kollama kararlılığı!

BAM!

Sert ve ağır bir şey üzerime düşüp beni bineğimin sırtına çarpmadan önce, bu sefer silah sesinin çok ama çok daha yakın olduğunu fark etmem için sadece bir anım vardı. Hemen üstümdeki havayı kesen iki kurşunun keskin tıslamasını duydum.

Yutkundum.

"Bayan Ambrose?" o çok tanıdık soğuk sesi kulağıma girdi. "Evet, efendim?"

"Sakın ölme. Bu bir emirdir. Anlaşıldı mı?"

"Evet, efendim."

Ben daha tek kelime edemedim beni bıraktı ve bineğimin kığına sert bir tokat attı.

"Sür! Daha hızlı sür!" diye bağırdı ve bir kez olsun tartışmamaya karar vererek emredilene yaptım - ta ki takip etmediğini fark edene kadar.

"Hey, neyin peşinde olduğunu sanıyorsun? Peki ya sen?"

"Benim için endişelenme," diye emretti, biraz daha geride kaldı ve... kendini doğrudan benimle takipçilerimizin arasına yerleştirdi.

Olamaz!

"Kes şunu! Ne yaptığını sanıyorsun sen?" "Kocan olarak benim işim. Şimdi daha hızlı git!"

"Sana öylece izin veremem-"

Sözlerimi bitiremeden dudaklarımda beni susturan bir parmak hissettim. Derin, karanlık, deniz rengi gözleri sarsılmaz bir kararlılıkla içime işledi. "Evet. Evet, yapabilirsin!"

Boğazımda bir yumru hissettim. "Ama-"

"Aması yok! Daha hızlı git, şimdi!" Yüzü sertleşmişti. Ve Bay Rikkard Ambrose için bu bir şey ifade ediyordu. "Git, yoksa yavaşlarım!"

Gözlerinin içine baktım. Amansızdılar. Bu konuda tamamen ciddiydi, şovenist bekâr oğlu bekâr! Kalbimin sıkıştığını hissettim.

"Elbette, yavaşla, *pendejo*!" diye davetsiz bir ses mahkûm vagonunun içinden bizi rahatsız etti. "Hiçbir şey fark etmeyecek! İkiniz de yakında vurulacaksınız. Mwahaha!"

Bay Rikkard Ambrose cevap olarak cebinden bir dinamit lokumu çıkardı, yaktı ve arabanın camından içeri fırlattı.

"Yaaaaaaaargh!"

Arabadan dehşet dolu bir çığlık yükseldi, sonra aniden kesildi. Bir an sonra, bayılan iki adamın yere çarpması gibi ağır bir gümbürtü duyduk.

Bay Rikkard Ambrose'a bir kaşımı kaldırdım. "Elinizde hiç dinamit kalmadığını sanıyordum."

"Bilmiyorum. O gösteriş amaçlı bir fiyaskoydu."

"Peki bunu tam olarak neden yanında taşıyorsun?"

Başını koça doğru eğdi. "Doğal olarak, bir gösteri yapmam gerekirse diye. Şimdi konuşmayı bırakın ve binin!"

Patlat, patlat, patlat! Ne yapabilirdim-

Bam!

Başka seçenek yoktu, değil mi? Mecburdum. Ben ne kadar hızlı gidersem, o da bana o kadar hızlı yetişecekti! Küfrederek bineğimin yanlarını sıktım ve Ambrose Junior'dan protestocu bir meleme çıkmasını sağladım.

"Kapa çeneni ve kaç, seni pire yuvası paspas!"

Ve yaptı da. Uzun, alçak bir meleme sesi çıkaran Küçük Ambrose hızlandı. Şimdiye kadar bir aşağı bir yukarı sarsılan dünya, manzara giderek daha hızlı geçerken anlaşılmaz bir bulanıklığa dönüştü. Devenin toynaklarının yere her vuruşunda çenem neredeyse parçalanıyordu. Ama ne kadar hızlı gidersek gidelim, faydası yoktu. Görünüşe göre, çöl seyahati için ne kadar uygun olurlarsa olsunlar, develer atlar kadar hızlı değiller. Kim tahmin edebilirdi ki?

İçimden Bay Rikkard Ambrose denen cimriye lanet ettim. Daha da derinde, şu anda beni bedeniyle koruyan adamın güvenliği için dua ettim.

Arkamızdaki umutsuzlar hızla bize yetişiyordu. Kendimi devenin sırtına sıkıca bastırılmış, bize yardım edebilecek herhangi bir şey aramak için umutsuzca devenin devasa, tüylü boynunun ötesine bakmaya çalışıyordum. Birdenbire uzakta bir parıltı gördüm.

Ne...?

Ama Bay Rikkard Ambrose zaten benden çok ilerideydi. En azından mecazi anlamda. Arkamdan teleskopunun tanıdık açılma sesini duydum. Ancak görsel yardım olmadan bile, uzaktaki bir nehrin belirsiz hatlarını ve onun ötesinde, gökyüzüne doğru yükselen dik, uçurum benzeri bir kıyıyı seçebiliyordum.

"Yeterli." Bay Ambrose'un sert sesi arkamdan geldi. "İşte." "İşte mi? Ne demek orası?"

"Arayı kapatıyorlar. Er ya da geç bir duruş sergilemek zorundayız. Orada, o uçurumun tepesinde başaracağız." Tekrar ona baktım. Gözleri buz gibi parlıyordu, bana meydan okuyan bir bakış gönderdi. "Söyle bana... Hala kaç mermin kaldı?"

Yüzüme vahşi bir sırıtma yayıldı. "Bir sürü!"

Bay Ambrose savunmayı kurmakta becerikli olduğu kadar hızlıydı da. Sırt çantaları ve diğer bagaj parçaları uçurumun tepesindeki kayaların arasına atılarak neredeyse kesintisiz bir siper oluşturuldu. Çelikle güçlendirilmiş araba, uçuruma giden patikanın tam tepesine yerleştirilmiş ve herhangi birinin onu geçmesi engellenmişti.

Bunu görünce Bay Rikkard Ambrose'a bir bakış attım. "Um... arabayı silahlı adamlara karşı barikat olarak kullanmadan önce mahkumları arabadan çıkardınız, değil mi?"

Bay Rikkard Ambrose'un cevap olarak yaptığı tek şey bana bir bakış göndermek oldu.

Açıkça şöyle diyordu: "*Neden böyle bir şey yapayım ki?*"

Evime gelen misafirleri asla kocamın şefkatli gözetimine bırakmamayı aklıma not ettim.

Bam! Bam!

Yutkundum.

Tabii eve misafir alma şansın olacaksa, Lilly.

Tabancamı kurarak, kendimi siper olarak kullandığım büyük kayaya sıkıca bastırdım ve nefesimi düzene sokmaya çalıştım.

"Hazır olun!" Bay Ambrose emretti. "Geliyorlar!"

Ve geldiler. Büyük bir intikamla geldiler. Nehrin içinden dörtnala geçerken her yöne su sıçradı. Atlarından inmek için bile durmadılar, eyerlerinden sıçradılar ve uçurumun yukarısındaki patikaya doğru koştular.

O kadar hızlı değil!

Tabancamı kurarak nişan aldım.

Bam!

Parmağım tetiğe dokunduğunda adam içgüdüsel olarak hareket ediyor gibiydi. Doğruca kalbine nişan almıştım, bundan emindim! Ama her nasılsa lanet olası desperado omzundaki küçük bir sıyrıktan başka bir şey olmadan koşmaya devam ediyordu.

Çok iyiler!

Nefesimin altında Fransızca küfürler mırıldanarak tekrar nişan aldım ve-

Bang!

Kahretsin! Yine ıskaladı! Ve şimdi, lanet olası adam çoktan bir kayanın arkasına saklanmış, tepeden nişan alıyordu. Başka bir lanetle kendimi yere attım ve yuvarlandım, tıpkı-

Bam!

Bir mermi az önce oturduğum yerin tam üzerinde ıslık çalarak kayadan birkaç parça kopardı. Ama o sırada ben çoktan üç metre sola dönmüş ve yeni siperimin arkasından yaklaşıp nişan almıştım.

Bang!

Cevap kurşunu çaresiz adamın kafasındaki şapkayı uçurdu ama onun dışında zarar görmedi. Lanet olsun! Tekrar! Yuvarlan, yukarı çık, nişan al ve...

Bam! Bam!

"Aaargh!"

Evet!

Nihayet!

Tekrar hareket ettim, nişan aldım, ateş ettim. Ve tekrar. Ve yine. Saatlerce süren beş dakikalık aralıksız ateşten sonra, üç desperado'yu yaralamıştım bile. Eğil. Yuvarlan. Yukarı çık ve nişan al. Ateş et. Mükemmel bir taktikti ve şu ana kadar harika bir şekilde işe yaradı.

En azından

benim için.

Diğerlerine

gelince.

Yan gözle, yarı boyundaki bir kayanın arkasına saklanmaya çalışan Kerim'in devasa formuna baktım.

"Um... biraz daha alçalabilir misin?"

Burnunu neredeyse yere bastırıldığı yerden bana ters ters baktı. "Hayır!"

"Ee... en azından şunu çıkarsan nasıl olur?" Temkinli bir şekilde, kayanın tepesinden neredeyse bir metre yükselen sarığı işaret ettim.

Bana gönderdiği ölüm bakışı yeterli bir cevaptı.

"Düşmanlar aşağıda, hatırladın mı?" Önümdeki kayayı işaret ettim, sonra bir mermi vızıldayarak geçince parmağımı hızla geri çektim.

Homurdanarak başını salladı ve tüfeğini yeniden doldurdu. Ben ise hızla yer değiştirdim ve bir kez daha nişan aldım.

Bam!

Ne yazık ki, taktik ve sağduyu kullanan tek kişi ben değildim. Aşağıda, gözü dönmüşler mükemmel bir uyum içinde çalışıyorlardı. Uçurumun altına serpiştirilmiş kırık dökük kayaların arasında hızlı ve etkili bir şekilde hareket ediyorlardı; biri bize durmaksızın ateş ederken, diğeri siperden sipere geçerek uçuruma yaklaşıyordu.

"Saçmalık, saçmalık, saçmalık! Bu işte iyiler! Çok iyiler!"

"Başlarına yarım milyon dolar ödül kondu ve hâlâ hayattalar," diye hatırlattı Bay Ambrose. "*Tabii ki* bu işte iyiler."

"Neredeyse hayranlık duyuyor gibisin," diye sıkılmış dişlerimin arasından mırıldandım.

Bana bir tür "duh" bakışı gönderdi. "Tabii ki! Yarım milyon dolar." "Para hakkında düşünmeyi bırakıp biraz daha Hayatta kalmak mı?"

Tabancasını kaldıran Bay Ambrose nişan aldı. "Ben, Bayan Ambrose, tamamen yetenekliyim-" *Bam! Bam!* "-birden fazla görev yapabilirim."

Ve öyleydi de. Yüzünde buz gibi bir kararlılıkla, neredeyse bir mitralyöz kadar hızlı ve kesinlikle onun kadar ölümcül bir şekilde ateş etti. Şimdiden birkaç ölü ya da yaralı desperado aşağıda yere serilmişti. Ama onlar sadece kiralık haydutlardı. Gerçek tehditler, gerçek katiller, mermilerin arasından kolaylıkla sıyrılıyor, her saniye daha da yaklaşıyorlardı. Haydutların uçurumun dibine, görüş alanından ve daha da önemlisi atış menziline çıkmaları çok uzun sürmedi.

"*Chitara!*" Karim kendi ana dilinde küfretti.

"Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok," diye mırıldandım, "ama tamamen katılıyorum!"

Bay Ambrose metalik bir şşşt sesiyle bir mermi daha attı. "Herhangi bir öneriniz var mı?"

"Maalesef hayır,

Sahib." "Bayan

Ambrose?"

"Şey..." Yüzüme hınzır bir sırıtma yayıldı. "Bende bir tane olabilir."

Ve uçurumun tepesinde önümde duran kayayı iki elimle kavrayarak ittim. Uçurumdan aşağı yuvarlanırken, kaya havada ıslık çaldı, ta ki...

"Aagh!"

Crunch!

İki adam bana bakarken kaşlarımı kaldırdım. "Ne? Neredeyse burnumuzun dibinde olduklarına göre artık gizlenmeye ihtiyacımız yok."

Bay Rikkard Ambrose bunu yaklaşık çeyrek saniye düşündükten sonra kendi taşını kaptı ve uçurumun kenarından aşağı attı.

"Gaah!"

Thud!

"Çekilin! Yürüyün, beyler!" diye bağırdı aşağıdan bir ses. "Patikadan yukarı, hemen şimdi!"

Kahretsin!

"Peki, her zaman ne diyorsun?" Bay Rikkard Ambrose'a acımasızca sırtıarak ulaşabildiğim ilk taşı kaptım. "Bilgi güçtür, zaman paradır." İttim. "Öyleyse yukarıdakilerin hiçbirini boşa harcamayalım."

Wham!

"Aagh!"

Aşağıdan daha fazla bağırış ve küfür yankılandı. Sırtışıım genişledi. Yine de... cesur bir görüntü çizsem de, başımızın büyük belada olduğunun farkındaydım. Ağır ayak sesleri hızla patıkaya doğru yaklaşıyordu. Fikirlerimiz tükenmişti. Kaçacak yerimiz kalmamıştı. Hiçbir şeyimiz kalmamıştı.

Şimdi geriye tek bir şey kalmıştı: son bir direniş. Sertçe yutkundum.

"Arabaya!" Bay Ambrose emretti. "Ne pahasına olursa olsun uçuruma giden yolu korumalıyız!"

Duruma rağmen ağzımın bir köşesi yukarı kıvrıldı. "Bir milyon dolardan fazlası için bile mi?"

"Sessiz olun ve çekilin, Bayan Ambrose!"

Ayak seslerinin artık patıkayı dövdüğü gerçeğini göz önünde bulundurarak tartışmamaya karar verdim. Elimde yeni doldurulmuş tabancamla arabaya doğru koştum ve kendimi pürüzsüz, çelik kaplı kapıya dayadım. Kalbim küt küt atarken vagonun tekerleğine bir göz attım ve tam zamanında birkaç karanlık figürün patikadan yukarı doğru fırladığını gördüm.

Bir flaş patladı.

Bam!

Ping!

Kurşun hemen yanımdaki vagondan sekerken metal vagonun arkasına daha da eğildim.

Saçmalık, saçmalık, saçmalık!

Sıkılmış dişlerimin arasından, "Balayımın böyle geçmesini planlamamıştım," diye mırıldandım.

"Aynı duyguları paylaşıyoruz, Bayan Ambrose."

Yanımdaki toprakta diz çökmüş Bay Ambrose'a baktım. İlk kez, on yıllık eski pantolonunu umursamıyor gibi görünüyordu. Nedenini bilmiyordum ama garip bir nedenden ötürü ağzımın kenarında bir gülümseme hissettim.

"Burada benimle olduğun için mutluyum."

Bay Ambrose'un gözleri benimkilerle buluştu ve onları tuttu. "Aynı fikirdeyim, Bayan Ambrose."

Bam! Bam!

"Pes edin!" diye kükredi haydutlardan biri patikanın aşağısından. "Seni köşeye sıkıştırdık!"

Kocamın gözleriyle tekrar karşılaştım. "Burada öleceğiz, değil mi?"

"Öyle görünüyor, Bayan Ambrose."

Bir duraklama.

"Şey..." Gözlerini sonsuz derecede kısmıştı. "Sanırım B planının zamanı geldi."

"B Planı mı?" Ona bakakaldım. "Bekle... Yani hala bir planın mı *var*?"

"Seni güvende tutmak için mi?" Bir saniyeliğine bana döndü ve bana şimdiye kadarki en yoğun bakışını gönderdi. O kadar güçlü bir bakıştı ki beni ruhumun derinliklerine kadar sarstı. "Her zaman."

Tam o sırada haydutların lideri, siper olarak kullandığı kayanın arkasından yavaşça çıktı, tabancasını doğrultmuş ve nişan almıştı.

"Teslim ol," diye tekrar bağırdı, "seni havaya *uçurmaya* karar vermeden önce! Hiçbir çıkış yolunuz yok!"

"Gerçekten mi?" Bay Rikkard Ambrose başını eğdi, sonra arabanın içine uzandı, bir İspanyol soylusu çıkardı ve silahını adamın kafasının yanına dayadı. "Katılmıyorum."

İngiliz Açmazı

Uzun, çok uzun bir an boyunca çölün üzerinde tam bir sessizlik hüküm sürdü. Sadece kayaların arasında ısıklık çalan ve beraberinde kum bulutları taşıyan rüzgâr duyulabiliyordu.

Sonra titreyen İspanyol'un şakağından ter damlarken bir *damla, damla* sesi duyuldu.

Kimse kımıldamadı. Bay Ambrose orada öylece durdu, tabancası De Ravera'nın kafasına doğrultulmuştu, gözleri donmuş kayalar gibi sertti ve baş desperado'nun bakışlarını tutuyordu. İkisi de tek kelime etmedi. Kanun kaçağının parmakları tabancasına doğru seğirdi, sonra Bay Ambrose'un kendi tabancası De Ravera'nın şakağına daha sert bastırınca dondu kaldı.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu İspanyol, meydan okuyormuş gibi görünmek için elinden geleni yapıyor ve tamamen başarısız oluyordu. "Günün geri kalanında burada öylece oturmayı mı planlıyorsun? Sis espot'tan bir santim bile uzaklaşamayacaksın!"

"Bir kez daha," diye yineledi Bay Ambrose sakince, "katılmıyorum."

Sonra soğuk bakışlarını umutsuzların liderine çevirdi. Mesaj açıktı. *Senin hamlen.*

Kanun kaçağı gözlerini kısıtı. "O haklı. Orada sonsuza kadar öyle durabileceğini gerçekten düşünmüyorsun, değil mi?"

İspanyol sırttı.

"Ayrıca," diye devam etti aldatıcı bir şekilde melek yüzlü umutsuz adam, "bilmelisin ki aslında onun hayatı umurumda değil. Ben sadece cüzdanını önemsiyorum. Bu beni caydırmaz. Eğer onlardan birini vurursan, ben de seni vururum ve diğeri de onun postunu kurtardığım için bana ödeme yapar."

Sırıltısı aniden kayboldu.

"Sizi caydırmak için buna ihtiyacım yok." Bay Ambrose gözlerini hayduttan bir an bile ayırmadan, hatta bir kez bile gözünü kırpmadan İspanyol'u işaret etti. "Seni dinlemen için yeterince uzun süre durdurmam gerekiyordu."

"Dinlemek mi?" Kanun kaçağının gözleri kısıldı. O da, giriştikleri ölümcül bakış düellosu sırasında bir kez bile gözlerini kırpmamıştı. "Beni *kelimelerle* ikna edebileceğini mi sanıyorsun?"

"Hayır." Bay Ambrose boştaki eliyle cebine uzanarak cüzdanını çıkardı. "Sizi *bununla* ikna edebileceğimi düşünüyordum. Ne kadar?"

Bu sefer kanun *kaçağı* göz kırptı. "Ha?"

"Bir sömürge olarak zekanızın biraz eksik olabileceğini biliyorum, ancak iki kelimelik bir soruyla başa çıkabilmeniz gerekir. Açıkçası, bunlar..." İki İspanyol'a baktı. "...bireyler hizmetleriniz için size ödeme yaptı. Ne kadar ödediler?"

Liderin gözleri daha da kısıldı. "Neden bilmek istiyorsun?" "Kim olduğum hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi?"

Umutsuz adam kaşlarını çattı. "Hayır. Neden?"

De Ravera'nın beti benzi attı. Görünüşe göre olacakları yeni fark etmişti. "Onu dinleme, Creed! Söylediği tek kelimeyi bile dinleme-"

"Çünkü," diye araya girdi Bay Rikkard Ambrose, İspanyol'u tamamen görmezden gelerek ve cüzdanından kalın bir deste banknot çıkararak, "bunu öğrenmek üzeresiniz."

Bay Rikkard Ambrose'un hakkını vermeliyim. "Vermek" derken tüm aylık maaşımı kastetmişim, çünkü anlaşılan o ki çaresiz adamın rüşvetini tek başına ödemeyi bir an bile düşünmemişti. İtiraz etmeyi aklımdan bile geçirmedim. Bay Rikkard Ambrose'un son birkaç yüz mil boyunca bizi avlayıp vuran adamlarla hızlı ve basit bir ticari işlem yapmasını şaşkınlıkla izlemekle meşguldüm.

Göz açıp kapayıncaya kadar para el değiştirdi ve adamlar artık onun emrindeydi. "Sizi *piç kuruları!* ile kaçamayacaksınız kardeşim!"^[37]

İspanyol'a neşeyle, "Kız kardeşinle ilgilenmiyorum," dedim. "I o tarafa sallanma."

"Sen... *puta malhablada!* Ablan için seni öldürteceğim! I will-"^[38]

Thud!

Bay Rikkard Ambrose baygın adamın sözlerini buz gibi bir sesle, "Karıma bir daha hakaret etme," diye bitirdi. Sonra arabanın daha gerisindeki De La Fuente'ye baktı. "Eklemek istediğiniz bir şey var mı?"

"Hayır. Hiçbir şey yok."

"Yeterli."

Ve arabadan uzaklaşarak, yanıma gelene kadar devesini hızlandırdı.

"Bayan Ambrose?"

"Evet, Bay Ambrose, efendim?"

"Yüzündeki o kendini beğenmiş sırıtışı sil."

"Emredersiniz, Bay Ambrose, efendim!"

Ve gerçekten de bunu yüzümden sildim, ama kalbimden değil. Ne kadar feminist olursam olayım, kocamın bana hakaret eden bir pisliği yumruklamasını izlemek çok güzel bir deneyimdi. Söz konusu pisliği kendim yumruklamak kadar değil ama yine de.

Ancak çok geçmeden, aptalların suratına yumruk atma hayallerim tanıdık bir ses tarafından bölündü. Tanıdıktı ama hiç de mutlu değildi.

"Bay Ambrose, bu hareket tarzına katılmıyorum!" Mareşal Angus Angleton tiksintiyle gözü dönmüşleri işaret ederek atını kocamın yanına getirdi. "Bu adamları esirleri taşımak için kullanmak mı? Bu kişilerin çoğunun, muhtemelen hepsinin başına ödül konmuş durumda!"

Bay Rikkard Ambrose cüzdanını okşayarak, "Bana güvenin," dedi.

"Biliyorum." Kaşlarımı çattım. Ses tonunda bir şey vardı.

Ona doğru eğilerek, ağzımın kenarından konuştuğuma emin oldum. "Neyin peşindesin?"

"I?" Bay Ambrose bana soğuk bir bakış gönderdi, taşlaşmış yüzü ifadesizdi. "Bir şeyin peşindeymişim gibi mi görünüyorum?"

"Hayır." Uzun bir süre onun yontulmuş yüzüne baktım. "Bu da senin durumunda muhtemelen öyle olduğun anlamına geliyor."

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum, Bayan Ambrose."

Ona şüpheli bir bakış daha attım ama şimdilik bu konuyu kapatmaya karar verdim. Çünkü Bay Rikkard Ambrose kafasında her ne sinsi plan hazırlıyorsa, onu deneyimlemeyi dört gözle bekliyordum.

Kana susamış av köpekleri sürekli peşimizde olmadığı için çölde ilerlememiz eskisinden çok daha hızlıydı. Etrafımızdaki manzaranın tekrar değişmeye başlaması için sadece birkaç gün daha geçmesi gerekti ve kısa süre sonra yemyeşil tepelerden ve ardından sisli bataklıklardan geçiyorduk. Eski yağmurlu İngiltere'den gelen biri için buradaki farklı manzaraların sayısı gerçekten tuhaftı.

Bay Ambrose etrafına ve haritaya bakarak, "Artık fazla uzun sürmez," dedi. "Yakında Pittsburgh'a varmış olacağız."

"Oh, ne güzel!" Sırıtarak ellerimi ovuşturdum, ancak birkaç dakika sonra ciddi bir hayal kırıklığına uğradım.

"*Burası* Pittsburgh mu?" Ortasında bir ada bulunan bir nehrin ikiye böldüğü güzel nehir vadisini işaret ederek şikayet ettim. "Oh, hadi ama! Böyle müthiş bir isimle, en azından cehennemin yanan çukurlarını bekliyordum."

"Siz, Bayan Ambrose, aşırı aktif bir hayal gücüne sahipsiniz."

"Ve siz, efendim, biraz daha yaratıcı düşünmelisiniz. Yakma çukurlarımız *yoksa* mahkumlarla ne yapacağız?"

"Başlangıçta planladığımız gibi New York'a varana kadar bekleyeceğiz. Eminim ki oradaki yargıç bir şeyler düşünebilir."

"İlginç bir şey mi var?"

Sessizlik.

Surat astım. Pittsburgh gerçekten sıkıcı olacaktı. Tabii...

Yenilenen umutla başımı kaldırdım. "Sence bu kasabada hardal ve dondurma olacak mı?"

Pittsburgh muhteşemdi! Müthiş! Harikaydı! Mutlulukla hardallı ve dondurmali sandviçimi ısırdım ve afiyetle yedim. Ne yazık ki uzun süre kalamadık. Sadece bir gece dinlendikten sonra tekrar yola koyulduk. En yeni favori yiyeceğimle bolca beslendiğim için bunu pek umursamazdım, ancak...

"Bllllaaaawwwk?"

"Oh, üzülme." Uzanarak Ambrose Junior'ın başını okşadım ve yanımdan geçen bir at arabasındaki, binicime tabak büyüklüğünde gözlerle bakan ve skandal dolu ses tonlarıyla fısıldaşan kadınlara ters ters baktım. "Güzel bir şeyi nasıl takdir edeceklerini bilmiyorlar."

"Bayan Ambrose, New York'a doğru ilerlediğinizin farkındasınız değil mi, çeşitliliğiyle tanınsa da sokaklarında çok fazla deve bulunmuyor, değil mi? Attan inmenizi öneririm."

"Ve yine her yere kismaya mı başlayayım, efendim?" Bir anlık duraklama.

"Boş ver."

Sırıttım. "Ben de öyle düşünmüştüm, efendim."

Böylece şehre doğru yolumuza devam ettik. Bir süre sonra, tahmin ettiğim gibi, bineğim ve ben etraftan giderek daha fazla hayranlık dolu bakışlar almaya başladık. New York'un dış mahallelerine girdiğimizde, bazı insanlar Ambrose Junior'a o kadar yoğun hayranlık duyuyorlardı ki, hayranlıkları çılgılık atıp kaçmalarına ya da yol kenarındaki bir ahıra doğru devrilmelerine neden oluyordu. Sokaklarda daha sık deve üzerinde dolaşmalıyım. Hm... Acaba... Büyük Britanya'ya geri götüreceğimiz gemiye sığar mıydı-

"Ne düşünüyorsunuz Bayan Ambrose?" diye yanımdan gelen soğuk bir ses düşüncelerimi böldü.

Göz ucuyla Bay Ambrose'a en masum gülümsememi gönderdim. "Ben mi? Hiçbir şey. Hiçbir şey."

Çok geçmeden etrafımızda yüksek binalar yükselmeye başladı ve hareketli şehir hayatı bizi içine aldı. Küçük Ambrose merakla etrafına bakınıyor, tükürmek için uygun hedefler arıyordu. Yardımcı olmak için, bana burun kıvıran birkaç yaşlı kadını işaret ettim.

"Pffft!"

"Yeeeeek! Aman Tanrım! Bu da neydi... bu soğuk, yapışkan... aman Tanrım!"

Evet, develere binmek harikaydı.

"Peki, aradığımız yargıç nerede?" Bineğimi Bay Ambrose'a doğru yaklaştırarak sordum.

"Mahkemede, umarım. Ama yargıcı ziyaret etmeyeceğiz. Mahkumları mahkeme salonuna atmamızdan hoşlanacağını pek sanmıyorum."

"Ee..." dedi ikimizin arkasından fazla yumuşak bir ses, "eğer onları mahkemeye çıkarmayacaksak, bu pire ısırıklı köpekleri ne yapmamızı istiyorsun?"

Tam zamanında döndüm ve baş umutsuzun -adı Creed'di- İspanyollardan birini arabadan dışarı sürüklediğini gördüm.

"Mmmphg!" De Ravera itiraz etti - ya da en azından ağzına tıkanan tıkacın içinden elinden geleni yapmaya çalıştı. "Gmmk gngggg hmmmph!"

Bay Ambrose, "Onları hapis haneye götürelim ve Bay Angleton'ın yerel meslektaşına emanet edelim," diye emretti. "Sert çelik parmaklıklar ardında hatalarını düşünebilirler."

Creed gülümsedi. "Dileğin benim için emirdir, patron..." Gözleri daha da soğudu. "...maaş çekini verdiğin sürece."

Tehdit kulağa oldukça etkileyici geliyordu. Yalnız bir şey vardı: Soğuk ve korkutucu bakışlar söz konusu olduğunda hiç kimse, kesinlikle hiç kimse Bay Rikkard Ambrose ile kıyaslanamazdı.

Bunlardan birini şu anda Creed'e veriyordu. "Merak etme. Hak ettiğini alacaksın."

Belki de Bay Rikkard Ambrose'la olan tecrübelerimden kaynaklanıyordu ama bu cümle tüylerimi diken diken etti. Her ihtimale karşı elimi tabancama biraz daha yaklaştırdım.

"Hm...çok iyi. Dört gözle bekliyorum."

Yerel cezaevi olan yüksek tuğla binaya ulaşmamız uzun sürmedi. Büyük bir kompleksti, ön avluyu çevreleyen alçak bir duvar belli ki mahkûmlar için değil ziyaretçiler için tasarlanmıştı. Doğruca ön kapıya yürüyen Bay Ambrose uzanıp kapıyı çaldı. Otuz saniye kadar sonra içeriden ayak sesleri geldi ve kapı açıldı.

Zayıf, genç bir adam kapıyı açtı, göğsünü şişirmek için elinden geleni yapıyordu, göğsüne bir milletvekili yıldızı iliştilmişti. "Buyurun efendim? Hapishanenin etrafındaki bölge yasak bölgedir. Burada ne işiniz var?"

"İşte." Bay Ambrose arkasına uzanarak De Ravera ve De La Fuente'yi yakaladı. "Bu ikisini gözaltına alın."

Genç adam kendini biraz daha yukarı çekti. "Siz kim oluyorsunuz da bir kanun adamına emir veriyorsunuz, efendim?"

Cevap olarak, Bay Angleton'ın göğsünden mareşal yıldızını aldım ve geniş bir gülümsemeyle yardımcısının burnunun altına tuttum.

Yardımcının yüzü soldu. "Evet, efendim, hanımefendi! Derhal! Patronu çağırayım, efendim, hanımefendi!"

Vay canına! Sözsüz cevaplar çok fena. Bay Rikkard Ambrose'un bunu her zaman yapmasına şaşmamalı.

"Pardon?" Tek kaşını kaldıran Bay Angus Angleton parlak yıldızını geri aldı ve bana ters ters baktı. "*Ben* buranın şerifiyim."

"Oh, gerçekten mi?" Gözlerim şaşkınlıkla açıldı. "Ben de seni satış elemanı sanıyordum!"

Bundan sonra bir şey söylemeye niyetli görünmüyordu. Bunun yerine, kulakları kızarmış bir şekilde arkaya çekildi ve kanun görevlilerine saygısızlık yapıldığından ve uygun prosedürlerin uygulanmadığından yakındı. O andan itibaren bana ters ters bakmak yerine, mahkûmlarının hapishaneye götürülmesine yardım eden bir grup kanun kaçağına ters ters bakmakla yetindi. Durumdan memnun olmadığı açıktı. Ama yine de dilini tuttu.

Bir an sonra kapı tekrar açıldı ve yıpranmış genç yardımcısı yeniden ortaya çıktı. "Lütfen içeri girin, efendim, hanımefendi. Şerif sizi bekliyor."

Bay Ambrose başıyla selam vererek içeri girdi. Zavallı yardımcısına göz kırparak ben de onu takip ettim.

Kapı doğrudan binaya değil, yüksek duvarları ve tepesinde dikenli telleri olan ikinci, daha büyük bir avluya açılıyordu. Büyük, iri yarı bir adam

avulunun ortasında bizi bekliyordu ve biz içeri girerken herkesi inceliyordu.

"Merhaba millet. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Bay Ambrose yeni adamlarına eliyle işaret ederek İspanyolları öne getirmelerini istedi. "Bu adamlar birkaç korkunç suç işlediler ve başlarına ödül kondu. Onları gözaltına alın."

"Mmmph! Grrmmph dmmph!" De Ravera bağlarının içinde debelenerek itiraz etti. "Grrrgmk! Dng!"

"Pekâlâ." Şerif eliyle işaret ederek, De Ravera ve De La Fuente'yi yakalayan ve sürükleyerek götürmek üzere olan birkaç yardımcısını öne çağırdı.

"Oh, sanırım yanlış anladınız." Bay Ambrose'un sözleri onları oldukları yerde durdurdu. "Ben o ikisinden bahsetmiyordum. *Onları* gözaltına almaktan bahsediyordum."

Bileğinin bir hareketiyle tabancasını çekti ve desperado liderinin sırtına dayadı. Bay Ambrose'un korumaları yarım saniye bile geride kalmamıştı ve diğer suçlular tepki veremedi. düzinelerce tüfek ve tabanca onlara doğrultulmuştu.

"Sanırım ödüllerin toplamı beş yüz elli yedi bin dolar otuz sent," dedi tamamen belalı, havalı kocam. "Ödemenin en geç yarından sonraki gün yapılmasını bekleyeceğim."

"Gerçekten mi? Ne talihsizlik." Creed yorum yaptı, sesi çelik gibi soğuktu. Sonra birden arkamdan metalik bir tıkırtı duydum ve sert bir şeyin sırtıma bastırıldığını hissettim. "Sanırım paranı almak için biraz daha beklemen gerekecek."

Hesaplaşma!

Lanet olsun! Silahını nasıl bu kadar çabuk çekti?

Mümkün olduğunca dikkat çekmeden omzumun üzerinden bakarken, elinde küçük bir silah görebildim, sonra aniden fark ettim: silahını hiç çekmemişti. Bir tanesini koluna saklamıştı.

Lanet olası profesyonel katiller!

"Gerçekten bunu beklemeyeceğimi mi sandın?" Creed sert bir ses tonuyla sordu. "Gerçekten hazırlıklı olmayacağımı mı düşündün?" Silahını sırtına dayayarak başını Bay Ambrose ve adamlarına doğru salladı. "Siz! Oraya, sırtınızı duvara dönün, ellerinizi başınızın üzerine koyun!"

Bay Rikkard Ambrose'un çenesi çalıştı ve gözleri sonsuz derecede kısıldı. Göz ucuyla tabancasını sıkıca kavradığını gördüm. "Artık buna bir son vermenizi öneririm. Silahını bırak ve onu serbest bırak, yoksa söz veriyorum pişman olacaksın."

"Kapa çeneni! Silahını bırak ve kımıl da, hemen!" Beni ensemden yakalayan Creed, silahını daha da sert bir şekilde omurgama sapladı. O piçin ağzını burnunu kıracak ve Ambrose Junior'ın onu deve tuvaleti olarak kullanmasını sağlayacaktım. "Yoksa karına bir kurşun sıkmamı mı istersin?"

Çenesindeki bir kas seğirince Bay Ambrose bir adım geri çekildi. Yavaşça, tutuşu gevşedi ve bir an sonra...

Thud!

Tabancası yere düştü.

Creed gülümsedi. "Aferin oğlum. Şimdi hepiniz duvara yaslanın!"

Şerif, "Bu işten paçayı sıyracağınızı düşünüyor olamazsınız!" diye bağırdı. "Kim olduğunu sanıyorsun sen?"

Cevap olarak Creed'in tek yaptığı duvarı işaret etmek oldu.

Şerif homurdandı. "Bir alçağın emriyle duvarın önünde duracak değilim-"

Sözleri aniden kesildi ve gözleri büyüdü. Görünüşe göre, yukarıda bahsi geçen duvarda asılı olan ve üzerinde büyük, kalın harflerle yakışıklı bir yüzü gösteren posterini yeni fark etmişti:

ARANIYOR: ÖLÜ YA DA DIRİ

Ellard Simeon Creed

Ödül: \$215,000

Yüzündeki tüm renk kaybolan şerif bir adım geriye doğru sendeledi
-Sonra hızla duvara doğru ilerledi ve kendini duvara yapıştırdı. "Akıllı çocuk! Şimdi de geri kalanınız!"

Herkes aceleyle Şerif'in izinden gitti ve hepsi duvarın önüne dizildi: Bay Ambrose, adamları, öfkeli Şerif Angleton ve çeşitli yardımcıları. Sadece ben ve diğer desperadolar avlunun ortasında kaldık.

Saçmalık, saçmalık, saçmalık! Bay Rikkard Ambrose, beni neyin içine soktunuz? Bir daha aklına böyle parlak bir fikir geldiğinde, onu alıp altını sıçtığın yere çakacağım!

Ve en kötüsü neydi biliyor musunuz? O lanet olası bekârın yüzünün bir kez bile kıpırdamamasıydı! Bunun yerine, soğuk, hareketsiz ve tamamen duygusuz kaldı! Bana doğru bakmadı bile! O benim kocamdı, lanet olsun! Beni bu tür durumlardan kurtarması gerekiyordu! Bana zor durumdaki bir genç kız gibi davrandığı için daha sonra onu tokatlayacak olsam bile, en azından *denemesi* gerekiyordu!

Bakışlarına karşılık vererek, boştaki tek elimle işaret etmeye, yalvarmaya çalıştım.

Gözlerim, mesajı iletmek için her şeyi ve her şeyi yapıyor.

Tepkisi başını yarım milimetre kadar eğmek oldu.

Eğer bir şekilde hayatta kalırsam, onu öldüreceğim.

Ama ondan önce, şu anda silahını sırtıma dayamış olan sümsüğü öldürmem gerekecekti. Yavaşça, belli belirsiz bir şekilde, boştaki tek elimi, görünüşe göre kimse tarafından fark edilmemiş, dolu tabancamın hala asılı durduğu, çekilmeyi beklediği yere doğru hareket ettirdim ve-

"Nuh-ah." Bir el bileğime dolandı ve beni durdurdu. Creed alaycı bir sırıtışla başını bana doğru salladı. "Bunu aklından bile geçirme."

Lanet olsun!

İçimden en az yarım düzine dilde küfrederek tabancamı bıraktım ve bir takırtıyla kaldırım taşlarına düştü.

"Çok iyi. Şimdi gel bakalım." Bir sarsıntıyla beni geriye doğru tökezletti ve avlunun dışına açılan kapıya doğru sürüklemeye başladı. "Herkes toplansın!"

Çaresizler hiç tereddüt etmeden emredileni yaptılar. Sarge, Diego, Brass, Wolf ve diğerleri patronlarının etrafını sardı.

"Şimdi ne olacak patron?" Çavuş homurdandı.

"Şimdi mi?" Creed gülümsedi. "Şimdi bu beylerin icabına bakacağız ve bu kasabadaki bankayı bulacağız. Yeni evimi görmek için sabırsızlanıyorum. Sarge, Diego, Wolf, gidip şu-"

Tam arkasından gelen metalik bir tıkırtıyla konuşması kesildi.

"Üzgünüm patron," diye aynı yönden gelen sert bir ses duydum. "Böyle bir şey olmayacak."

Bir an için herkes olayların bu şekilde gelişmesi karşısında donup kaldı. Herkes.

Ben. Creed. Mareşal. Şerif. Herkes, ama...

Bay Rikkard Ambrose, on yıllık, nadide paltosunun üzerindeki görünmez bir toz zerresinin tozunu yavaşça aldı.

Aman Tanrım.

Tanrım, yapmadı. Eğer bu *onun* planının bir parçasıysa, eğer bunca zamandır bunun olacağını biliyorduyorsa...

Onu öldürecektim! Ya da onu öpecektim! Ya da her ikisini de, belli bir sırayla değil! Hm... Muhtemelen onu her halükarda bir yatak odasına götürmem gerekecek. Ve sonra Amy'nin son doğum günümde bana hediye ettiği bazı kapları kırabilirdim ve-

Önemli düşüncelerim, dünya çözüldüğünde ve nihayet yeni olaylara tepki verdiğinde aniden kesildi.

"Kurt!" Creed arkamdan hırladı. "Seni lanet hain!"

"Duruma göre değişir." Elindeki silahı Creed'e doğrultmuş olan Wolf adındaki adam omuz silkerek başparmağını kocama doğru salladı. "Seninle tanışmadan çok önce onun için çalışıyordum, bu yüzden her iki durumda da lanetlenirdim."

Biliyordum! Lanet olsun biliyordum! Oh, kocacığım... alacaksın

O.

Creed'in gözleri kısıldı. "Anlıyorum."

Uzun, çok uzun bir an boyunca hiç kimse ve hiçbir şey hareket etmedi.

Hepimiz durduk

Wolf'un tabancası Creed'e, Creed'in silahı da bana doğrultulmuştu. Ancak adamın gözleri, yüzü soğuk bir şekilde hâlâ duvarın dibinde kayıtsızca duran Bay Rikkard Ambrose'a çevrilmişti. Kımıldamadan. Ve herkesin şimdi fark ettiği gibi, her şeyin kontrolü ondaydı.

Göz ucuyla Creed'in yüzünün kenarından bir damla terin süzüldüğünü gördüm; ta ki aniden gülümseyene kadar.

Uh-oh...

Adamın duruşu düzeldi. Bay Ambrose'a bakışları yoğunlaşırken tabancasını sıkıca kavradığını hissettim.

"Kurt ateş etmeyecek."

Bay Ambrose başını eğdi. "Hayır mı?"

"Hayır. Çünkü yapsa bile, tetiği çekip bu kaltağı buzlamak için yeterli zamanım olabilir." Bir el arkamdan boynumu kavradı ve sertçe sıktı. "Bu riski almak istiyor musun?"

Avlunun üzerine ölümcül bir soğuk çöktü. Bay Ambrose, öldürücü bir niyetle dolup taşan kara gözlerini Creed'e dikerek öyle bir baktı ki, bakışlarının şiddetinden çoğu erkek yere yığılırdı. Uzun bir an geçti. Ve bir tane daha. Ve...

"Hayır," diye itiraf etti Bay Ambrose.

"Değilim." Kalbimin sıkıştığını hissettim.

Lanet olsun sana! Şimdi zayıflık gösterme! İçimde kelekler uçuşsa bile!

"Ha! Biliyordum!" Karanlık bir şekilde kıkırdayan Creed adamlarına eliyle işaret etti. "Haydi çocuklar! Yakalayın şu Wolf piçini! Buradan çıkacağız, sonra da ona ve o bi-"ye işkence ederek biraz eğleneceğiz.

Bay Ambrose'un hamlesi göz kırpmamdan daha hızlıydı. Bir anda elinde başka bir tabanca tuttu, horozu kurulu ve harekete hazırды.

Bam!

Hissettim. Kurşunun yüzümden geçerken çıkardığı tıslamayı. Mermi omzunu delip geçerken Creed'in vücudundaki seğirmeyi.

"O... çocuğu!"

Creed kükreyerek beni ensemden yakaladı ve silahını tam başımın arkasına gelene kadar kaldırdı. Dondum kaldım. Bir an sonra tetiğe bastı.

Tıkla! Tıkla!

Bir dakika. Mermi atan silahlar konusunda uzman sayılmazdım ama silah sesi böyle mi olmalıydı?

Tık, tık, tık!

Muhtemelen hayır.

Creed de aynı sonuca varmış gibi görünüyordu. Gözleri şokla açılmış bir halde elindeki silaha ve benim kesinlikle delik olmayan kafama baktı.

"Ne-?"

"Creed," çok tanıdık, buz gibi bir ses onu cümlesinin ortasında kesti.

Kalbime şarkı söyleten bir ses. "Gerçekten bu kadar kolay olacağını mı düşünmüştün?"

Creed yavaşça boş silahından başını kaldırdı ve Bay Rikkard Ambrose ile burun buruna geldi.

Thud!

Ellard Simeon Creed geriye doğru uçarken ağzından kanlar fışkırdı. "Gerçekten *karıma zarar vermene* izin vereceğimi mi sandın?"

Wham!

Creed bir kez daha sendeleyerek geri çekildi. Kafatası taş duvara çarparken sert bir çatırtı duyuldu. Bir an sonra gözleri yuvalarından fırladı ve sertçe yere çarptı.

Yanımdan geçip giden Bay Rikkard Ambrose, başının yan tarafından kan damlayan baygın kanun kaçağına baktı. Ağzı adamın kulağının yanına gelene kadar eğilen Bay Ambrose konuştu, sesi sadece benim duyabileceğim buz gibi bir fısıltıydı.

"Sana söylemedim mi? Sen. Olacak. Pişman olacaksın. Pişman Olacaksın."

Doğruldu ve yerdeki hareketsiz çöplere doğru döndü. Bay Rikkard Ambrose uzun bir süre kan sıçramış yumruğuna baktı, sonra gözlerini kaldırdı ve buz gibi bakışlarının kalan çaresizleri taramasına izin verdi. Sessiz mesajını iletme için tek bir hece bile söylemesine gerek yoktu: *Başka kimse var mı?*

Metalik takırtılar avluda yankılanırken her bir kanun kaçağı silahlarını parmak uçlarıyla çekip yere bıraktılar.

Bay Ambrose başıyla onayladı ve hâlâ donmuş olan şerif yardımcılarına baktı. Hemen harekete geçtiler, umutsuzları kelepçelediler ve asıl amirleri olması gereken şerife bakma zahmetine bile girmeden onları sürükleyerek götürdüler. Bu arada Bay Ambrose bana doğru yaklaşarak omzuma nazik bir el koydu.

"İyi misin?"

"Sen... sen onu vurdun!" "Gerçekten de.

"Yüzümden geçti!"

"Gerçekten."

"Kafama lanet bir silah doğrulttuğu sırada!" "Aynen öyle."

Parmaklarımın seğirdiğini, birinin boğazına sarılmak için kaşındığını hissettim. "Şu lanet kelimeyi söylemeyi kes! Hayatımı tehlikeye attın! Ya o piçin silahı tutukluk yapmasaydı? O zaman ne yapardın? Sen... sen...!"

Söylenmemin yarısında uzaktan onun hareket ettiğini fark ettim. Özellikle de kolunu hareket ettirdiğini. Elini uzatıyordu ve avucunun içinde bir yığın parlak, metalik nesne duruyordu. Şaşırtıcı bir şekilde, Bay Ambrose olduğunu düşünürsek, madeni para değillerdi. Onun yerine...

Bay Ambrose avucundaki parlak mermileri biraz daha yukarı kaldırarak, "Wolf en başından beri benim için çalışıyor," diye konuştu. Derin, karanlık, deniz rengi gözleri benimkilere dikilmiş, yapmak isteyebileceğim her türlü müdahaleyi susturmuştu. "Gerçekten de Bayan Ambrose, silahlarının her birini boşalttırıp etkisiz hale getirmeyeceğimi mi düşünüyorsunuz? Gerçekten sizin tehlikede olmanıza izin vereceğimi mi düşünüyorsunuz?"

Kurşunları avluya saçılmak üzere kenara fırlatan Bay Ambrose tamamen bana doğru döndü. Gözlerindeki yoğunluk karşısında yutkundum. En başından beri her şeyi ellerinde tuttuğunu söyleyen gözler. Beni korumak için her şeyi yapabileceğini söyleyen gözler.

"Ayrıca..." Granit bir kavrama bileğimi yakaladı ve kolumda saklı bıçağı ortaya çıkardı. Diğer eliyle çenemi kavradı ve beni gözlerinin içine bakmaya zorladı. "Kendini *tekrar* kurtarmana izin veremezdim, değil mi? Bu *benim* işim."

Ona ters ters baktım. "Kadın düşmanı domuz!"

"İltifatınız için teşekkür ederim, Bayan Ambrose."

Bana doğru bir adım atarak, yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzakta olana kadar öne eğildi. Gözleri aniden yoğunluğunu bambaşka bir seviyeye çıkardı, eli çenemden yanağımı nazikçe okşamak için hareket etti ve sonunda omzuma indi.

"Şimdi *soruma cevap ver*. İyi misin?" Gözleri soğuktu. Sert. Kalpsiz.

Onlar sevdiğim adamın gözleriydi. Ağzım bir gülümseme şeklinde kıvrıldı. "Evet."

"Yeterli." Uzanarak yanağımı avuçlarının içine aldı. "Bu şekilde kal. Bu bir emirdir."

Gülümsemem tam bir sırtışa dönüştü. "Evet, efendim, Bay Ambrose, efendim!"

Sevgili kocacığım başını salladı ve diğer insanlara bir bakış bile atmadan yanımdan geçip De Ravera'nın yerde yattığı, kollarının hâlâ bağlı olduğu ve gözlerinin dehşet içinde açıldığı yere gitti. Eğilerek adamın çenesini kaldırdı ve korkmuş gözleri buz gibi gözlerle buluştu.

"Aptal." Hâlâ İspanyol'un dehşet içindeki gözlerine bakarken parmağını haydutlara doğru uzattı. "Gerçekten de insanları böyle kullanabileceğinizi mi sandınız?"

Bana karşı mı? Eskiden ben de onlardan biriydim. Bir adamı kıran ya da yapan cehennemden sağ çıktım ve zirveye çıktım. Senin hiç şansın yoktu."

Sonra adamın yüzünü tekrar toprağın içine bırakarak ayağa kalktı ve başka bir şey söylemeden uzaklaştı.

Şerifin de açıkladığı gibi, bu kadar kötü şöhretli suçluların işlemlerinin daha fazla özen ve titizlik gerektirmesi nedeniyle her şeyin halledilmesi epey zaman aldı. Şerif yardımcılarının çoğunun Atlantik Okyanusu'nun bu yakasındaki en tehlikeli suçlu tarafından silah zoruyla alıkonuldukları için korkudan altlarına sıçıtları da bir gerçektir ama bunun gecikmeyle bir ilgisi yoktu, değil mi?

Ancak çözülmesi uzun *sürmeyen* şey ödülüdür. Bay Rikkard Ambrose inanılmaz derecede ikna edici olabiliyordu.

"Beş yüz otuz, beş yüz kırk, beş yüz elli - yedi bin dolar ve otuz sent." Para yığınının cebe indirerek şerife başıyla onay verdi. "Çok makbule geçti."

"Eminim." Şerif yüzünü buruşturdu. "Şimdi ofisimden defol git de kendimi bir şişeye boğup tüm bunları unutmaya çalışayım."

Bay Ambrose tek kelime etmeden arkasını döndü ve ofisten dışarı çıktı. Onu takip etmeye başladım, sonra arkama baktım ve geniş bir gülümsemeyle el salladım. "Toodeloo. En kısa zamanda tekrar ziyarete gelmeye çalışacağız."

Şerifin acı dolu iniltisini duymazdan gelerek Bay Rikkard Ambrose'un peşinden koştum. Sevgili kocam şu anda caddenin karşısında, şerif ve Kerim'in gece için oda ayırtmak üzere gittikleri otele doğru ilerliyordu. İkili bizi barda bekliyordu. İkimiz içeri girer girmez içlerinden biri ayağa fırladı ve bize doğru yürüdü.

"Bay Ambrose!" Bize doğru yürüyen Mareşal Angus Angleton derin bir selam verdi. "Bugünkü haksız eleştirilerim için alçak gönüllülükle özür dilemeliyim. Eğer söylediklerim hakaret olarak yorumlandıysa, içtenlikle özür dilerim."

"Pardon?" Bay Ambrose başını eğdi. "Ne için?"

"Neden, o aşağılık çaresizlerle işbirliği yapacağınızı düşündüğüm için tabii ki." Başını sallayan şerif hayal kırıklığına uğramış bir ifade takındı. "Bunun sadece onları yakalamak için bir hile olduğunu anlamalıydım. Ve lütfen çifte ajanınıza selamlarımı iletin." Bir tane kapmak

Bardan bir bardak viski alıp kadeh kaldırdı. "Bir haydut çetesinin içinde bu kadar uzun süre fark edilmeden kalmak takdire şayan, gerçekten takdire şayan."

Bay Ambrose ona baktı. "Çifte ajan mı?"

Angleton gözlerini kırıştırdı. "Bay Wolf, doğal olarak."

"Oh, Wolf? O çifte ajan değil. Gençliğimde birlikte çalıştığım, başına büyük bir ödül konmuş acımasız bir katil."

"Pffft!" Bay Angleton bir kavis çizerek viskisini barın her tarafına püskürttü.

"Sen iyi misin?" Endişeyle sordum. "İlaça ihtiyacın var mı? Kasabada mükemmel ilaçlar satan gezgin bir satıcı olduğunu duydum."

"Ggrgh!" Boğazına masaj yapan mareşal öksürdü. "Krk! Grg!"

"Pekala, hepsi bu kadarsa, Şerif, şimdi gitmeliyiz." Bay Ambrose adama başıyla onay vererek arkasını döndü. "İlgilenmem gereken meseleler var."

Ve ben de peşine takıldım. Birincisi, şerif yeni bilgiyi sindiremeden oradan çıkmak istiyordum, ikincisi ise sevgili kocamın söylediği bir şey ilgimi çekmişti. Bay Ambrose'un barın bir ucundaki duvara yaslanmış olan Wolf'a doğru yürüdüğünü gördüğümde bu ilgi daha da arttı.

"Yani..." Duvara yaslanmış üç günlük sakallı adamı işaret ettim. "Onu eskiden tanıyor muydun?"

Bay Ambrose soğukkanlı bir şekilde başını salladı. "Biz... tanıdıklarız."

Var olmayan, sessiz satır aralarını okudum ve nefesim kesildi. "Senin bir arkadaş mı?"

"Bu korkunç bir abartı olur-"

Yüzüme sinsi bir sırıtma yayıldı. "Bir arkadaşın var. Senin. Var.

A. Friend! Mwahahaha!"

Bu, Wolf'un başını kaldırıp bakmasına ve yüzüne vahşi bir sırıtışın yayılmasına neden oldu. "Ondan hoşlandım. Onu nereden buldun?"

"Seni ilgilendirmez," diye cevap verdi sevgili kocam. İkisi de her an saldırıya geçecekmiş gibi birbirlerine bakıyorlardı.

Sonunda Bay Ambrose başını salladı. "Kurt."

Umutsuz adam başıyla onayladı, ağzının bir köşesi yukarı kalkmıştı. "Dick."

Bay Ambrose'un yanağındaki bir kas seğirdi. "Bugünlerde Bay Rikkard Ambrose olarak tanınıyorum."

Diğer adam sırıttı. "Eminim öyledir. Oldukça uzun bir yoldan geldin." Bana baktı. "Çok, çok, çok uzun bir yol. Yani... Görünüşe göre

kadın olduğunu unutmayın. Ve *ona maaş ödüyorsun*. Yani, kadınlara hizmetleri için ödeme yapmaya yabancı değilim, ama genellikle bu -"

"Sessizlik!"

"Ah, işte heteroseksüel olduğum için tanıdığım ve sevmediğim eski Dick." Şapkasını eğen adam bir kez daha sırttı ve kapıya doğru ilerledi. "Sizinle tekrar çalışmak bir zevkti. Ama şimdi gitmem gerekiyor. Görünüşe göre arkadaşın Angleton, yeteneklerini yeniden kontrol altına alıyor. Bana deli diyebilirsiniz ama bu gerçekleştiğinde burada olmamayı tercih ederim."

Ve sigarasını yakındaki bir vazoya atarak bardan dışarı çıktı. Peki ya küçük tatlı ben?

Kaçmasına fırsat vermeden Bay Ambrose'un kolunu yakaladım, gözlerim en güçlü adamın bile tüylerini diken diken edecek bir kararlılıkla parlıyordu. "Vay, vay... insan öğrenmekten asla vazgeçmiyor. Şimdi, neden bana arkadaşın hakkında her şeyi anlatmıyorsun ve ikiniz gençliğinizde neler yaptınız?"

Bayan Ambrose'un Bilgi Toplama Yöntemi

Artık resmileşmişti: Bay Rikkard Ambrose'un çenesini kapalı tutma becerisini tamamen hafife almıştım. Günün geri kalanını ondan geçmiş maceraları hakkında bilgi koparmaya çalışarak geçirdim ve sonuç olarak kesinlikle hiçbir şey elde edemedim. Bu da bana ilginç ve geriye dönüp baktığımda apaçık ortada olan bir gerçeği fark ettirdi: Evlendiğim adam hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

Sıfır.

Nada.

Evden kaçtıktan sonra onca yıl neler yaptı? Benim bilmediğim başka arkadaşları, dostları ve köleleri var mıydı? Ve en önemlisi, nasıl oldu da evsiz bir kaçıktan dünyanın en zengin iş adamına dönüştü?

Sevgili kocamla uzun bir konuşma yapmanın zamanının geldiğine karar verdim. Peki kocanızla yapacağınız en iyi konuşma türü neydi?

Tahmin etmişsinizdir. Yastık muhabbeti. "Yani..."

Gece geç bir saatti. Otel odamıza çekilmiştik ve Bay Ambrose fazladan benzin parası ödemek zorunda kalmasın diye ışıklar kısık, romantik bir parıltıya dönüştürülmüştü. Bazen cimri bir kocaya sahip olmak gerçekten inanılmazdı. Yavaşça ona arkadan yaklaştım ve omzuna nazik bir el koydum.

"Bana geçmiş maceralarından hiç bahsetmediğini fark ettim, canım."

"Gerçekten mi?"

"Evet efendim." "Hm...peki, eğer durum buysa..." "Evet?"

"...neden şimdi aniden pes edeceğimi düşünüyorsun?"

Lanet olsun! Lanet olası bekar oğlu bekar!

"Hadi ama! Sadece küçük bir ipucu mu?"

Bir santim bile kıpırdamadı. "Söylenmemesi daha iyi olan sırları sana hangi nedenle açıklayabilirim ki?"

"Şey..." Gülümsedim ve kollarımı arkadan ona doladım. "Neden arkayı dönüp sana göstermeme izin vermiyorsun?"

Omuzlarının gerildiğini hissettim. "Peki beni ikna edebilecek ne gösterebilirsin?"

İşte o zaman arkasını döndü.

Tam zamanında bluzumu omuzlarımdan sıyırdığımı

gördü. "Ng!" Bay Ambrose söyledi.

"Biliyorsun..." Gülümseyerek bir adım öne çıktım ve tek parmağımı göğsünde gezdirerek gömleğinin ilk düğmesine takıldım. Çok uygunsuzdu. Bunun gitmesi gerekiyordu. "Kendini kelimeler olmadan bu kadar iyi ifade edebilmeni gerçekten çok seviyorum."

Bay Rikkard Ambrose'un göğsünden alçak bir gümbürtü çıktı. Gözleri, sanki beni canlı canlı yutmaktan başka bir şey istemiyormuş gibi, şiddetli bir yoğunlukla bana sabitlenmişti. Hayır... "Sanki" diye bir şey yoktu. Gözleri üzerime dikildiği anda, sinsice yaklaşan bir yırtıcıya dönüşmüştü.

Bal tuzağıma çekilebilecek bir yırtıcı.

Arkamı dönerek yatağa doğru ilerledim, her adımda kalçalarımı sallamaya özen gösterdim. "Şimdi... neden bana geçmiş maceralarından bahsetmiyorsun? Büyük, güçlü bir adamın yaptıklarını dinlemeyi çok seviyorum. Ve eğer beni etkilersen, kim bilir..."

"Bayan Ambrose!" Arkamdan gelen hırıltı sırtımdan aşağı lezzetli bir ürperti gönderdi. "Ben sizin kocanızım!"

"Kesinlikle öylesin," diye kabul ettim, yorganın altına girip ona baştan çıkarıcı bir bakış attım. "Bu da demek oluyor ki ne dersem yapmak zorundasın ve kimse bu konuda bir şey yapamaz."

Gölgelere bürünmüş yüksek figür yatağa doğru bir adım attı, buz gibi gözleri karanlıkta parlıyordu. "Yasalara göre sorumlu olanın *kadın* değil *koca* olduğundan oldukça eminim."

"Ah?" Şaşkın bir yüz ifadesi takınarak çenemi kaşıdım. "O zaman neden Buralarda yetki hep bende miydi?"

"*Sen. Sorumlu?*"

Kelimeler o kadar soğuktu ki, kemik donduracak kadar soğuk... Yüzüme geniş bir sırıtiş daha yayıldı.

"Neden, tabii ki," dedim ona masumca. "Ne de olsa bu ilişkide en başından beri pantolonu ben giyiyorum?"

Bay Rikkard Ambrose'un gözleri rahatsız edici bacak giysisine odaklandı. "Gerçekten mi? O halde bu konuda bir şeyler yapalım, olur mu?"

Bir anda üzerimdeydi. Sert bir çekişle pantolonum odanın öbür ucuna uçtu ve beni sadece kıcımı geçen bir atlele bıraktı.

"Şimdi..." Birden tam üstümde belirdi, nefesi boynumu gıdıklıyordu. "Bakalım bu ilişkide pantolonu kim giyecek, değil mi?"

"Bilmiyorum," diye yorumladım, elimi gömleğinin ve ceketinin üzerinden aşağıya doğru kaydırarak alt bölgelerine ulaşmasına izin verdim. "İkimizin de yapmamasını tercih ederim."

"Sen...!"

Kemerini açtığımda sesi aniden kesildi.

"Şimdi," diye fısıldadım, "neden daha önceki konumuza dönmüyoruz? Benimle bazı maceralarını paylaş. Belki o zaman ben de bu iyiliğine karşılık verir ve seni biraz daha keşfederim."

Parmaklarım pantolonunun yumuşak pamuğunu ve altındaki hiç de yumuşak olmayan güzellikleri taradı. Bay Rikkard Ambrose'un boğazından boğuk bir inilti çıktı ama başka bir şey çıkmadı. Dudaklarından tek bir kelime bile çıkmadı.

"Söylemeyecek misin?" Sırıttım. "Bakalım senden bazı sesler çıkarabilecek miyim?" Ve elim tekrar hareket etmeye başladı. Okşayarak. Okşayarak.

"Aaah! Nnnn...!"

"Oh, evet. Bu kötü bir başlangıç değil. Şimdi tek yapman gereken heceleri nasıl bir araya getirip kelimeler oluşturacağını öğrenmek..."

Başka bir hırıltıyla elimi tuttu ve yatağa çarptı, soğuk gözleri karanlıkta parlıyordu.

"Sen. Gidiyorsun. Ödeyeceksin. Ödeyeceksin. ödeyeceksin. Ödeyeceksin."

"Evet, aynen böyle." Mutlu bir şekilde başımı salladım ve boştaki elimle başını okşadım. "Arka arkaya yedi kelime. İyi iş çıkardın! Yakında cümlelerin tamamını söyleyebileceksin-"

Ağzı ağzıma yapışıp beni susturmadan önce söyleyebildiğim son şey buydu. Görünüşe göre pek konuşmak istemiyordu. Bunun yerine elimi başından çekip aldı ve iki bileğimi birden kavrayarak beni yatağa sabitledi. Elleriyle. Bakışlarıyla. Her şeyiyle.

"Peki ya şu kelimelere ne dersin?" diye fısıldadı, dudakları yanağımda geziniyordu. "I." Dudakları dudaklarımı okşadı ve tüylerimi diken diken etti. "Aşk." Daha da aşağıya, yanağımın üzerinden köprücük kemiğime doğru ilerledi. Sırtım onun ilgisiyle kamburlaştı. "Sen."

Hakkını vermek lazım. Hızlı öğrenen biriydi.

Yutkundum, ağzım aniden kurudu. "Konumuza geri dönelim, olur mu? Bana geçmişinle ilgili her şeyi anlatman gerekiyordu ve-"

"Geçmişimden hikâyeler duymak ister misin?" Gözlerini sonsuz derecede kısarak yanağını avuçladı. Eğer bu Bay Rikkard Ambrose olmasaydı, gölgelerin arasında bir sırtıma gördüğüme yemin edebilirdim. "O zaman sana çayırda çiftleşen bir aygır gördüğüm zamanı anlatayım..."

Size şunu söyleyeyim: Bay Rikkard Ambrose *inanılmaz* bir hikaye anlatıcısı.

Güvercinler küfrediyordu. Curs küfrediyordu. Uyanan New York'un neşeli sesleri yatak odasının penceresinden içeri süzülüyordu. Esneyerek yavaşça gözlerimi açtım ve sabah güneşinin ışığında gözlerimi kırdım. Bir iki dakika sonra gözlerimi güzel bir manzara karşıladı.

New York'un silüeti mi?

Ha! New York'un silüetinin canı cehenneme! Ben Bay Rikkard Ambrose'un vücut hatlarından bahsediyordum! Dayanamayıp uzandım ve sevgili kocamın anatomisini okşadım. Yine de gözlerimin yukarı doğru gidip onun yüzüne inmesi uzun sürmedi.

Onun güzel, mükemmel, huzurlu yüzü. Kalbimin yumuşadığını hissettim.

Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Açık. Huzur içinde. Savunmasız. Ne zaman uyanık olsa, o meşum seçim gününde ilk kez karşılaştığım o eski sert, taş gibi, kımıldamaz heykele dönüşüyordu. Ama şu anda.

Öne doğru eğilerek yanağına nazık bir öpücük kondurdum.

Peki ya bana henüz geçmişi hakkında pek bir şey anlatmadıysa? Hâlâ sırları varsa ne olmuş? Kim ve ne olursa olsun, o benim kocamdı. Sevdiğim adamdı. Ve hayatımızın geri kalanında birbirimizi keşfedecektik.

Hayat güzeldi.

"Bluuuurgh!"

Gerçekten, gerçekten, gerçekten, *gerçekten* ayağımı ağzıma sokmayı bırakmalıydım. "Devem nerede?" Elimdeki kovanın kenarını kavrayarak inledim.

kambur duruyordu. "Devem için bir krallık!"

"Üçüncü kattayız, Bayan Ambrose." "Ve burada bir asansör var!"

Bay Rikkard Ambrose, şaşırtıcı olmayan bir şekilde, buna cevap vermeye tenezzül etmedi. Aslında buna ihtiyacı da yoktu. Sessizliği çok şey anlatıyordu.

Gerçi onları okuyacak durumda değildim. Şu anda sevgili kovamdan fazlasıyla etkilenmiş durumdaydım.

"Bleeeeargh! Gargh!"

Arkamdan iki güçlü elin omuzlarıma yerleştiğini hissettim. Birkaç dakika sonra, bir kol etrafımda kayarak beni nazikçe yerimde tuttu.

Ağzımda küçük bir gülümsemenin belirdiğini hissettim. Belki de, sadece belki de, hayatın güzel olduğu konusunda o kadar da yanılmamıştım.

"Bluurgh!"

Yine de her şey tartışılabilir.

Midemin yatışması yaklaşık bir çeyrek saat daha sürdü. Nihayet yatıştığında hava almak için ayağa kalktım ve ağzımı silmek için bir mendil çıkardım.

"Daha iyi hissediyor musun?" Başımı salladım.

"Sanırım öyle."

Bay Ambrose sertçe başını sallayarak elini bıraktı ve ayağa kalktı. "Yeterli. O zaman şimdi kahvaltı siparişi verebiliriz."

Sarsıldığını ve seğirdiğini hissettiğim karnımı sıkıca kavradım. "Seni zalim, zalim adam!"

"Ne demek istiyor olabilirsiniz, Bayan Ambrose?"

"Blluurgh!"

Kendime gelmem birkaç dakika sürdü ama sonunda sendeleyerek asansöre binebildim ve aşağıya indim. Tam otelin yemek salonuna doğru yol almak üzereydim ki Bay Ambrose'un kolu benimkine dolandı ve beni olduğum yerde durdurdu.

"Nereye gittiğinizi sanıyorsunuz, Bayan Ambrose?"

"Eee... kahvaltıya mı?"

"Hatırlamıyor musun? Bundan sonra ne olacağını görüşmek üzere şerifle bir randevumuz var."

"Öyle mi? Oh, şey..." Ağzımın kenarlarında beliren gülümsemeyi engelleyemedim. "Bundan bahsetmiş olabilirsin. Ama nedense dün gece aklımda başka şeyler vardı. Hatırlıyor musun?"

Bay Ambrose yüzünde belirgin bir şekilde duygudan yoksun bir ifadeyle kolumu sıkıca kavradı ve ben dün gecedен daha ayrıntılı bir şekilde bahsetmeye başlamadan önce beni otelin dışına ve yoldan geçen meraklılardan uzaklaştırmaya başladı.

Sırıttım. Aman Tanrım. Sevgili kocam *utangaç* mıydı?

Liman manzaralı küçük ve rahat bir kafeye ulaşmamız uzun sürmedi. Düzinelerce uzun direk ve çırpınan yelkenler, masmavi okyanusun arka planı ve meşalesini gökyüzüne yükselten yüksek heykel olmasa bile muhteşem bir manzara sunuyordu.

"Bay ve Bayan Ambrose! Sizi görmek ne büyük bir zevk." Başımı çevirdiğimde Mareşal Angus Angleton'ı gördüm; onu son gördüğümde kocamla benim acımasız bir desperado ile işbirliği yaptığımızı öğrendiğini düşünürsek, şaşırtıcı derecede mutlu bir Angus Angleton.

"Lütfen oturun," dedi şerif geniş bir gülümsemeyle ve bir sandalye çekti. "Bugünkü kahvaltı benden."

Kesinlikle şaşırtıcı derecede mutlu. Üstelik arkadaş canlısıydı! Neler oluyordu?

Ama ben sormaya fırsat bulamadan sevgili eşim oturdu ve menüyü eline aldı. "Yeterli. Garson? Üç tam kahvaltı getir." Angleton ve bana döndü. "Siz ikiniz ne alacaksınız?"

Bir elimle gözlerimi kapattım. Bazen Bay Ambrose ile evli olmak gerçekten de bir deneyim oluyordu. Kocam her şeyi yapıyorsa, benim de kendimi tutmam için bir neden yoktu, değil mi?

"Şey, benim istediğim bir şey var..." Elimi indirerek tatlı tatlı gülümsedim. "Acaba bu kafede dondurma var mı?..."

Çok geçmeden iki adam kahvaltılarını yaparken ben de şaşkınlıkla, hoşnutsuz bir şefi tostun üzerine dondurma koymaya ikna etmeye çalışan garsonun maskaralıklarını izliyordum. Yine de bir süre beklemek umurumda değildi. Çöldeki kovalamacamız nihayet sona ermişti ve rahatlamak için biraz zamanım vardı.

Arkama yaslanmış, tam gözlerimi kapatıp biraz kestirmek üzereydim ki dikkatimi çeken bir şey duydum.

"Espri anlayışınıza gerçekten iltifat etmeliyim, Bay Ambrose."

Gözlerimi kırptım. Yavaşça başımı çevirip şerife baktım. Tanıdığım Bay Ambrose'dan mı bahsediyordu? Bay Yüzüm Granitten Yapılmış Ambrose mu? Angleton bu yüzden mi onları gördüğüne bu kadar sevinmişti? Aklını kaçırdığı için mi?

"Bir an için sizin gibi saygın bir işadınının bir desperado ile işbirliği yaptığına inandım. Hahahaha! Gerçekten de beni bir anlığına ikna etmeyi başardın. Ne güzel bir şaka!"

Neredeyse içimi burnumdan çekecektim. Öksürürken yüzüme yayılan sırtıtmayı engelleyemedim. "Ehem...evet, şaka. Benim kocam bir

düzenli şakacı."

En azından şimdi adamın neden bu kadar iyi bir ruh hali içinde olduğunu biliyordum. Sanırım söyledikleri doğru: Cehalet mutluluktur.

"Ben," dedi Bay Ambrose, yüzü kıpırdamadan, "şaka yapmayı severim. Her zaman birçok şaka yaparım."

Neredeyse içkimi yine boğazıma tıkıyordum.

"Ee," diye sordu şaka meraklısı kocam, çatalını bırakıp gözlerini soğutarak. "İspanyol dostlarımızla işler nasıl gidiyor?"

"Çok iyi, diyebilirim." Memnuniyetle dolup taşan şerif sandalyesinde arkasına yaslandı. "Tek sorun, savcının *Senyor* De Ravera ve De La Fuente'ye yönelik toplu suçlamaları oluşturan belge yığınının yüksekliğinden neredeyse bayılacak hale gelmesiydi. Ancak onları gerçekten okuma şansı bulduktan sonra, işi zevkle üstlendi. Bir daha onlar hakkında endişelenmemiz gerekeceğini sanmıyorum."

"Yeterli." Bay Ambrose başını salladı. "Duruşmanın ne kadar süreceği hakkında bir fikriniz var mı?"

"Sanırım altı ay kadar. Savcının söylediğine göre-" Ve böylece tartışma devam etti. Çoğunlukla kulak ardı ettim, çünkü kısmen Konuyla pek ilgilenmiyordum ve kısmen de tostum yeni geldiği için. Nefis! Bir süre sadece kahvaltıma konsantre oldum. Ben ikinci tostumu bitirdiğimde adamlar tartışmalarını bitirmiş gibiydiler.

"Ah, bunun halledilmiş olmasına sevindim." Gerinen şerif bardağına uzandı ve viskisinden son bir yudum aldı. "Şimdi izninizi isteyeceğim. Telgraf ofisine gidip üstlerime bir rapor göndermeliyim. Tabii başka bir şey yoksa...?"

"Şey, bir şey var," diye söze girdim, bir süredir sormak istediğim bir şeyi merak ediyordum. "Bunca zamandır gezgin bir satıcı olarak dolaşıyordun, değil mi? Eğer birisi senin o karışımlarından herhangi birini gerçekten satın alsaydı tam olarak ne yapardın? Bir ABD mareşali zehirlleme suçundan tutuklansaydı özgeçmişinde pek iyi görünmezdi, değil mi?"

"Ah, o mu?" Sırıttı. "Sizin deyiminizle tüm o 'karışımlar' aslında gerçek ilaçlar hanımefendi. Tek yaptığım daha gülünç görünmeleri için üzerlerine yeni etiketler yapıştırmak oldu."

"Huh." Gözlerimi kırpıttım. "Bu... oldukça akıllıca aslında."

"Çok teşekkür ederim, Hanımefendi." Mareşal eğildi. "Kitlelere ilaç sağlamamdan bahsetmişken, size biraz Fizzlewizz Fantastik Doğurganlık Suyu önerebilir miyim? Hamileliğiniz için harika olur."

Ardından gelen sessizlikte, atom büyüklüğünde bir iğnenin düştüğünü duyabilirdiniz.

Bekle... Ne?

Angleton boğazını temizledi. "Um... yanlış bir şey mi söyledim?"

Fırında Çörek

Hamileliğiniz için harika. Kelimeler zihnimde yankılanıyor, her yankılandıklarında daha da yüksek sesle söyleniyorlardı. Harika. İçin. Senin. Hamileliğin!

Böyle bir durumda tepki vermenin tek bir yolu vardı. Her ne kadar geleneksel İngiliz küfürlerini o kaba Amerikan küfürlerine tercih etsem de, böyle bir zamanda sayılacak tek bir şey vardı:

Ne. Ne? Ne?!

Sevgili iç sesim o anı seçti ve art arda bir sürü şey söyledi. Böyle şeyler genelde böyle olur. Bir erkek bir kızdaki hoşlandığında ve

Neyse ki bu noktada sağduyumu iç sesimin üzerine atladı ve onu boğmaya başladı. Böylece kafamın içi boş bir çukura dönüştü. Arada sırada zihnimi parlak ışıklarla aydınlatan büyük, yanıp sönen kelime dışında.

Hamile.

Hamile.

HAMİLE.

Aman Tanrım. Bu doğru olamaz, değil mi? Gerçekten hamile olamam, değil mi?

Elbette öylesin, diye konuştu sağduyumu, elleri hâlâ iç sesimin boğazına sarılıyken. Aptal mısın sen? Nasıl olur da bunu daha önce fark etmezsın?

Aklımdan görüntüler geçti. Bir geminin kenarına kusan ben. Bir yolcu otobüsünün camından dışarı kusan ben. Dondurmalı ve hardallı lezzetli bir tost ve taze ağaç özsuyu damlayan bir ağaç olan yüce lezzete olan özlemim.

Bu muhtemelen beni uyarmış olmalıydı.

Evet, hamileydim! Karnımda küçük bir dehşetle şişiyordum ve karnımdan dışarı çıkarmak zorunda kalacağım...

Gnrx. Argh. Grg.

Bu gerçekten doğrudu. Hamileydim. Hamileydim. Ailevi bir şekilde. Bunu daha önce nasıl göremedim?

Ve hemen cevap kendini gösterdi: Onu görmemiştim çünkü gerçekten görmek istememiştim. Hayatım boyunca güçlü ve bağımsız olmak, kendi ayaklarımın üzerinde durmak istemiştim. Kendimi bir kadınla evli bulmak

Britanya İmparatorluğu'nun en zengin iş adamı ve aynı zamanda söz konusu İmparatorluğun en inatçı, dik kafalı, otoriter adamı olmak, hayatımdan beklediğim şey kesinlikle *değildi*. Ama bunun üzerine bir de çocuk beklemek?

Zihnimin içgüdüsel olarak ondan uzak durmasına şaşmamalı.

Nasıl anne olunacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu! Lanet olsun, hamile kalmakla ilgili ilk şeyi bile bilmiyordum! Bu tür şeyler kaç ay sürüyordu? Yedi mi? On iki mi? Ve daha da önemlisi, o ayların *sonunda* ne oluyordu? Bilmiyordum işte! Ve... öğrenmek istediğimden de emin değildim.^[39]

Ve sonra, aniden, yıpranmış zihnime bir şey geldi. Şu anki durumumun farkında olmayabilirdim. Ama kesinlikle farkında olan bir kişi *vardı*. *Bana söylememiş* olan bir kişi.

Yavaşça, tehlikeli bir şekilde yavaşça bakışlarımı kurbanıma çevirdim.

"Bayım. Rikkard. Ambrose."

İntikam dolu gözlerim sevgili kocama takıldığında, o bana bakmıyordu. Hayır, şu anda kanunun cesur bir savunucusundan çok paniklemiş bir geyiğe benzeyen Şerif Angus Angleton'a buz gibi bir ölüm bakışı gönderiyordu.

"Um...ehem..." Sandalyesinden kayan kanun adamı geriye doğru birkaç aceleci adım attı. "Sanırım... Sanırım birdenbire ilgilenmem gereken çok önemli bir şey olduğunu hatırladım. Evet, serbest dolaşan çok tehlikeli bir şahıs var." Benimle Bay Ambrose arasında bir bakış fırlattı. "Belki iki kişi bile olabilir. Ve eğer hemen gitmezsem, masum bir insan ciddi şekilde yaralanabilir. Aslında, yaralanacağından oldukça eminim."

Bununla birlikte, arkasını döndü ve koşmaya başladı.

Bay Rikkard Ambrose onu öldürmek için elinden geleni yaptı ve bakışları olan buz gibi mızrakları sırtına sapladı. Ne yazık ki bu, onu yakasından yakalamak için gelen intikam elini görmediği anlamına geliyordu.

"*Bayım. Rikkard. Ambrose!*"

Sonunda ne olduğunu anlamış gibi, gözlerini yavaşça kaçan şeriften ayırdı ve bana doğru döndü.

"Şimdi, Bayan Ambrose, acele bir şey yapmayın-"

"Rash? Rash? *Döküntü* mü? Bana kızarıklıktan bahsetme!"

"Er ya da geç bunu yapmak zorunda kalacağız. Edindiğim bilgilere göre, kızarıklıklar hamileliğin yaygın bir belirtisi."

Yarısı yenmiş tost diliminin kafasına yönelmesini önlemek için tam zamanında yana eğildi.

"Sen! En başından beri biliyordun! *Düğün gecenizden sonra aniden mideniz bulanıyor ve kusmaya başlıyorsunuz. Bunun nedenini merak ediyorum.* Bunca zamandır hamile olduğumu biliyordun! Neredeyse yüzüme söyleyecektin ama ben hala fark etmemiştim! Fark etmediğime inanamıyorum...! Tam olarak ne kadar aptalım?"

"Gerçekten buna cevap vermemi istiyor musun?" "Kapa çenen!"

"Bunu hayır olarak kabul ediyorum o zaman."

Birdenbire artık yerimde duramaz oldum. Oturduğum yerden fırlayarak sokağa fırladım, zihnimin uzak bir kısmı hesabı ödemek için kalan son kişinin üzerine atlayan garsonun bağırışlarından hınzırca bir zevk alıyordu.

Ancak şu anda odak noktam bu değildi.

"Hamile! Lanet olası *hamileyim!* Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım!

Patsy ve kızlar beni öldürecek!"

Evlenmek yeterince kötüydü, ama dünyanın en büyük şovenisti tarafından hamile bırakılmak? Beni *öldüreceklerdi!*

Aniden durdum ve ellerimi koruyucu bir şekilde karnımın üzerine koydum. Hayır! Hayır! Birkaç ay beklemeleri gerekecekti. Ancak o zaman beni öldürebilirlerdi, ama daha önce değil!

Kahretsin, kahretsin, kahretsin! Şimdiden oluyor! Anne olmak böyle bir şey mi?

Katil arkadaşlar muhtemelen normalde bunun bir parçası değillerdi. Ama onlar olmasa bile... bu çok fazlaydı! Sadece çok fazla! Paytak paytak yürüyen bir ana tavuğa dönüşecektim! İşe Bay Victor Linton olarak gitmeyi bırakmam gerekecekti ve... Tanrım! Hamile kadınların *hapsedilmesi gerekmiyor muydu* ?^[40]

Olamaz! Aylarca kilit altında kalmama izin vermeyecektim!

Tanrım, neden bu benim başıma gelmek zorundaydı? Uzaklaşmam gerekiyordu! Düşünebileceğim ve kendi başıma kalabileceğim bir yer bulmalıydım ve-

Hayal görmüş olabilirim ama tam o sırada içimde ufak bir kıpırtı hissettiğimi sandım. Aniden donup kaldım.

Tek başıma olamam. Bir daha asla tek başıma olmayacağım.

Bu gerçek, bir an sonra arkamdan gelen hızlı ayak sesleri ve güçlü kolların beni çevreleyip kendime doğru çekmesiyle vurgulandı.

Tanıdık, kaya gibi sert bir göğüs.

"Ben...hayır..." Boşuna, kurtulmak için mücadele etmeye çalıştım. "Gitmeliyim... ne yapacağım, ne... ben..."

"Şşş! Şşş. Her şey yolunda. İyi olacaksın." Eli aşağı kaydı ve karnımın üzerinde durdu. "Hepimiz iyi olacağız."

"Ama ben ne yapacağım? Nasıl anne olunacağını bilmiyorum! Bilmek istediğimden bile emin değilim! Her türlü şişme ve sıkışma ve iğrenç, mide bulandırıcı kanlılık içermek zorundadır - ve silahları içeren eğlenceli türden değil! Ve sonra... ve sonra..."

Daha sonra ne söyleyecek olsam da buna fırsatım olmadı. Göz açıp kapayınca kadar Bay Rikkard Ambrose beni etrafında döndürdü, dudakları dudaklarıma yapıştı ve beni susturdu.

"Her şey yoluna girecek," diye mırıldandı dudaklarıma karşı. "Her şey yoluna girecek."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"Tabii ki. Sen yeterli, *harika* bir anne olacaksın."

"O zaman neden bana söylemedin?" Ona yalvarırcasına bakarak fısıldadım. "Neden tek bir kelime bile etmedin?"

Sadece bana baktı ve sessizce başını eğdi.

Ben de benimkini duvara vurmak istedim. Aptalca bir soru. Neden hiçbir şey söylemedi? Neden benimle güzel, uzun bir konuşma yapmak için ağzını açmadı? Bahsettiğimiz kişi *Bay Rikkard Ambrose*'du!

"Seni... seni... Seni eşek sudan gelinceye kadar döveceğim!"

"Hamilelik sırasında yorucu egzersizler tavsiye edilmez."

"Oh, bu gerçek mi?" Gözlerim tehlikeli bir şekilde parlayarak ellerinden kurtuldum ve silah kılıfıma uzandım. "O zaman daha az yorucu bir yöntem seçelim, olur mu?"

Eli dışarı fırladı ve bileğimi yakaladı. "Yapmayalım."

Ben karşılık veremedim beni bir kez daha kucakladı ve kollarımı iki yanına sıkıştırdı.

"Neden?" Yüzümü göğsüne gömerek talep ettim. "Neden ben?"

"Benimle cinsel ilişkiye girdiğin için mi?"

Göğüs kaslarına bir yumruk indirdim. "Yardımcı olmuyorsun!" "Gerçekten mi?"

"Bu kelime, ne söyleyeceğinizi bilmediğiniz durumlar için her derde deva değildir!"

"Gerçekten."

"Bir kez daha! Bir kez daha bayım, bu gece köpek kulübesinde uyuyacaksınız! Mecazi anlamda söylemiyorum!"

"Aslında, Bayan Ambrose?"

"Oh, evet, Bay Ambrose, efendim." Bakışlarımı ona sabitleyerek doğrudan gözlerinin içine baktım. "Neden?" "Neden?" diye sordum. "Neden bana daha önce söylemedin? Dişlerini günde iki kereden fazla çekemediğini biliyorum, ama nedense bunun *kendi karına hamile* olduğunu söylememek için yeterli bir sebep olduğunu sanmıyorum!"

Sessizlik.

Gözlerimi ona dikip yüzünü inceledim. Taş gibiydi, hiç kıpırdamıyordu ama yine de... ve yine de...

"Karim ile benim ne kadar sürede fark edeceğime dair iddiaya girmiştiniz, değil mi?"

"Bu topraklarda yaşayanların s ö y l e m e y e alışkın olduğu gibi, Bayan Ambrose, beşinci savunmamı yapıyorum."

"Sen-!"

Kolumu geri çekerek ona altı tokat atmaya hazırlandım ama elim onunkinin içinde kaldı. Bakışlarıyla beni olduğum yerde sabitleyerek, nefesini yanağımda hissedene kadar öne eğildi.

"Ve..." diye başladı.

Kalbimin bir sıçrama yaptığını hissettim. "Evet?"

Yüzü granit gibi sert kalmıştı. Ama anlamsız gözlerinin azıcık da olsa yumuşadığına yemin edebilirdim. "Konuşmadım çünkü beklemenin daha iyi olacağını biliyordum. Neler olduğunu anlamak ve bunu kendi başına kabullenmen için sana zaman tanımak istedim."

Göğsüme bir sıcaklık yayıldı. Umutsuzca, şiddetle ihtiyacım olan sıcaklık. Sadece onun verebileceği bir sıcaklık.

"Seni... seni lanet olası bekar oğlu bekar!"

"Ve sen," dedi serbest eliyle yanağımy tutarak, "benim küçük *ifritimsin*."

Sarktım ve kendimi onun kucağında erimeye bıraktım, bir şekilde, bir nedenden dolayı, aniden her şey yoluna girecekmiş gibi hissettim.

Karanlık figür gölgelerden, güneşli caddede çiftin birbirlerine sıkıca sarılışını izledi. İnanılmaz derecede romantikti

Resim. En soğuk insanın bile kalbine dokunabilecek bir resim. Yine de karanlık figürün gözleri çelik kadar soğuk ve sertti.

Kesin olmak gerekirse, elindeki silahın çeliği kadar sertti.

Sokağın ortasında, çift yavaşça etraflarında hala bir dünya olduğunu fark eder gibi oldu ve sokaktan uzaklaştı. Hala birbirlerine yakın durarak, gözleri etraflarındaki yoğun şehir hayatına bakma zahmetine bile girmeden uzaklaştılar. Böylece, arkalarındaki gölgelerden sıyrılan adamı görmediler. Yoldan geçen masum insanların arasına karışan adam, ikisine kolayca ayak uydurdu ve her dönüşlerini zihnine not etti. Çok geçmeden belli bir otelin önüne geldiler. Takipçi durdu ve kapının üzerindeki tabelaya dikkatle bakarak onu hafızasına kazıdı.

Karanlık figür yumruğunu sıktı.

"*Sinyor De Ravera, Sinyor De La Fuente... intikamınız alınacak!*"

Ücretsiz

İnleyerek yer değiştirdim ve yastığımın yumuşak pamuğunu parmaklarımla hissetmek için elimi uzattım. Hm...yani yatakta mıydım? Şey, bu uyuyordu. Çok tuhaf bir rüya görmüştüm. Bay Rikkard Ambrose, hamile olduğumu öğrendikten hemen sonra beni bir gezi turuna çıkaracağına söz vermişti. Ha! Ben mi hamileyim? Bu o kadar komikti ki neredeyse kendimi tutamıyordum-

Tam o anda gözlerim komodinin üzerinde duran ve *üzerinde Fizzlewizz Fantastik Doğurganlık Suyu* yazan bir şişeye takıldı.

Oh şekerim.

İçgüdüsel olarak elim karnıma gitti. Artık bildiğime göre, bu oldukça açıktı. Orada, tam orada, küçük bir şişkinlik vardı. Ve bu şişmanladığım için değildi, çok teşekkür ederim! Tereddütle, neredeyse titreyerek karnımı bir, iki, üçüncü kez okşadım.

"Merhaba ufaklık," diye fısıldadım. "Nasılsın?"

"Ben gayet iyiyim Bayan Ambrose. İlginize minnettarım."

Yatakta dikleşerek, tüm bunlardan sorumlu olan şeytana bakmak için döndüm. Bay Rikkard Ambrose pencerenin önündeki koltukta oturmuş, bazı kâğıtları karıştırıyordu.

"Seninle konuşmuyordum!"

"Gerçekten mi?" Belgelerinden başını kaldırıp bakmadı bile.

Uzun, çok uzun bir sessizlik anı geçti. Gözlerimi indirerek elimin hâlâ karnımın üzerinde durduğu yere baktım.

"Bu... gerçekten doğru mu?" Bir duraklama.

"Evet."

Nefesimin kesildiğini hissettim.

"Sizi gerçekten bir gezi turuna çıkaracağım."

"Sen...!" En yakın yastığı kaptığım gibi doğruca Bay Rikkard Ambrose'un kafasına fırlattım; o da hemen uzanıp bakmadan yastığı yakaladı. "Ben ondan bahsetmiyordum, seni lanet olası bekar oğlu bekar!"

"Gerçekten mi?"

Atmak için başka bir mindere uzandım ama başka minder olmadığını fark ettim. Lanet olsun! Anlamsız, tatmin edici bir şiddetin tadını çıkarmayı çok isterdim. Artık yapamayacağıma göre, bu beni kendi düşüncelerimden başka bir şeyle baş başa bırakmıyordu.

Yutkundum.

"Bay Ambrose?"

"Evet, Bayan Ambrose?"

"Ne... şimdi ne yapacağım?"

"Şimdi mi?" Bay Rikkard Ambrose ayağa kalkarak elindeki belgeleri bir kenara bıraktı ve bana doğru yürüdü. "Şimdi yapabileceğimiz tek bir şey var." Çekingen bir tavırla başımı kaldırıp üzerimde yükseldiği yere baktım.

"Evet?"

Derin, karanlık gözlerini bana dikti ve uzanarak yanağıma hafifçe dokundu. "Gezi turumuza çıkalım."

İhtiyacınız olduğunda başka bir yastık nerede?

Ama ona fırlatacak başka bir şey bulamadan, elinin benimkini kavradığını ve çektiğini hissettim. Göz açıp kapayınca kadar ayağa kalktım ve beni nazikçe tutarken kollarındaydım.

"Giyin. Balayındayız, değil mi?" Öne doğru eğilerek yanağıma okşadı. Gözlerimi kapatarak dokunuşuna doğru eğildim. "Öyle davranmaya başlamanın zamanı geldi."

Heck! Önce onu boğmak istememe neden oldu, sonra...

Sonra aniden böyle bir şey yaptı.

Parmaklarının okşaması aniden kayboldu.

Tıklayın.

Gözlerimi açtığımda odada belirgin bir şekilde kocaların olmadığını gördüm.

Yanağımdaki sıcaklık izi geride bıraktığı tek şeydi. "Acele et ve giyin," dedi soğuk ve emredici sesi dışarıdan geldi.

Koridor. "Zaman kimseyi beklemez!"

Dünkü şoku yaşadığımdan beri ilk kez dudaklarım gülümsemek için kıvrıldı. "O zaman kadın olduğum için şanslıyım!" Ben de karşılık verdim.

"Madem söz alışverişi yapıyoruz, 'Sabır bir erdemdir'e ne dersin?"

Aldığım tek cevap sessizlik oldu.

Sırıttım. Yaşasın! Zafer!

On dakika sonra giyinmiş ve merdivenlerden iniyordum. Bay Rikkard Ambrose, harikalar harikası, gerçekten de lobide beni bekliyordu. Belgeleri okumuyordu. Para saymıyordu. Sadece... bekliyordu.

"Gidelim mi?" Gözlerimin içine bakarak kolunu uzattı. Derin bir nefes aldım, sonra kolumu onunla birleştirdim.

"Yapalım." Ve birlikte New York'un kalabalık caddesine çıktık.

"Peki, önce nereye gidiyoruz?" Merakla sordum. "Beş yıldızlı bir restorana mı?"

Broadway'de bir tiyatro mu? Bir sanat sergisi mi?"

"Hayır." İleriye işaret ederek başını salladı. "New York'tayız, değil mi? Bu inanılmaz şehrin mücevherini gerçekten görmek için High Bridge, Trinity Kilisesi gibi en muhteşem mimari harikalarını ziyaret etmek gerekir."^[41]

"-ve giriş ücreti ödmeden girilebilen diğer birçok yer?"

Gözlerimin içine bakmak için yarı dönerek yüzümü avuçlamak için uzandı. "Bayan Ambrose... gerçek bir erkek değerini güç ve sevgiyle ölçer, parayla değil." "İnsanın aklını başından alan şeyler söyleme konusunda gerçekten inanılmaz yeteneklisiniz.

Cimri olmak romantik görünüyor, bunu biliyorsun, değil mi?"

"Doğal olarak. Her konuda yetenekliyimdir. Şimdi gidelim, olur mu?"

Elimi sıkıca kavradı ve birlikte otelimizden uzaklaşmaya başladık. Böylece Büyük Elma turumuz başlamış oldu. Kalabalık caddelerde dolaştık, düzinelerce satıcıdan ucuz ama lezzetli yiyeceklerin tadını çıkardık, rüzgârı yüzümüzde hissetmek için en yüksek binalara tırmandık ve son olarak, ama en önemlisi, okyanusta bir sandala bindik. Birbirimize sarılmış bir şekilde, gıcırdayan küçük teknede oturduk ve güneş ışığında parıltıyan masmavi okyanusu seyrettik.

"Peki," diye sordum, ona daha da sokularak, "şimdi ne olacak?"

Başını eğdi. "Belli değil mi, Bayan Ambrose?"

Gözlerimi kırptım. "Belli mi?"

"Gerçekten buraya sadece deniz havasının tadını çıkarmak için geldiğimizi mi düşündün?" Elini kaldırarak omzunun üzerinden işaret etti. Neden bahsettiğini görmek için boynumu büktüm. İnsanların, gittikleri yönün tersine bakmaları gerekirken, sandalları nasıl yönlendirebildikleri hâlâ benim için bir muammaydı. Ama Bay Ambrose bunu en ufak bir sorun yaşamadan başarıyor gibiydi. Gözlerimi kısarak Bay Rikkard Ambrose'un omzunun üzerinden bakmaya çalıştım, ki bu görüldüğünden çok daha zor bir şeydi. Bu lanet adam otururken bile benden uzun olmak zorunda mı?

Hâlâ gidebileceğimiz herhangi bir yer göremiyordum. Sadece geniş, açık okyanus, gökyüzünde güneş, ufukta birkaç gemi ve Heykel vardı-

Nefesimi tuttum.

Elbette daha önce de görmüştüm. Fotoğraflarda ve uzaktan. Ama size şunu söyleyeyim, uzaktan büyük bir çarşaf giymiş bir kadın gibi görünen şey yakından çok daha etkileyiciydi! Yükselen açık yeşil figür meşalesiyle gökyüzünü deliyor gibiydi, başındaki taç güneş ışığında hafifçe parlıyordu.

"Biliyorsun..." Başımı eğerek heykele baktım. "Şimdi fark ettim, burası bir demokrasi olmakla övünüyor ve tüm ülkedeki en ünlü anıt devasa, dikenli bir taç mı takıyor? Bana mı öyle geliyor yoksa bu hiç mantıklı değil mi?"

"İnsanlar tarafından inşa edildi, Bayan Ambrose. Mantıklı olması gerektiğini kim söyledi?"

Deniz havasından derin bir nefes aldım, hâlâ Özgürlük Heykeli'nin güzel manzarasından başımı kaldıramıyordum. "Belki de ülkenin en güzel kadınına bir tacın yakışacağını düşünmüşlerdir."

"Gerçekten mi?" Başparmağını yanağımda gezdirmek için uzandığında derin, soğuk sesi bir okşayış gibiydi. "Eğer düşündükleri buysa, yanlış seçim yapmışlar."

Kalbimin yerinden fırladığını hissettim.

Lanet olsun bu adama! Nadiren birkaç kelime çıkarabilen biri nasıl böyle bir şey yapabilir?

Teknemiz Bedloe's Is topraklarının kıyısına dokunduğunda bu sorunun cevabını hâlâ bulamamıştım.^[42] Sadece kumun üzerindeki odunların gıcirtısı beni düşüncelerimden kopardı.

"Gidelim mi?" Gözlerimi kırıştırarak baktığımda Bay Rikkard Ambrose'un çoktan kıyıda durduğunu ve elini bana doğru uzattığını gördüm. Uzattığı eli tuttuğumda yüzüme bir gülümseme yayıldı ve birlikte metal ve taştan oluşan devasa heykele doğru ilerledik. Ancak heykelin dibine vardığımızda durdum. Bunu fark eden Bay Ambrose da durdu ve arkasını dönerek sorgulayan gözlerle bana baktı.

"Bayan Ambrose?"

Gözlerinin içine baktım. "Neden?"

Başını eğdi. "Ne demek istiyorsun?"

"Neden burası?" Gözlerim kısıldı. "O kadar yer varken beni neden buraya getirdin?"

"Neden, gezi turumuz için tabii ki."

"Yemezler." Bir adım öne çıkarak parmağımla göğsüne vurdum. Kocamı tanırdım. Bay Rikkard Ambrose hiçbir zaman bir şey yapmadan

Yeterli bir sebep. Değil. Bir tane bile. Tek bir. Şey. "Yüzündeki o yokluk bakışını biliyorum! Şimdi söyle bana! Beni buraya neden getirdin?"

Uzun, çok uzun bir süre bana baktı, sonra öne doğru bir adım atarak yüzümü ellerinin arasına aldı.

"Asla kısıtlanmayacaksın, benim küçük *ifritim*. Asla kısıtlanmayacak ya da hapsedilmeyeceksin." Bir an için gökyüzüne uzanan heykele bakarak, bir kez daha bakışlarıyla beni mızrakladı; derin, karanlık, dipsiz gözleri içinde boğulmama yetti. "İşte bu yüzden buradasınız Bayan Ambrose. Evli olun ya da olmayın, her zaman özgürce uçağınızı, bir kuş gibi özgürce uçağınızı anlamanız için."

Sonra başka bir şey söylemeden arkasını döndü ve heykelin içine doğru ilerledi. Ben, kendi adıma, boğazımda bir yumru ile uzun bir süre orada öylece durdum; sonra içimde bir kararlılık yükseldi ve onun peşinden koştum. Geleceğimin peşinden.

Zaman bir koşuşturma içinde geçti. Heykelin yankılanan iç mekanının tamamını dolaştık, tacın tepesindeki pencerelerden dışarı baktık ve son olarak, ama kesinlikle en az değil, kendimizi dar bir merdivenin önünde bulduk.

Bay Ambrose merdiveni işaret etti. "Önce bayanlar."

Metal bir borunun içinden yukarı çıkan merdivene şüpheyle baktım. "Orada ne var?"

"Neden gidip öğrenmiyorsun?" Başını eğdi. "Yoksa korkuyor musun?"

Ben daha düşünmeye fırsat bulamadan ayağım merdivenin üzerindeydi. Beni bu kadar iyi tanıdığı için adamın canı cehenneme!

Ben tırmanırken, onun topuklarıma yakın durduğunu, vücudunun gergin ve hazır olduğunu hissettim. Yüksek sesle söylemediği sözleri neredeyse duyabiliyordum: *Düşersen, seni yakalamak için her zaman orada olacağım.*

Kalbimde bir sıcaklık dalgası hissettim.

Ta ki heykelin meşalesinin tepesindeki platforma başımı uzatana kadar.^[43]

"Lanet olsun, burası buz gibi!"

"Gerçekten mi?" Bay Ambrose arkamdaki platforma tırmandı, ceketinin kuyrukları buz gibi rüzgârda dalgalanıyordu, taş gibi soğuk yüzü kıpırdamıyordu. "Fark ettiğimi söyleyemem."

"Burnum neredeyse donacak!"

"Gerçekten mi?" Birden kollar beni arkamdan sardı ve güçlü bir göğsün içine çekti. *Sıcak* bir göğüs. "Bu durum düzeltilebilir."

"S-sinsi bekâr çocuğu," diye homurdandım, göğüs kaslarına sokulurken dişlerim gıcırdayordu. "Bunu sen planladın, değil mi?"

"Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok, Bayan Ambrose."

İsyan edercesine mırıldanarak onun sinsi yöntemlerine lanet okudum, sonra da burnumu göğsüne daha da gömdüm. Uzun bir süre orada öylece durduk, rüzgâr etrafımızda ısıklık çalıyordu, kolları bana sıkıca sarılmıştı. Bir süre onun kucağında kaldıktan sonra, havadaki platform artık o kadar da soğuk görünmüyordu. Bir süre orada öylece durup okyanusu seyrettikten sonra kollarının beni sardığında ellerinin karnımın üzerinde durduğunu fark ettim.

Yutkundum.

"Sence her şey yoluna girecek mi?"

"Merak etme." Sırtımı hafifçe okşayarak beni kendisine daha da yaklaştırdı. "Yeterli olacağımı biliyorum."

"Bu hiç güven verici

değil!" "Gerçekten mi?"

Cevap vermek için ağzımı açtım ama tereddüt ettim. Başımı kaldırıp onun mükemmel, yontulmuş yüzüne uzun uzun, dikkatle baktım. Dudaklarımın kenarlarında muzip bir gülümseme belirdi. "Bir daha düşündüm de... haklı olabilirsin." Elimi uzatıp yüzüne dokundum. "Her şeye rağmen yeterli olabilir."

"Majesteleri Kraliçe'den alıntı yapmak gerekirse, *hiç* eğlenmiyorum

Bayan Ambrose." "Oh, ama ben eğleniyorum, Bay Ambrose.

Eğleniyorum."

Gülümsemem genişledi. Ama sonra uzaktaki limandaki gemilere takıldı gözüm. Bizi İngiltere'ye, yeni hayatımla yüzleşmek zorunda kalacağım yere götürecek olan gemilere. Bir anne olarak yeni hayatımla.

"Will... gerçekten her şey yoluna girecek mi?" Neyim vardı benim? Bunu üçüncü kez soruyordum! İçgüdüsel olarak kollarım ona doğru kaydı ve onu sıkıca kavradım. Lanet bir feminist olsam ne olacaktı? Hamileydim! Sağduyumla birlikte feminizmden de birkaç aylık bir tatil yapabiliyordum, çok teşekkür ederim! "Bu... Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok."

Kolları bana daha sıkı sarıldı. "Sana yardım etmek için elimden geleni yapacağım." Canlandım. Bu bana sorumluluklar getirdi. "Ne yapabilirsen mi?" Hafifçe sertleşti. "Evet. Neden?"

"Şey..." Yüzüme muzip bir gülümseme yayıldı. "Aklıma harika bir fikir geldi. Buna 'annelik ve hamilelik yardımları' deniyor ve -"

Hayatında beni hiç bu kadar hızlı, bu kadar sert ve bu kadar kararlı öptüğünü görmemiştim. Sırıtişım genişledi. Daha önce haklıymışım. Hayat gerçekten de oldukça yeterli olacaktı.

İkimizin meşaleden inmesi uzun zaman aldı. Ve eğer çok romantik bir gün batımını izleyecek kadar uzun süre yukarıda kaldıysak, bu tamamen tesadüftü.

Heykelin içi artık sadece yukarıdan süzülen birkaç yalnız ay ışığı huzmesiyle aydınlanan, gölgelerle dolu mağaramsı bir salona dönüşmüştü. Kol kola girerek spiral merdivenden yavaşça indik ve heykelin taş kaidesinden çıkarak yavaşça denize doğru ilerledik. Kıyıya doğru yolu yarıladığımızda, sessiz bir anlaşma içinde durduk. Kocamın göğsüne yaslanarak deniz havasını derin bir nefesle içime çektim.

"Biliyorsun..." Elim hareket etti, parmaklarım onunkilerle birleşti. "Seninle evli olduğum için mutluyum."

"Evet. Biliyorum."

Ona dirsek attım. "Burası benimle evli olduğun için mutlu olduğunu söylemen gereken yer!"

"Gerçekten mi?"

Yine gülümsemekten kendimi alamadım. Elini sıkıca kavrayarak karnıma yaslamak için kaldırdım.

"Gelecek beklediğim gibi olmayabilir ama... sanırım onu dört gözle bekliyorum. Ve daha da önemlisi, bu geleceği seninle birlikte görmek için sabırsızlanıyorum."

"Ben de öyle," diye mırıldandı ve başımın tepesine bir öpücük kondurdu. "Ben de, Bayan Am-"

İşte o zaman silah sesi duyuldu.

Sevmek, Onurlandırmak ve Korumak için

Bam!

"Yere yat!"

Bay Ambrose'un bağırması, yanımızdaki kaldırımdan kıvılcımların yükselmesinden ve taş parçalarının her yöne doğru patlamasından sadece bir an önce geldi. Bir an sonra, Ambrose şeklindeki devasa bir kaya bana çarptı, beni yere itti ve vücuduyla üzerimi örttü.

Bam!

"Ng!" Bay Ambrose homurdandı.

"Ne oldu?" Sesim panikle yükselirken talep ettim. "Ne oldu sana böyle?"

"Hiçbir şey!" o bit dışarıracılığıyla sıkılmış Dişler.

"Grrah... hiçbir şey yok!"

Evet, kulağa çok inandırıcı geliyordu.

"Bana yalan söyleme! Nerenden yaralandın? Ne kadar

kötü-" "Zaman yok!"

Bam!

Başımı kaldırdım ve flaşın ışığında onu gördüm. Heykelin devasa taş kaidesinin tepesindeki adam, siyahlar giyinmiş, elinde bir tüfek tutuyordu.

"İçeri geri dön!" Bay Ambrose havladı ve beni heykelin girişine doğru iterek yüksek taş yapının üzerindeki suikastçıya doğru koşmaya başladı. Hayır... koşarak değil. Topallayarak.

"Ama-"

"Şimdi! Git!" Cevap beklemeden koşmaya başladı ve bir kükremeyle havaya sıçrayarak parmaklarını kaidenin dev taş bloklarından ikisinin arasındaki boşluğa soktu. Hemen tırmanmaya başladı. Bir saniye daha tereddüt ettim, sonra döndüm ve heykele açılan kapıya doğru fırladım. Tökezleyerek içeri girdim, kendimi duvara yasladım ve dikkatle dinledim.

Bam! Bam, bam!

Pekâlâ, belki de dinlemek o kadar da iyi bir fikir değildi.

Kahretsin! Ne yapıyorsun, Lilly?

Kocam benim için kanlı hayatını tehlikeye atarken burada korku içinde sinecek *değildim!* Hala dolu ve hazır bir tabancam varken olmaz!

Elbisemin kıvrımlarına uzanarak tekrar kapıya doğru adım attım, sonra duraksadım. Boştaki elim önümden aşağıya, karnıma doğru kaydı.

Bir köşeye sinen sadece ben olmazdım, değil mi? Ve eğer oraya gitmeye karar verirsem tehlikede olan sadece ben olmayacağım.

Ama kalırsan, ölebilir! Ve sonra o piç suikastçı hem senin hem de senin... senin...

Henüz o kelimeyi kullanmaya hazır değildim. Ama "ona" bir zarar gelebileceği düşüncesi... Hayır. O değil. Ona. Ya da ona. Bu fikir bile kanımı kaynama noktasına getirdi!

Bir an tereddüt ederek orada durdum, sonra birden arkamdan bir ses duydum. Omurgamdan aşağı soğuk bir ürperti yayıldı. Anında kendimi yana attım! Ve bir an bile gecikmedim. Başımın üzerinde vızıldayan bir şeyin soğuk cereyanını hissederek yere yuvarlandım ve yeni düşmanla yüzleşmek üzere tekrar ayağa fırladım.

Ah. Görünüşe göre karar çoktan verilmiş.

Heykelin kavernöz iç kısmındaki gölgelerden üç kaba adam çıkıyordu, alınlarında neredeyse "New York Sokak Haydutu" yazıyordu. Sırtarak sopalarını ve bıçaklarını havaya kaldırdılar.

"Vay, vay, çocuklar," diye kıkırdadı lider. "Şuna bakar mısınız? Görünüşe göre yeni patronumuz onları ayırmanın kolay olduğu konusunda haklıymış. O dışarıdaki zengin kıçını vurmakla meşgulken, biz neden bu hatunla biraz eğlenmiyoruz?"

"Evet." Haydut arkadaşları sırtarak başlarını salladı. "Hadi biraz eğlenelim."

"Gerçekten de öyle." Elbisemin kıvrımlarına doğru uzanırken kendi yüzüme daha da geniş bir gülümseme yayıldı. "Hadi."

"Ha! Gördünüz mü çocuklar? O da bu işin içinde! Hadi onu yakalayalım!"

Gözlerimi kısarak tabancamı kavradım. Bu piçler silahlı ve hazırlıklı bir kadının peşinden gitmenin neden gerçekten kötü bir fikir olduğunu öğrenmek üzereydiler-

Crash!

Arkamdaki kapı çarparak açıldı. Bir an sonra Ambrose şeklinde bir karaltı yanımdan fırladı, elinde tarih öncesi bir sopa gibi tuttuğu bükülmüş bir tüfek vardı.

Thud!

"Aaaargh! Hayır, yapmayın! Biz surren-nng!"

Thud! Wham! Thud!

Ah, pekala. Boş ver o zaman.

Bay Rikkard Ambrose'u izlemek... "havalandırmak" oldukça ilginç bir deneyimdi. Reşit olmayan çocuklar için kesinlikle uygun olmayan bir deneyim. Birdenbire benim için iki gün öncesine göre çok daha önemli bir mesele haline geldi.

"Argargarrrrrrr..."

Thud! Wham!

"Lütfen, hayır! Merc-"

Thud!

Merakla başımı eğdim. Ne var? Tüccarlar mı? Paralı askerler mi? Bay Ambrose'da muhtemelen her ikisinden de bolca vardı. Ama görünüşe bakılırsa, şu anda o zavallı haydutların pek işine yaramayacaklardı.

Bir doktor, mevcut ihtiyaçları için çok daha uygun olacaktır.

Thud! Wham!

"Aaagh!"

Ya da bir mezarıcı.

Duvara yaslanarak, daha önce bir sokak satıcısından satın aldığım atıştırmalıkları çıkardım ve gösteri için yerleştim. Bay Rikkard Ambrose'un yaklaşık yarım saat süren şiddetli egzersizlerinin ardından inilti ve yakarışlar yavaş yavaş azalmaya başladı. Sonunda, üç bilinçsiz bedenin yere çarpma sesini duydum. Bay Rikkard Ambrose'un arkasını dönmesini dikkatle izledim. Ya da en azından Rikkard Ambrose olduğundan yüzde doksan emin olduğum adamın. Tam olarak emin olamıyordum çünkü bu adam evlendiğim taştan heykele hiç benzemiyordu.

Bu adamın kıyafetleri dağınık, nefes alış veriş sert ve gözleri aç bir hayvan gibi vahşiydi. İki uzun adımda önümdeydi ve beni kollarının arasına alıp amansız bir güçle göğsüne bastırdı.

"İyi misin?!"

"Hey!" diye bağırdım, yan tarafını dürterek. "Artık beni boğmayı bırakabilirsin!"

Cevap olarak tek aldığım sessizlikti. Bu ve sanki her an buhar olup uçacakmışım gibi beni daha da sıkı kavraması.

"Mnnfff... Bay Ambrose... lütfen..."

Yan tarafını tekrar dürttüğümde bu sefer bir inleme duydum. Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırarak elime baktım, ancak kanla kaplı olduğunu gördüm.

"Hey! Kanaman var!"

"Sadece bir sıyrık."

"Neyin içinde? Şahdamarından mı?"

"Çok komik, Bayan Ambrose. Ama soruma henüz cevap vermediniz. Öyle mi? Sen. Hepiniz. Değil mi?"

Başımı kaldırdığımda, silahlı adamın saldırısından beri ilk kez gözleriyle karşılaştım. Oradaki vahşi bakış, dünyayı dolu ve gök gürültüsüne boğmaya hazır bir fırtına gibi daha da şiddetlenmişti.

Parmak uçlarımda ayağa kalkarak ağzının kenarına nazık bir öpücük kondurdum. "Evet. Evet, ben tamamen iyiyim."

Uzun bir süre gözlerimi tuttu, sonra başını salladı ve sonunda rahatladı.

"Yeterli." Yaşasın! Kocacığım geri dönmüştü! "Şimdi..." Düzeltiyor geri döndü, yüzü buz kesti ve bakışları çıkışa doğru kaydı. "Bu geceki heyecanın beyni ile ilgilenelim, olur mu?"

Gözlerinde tehditkâr bir parıltı belirdi.

Evet, geri döndü. İntikamla geri döndü!

"Sen." Bay Rikkard Ambrose dönerek, sizi altmış adımda dondurabilecek en buz gibi bakışlarını üç hayduda yöneltti. "Orada kal, yoksa pişman olacağından emin olurum!"

"Sanırım hâlâ bilinçleri yerinde değil, efendim."

"O zaman kesinlikle oldukları yerde kalacaklar, değil mi?"

Bu kesinlikle olaya bakmanın bir yoluydu. Bay Ambrose kariyerini kolluk kuvvetlerine çevirmeyi tercih etseydi neler olacağını görmek ilginç olurdu. "Aşırı güç" terimi kesinlikle yeniden tanımlanırdı.

"Gel." Dönerek heykelden çıktı ve kaldırım taşlarını aşarak yerde yığılmış bir figürün yattığı yere doğru yürüdü. Boynunun ilginç bir açıyla bükülmüş olmasına bakılırsa adam yüksekte düşmüştü ve yerle ani buluşması pek de dostane olmamıştı. "Karıma silah doğrultacak kadar cesur olana bir bakalım, olur mu?"

Ses tonundan sırtımdan aşağı bir ürperti indiğini hissettim ama omurgamı sertleştirdim ve adımlarımı hızlandırdım. "Evet, gidelim. Bunu ben de çok merak ediyorum."

Bay Rikkard Ambrose başıyla onaylayarak kaldırım taşlarının üzerine diz çöktü ve adamın yüzünü örten siyah beze uzandı. Örtüyü kenara çekerek, öfkeyle bükülmüş, dar ve sert bir yüz ortaya çıkardı. İnkâr edilemez İspanyol özellikleri taşıyan bir yüz.

Aman Tanrım. İspanyol asilzadelerinin davasının altı ay sürmeyeceğine dair içimde sinsi bir şüphe vardı.

ŞOK HABER

2 İspanyol asilzadenin kaldığı hapishane gizemli bir şekilde yanarak kül oldu!

Ön sayfadan bana bağırın gazete manşetine baktım ve sabah çayımdan bir yudum aldım.

Bay Ambrose'a bir bakış göndererek, "Ne kadar gizemli," diye yorumladım. "Gerçekten de öyle,"

"Bunun nasıl olduğunu merak ediyorum." "Gerçekten de."

"Özellikle de taştan inşa edilmiş bir hapishanede olduğu için. Nehrın yakınında. Şiddetli yağıştan bir gün sonra."

"Gerçekten."

Vazgeçtim. Bu dünyada, Sfenks ve Azrail de dahil olmak üzere, Bay Rikkard Ambrose'dan daha iyi poker suratına sahip kimse yoktu.

Yine de...

Hiçbir zaman bir meydan okumadan geri adım atan biri olmadım, değil mi?

Genişçe gülümseyerek masaya doğru eğildim. Dik parmaklarımın üstünden ona masum bir bakış gönderdim. "Bay Ambrose?"

İncelemekte olduğu belgelerden başını kaldırıp baktı. "Evet, Bayan Ambrose?"

"Bence çok fazla çalışıyorsun. Bu bizim balayımız. Bir poker oyununda bana katılmaya ne dersin?"

Kocamın soğuk gözlerinde titreyen uğursuz ışık muhtemelen olacaklar hakkında beni uyarmış olmalıydı. Hemen elindeki belgeleri bir kenara bıraktı.

"Benim için zevktir, Bayan Ambrose."

Yarım saat sonra aylık maaşımın yarısı yok oldu.

"Siz, Bay Rikkard Ambrose, bir şeytansınız! Bir tehditsiniz! Dünyadaki tüm çalışan kadınlar için bir tehdit!"

"Teşekkür ederim, Bayan Ambrose."

"Bunun bir iltifat olmaması gerekiyordu!"

"Öyle değil miydi? O halde kazancımla yetinmek zorundayım."

Ve bana bir kez daha bakmadan masanın ortasındaki bozuk para yığınlarını toplamaya başladı. Gözlerimi ona diktim.

"Artık büyük kazandığınıza göre, bana güzel bir şeyler ısmarlamaktan çekinmezsiniz, değil mi?"

"Elbette. Bildiğim kadarıyla şehirde deri işleme konusunda oldukça iyi olan pek çok tabakçı var. Mütevazı bir ücret karşılığında eşleri de tedavi edebilirler."

Parmaklarım seğirdi. O... çocuğu! Sonra ilham geldi.

"Ooohh...!" İnledim, yüzüm acı dolu bir ifadeye büründü. Anında Bay Ambrose'un kafası yukarı kalktı. "Ne oldu? Neyin var?" "Ben..."

Bilmiyorum. Kendimi tuhaf hissediyorum. Biraz hastayım. Sanırım... Sanırım gerçekten

ihtiyacım var..."

"Evet?!"

"...pahalı bir restoranda akşam yemeği ve tiyatroda bir gece."

Bay Ambrose'un yanağındaki bir kas seğirdi. "Ne tuhaf bir hastalık nöbeti."

"Evet, gerçekten de çok ilginç, değil mi? Ve çok yoğun." Kirpiklerimi ona doğru fırlattım. "Derhal tedavi edilmesi gerektiğini düşünüyorum, yoksa semptomlar daha da kötüleşebilir."

"Öyle mi?" Bay Ambrose başını eğerek uzun bir süre bana baktıktan sonra ayağa kalktı ve kolunu uzattı. "Pekâlâ. Shakespeare'in *Measure for Measure* oyununun Broadway'de sahnelendiğini duydum. Hamile bir kadının yaptığı kötülükler yüzünden hapse atılmasıyla ilgili bir hikâye. Çok ilginç bir konu, değil mi?"

"Ah, evet. Gerçekten de çok ilginç." Başımı salladım ve gülümseyerek uzattığı kolunu tuttum. "Duyduğuma göre suçu erkeğiyle zina yapmış ve sonunda bu yüzden asılmış. Kulağa harika bir oyun gibi geliyor bana!"^[44]

O gece ilk kez William Shakespeare'in dehasını gerçekten takdir etmeyi öğrendim. Bir tiyatro ziyaretinin bu kadar eğlenceli olabileceğini hiç düşünmemiştim. Daha sonra sokaklarda dolaştık ve çeşitli satıcılardan aldığımız yiyeceklerin tadını bir kez daha çıkardık. Akşamki tek aksaklık, aşırı hevesli bir satıcının tatlı, hamile küçük beni bir şişe şaraba ikna etmeye çalışması ve Bay Ambrose'un satıcının neredeyse kafa derisini yüzmesi oldu.

Belki, muhtemelen, gelecekte bir noktada kocamla aşırı korumacı olma konusunda küçük bir konuşma yapacağımı aklıma not ettim. Belki de onun sokakta satıcıyı kovaladığı görüntü eğlenceli olmaktan çıktığında.

Şimdi her an... Şimdi
her an...

Hayır. Muhtemelen yine de biraz zaman alacaktır.

Sonraki birkaç gün de aynı şekilde devam etti, bahtsız satıcılara yönelik ölüm tehditleri hariç. Şehrin tamamını ve çevresini gezdik, ilk defa balayımızı gerçekten balayı gibi hissettik, bal ve kaçak içki yüklü gemiye rağmen. Son olarak, De Ravera ve De La Fuente'nin kalan tüm suç ortaklarının mahkemeler tarafından mahkum edilmesiyle konaklamamız sona erdi. İspanyol asilzadeler tarafından ödenen pahalı avukatların yolu tıkamaması sayesinde davanın beklenenden çok daha hızlı sonuçlanması gerçekten şaşırtıcıydı.

Sonra, nihayet, balayının en romantik kısmı geldi. Başından beri beklediğim şey. Onsuz yaşayamayacağım şey. Ne olduğunu tahmin edebilir misiniz?

Cevabı basit. Bay Ambrose ve ben birlikte.

Pruvada Yemin

Evet, işte bu! Tapu kayıt ve tahsis bürosuna gittik. Balayım sırasında. Ben hamileyken.^[45]

Bazen boğazını sıkma isteğini bastırmak zorunda kalan tek kişi ben miyim? Bay Rikkard Ambrose?

"Buyurun," dedi masanın arkasındaki, sadece kâğıt ve tozla yaşıyormuş gibi görünen ince yapılı bürokrat, Bay Ambrose'a bir yığın belge uzatarak. "Tomb Gloom'daki altın madeni ve çevresindeki toprakların yanı sıra... *Tesoro de España* olarak bilinen belirli bir gemiye sahip olduğunuzu doğrulayan belgeler? Evet, adı bu. Arazi tapusu bugün Batı'daki bölgelerden geldi ve gemi mülkiyet belgeleri de sadece birkaç saat önce mahkemeden geldi. Bunları size iletmem istendi."

"Anlıyorum." Bay Ambrose başıyla onaylayarak belge yığını ald, sayfalarını karıştırdı ve gerçekliğini kontrol etmek için ışığa tuttu. Bir süre sonra gözlerinde hafif bir memnuniyet parıltısı belirdi. "Yeterli."

"O zaman bu halledilmiş olmalı. Eğer başka bir şey yoksa..."

"Tabii ki hayır. İyi günler, efendim."

Bay Ambrose ayağa kalkarak ofisten çıktı, ben de hemen arkasından onu takip ettim. Çok geçmeden arabamıza bindik ve otelimize doğru yola koyulduk. Sevgili kocam hâlâ elinde tuttuğu tapu senetlerine dikkatle bakıyordu.

"Nihayet. Görevimiz tamamlandı, Bayan Ambrose. Sanırım bu balayının en sevdiğim kısmı-"

Aniden sözünü kesti ve bana doğru baktı. Muhtemelen ona gönderdiğim yakıcı ölüm parıltısı yüzünden.

"Sanırım," diye düzeltti, "bu cümleyi bitirmemeliyim. Ne de olsa sessizlik altındır."

"Akıllıca bir seçim, Bay Ambrose. Akıllıca bir seçim."

Ağzımın kenarlarında muzaffer bir gülümsemeyle kolumu kocamınkiyle birleştirdim ve onun yanına sokuldum.

Büyük Elma'daki son birkaç günümüz göz açıp kapayıncaya kadar geçti. Nihayet vakit gelmişti. Eşyalarımızı topladık, otelden çıkış yaptık, birkaç saat boyunca faturamız üzerinde pazarlık ettik ve dışarı çıktık. Ve nihayet, bir kez

Şehirde son bir gezinti yaptıktan ve en sevdiğim yerlere veda ettikten sonra dördümüz limana doğru yola çıktık ve gemimize tırmandık.

Dört mü?

Sadece üç kişi değil miydik, merak edebilirsiniz? Bay Ambrose, Karim ve ben?

Bu tutarsızlığın oldukça basit bir açıklaması vardı... "Bleeeeawwwk!"

Derin bir nefes alan Bay Rikkard Ambrose yavaşça bakışlarını kaldırdı ve devenin gözleriyle buluştu. "Git. Uzaklaş."

"Şimdi, şimdi, Ambrose Senior," diye başımı sallayarak onu uyardım.

"Küçük Ambrose ile böyle mi konuşulur?"

"Bu ismi değiştireceksin."

"Değiştirmeyeceğim."

"Öylesin."

"Değilim."

"Sen. Sen."

"Bu harika değil mi?" Ona gülümseyerek sarıldım. "Sadece birkaç haftadır evliyiz ve şimdiden eski evli çiftler gibi tartışabiliyoruz. Bu evlilik işinde gerçekten yetenekliyiz!"

"Bunun beni elimizdeki konudan uzaklaştırmayı başaracağını düşünüyorsanız, çok yanılıyorsunuz. Camelus türünün pireli bir üyesine benim adımın verilmesini kabul etmeyeceğim! Anlaşıldı mı?" "Bugün biraz huysuzsun, değil mi?" Omzunu okşadım. "Yapma.

Endişelen. Seni neşelendirecek bir şey biliyorum." Gözleri sonsuz derecede kısıldı.

"Ne?"

Masum bir gülümsemeyle bir kolumu onun omzuna, diğerini de Ambrose Junior'ın boynuna doladım.

"Neden, tabii ki... grup kucaklaşması!"

Dün beni savunmak için canını ortaya koyarak savaşan bu cesur canavarın bu kadar hızlı koşabilmesi inanılmazdı. Yaklaşık yarım saniye içinde geminin güvertesinden diğer tarafa geçmişti. Gözlerimde kederli bir bakışla Küçük Ambrose'a baktım.

"Beni terk etti!" "Blaaaaaawwwk?"

"Evet, biliyorum. Trajik, değil mi?"

"Bleaaaawwwk!"

Çok nazik. Çok düşünceli. Bu adamla bu kadar iyi anlaşmam gerçekten inanılmazdı. Onu arkadaşlarımla tanıştırmak için sabırsızlanıyordum.

Tam o sırada iskelenin ucunda bir liman işçisi belirdi ve gemiyi karaya bağlayan halatı çözerek *Tresoro*'nun demiryolunda duran bir denizciye fırlattı. "Her şey hazır mı?"

"Aye aye! Hazır ve nazır!"

"Bunu duymak güzel. Güzel rüzgarlar sana!"

Bay Rikkard Ambrose'un figürü üst güvertede yeniden belirdi. Siyah ceketinin kuyrukları deniz melteminde dalgalanırken, aşağıdaki denizciye odaklandı.

"Hazır mısın?"

"Emredersiniz, efendim!"

"O zaman iskele iskelesini yukarı çekin! Çapayı kaldırın!" "Onu duydunuz, dostlar! Hadi başlayalım!"

Tresoro'nun demir zinciri gıcırdayarak ve tıngırdayarak sudan yükseldi. Bir an sonra, yankılanan bir *gümbürtüyle* ilk yelken indi ve bir anda rüzgâr tarafından kavrandı.

"Yelkenleri açın!" Bay Ambrose emrini haykırdı. "İngiltere'ye geri dönün!"

"Bleeeaaaawk?" "Ve sen sessiz ol!"

Sırıttım. Bu eve dönüş yolculuğu, denizlerdeki son yolculuğumdan çok daha iyi olacak gibi görünüyordu. Bunda çok ama çok farklı türde bir gemiyle seyahat ediyor olmamızın payı hiç de az değildi.

Ve bu gemiden bahsetmişken.

Yakındaki bir şezlonga doğru ilerleyerek yumuşak minderlere uzandım ve parmaklarımı şıklattım.

"*Garçon!*" diye seslendim ve biraz uzakta duran beyaz fraklı Hispanik garsonun dikkat kesilmesine neden oldum.

"*Si, Señora?* Size nasıl yardımcı olabilirim, *Sinyora?*" Aceleyle yanına gelen genç adam, neredeyse burnuyla tahtaları parlatacak kadar alçak sesle eğildi. Nedense oldukça endişeli görünüyordu. Bunun nedenini merak ettim. Çalıştığı gemiyi çalmak, eski işverenlerini hapse atmak ve onları ateşe vermek dışında ona gerçekten hiçbir şey yapmamıştık-

Pekala, belki de epeyce bir şey yapmıştık.

Ama sonuca bakın! Muhteşem değil miydi?

Zavallı, titreyen garsona gülümseyerek güvertedeki çeşitli gereçleri işaret ettim. "Bir iyilik yap ve bana şu şemsiyeyi getir, olur mu? Ve bir dilim limonlu bir içki. Bir de Keşmir battaniyesi."

"*Si, Señora! Hemen, Senyora!*"

Ve garson hızla uzaklaştı. Genişçe gülümseyerek arkama yaslandım ve lüks gemi yolculuğumun tadını çıkarmaya hazır bir şekilde gözlerimi kapattım. Garsonların dava tehdidiyle hizmete zorlandığı, suüstümale uğramış bir gemide olsaydım bile bu, kocamın uğraşması için bırakmaya razı olduğum küçük bir ayrıntıydı.

Evlilik harika bir kurum değil miydi?

Saatler sonra gece çoktan çökmüştü ve garsonlar hamaklarında uyuyorlardı. Ben de rahat koltuğumu *Tresoro*'nun pruvastaki yerime bırakmıştım. Önümde, ay ışığında gümüş rengine parlayan kule şeklindeki başlığın ötesinde, geminin kenarlarına sessizce vuran uçsuz bucaksız okyanus uzanıyordu. Sadece ön tarafta su sert bir şekilde ikiye bölünmüştü ve pruva dalgaların arasından geçerken havaya sprey ve köpük fırtınaları gönderiyordu.

Doğruca Britanya'ya.

Ancak şimdi gerçekten kafama dank etmişti: eve dönüyorduk. Neşeli eski İngiltere'ye. Daha önce, gerçekten ve gerçekten aile yolunda olduğumu fark ettiğimde bile, bunun sonuçlarını tam olarak kavrayamamıştım.

Ailece demek, bir aile demektir. Ben,

Bay Ambrose ve çocuğumuz.

Yüce Tanrım. Nasıl işe yarayacaktı? İşe yarayacak mıydı? Yıllardır kocamı görmeye pantolon ve frakla gidiyordum, Tanrı aşkına! Bay Victor Linton aniden ve açıklanamaz bir şekilde yılın en hızlı şişmanlayan çalışanı ödülünü kazanırsa ne olurdu? Buna aşermeler, sürekli öğürmeler ve henüz gelmemiş olan diğer iğrenç sorunlar da eklenince... birilerinin Victor Linton'ın gerçekte kim olduğunu öğrenmesi an meselesi olacaktı! Ve sonra... ve sonra...

Hiperventilasyon geçirdiğimi fark ettim.

Saçmalık, saçmalık, saçmalık! Kendini kontrol et, Lilly! Sen güçlü, bağımsız bir kadınsın! Sen güçlü, bağımsız bir kadınsın!

Bunu bir mantra gibi söyledim. Ama etrafımı saran buz gibi deniz havasında bana hissettirdiği tek şey boş ve soğuktu.

Ve... korkuyorum.

Ta ki güçlü kolları beni arkamdan sarıp sıcak ve çok tanıdık bir kucağa çekene kadar. Gözlerimi kapatarak kendimi onun göğsüne bıraktım.

"Yönetim ekibime sık sık söylediğim gibi," dedi arkamdan tanıdık soğuk bir ses, "sorun çözmenin birinci adımı: sorunu tanımlayın."

Yutkundum.

Yumruklarını hiç çekmedi, değil mi?

Ama yine de onunla evlenme nedenimin bir parçası da buydu. Derin bir nefes alarak cesaretimi topladım ve kurşunu ısırdım.

"Ben... Ben korkuyorum," diye itiraf ettim. "Arkadaşlarımın ne diyeceğini bilmiyorum. Şimdi nasıl çalışabilirim? Nasıl birlikte olabiliriz, sadece herhangi bir karı koca gibi değil, *biz* gibi, her zaman olduğumuz gibi? Nasıl... nasıl hâlâ kendim olabilirim?" Tekrar yutkundum ve bu kez tereddüt etmeden itirafımı tekrarlardım. "Korkuyorum."

Kolları beni sıkıca sardı. Bir an sessizlik oldu ve sonra...

"Değilim."

Sertleştim. O soğukkanlı ve sakin sesiyle verdiği cevap beni iliklerime kadar etkiledi; ta ki eli yanağımı sıkıca kavrayıp beni kendisine çevirene kadar. Gözlerimin içine derin derin bakarak, bakışlarının yoğunluğuyla beni olduğum yere çiviledi. "Hiç korkmuyorum. Çünkü sen benimlesin."

Göğsümden bir sıcaklık patlaması yayıldı. Göz açıp kapayınca kadar dönüp ona baktım ve kollarımı ona doladım. Ve Rikkard Ambrose boş durmak isteseydi Rikkard Ambrose olmazdı. Kolları beni bir mengene gibi sarmıştı ama yine de bir şekilde açıklanamayacak kadar nazikti. Beni daha da sıkı bir kucaklamanın içine çekerek bana doğru eğildi, dudakları hızla yaklaşıyordu. Üç santim. İki. Bir, ve...

Mutluluk.

Tam, mutlak, amansız bir mutluluk. Dudakları nazik bir arzu dansıyla beni okşuyor, doğrudan kalbime yönelen hızlı bir saldırıyla beni fethediyordu. Geçen her saniye bana bin yıllık bir coşku gibi geliyordu ama yine de çok ama çok erken bitmişti. Açgözlülükle daha fazlasını yakaladım, öpücüğü daha da uzattım. Nefes almak mı? Kim böyle şeylerle zaman kaybeder ki! Bay Ambrose tüm kalbiyle aynı fikirde görünüyordu ve muhteşem bir iş ahlakıyla kocalık görevlerini yerine getirmeye başladı. Eller yüzümde dolaşmaya başladı, sanki elmaştan daha değerliymiş gibi tenimin her santimetrekaresine tapıyordu. Ve gelen

Muhtemelen ne kadar değerli olduklarını tam olarak bilen biri, en önemsiz kusurlara bağlı olarak bir kuruşluk farka kadar, bu bir şey söylüyordu.

Ve bana bakışından, ne yüzümde ne de kalbimde bir kusur bulamadı. Tek bir tane bile. Ben de onun­kinde bulamadım. Ne olursa olsun, benim yanımda duracaktı. Ben de onun için aynısını yapardım. Birdenbire, artık o kadar korkmadığımı hissettim.

Beni kavrayışını gevşeterek öpüşmemizi kesti ve gözlerimin içine bakacak kadar geri çekildi. Elini kaldırarak bana doğru uzattı ve başını eğdi.

"Birlikte mi?"

Başımı salladım, parmaklarını benimkilerle birleştirdim. "Birlikte."

Ve el ele, hayatın bize sunmaya karar verebileceği her şeye hazır bir şekilde pruvaya doğru döndük.

SON

Gereksiz Gıda İsrafı

(Bölüm 1, "Balıklar için Hediyeler", Bay Ambrose'un Bakış Açısından)

Kamaramdan dışarı çıkarken, bakışlarımın güvertede karımı aramasına izin verdim.

"Bluurgh!"

Karımın tatlı sesi bana onun yerini haber verdi. Eğer geminin küpeştesinden sarkmış ve bolca kusuyor olmasaydı daha da tatlı olabilirdi.

"Oh... Um... Umarım duş almayı seviyordur?" diye sordu aşağıdaki suya.

Ve görünüşe göre balıklarla da konuşuyormuş. Belki de endişelenmeliyim?

"Nedense," dedim arkasından yaklaşarak, "bundan çok şüpheliyim, Bay Linton."

"Sen!" Başını bile kaldırmadan beni başından savdı, görünüşe bakılırsa kendi kocasına dikkat edemeyecek kadar balıklardan etkilenmişti. "Sakın benimle uğraşmaya kalkma! Bu 'Bay Linton' da neyin nesi? Sevgili, en sevdiğiniz karınıza böyle mi hitap ediyorsunuz?"

Hatırladığım kadarıyla, sadece bir karım var. Neden bu kadar gereksiz kelime kullanıyorsunuz?

Ama bunu yüksek sesle söylemedim. Vahşi Batı'da geçirdiğim yıllar bana mükemmel hayatta kalma içgüdüleri kazandırmıştı. Bunun yerine eşimin yanına gittim ve ona baktım.

"*Bay Linton*, bu yolculuğa erkek kılığına girerek çıkmanızın sizin ısrarınız üzerine olduğunu hatırlatabilir miyim? Pantolon ve melon şapka giyerken size herkesin önünde 'Bayan Ambrose' diye hitap etmemi bekliyorsanız çok yanılıyorsunuz."

Homurdandı. "Bir elbise ve balina kemiğinden korseyle bir ay sürecektir bir okyanus maratonuna çıkmamı mı bekliyorsun? Eğilmeyi bile beceremem-uuurggh!"

Görünüşe göre, balıklar bugün bol miktarda bedava yiyecek alacaklardı. Şanslı balıklar.

Nihayet küpeştenin ötesinden yüzeye çıktığında, "Örnek..." diye homurdandı. "Ayrıca, bu lanet gemiye adım atmamız senin hatandı."

Başla! Balayımıza bu cehennem gemisinde başlamak gibi parlak bir fikre sahip olmasaydın, şu anda böyle hissetmezdim! I..."

Birden karnını tuttu. Daha önce bahsettiğim hayatta kalma içgüdülerim sayesinde çoktan güvenli bir mesafeye geri dönmüştüm.

"Ne haltlar döndüğünü bile bilmiyorum! Daha önce birçok kez gemiye bindim ve hiç böyle bir şey olmamıştı! Şimdi balayındayım ve birdenbire kusmaya mı başladım?"

Ah. Yani henüz fark etmedi mi?

Daha çok pek istemiyor gibi.

Sevgili karım bir şey yapmak istemiyorsa, ben kim oluyordum da onunla tartışıyordum?

"Tanrım," dedim. "Düğün gecenizden sonra birdenbire mideniz bulanıyor ve kusmaya başlıyorsunuz. Bunun nedenini merak ediyorum."

Bana şüpheli bir bakış fırlattı. "Neden bir mahzen kenesi kadar gizemli davranıyorsun? Evlendiğim Bay Rikkard Ambrose olduğuna emin misin? Konuşacak ciddi bir şey olmadıkça dudaklarını ayırmaktan nefret eden sessiz kaya? Eğer söyleyecek bir şeyin varsa, söyle!"

Bir balon kadar büyüyeceksin ve ardından saatlerce şiddetli acı çekeceksin. Bu arada, feminist tavırlarından vazgeçip evde oturan bir eş olmaya ne dersin?

Daha önce de belirttiğim gibi, hayatta kalma içgüdülerim vardı. Bu nedenle, aptalca dürüst sözler bir kez daha zihnimin içinde sıkıca kilitli kaldı. Onun yerine yan gözle karnına baktım. "Oh, sanırım sadece izlemeyi ve birkaç ay beklemeyi tercih ederim."

"Ne... bleearrh!-bu da ne demek şimdi?"

Bu sefer cevap vermemeye karar verdim. Çünkü sürekli kusma sesinden anlaşılması zor olacaktı. Bu yüzden uzandım ve saçlarını nazikçe arkasına topladım. Fark etmiş gibi bile görünmüyordu. Bir süre öylece durdum, elim hafifçe sırtında duruyordu. Yine de gözlerim sıkıca karnına sabitlenmişti. Neredeyse içgüdüsel olarak elim ona doğru kaydı, sonra yarı yolda dondu kaldı.

Sert bir nefes alarak arkamı döndüm ve hızla uzaklaştım.

Neden ona söylemiyorsun? Er ya da geç öğrenecektir.

Evet. Ve geç olması erken olmasından iyidir.

Ne? Siz, Bay Rikkard Ambrose, ertelemek mi istiyorsunuz?

Yanağımdaki bir kasın seğirdiğini hissettim. Zihnimin gerisindeki o sinir bozucu fısıltı neden karıma bu kadar benziyordu?

Çünkü kusmakla meşgul, bu yüzden birinin sizi ayaklarınızın ucunda tutması gerekiyor. Yanağımdaki o kas yine seğirdi. Adımlarımı hızlandırarak ondan uzaklaştım. Şu anda halletmem gereken önemli bir iş vardı. Hızlı adımlarla bir sandık yığınının etrafından dolandım ve sonra aniden döndüm. etrafımda döndüm, çömeldim ve yeni saklanma yerimden karımı gözlemlemeye başladım.

Dediğim gibi, önemli bir iş. Geminin durumunu gözlemliyor ve doğru rotada ilerlediğimizden emin oluyordum. Karım için gizliden gizliye endişelendiğim ve bilmesini istemediğim için kesinlikle burada çömelmiyordum. Kesinlikle değildi. Ve ayrılma konusundaki isteksizliğimin, ona her baktığımda kalbimin sıkıştığını hissetmemle hiçbir ilgisi yoktu. Onun içinde büyüyen hayatla.

Oğlumuz. Benim oğlum.

Yoksa kızın mı?

Hayır, hayır, hayır! Kesinlikle bir oğul!

Başımı sallayarak içimdeki tartışmaya kararlı bir şekilde son verdim ve dikkatimi yeniden karımın figürüne odakladım. Doğruyu söylemek gerekirse, onu neden izlediğimden bile tam olarak emin değildim. Mantıken bu tamamen gereksizdi. Hamilelik için semptomları tamamen normaldi. Ama yine de...

Yine de karşı koyamayarak onu izlemeye devam

ettim. En azından kimse beni bunu yaparken

görmüyordu. "*Sahib... iyi misin?*"

Düzelteyorum. *Neredeyse* hiç kimse.

Yavaşça başımı çevirdim ve birkaç adım ötede Kerim'i gördüm. "Beni burada görmedin Kerim."

"Şey...evet, *Sahib.*"

"Karıma bu konuda *hiçbir şey söylemeyeceksin.*" "Kesinlikle hayır, *Sahib.*"

"Endişelenmem son derece doğal. Ben sadece onun güvende olduğundan ve kendini zorlamadığından emin olmak istiyorum."

"Dediğiniz gibi, *Sahib.* Sadece..." "Evet?"

"Kendini zorlamak... böyle mi yani?"

"Hm?" Şaşkınlıkla başımı eğdim. Beni geçip gittiğini fark etmem birkaç dakika aldı. Hemen arkamı döndüm ve bakışlarımın güverteyi taramasına izin verdim - sadece karımın üzerine düşmesi için. Karım şu anda güvertenin ortasında denizcilere yardım ediyordu. *Ağır yükleri* taşımalarına yardım ediyordu.

Ben farkına varmadan bacaklarım hareket etmeye başlamıştı. Üç hızlı adım beni tüm yol boyunca taşıdı ve onun yanında belirdim, o fark etmese de ona doğru yaklaştım. Varlığımdan tamamen habersiz, birkaç kargo sandığını yerinde tutan düğümlerle mutlu bir şekilde oynamaya devam etti.

Bunu değiştirelim, olur mu?

"Düğümü atıyorsunuz, değil mi Bay Linton?" Kulağına fısıldadım. "Bunu yakın zamanda hallettiğimizi sanıyordum?"

Varlığımı fark edince sıçradı ve daha da önemlisi, yerinde tuttuğu sandığı bıraktı. Gerçekten bakmadan bir elimi uzattım, o şeyi yakaladım ve ait olduğu yere geri ittim. Tüm bu süre boyunca gözlerim karımdan ayrılmadı, belki maraton koşmaya ya da haltere başlamaya karar verir diye. Bunu ona hiç yakıştıramadım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum, buz gibi, suçlayıcı bakışlarımı hamile eşime dikerek, "Ne yapıyorsun?"

Gözlerini kırıştırdı. "Ne demek istiyorsun, ne yapıyorum ben?"

Gelecek için not: Buz gibi, suçlayıcı bakışlar, karşı taraf neyle suçlandığını bildiğinde daha iyi sonuç verir.

"Yani neden çalışıyorsun?"

"Ee... çünkü bunun için bana para ödüyorsun?"

Bu... aslında yeterli bir noktaydı. Gerçi bunu ona söyleyecek değildim. Ağzımı açarak zihnimi yıldırım hızıyla çalışmaya zorladım, kendini zorlamaması için makul bir bahane bulmayı umuyordum ki birden eğildiğini fark ettim. *Düşen bir sandığı almak için eğiliyordu!*

"Bilgi güçtür, zaman nakittir" ilkesine sıkı sıkıya inanan biri olarak hayatımın büyük bölümünde hızlı hareket etmiştim ama tam o anda tüm hız rekorlarımı kırdım. Göz açıp kapayınca kadar karımın yanındaydım, sandığı elinden aldım ve yerine ittim.

Çalışmayı bırakması için makul bir bahaneye ihtiyacım vardı.

Hemen şimdi!

Ama öyle bir şey yok.

O zaman geriye tek bir yol kalıyor. Mantıksız bir mazeret. Mantıksız ve aptalca bir şey. Normalde asla söylemeyeceğim bir şey.

Tüm içgüdülerime karşı savaşıarak ağzımı zorla açtım.

"Saçmalık! Biz evliyiz. Benim sahip olduğum her şeye sen de sahipsin. Yani sana ödediğim her maaş aslında senin maaşın. Bunun için neden çalışmak zorunda kalasın ki? Otur ve rahatla!"

Büyük ve her şeye gücü yeten zenginlik tanrısı Pluto, gerçekten böyle bir şey mi söyledim?

Eşimin de benzer şüpheleri var gibiydi. Bana bakıyordu, yanındaki kasalar tamamen unutulmuştu.

"Siz kimsiniz ve Bay Ambrose'a ne yaptınız?"

Küçük parmağımın seğirdiğini hissettim. "Şimdi otur ve rahatla! Bu bir emirdir!"

Görünüşe göre uymaya niyetli olmadığı bir emir. Hâlâ orada durmuş, garip bir şekilde beni inceliyordu. Sonra alnıma mı uzandı? Hasta olduğumu mu düşündü?

Küçük parmağım yine seğirdi.

Pekala. Bu kadar yeter.

Onu bacaklarından süpürerek yakındaki bir sandığın kirini sildim ve üzerine yatırdım. Bir an sersemlemiş gibi baktı, sonra ayağa kalkmak üzereydi ki bakışlarımla onu olduğu yerde sabitlediğimde donup kaldı. Tekrar ayağa kalkmayacağından emin olduğumda, çevredeki denizcilere döndüm, onlar da şaşkın ifadelerle bu sahneyi izliyorlardı. Ve daha da önemlisi, çalışmıyorlardı.

"Siz aptallar ne diye orada dikilip bakıyorsunuz? Acele edin ve *işinize* bakın! Size ne için para ödediğimi sanıyorsunuz?"

Denizciler bir süre daha donup kaldılar, sonra işlerine geri döndüler, şimdi eskisinden iki kat daha hızlı hareket ediyorlardı. Kendi kendime başımı salladım, hafifçe tatmin olmuşum. Ta ki karımın tekrar ayağa kalkmak için hareketlendiğini fark edene kadar.

Ona doğru bir adım atarak, hareket etmeye cüret ederse başına gelecekleri anlatmak için elimden geleni yaptım. Sonra ağzımı açtım ve tek bir kelime söyledim. "Otur!"

Sevgili eşimin buna yanıtı kaşlarını çatmak oldu. "Hav, hav?"

"Ciddiyim, Bay Linton!"

Kollarını göğsünde kavuşturarak, "Ben de öyle," diye homurdandı. "İtaatkâr küçük bir köpek yavrusu gibi öylece oturacak değilim."

Hm. Tasma mı? Fena fikir değil. Belki...

"Bunu düğünden önce halletmemiş miydik?" diye gayet makul düşüncelerimi böldü. "Birdenbire bu mağara adamı tavrın da neyin nesi? Ya da-" Gözleri aniden kısıldı. "H e p s i bu, değil mi? Bunca zamandır etrafımda dolanıp durmanın nedeni

zaman! Beni evrak işlerine, kargoya ya da herhangi bir işe yaklaştırmamanızın nedeni bu!"

Kaskatı kesildim. Gerçeği tahmin etmiş miydi? Kendimi haklı çıkarmak için bir şey söylemeli miydim?

"Ehem. I-"

"Ve Karim," diye devam etti, bakışları bana sabitlenmişti. "O da biliyordu, değil mi? Ve hiçbir şey söylemedi!"

Ellerinden biri hafifçe karnına dokundu. Evet, gayet iyi biliyordu. Şey... belki de böylesi daha iyiydi. Neler olup bittiğinin farkına varması yeterince uzun sürmüştü. Sonunda bir çocuk sahibi olmayı kabul etmeye hazırsa, özgürlük hayallerine koyacağı sınırları kabul etmeye hazırsa, hayatımızın bir sonraki aşamasına birlikte başlayabilirdik ve-

"Hiçbir iş yapmama izin vermemenizin, işle ilgili hiçbir belgeye ya da geminin yüküne yaklaşmama izin vermemenizin nedeni... çünkü her tarafına kusacağımdan korkuyorsunuz!"

-Bir daha düşündüm de, boş ver.

"Ha! Birdenbire söyleyecek bir şeyin kalmadı mı?" Ayağa kalkarak bir adım öne çıktı ve parmağını göğsüme sapladı. "Küçük bir deniz tutması yüzünden tek bir parmağımı bile kaldırmama izin vermeyecek misin? O kadar da kötü değil! Tamamen kontrol altında tutabilirim ve-bluuurgh...!"

İçgüdüsel olarak yana sıçradım.

"Grrrrnnnk! Blaaagh!"

Akıllıca bir karar olduğu ortaya çıktı. "Ne diyordun?" diye sordum. "Blargh! Argh!"

"Ben de öyle düşünmüştüm, Bay Linton."

Elleri kalçalarında, yüzü hafifçe yeşil, kendini toparladı ve bana dik dik baktı. "Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz! Bu sadece bir tesadüf!"

"Eminim."

"Karaya ayak basar basmaz yağmur gibi yağacağım!"

...dokuz ay kadar sonra, belki.

"Bunun üzerine bahse girmek ister misiniz, Bay Linton?" diye sordum. "Tercihen büyük miktarda bir paraya?"

Aldığım cevap kulaklarımı tırmalayan bir küfürdü. Karımın doğum tarihinden önce onunla güzel bir konuşma yapmak için aklıma bir not aldım. Bu tür bir dil bir çocuk için uygun *değildi*. Ya da çevredeki denizcilerin solgun yüzlerinden de anlaşılacağı üzere herhangi biri için.

İşte o zaman ayağa kalktı ve niyetini açıkça belli ederek kargo sandıkları yığınının doğru yürüdü.

Doğum tarihinden önce onunla iyi bir konuşma yapmam gerektiğini söylemiş miydim?

Boşver onu. *Şimdi* onunla konuşacaktım.

Sonunda yine de bazı brandaları yeniden ayarlamak ve bazı düğümleri sıkamak zorunda kaldı. Ancak, onun ağır bir iş yapmasını engellemeyi başardım. Benim dikkatli talimatlarım doğrultusunda Bay Victor Linton'ın bir yüksükten daha ağır bir şey kaldırmasına izin vermeyen denizciler bu işi halletti. Sekreterimin tembellik etmek zorunda kalışını izlerken memnuniyetle başımı salladım - ta ki denizcilerin bana doğru gönderdikleri garip bakışları fark edene kadar.

"Neye bakıyorsun sen?" Soğuk bir bakışla sordum.

"Um...hiçbir şeye! Hiçbir şeye efendim!"

"O zaman ne duruyorsun? Git ve bir mola ver, yani çalış! Evet, kesinlikle çalış!"

"Şey... iyi misiniz efendim?"

"Ben. Dedim ki. Çalışın.

Şimdi!"

"Emredersiniz, efendim! Hemen efendim!"

Bir daha bana bakmaya cesaret edemeden işlerinin başına döndüler; bu da bana şu anda en önemli görevime dönme fırsatı verdi. Yani, karımın başında durmak ve onun herhangi bir şekilde "iş" olarak yorumlanabilecek bir şey yapmayacağından emin olmak. Bu... garipti. Umursamam gerekirdi. Alışılmışın dışında olmalıydı. Yine de orada öylece oturup karımın rahatlamasını sağlamak garip bir şekilde tatmin edici geliyordu.

"*Duracak* mısınız?!"

Yine de, görünüşe göre, ilgimi pek de rahatlatıcı bulmamıştı. Rahatsız olmadan, onun sert ve ateşli gözleriyle yüzleştim.

"Hayır."

"Bunun retorik bir soru olması gerekiyordu!"

"Gerçekten mi?"

Portekizce hoş olmayan bir şeyler mırıldandı ve bir sandığı yerinde tutan bazı düğümleri kontrol etmek için arkasını döndü. Denizcilerden birinin zaten beş dakika önce onları kontrol ettiğini belirtmemenin akıllıca olacağını düşündüm. Sonunda, düzgün bağlanmamış bir halat buldu ve hemen üzerine atlayarak onu düğümlmeye başladı.

Hm... Muhtemelen bir şey söylememeliyim, ama... "Bay Linton?"

"*Şimdi* ne olacak?" Dönerek bana öyle bir baktı ki, evet, sessiz kalmalıydım. Çoğu durumda en iyi politika buydu. Ancak şu anda...

"Bu," dedim ona, yukarıda bahsedilen ipi göstererek, "doğru düğüm değildi."

"Ne-"

Tek bir kelime bile edemedi bir dalga gemiye çarptı ve tüm gemi şiddetle sarsıldı. Ben çoktan harekete geçmiştim ama onun ayağının kayıp yere çakılmasını engelleyecek kadar zamanım yoktu. Ne de hemen yanındaki yığının en üstündeki sandığın gevşek düğümünü kırıp ona doğru yelken açmasını engellemek için zamanım vardı.

Karnına doğru.

HAYIR!

Söylenmemiş bir kelimenin bu kadar gürültülü olabileceğini asla düşünmezdim. İçimde, dünyayı külle kaplayacak ve insanlığı yok edecek kadar büyük dev bir volkanın patlaması gibi bir ses vardı. Tüm gücümle kendimi ileri attım, umutsuzca zamanında yetişmeyi umuyordum. Hayır. Umut yeterli değildi. Zamanında yetişecektim, ne olursa olsun!

Thud!

Acı sırtıma doğru ilerledi. Vücuduma yayılmasına izin verdim, tadını çıkardım. Çünkü bu acının ne anlama geldiğini biliyordum. Dişlerimi sıkarak kendimi sırtımdaki ağır sandığa dayadım ve aşağıdaki güvertede yatan karıma baktım. Güvendeydi. Zarar görmemişti. Çocuğumla birlikte.

Orada yatıyordu, gözlerini kırıştırarak bana bakıyordu. Yüzündeki şaşkınlık beni güldürürdü - eğer ben olmasaydım.

"Ne kadar centilmensin," diye beni bilgilendirdi. Yüzünde şaşkın bir ifade, elini alnıma koymak için uzandı. "Hasta mısın?"

O küçük-

"Ifrit" diye düşünmek üzereydim. Ancak... mitolojik ateş iblisleri hamile kalabilir mi? Eğer öyleyse, döller...

Omurgamdan küçük bir ürperti geçti ve o anda mümkün olan en kısa sürede bir dadı aramaya başlamaya karar verdim. Tercihen ağır zırhlı birini.

"Rica ederim Bay Linton," dedim ve kaslarımı sıkarak kendimi sırtımdaki yüke doğru attım. Bir gümbürtüyle sandık yerine oturdu. Bir bakışım, her taraftan denizciler hemen yardımına koştu ve halatlar üzerinde çalışmaya başladılar.

gevşedi. Yine de hareket etmedim. Olduğum yerde kaldım ve Bayan Lillian Ambrose'a baktım.

"Biliyorsun... bunu yapmana gerek yoktu. Canım acırdı ama iyi olurdum." Maaşını kesmek istememe neden olan o meydan okuyan tavrıyla çenesini kaldırdı. "Ben güçlüyüm!"

Sert mi? Zor mu?!

Nefes al. Nefes al. Sakin olun.

Hiddetle ona baktım. Daha doğrusu hamile karnına. Maaşını kesmeyi hiç o anki kadar istememiştim. Ama bunu yapmadım. Onun yerine, yanağına hafifçe dokunmak için uzandım. Bakışlarım hayatımdaki en paha biçilmez hazinenin üzerinde gezindi, onu içime çektim.

"Şu anda değilsin."

Ve arkamı dönerek güverteden kamarama doğru yürüdüm. Nedenine gelince? Gizli bir faaliyetin peşine düşecektim. Ne Kerim'in, ne karımın, hatta ne de gemideki denizcilerin asla bilemeyeceği bir şey. Eğer ortaya çıkarsa, sonsuza dek utanç duyacağım ve karım tarafından sonsuza dek başımın üstünde tutulacak bir mesele.

Beş dakika ara verecektim.

Nedense, buna ihtiyacım olacağını hissediyordum.

Daha Fazla Gereksiz Pahalı Gıda İsrafı

(39. Bölüm, "Bayan Ambrose'un Bilgi Toplama Yöntemi", Bay Ambrose'un Bakış Açısından)

"Bleeeeargh! Gargh!"

Diğer insanlar eşlerinin seslerini tarif ederken "yumuşak", "tatlı" ve "melodik" gibi sıfatlar kullanabilirler. En azından geceyi köpek kulübesinde geçirmek istemiyorlarsa. Ancak ben aynı sıfatları kendi sevgili eşime uygulamakta zorlandım. Muhtemelen bir kez daha bolca kustuğu içindir.

"Grgh!"

Neyse ki otel odamızda büyükçe bir kase vardı. "Blargh!"

Sessizce ona arkadan yaklaştım ve iki sert elimi omuzlarına koydum. Dokunuşumla titrediğini hissettim ve bir kolumun beline dolanarak onu nazikçe yerinde tutmasına izin verdim. Boşta kalan elimle usulca saçlarını okşadım ve onu yatıştırmaya çalıştım.

"Bluurgh!"

Görünüşe göre işe yaramıyordu.

Midesinin nihayet yatışması yaklaşık çeyrek saat sürdü. Son kuru kabarmalar da yatıştığında, kendini toparlamasına yardım ettim ve bir mendille ağzını silerken onu inceledim.

"Daha iyi hissediyor musun?" Başını salladı.

"Sanırım öyle."

Onu elimden bırakarak doğruldum. "Yeterli. O zaman şimdi kahvaltı siparişi edebiliriz."

Yüzü hemen yeşile döndü ve karnını tuttu. "Seni zalim, zalim adam!"

"Ne demek istiyor olabilirsiniz, Bayan Ambrose?"

"Blluurgh!"

Kısa süre sonra ondan çıkmaya başlayan sesler bir kez daha ne demek istediğini açıkça ortaya koydu. Ben onun yanında beklerken, karım bir kâseyle yaklaşık on dakikalık samimi bir zaman geçirdi. Eğer bunun tamamen platonik olduğunu bilmeseydim, kıskanabilirdim. Sonunda kâseyle olan ilişkisini bitirdi ve kocasının yanına döndü. Ancak bacakları hala bir şekilde

zayıftı. Yine de inatla aşağıya tek başına inmekte ısrar etti. Ama sonra... gerçekten başka bir şey bekliyor muydum?

Ben de onu rahat bıraktım. Ancak zemin kata ulaştığımızda ve otelin yemek salonuna gitmek üzereyken koluna bir el koyarak onu durdurdum.

"Nereye gittiğinizi sanıyorsunuz, Bayan Ambrose?"

"Şey... kahvaltıya mı?"

"Hatırlamıyor musun? Bundan sonra ne olacağını konuşmak için şerifle bir randevumuz var."

"Öyle mi? Oh, şey..." Arsızca bana gülümsedi. "Bundan bahsetmiş olabilirsin. Ama nedense dün gece aklımda başka şeyler vardı. Hatırlıyor musun?"

İç gözümün önünden görüntüler geçti. Birbirine dolanmış uzuvlar, tenimde sıcak dudaklar ve benimkilere bakan sıcak, çikolata kahverengi gözler.

Evet, hatırlıyorum. Kesinlikle hatırlıyorum.

Hemen kolunu sıkıca kavradım ve onu otelden dışarı çıkarıp insanlardan uzaklaştırmaya başladım, her ihtimale karşı dün geceki olaylardan yüksek sesle bahsetmeyi aklına koymuştu. Geceyi toplum içinde ahlaksızlık suçundan hapiste geçirmeye hiç niyetim yoktu.

Göz ucuyla onun sırtışını gördüm ve adımlarımı hızlandırdım.

Şerifle randevumuz için kararlaştırdığımız buluşma yeri olan liman manzaralı küçük kafeye varmamız uzun sürmedi. Yakındaki iskelede, muhtemelen çoğu bana ait olan çeşitli yelkenli gemilerin düzinelerce uzun direği gökyüzüne yükseliyordu. Dalgın dalgın önümüzdeki üç aylık dönemde bana ne kadar kâr getirebileceklerini hesaplıyordum ki arkamızdan aniden bir ses geldi.

"Bay ve Bayan Ambrose! Sizi görmek ne büyük bir zevk." Başımı çevirdiğimde, ücretsiz güvenlik görevlisi, nam-ı diğer ABD Mareşali Angus Angleton'ın yukarıda bahsi geçen kafenin önündeki bir masada oturduğunu gördüm. Bize el sallayarak bir sandalye çekti. "Lütfen, oturun."

Başkaları benim için bunları yapmaya hazırken anlamsız eylemlerle vakit kaybetmek istemediğimden, teklif edilen sandalyeye oturdum.

"Bugünün kahvaltısı benden."

Ayrıca bana para teklif eden aptalları reddedecek biri değildim.

"Yeterli. Garson?" Parmaklarımı şıklattım. "Üç tam kahvaltı getir." Sonra Angleton ve karıma baktım. "Siz ikiniz ne alacaksınız?"

Bunu, kısa olmasını tercih edeceğim anlamsız bir sohbet izledi. Büyük olasılıkla, bu kadar zaman kaybetmemek için ısrar ederdim, ancak nadir ve değerli bir şeyin tadını çıkarmaya çok odaklanmıştım: ödemek zorunda olmadığım bir yemek. Ancak işim bittiğinde şerife odaklandım ve konuyu tekrar gündeme getirdim.

"Peki... İspanyol dostlarımızla işler nasıl gidiyor?"

Mareşal konunun değişmesini kolayca kabul etti.

"Çok iyi, diyebilirim." "Gülümseme" olarak da bilinen yüz kaslarının acınası bir israfı adamın yüzüne yayıldı. "Tek sorun, savcının *Senyor De Ravera* ve *De La Fuente*'ye yönelik toplu suçlamaları oluşturan belge yığınının yüksekliğinden neredeyse bayılacak hale gelmesiydi. Ancak onları gerçekten okuma şansı bulduktan sonra, işi zevkle üstlendi. Bir daha onlar hakkında endişelenmemiz gerekeceğini sanmıyorum."

Yapmayacağız. Öyle ya da böyle bundan emin olacağım.

"Yeterli." Başımı salladım. "Duruşmanın ne kadar süreceği hakkında bir fikrin var mı?"

"Sanırım altı ay kadar. Savcının söylediğine göre-"

Bunu çeşitli yasal süreçler ve ceza ödemeleri üzerine yoğun bir tartışma izledi. Bu tartışma önceki küçük sohbetlerden çok daha etkileyici olmasına rağmen, sevgili eşim nedense bu konuyla hiç ilgilenmiyor gibiydi. Gerçi bunun şu anda tadını çıkardığı dondurma ve hardallı tostla bir ilgisi olabilirdi. Mareşal ile konuşmam sona erdiğinde hala yavaşça son kalıntıları kemiriyordu.

"Ah, bunun halledilmiş olmasına sevindim." Gerinen şerif bardağına uzandı ve viskisinden son bir yudum aldı. "Şimdi izninizi isteyeceğim. Telgraf ofisine gidip üstlerime bir rapor göndermeliyim. Tabii başka bir şey yoksa...?"

Tam olumsuz cevap vermek için ağzımı açmıştım ki sözüm kesildi.

"Şey, bir şey var," diye söze girdi karım, yüzü birden merakla doldu. "Bunca zamandır gezgin bir satıcı olarak dolaşıyordun, değil mi? Eğer birisi senin o karışımlarından herhangi birini gerçekten satın alsaydı tam olarak ne yapardın? Bir ABD şerifi zehirleme suçundan tutuklansaydı özgeçmişinde pek iyi görünmezdi, değil mi?"

"Ah, o mu?" Mareşal bir kez daha yüz kaslarını gereksiz bir şekilde büktü. Bu seferki "sırıltma" olarak sınıflandırılabilirdi.

Önceki deneyimlerim beni haklı çıkardı. "Sizin deyiminizle tüm o 'karışımlar' aslında gerçek ilaçlar hanımefendi. Tek yaptığım, daha gülünç görünmeleri için üzerlerine yeni etiketler yapıştırmak oldu."

"Huh." Gözlerini kırıştırdı. "Bu... oldukça akıllıca aslında."

"Çok teşekkür ederim, Hanımefendi." Mareşal eğildi. "Kitlelere ilaç sağlamamdan bahsetmişken, size biraz Fizzlewizz Fantastik Doğurganlık Suyu önerebilir miyim? Hamileliğiniz için harika olur."

Dondum kaldım, elim bir bardak suya doğru uzandı. O.

Yaptı. Yapmadı. Sadece. Söylemedi. Bunu.

Bir Artı Birin Matematiği Üç Eder

(40. Bölüm, "Fırında Çörek", Bay Ambrose'un Bakış Açısından)

Hamilelik.

Hamilelik.

Karımın duyabileceği şekilde söylememeye dikkat ettiğim tek kelime. Onun yavaş yavaş kendi kendine fark etmesini istediğim gerçek. Ve bu zavallı erkek müsveddesi bunu onun önünde ağzından kaçırdı! Başına gelenlere yavaş yavaş alışmasını ve yeni koşullarını kabullenmesini tercih ederdim. En önemlisi de, istemeden de olsa onu aile yoluna soktuğum için beni boğmaya çalışmamasını tercih ederdim.

Karımı tanırdım. Onu iyileştirmek için yaptığım tüm çabalara rağmen gururlu ve bağımsızdı. Eğer ona yeni geleceğinin evde oturan bir anne olarak geçeceğini söyleseydim...

İntihar etmek için daha az acı verici yollar düşünebildiğimi söylemem yeterli.

Ve şimdi, önümdeki adam sayesinde, bu benim yeni gerçekliğimdi.

Bir ABD polis memurunu vurmak çok mu yasadışı?

Artık tek umudum Lillian'ın onun ne demek istediğini anlamamış olmasıydı.

Belki de şaka olarak gülüp geçecekti. Belki de fark etmemişti-

Göz ucuyla Bayan Ambrose'a baktım. Yüzündeki ifade bana evet, kesinlikle fark ettiğini söylüyordu. Ve panikliyordu.

Gereksiz küfürleri buraya ekleyin.

Midas aşkına, şimdi ne yapacaktım? Kadınların bazen ihtiyaç duyduğu o şeye ihtiyacı vardı. Kız kardeşimin bahsettiği şey. Adı neydi? Rahatlık. Evet! İşte buydu! Sadece... onun için nereden bulacaktım? Fiyatı ne kadardı?

Geriye dönüp baktığımda, o anki düşüncelerim pek de mantıklı olmayabilir.

Bu tam da korktuğum şeydi! Onun korkmasından.

Gelecekte korkuyor. Benim yüzümden. Ona yapılanlar yüzünden.

Gözlerindeki o bakış...

Çok kaybolmuş
görünüyordu.

Ama... onu tanıyorsam, uzun sürmeyecekti. Yakında, son birkaç haftadır içinde bulunduğu durumu kendisinden tam olarak kimin sakladığını anlayacaktı. Ve benim de *bir sürü* açıklama yapmam gerekecekti.

Konuşma konusunda bu kadar yetenekli olduğun için ne kadar şanslısın, değil mi?

Angleton boğazını temizledi. "Um... yanlış bir şey mi söyledim?"

Hayır. Hayır, sadece ağzını açman bile yeterince yanıştı. Ya da var olmak, bu konuda.

Onun varlığı çok can sıkıcı olduğu için, şimdilik görmezden gelmeye karar verdim. Bunun yerine, tüm dikkatimi yüzünde hala yarı kaybolmuş, yarı dehşete düşmüş bir ifade olan karıma çevirdim. Derin bir nefes alarak omuzlarımı dikleştirdim ve ona doğru uzandım. Ona yardım etmek zorundaydım. Ona yardım etmeliydim.

Yüzündeki ifade değişti, korkudan öfkeye dönüştü.

-Hemen buradan git! Çünkü erkek sezgilerim beni yanıltmadıysa, onu aile yoluna kimin soktuğunu bulmuş ve son birkaç haftadır bundan bahsetmeyi ihmal etmişti. Sandalyemi geriye iterek ayağa kalktım ve-

"Bayım! Rikkard! Ambrose!"

-Hayatımda ilk kez çok geç kaldığımı fark ettim.

Fiddlesticks.

Madem aşağıya iniyordum, yanımda birini de götürebilirdim. Başımı çevirerek buz gibi bakışlarımı, şu anda bir bombanın üzerinde oturduğunu yeni fark etmiş ve koltuk değiştirmesi gerekiyormuş gibi görünen Mareşal Angus Angleton'a diktim.

"Um...ehem..." Sandalyesinden kayan kanun adamı geriye doğru aceleyle birkaç adım attı. Korkak. "Sanırım... Sanırım birdenbire ilgilenmem gereken çok önemli bir şey olduğunu hatırladım. Evet, serbest dolaşan çok tehlikeli bir kişi var." Benimle karım arasında bir ileri bir geri baktı. "Belki iki kişi bile olabilir. Ve eğer hemen gitmezsem, masum bir insan ciddi şekilde yaralanabilir. Aslında, yaralanacağından oldukça eminim."

Doğru kesinti.

En yakın masa bıçağına uzanarak ayağa kalkmak için hareket ettim. Ne yazık ki, kanun adamının hayatta kalma içgüdüleri son derece iyiydi. Hemen döndü ve koşmaya başladı. Göz açıp kapayıncaya kadar caddeyi geçti ve hızla limandan uzaklaştı.

Koltuğuma geri çökerek, buz gibi bir bakışla sırtına saplayarak onu öldürmek için elimden geleni yaptım. Ne yazık ki bu, dikkatimin dağıldığı ve saldırının geldiğini göremediğim anlamına geliyordu.

"Bayım! Rikkard! Ambrose!"

İki tanıdık, kadınsı el yakamı kavradı. *Ah. Görünüşe göre, şerifin takibi beklemek zorunda kalacak.* Karıma doğru dönerek boğazımı temizledim.

"Şimdi, şimdi, Bayan Ambrose, acele bir şey yapmayın-"

"Acele mi? Acele mi? *Acelecilik* mi? Bana düşüncesizlikten bahsetme!"

Elimden geldiğince mantıklı konuşmaya çalışarak, "Er ya da geç bunu yapmak zorunda kalacağız," dedim. "Aldığım bilgilere göre, kızarıklıklar hamileliğin yaygın bir belirtisi ve-"

"Sen...!"

Görünüşe göre, son derece makul argümanımı takdir etmemişti. En azından yüzüme fırlattığı yarısı yenmiş tost diliminden bunu anlamıştım. Neyse ki kaçma konusunda her zaman iyi olmuşumdur.

"Sen... sen en başından beri biliyordun!" Gözlerini kocaman açmış ve savunmasız bir şekilde bana bakıyordu. *"Düğün gecenizden sonra aniden miden bulanıyor ve kusmaya başlıyorsun. Bunun nedenini merak ediyorum.* Bunca zamandır hamile olduğumu biliyordun! Neredeyse yüzüme karşı söyledin ve ben hala fark etmedim! Fark etmediğime inanamıyorum...! Tam olarak ne kadar aptalım?"

Bir an tereddüt ettim. "Buna gerçekten cevap vermemi istiyor musun?" "Kapa çeneni!"

"Bunu hayır olarak kabul ediyorum o zaman."

Buna tepkisi oturduğu yerden fırlamak, hışımla sokağa çıkmak ve... hesabı ödemem için beni yalnız bırakmak mı oldu?

İnsanlardan nasıl intikam alınacağını kesinlikle biliyordu.

Garsona birkaç bozuk para atarak (bugün bahşiş beklememesini söyleyen bir bakışla birlikte) sandalyemden fırladım ve karımın peşinden hışımla gittim. Durumu düşünüldüğünde, şaşırtıcı derecede hızlıydı. Ben ayağa kalktığımda o çoktan caddenin yarısını geçmişti. Bir iki dakika boyunca kendimi ona yetişemez halde buldum - ta ki aniden durana kadar.

Durmasına neyin sebep olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama o anda umurumda da değildi. Göz açıp kapayınca kadar ona yetişmişim ve yüzünü ve karnının üzerinde hafifçe duran elini gördüğümde sebebin ne olabileceğini tahmin edebiliyordum.

Yani, gerçeklik yerleşti, değil mi?

Bundan sonra ne yapacağımı düşünerek zaman kaybetmeye bile zahmet etmedim.

Arkasından yaklaşarak onu kollarıma ve göğsüme doğru çektim.

"Ben...hayır..." Gönülsüzce kurtulmaya çalıştı. "Gitmeliyim... ne yapacağım, ne... ben..."

"Şşş! Şşş. Her şey yolunda. İyi olacaksın." Ah. Şimdi hatırladım. Rahatlık *buydu*. Ve hiçbir maliyeti yoktu. Yavaşça, elimi karnının üzerine koyana kadar aşağı kaydırđım. "Hepimiz iyi olacağız."

Üçümüz de.

"Ama ben ne yapacağım?" Sesindeki acı, binlerce açgözlü alacaklı gibi içimi parçaladı. Hayır. Daha kötüsü. Çünkü alacaklılardan kurtulabilirdim. "Nasıl anne olunacağını bilmiyorum! Bilmek istediğimden bile emin değilim! Her türlü şişme ve sıkışma ve iğrenç, mide bulandırıcı kanlılık içerecek ve silahları içeren eğlenceli türden değil! Ve sonra... ve sonra..."

Her an paniğinin arttığını hissedebiliyordum. Bu neden işe yaramıyordu? Kollarım uygun basınç seviyesinde sıkıyor, uygun seviyede güvenilir erkeklik yayıyordum... neden rahatlamıyordu?! Birinin bunu böyle yapması gerekiyordu, değil mi?

Pekala, Plan A (Rahatlatıcı Sıkma) başarısız oldu. B planına geçelim.

O daha fazla paniğe kapılmadan önce, onu döndürdüm, kollarıma aldım ve dudaklarımı onunkilere yapıştırdım.

Bir panik atağı sonlandırmanın en iyi yolu: başka tür bir atak başlatmak. Onu yerden kaldırarak, kollarımda gevşek bir şekilde asılı kalana, gözleri sersemleyene ve yanakları pembe bir renk alana kadar öptüm. Şimdiye kadar gülleri hep işe yaramaz yabani otlar olarak görmüştüm. Ama ona bakınca... birdenbire, insanların güllere neden bu kadar takıntılı olduğunu anlayabileceğimi hissettim. Belki de birkaç bahçivana yatırım yapmalıyım.

Ama şimdi değil.

"Her şey yoluna girecek," diye mırıldandım saçlarını hafifçe okşayarak. "Her şey yoluna girecek."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"Tabii ki. Sen yeterli, *harika* bir anne olacaksın."

Aklınızda bulunsun: Kelime dağarcığınızı genişletin ya da acılı bir ölümle yüzleşin.

"O zaman neden bana söylemedin?" diye sordu, karşı koymanın olması gerekenden çok daha zor olduğu parlayan gözlerle bana bakarak. "Neden tek bir kelime bile etmedin?"

Cevap olarak sadece başımı eğdim ve ona bir bakış attım. Karım gerçekten de benim, Bay Rikkard Ambrose'un neden sessiz kaldığımı mı sormuştu?

Bir süre sonra, sorusundaki sorunu o da fark etmiş olacak ki, yüzü güllerle hiç ilgisi olmayan, patlamak üzere olan yanardağlarla ilgili bir şekilde kızardı.

"Sen...sen...!"

En kötüsü de neydi? Sessiz kalmamın nedeni suskunluğa olan yatkınlığım değildi. Tamamen onun iyiliği için de değildi. Kendisine öyle olduğunu, gururuna ve bağımsızlığına vurulan darbeyi yumuşatmak için olduğunu *söylemiştim*. Ama durum gerçekten böyle miydi? Yoksa baba olmaktan korktuğum için miydi? Kendi zavallı babam gibi olmaktan korktuğum için mi?

"Seni a... çocuğu!"

Yine de bunların hiçbiri yüzüme yansımadı. Pratik bir kolaylıkla, karımın artan öfkesi karşısında en ufak bir kırılganlık belirtisi göstermekten kendimi alıkoydum. Yumruklarını sıkarak bana öyle bir bakış fırlattı ki, aynada her gün daha kötüsünü görmesem korkutucu olabilirdi.

"Sadece bekle! Seni eşek sudan gelinceye kadar döveceğim!"

Başımı uyarıcı bir şekilde salladım. "Hamilelik sırasında yorucu egzersizler tavsiye edilmez."

"Oh, bu gerçek mi?" Gözleri tehlikeli bir şekilde parlayarak elimden kurtuldu ve muhtemelen bu konuşma başlamadan önce elimden almam gereken silah kılıfına uzandı. "O zaman daha az yorucu bir yöntem seçelim, olur mu?"

Hemen elim bileğini kavrayacak şekilde uzandı. "Yapmayalım."

O itiraz edemedi. Onu başka bir kucaklamanın içine çektim, kollarını rahatça yanlarına hapsettim ve silahı ulaşamayacağı bir yere koydum. Hafifçe sarıldığımda titrediğini hissettim. Yere yığıldı ve tüm öfkesi uçup gitmiş, yerini yükselen bir paniğe bırakmış gibiydi.

"Neden?" diye sordu, yüzünü göğsüme gömdü. "Neden ben?"

"Benimle cinsel ilişkiye girdiğin için mi?"

Göğüs kaslarıma bir yumruk indirdi. Kendime not: doğru cevaplar eşler tarafından takdir edilmez.

"Yardımcı
olmuyorum!"

"Gerçekten
mi?"

"Bu kelime, ne söyleyeceğinizi bilmediğiniz durumlar için her derde deva değildir!"

"Gerçekten."

"Bir kez daha! Bir kez daha bayım, bu gece köpek kulübesinde uyuyacaksınız! Mecazi anlamda söylemiyorum!"

"In...ehem!" Çabucak kendimi tuttum ve ses tellerimi aniden durdurdum.
"Aslında, Bayan Ambrose?"

"Oh, evet, Bay Ambrose, efendim!"

O halde, "gerçekten" kelimesinin erdemlerini övmek için muhtemelen doğru zaman değildi.

Ateşli bakışlarını üzerimde sabitleyerek doğrudan gözlerimin içine baktı.

"Neden?" diye tekrar sordu. "Neden bana daha önce söylemedin? Dişlerini günde iki kereden fazla çekemediğini biliyorum, ama nedense bunun *kendi karına hamile* olduğunu söylememek için yeterli bir sebep olduğunu sanmıyorum!"

Sessizlik hüküm sürüyordu.

Sessizliğim, eğer yeterince açık değilse.

Gözlerini bana dikti, yakıcı bir şiddetle yüzümü inceliyordu. Sonra birden gözlerinde bir ışık parladı. Kalbimin düştüğünü hissettim. Gerçeği tahmin etmiş olabilir miydi? Baba olma gerçeğiyle yüzleşmekten ne kadar korktuğumu biliyor olabilir miydi?

"Sen...!"

Yüzündeki o ifade... Gerçeği *kesinlikle* tahmin etmişti.
Lanet olsun!

"Karim ile benim ne kadar sürede fark edeceğime dair iddiaya girmiştiniz, değil mi?"

Göz kırptım.

Kendime not: Bir daha asla karımın yüz ifadelerini yorumlamaya çalışmayın.

"Ehem. Bu toprakların sakinlerinin söylemeyi adet edindiği gibi, Bayan Ambrose, beşinci savunmamı yapıyorum."

"Sen-!"

Elini geri çekti - ve muhtemelen sarılmaya hazırlanmak için değil, eğer bir erkeğin yüzünü hedef alan tek elle sarılmalar benim farkında olmadığım yeni bir moda değilse. Hemen harekete geçtim ve elini elime aldım, bakışlarımla (ve her ihtimale karşı ellerimle de) onu sabitledim. Yüzüne incek feminist bir yumruk ihtimali hiç de hoş değildi. Öne doğru eğilerek doğrudan gözlerinin içine baktım ve söylemek üzere olduğum şeyin mutlak gerçek olduğunu, babalıkla ilgili gizli korkularımdan bile daha doğru olduğunu ona iletmeye çalıştım.

"Ve..."

"Evet?" Bana baktı, gözleri kocaman açık ve savunmasızdı.

"Konuşmadım çünkü beklemenin daha iyi olacağını biliyordum. Neler olduğunu anlayan ve bunu kendi başına kabullenmen için sana zaman tanımak istedim."

Duyguları şiddetli bir rüzgârdaki alevler gibi yüzünde titreşti. Önce şaşkınlık, sonra sıcaklık, ardından da onu boğmak üzere olan kargaşa.

"Seni... seni lanet olası bekar oğlu bekar!"

"Ve sen," dedim karıma, boştaki elimle yanağını tutarak, "benim küçük *ifritimsin*."

Bu sözlerle yüzündeki son keder kırıntısı da silinip gitti ve sanki onun güç kulesiymişim gibi bana sıkıca sarılarak kollarıma gömüldü. Birdenbire, o anda, baba olmanın o kadar da kötü bir şey olmayabileceğini hissettim.

Karanlık figür gölgelerin arasından, güneşli caddede birbirlerine sımsıkı sarılan çifti izledi. İnanılmaz romantik bir tabloydu. En soğuk insanın bile kalbine dokunabilecek bir tablo. Yine de karanlık figürün gözleri çelik kadar soğuk ve sertti.

Kesin olmak gerekirse, elindeki silahın çeliği kadar sertti.

Sokağın ortasında, çift yavaşça etraflarında hala bir dünya olduğunu fark eder gibi oldu ve sokaktan uzaklaştı. Hala birbirlerine yakın durarak, gözleri etraflarındaki yoğun şehir hayatına bakma zahmetine bile girmeden uzaklaştılar. Böylece, arkalarındaki gölgelerden sıyrılan adamı görmediler. Yoldan geçen masum insanların arasına karışan adam, ikisine kolayca ayak uydurdu ve her dönüşlerini zihnine not etti. Çok geçmeden belli bir otelin önüne geldiler. Takipçi durdu, dikkatle kapının üzerindeki tabelaya baktı ve onu hafızasına işledi.

Karanlık figür yumruğunu sıktı.

"*Sinyor De Ravera, Sinyor De La Fuente... intikamınız alınacak!*"

Karlı Bir Turistik Çekim Merkezi

(41. Bölüm, "Özgür", Bay Ambrose'un Bakış Açısından)

Uyandığımda, dünkü olayların bana zarar vermiş olduğunu biliyordum. Neden mi? Çünkü karımdan *sonra* uyandım.

Ne büyük bir utanç.

Gerçi doğruyu söylemek gerekirse bir yanımda hiç şaşırmadı. Dün gece biraz geç yatmış, odanın içinde volta atmış ve geleceğe dair planlar yapmış olabilirim. Doğal olarak, bunların hepsi tamamen işle ilgili planlardı ve babalık kaygısı gibi şeylerle hiçbir ilgisi yoktu. Gecenin yarısında uyuyamamış olmam da bunun aksini kanıtlamıyordu. Sonunda odanın köşesindeki bir sandalyede uyuyakaldım.

Gözlerimi tekrar açtığımda karım çoktan uyanmıştı. Ona baktığımda, yatağın başucundaki tanıdık bir şişeye baktığını gördüm. *Üzerinde Fizzlewizz Fantastik Doğurganlık Suyu* yazan parlak renkli bir etiketi olan bir şişe.

Lanet olsun.

Bu noktada, başka herhangi bir adam "Düşünceleriniz için bir peni" diyebilirdi. Ancak ben, gereksiz harcamalara kesinlikle karşıydım.

Beklendiği gibi, bir an sonra Lillian kımıldadı ve temkinli bir elini karnına koydu. Gözlerindeki bakış... Ne düşündüğünü anlamak için para ödememe gerek yoktu.

Lillian hissettiklerine tam olarak inanamıyormuş gibi tereddütle elini hareket ettirdi ve karnını bir, iki, üçüncü kez okşadı. Çok fazla israf hareketi. Bir kez yeterli olmalıydı, değil mi?

"Merhaba ufaklık," diye fısıldadı. "Nasılsın?"

"Ben gayet iyiyim Bayan Ambrose," dedim, çünkü sevgili kocasının sağlığını sorduğu çok açıktı. "İlginize minnettarım."

Sözlerimi duyunca yatakta doğruldu, belli ki varlığını ancak o zaman fark etmişti. Bana doğru dönerek, her ne kadar öfkeli bir bakış gibi görünse de muhtemelen sevgi dolu bir bakış gönderdi.

"Seninle konuşmuyordum!"

Buna karşılık, sanki bütün gece onları okumuşum gibi kucağımdaki belgeleri incelemeye devam etmekten başka bir şey yapmadım. "Gerçekten mi?"

Ona bu kağıtların aslında boş olduğunu söylemeye gerek yok.

Ben göz ucuyla onu izlerken uzun bir sessizlik anı geçti. Sonunda gözlerini indirdi ve bakışları hâlâ karnının üzerinde duran elinin üzerine geldi.

"Bu... gerçekten doğru mu?"

Tereddüt ettim. Ben, Rikkard Ambrose, gerçekten *tereddüt ederek* zaman kaybettim. Ama elimde değildi. Ta ki sonunda.

"Evet."

Ani bir nefes aldığını, gözlerinde korkunun titreştiğini gördüm ve hemen devam ettim, "Evet, sizi gerçekten bir gezi turuna çıkaracağım."

"Sen...!" Yeterli reflekslerim sayesinde, kafama fırlattığı yastığı yakalamak için tam zamanında uzandım; o sırada bir başkasına uzandı. "Ben ondan bahsetmiyordum, seni lanet olası bekar oğlu bekar!"

"Gerçekten mi?"

Bu kelime ağzımdan çıkar çıkmaz, eli yatağın üzerinde gezinerek başka bir yastık aradı ve bu cevabı vermeye cesaret etmemin tek nedenini keşfetti: daha fazla cephane yoktu. Yüzündeki ifadeye bakılırsa o da bunun farkına varmıştı. Ancak yüzündeki belirgin hoşnutsuz ifadenin kaybolması ve yerini endişeli bir ifadeye bırakması sadece bir an aldı.

Onu korkularından uzaklaştırmaya çalışmak buraya kadarmış. "Bay Ambrose?"

"Evet, Bayan Ambrose?"

"Ne... şimdi ne yapacağım?"

"Şimdi mi?" Ayağa kalkarak elimdeki kâğıtları bir kenara bıraktım ve ona doğru yürüdüm. Önünde durdum ve durumun hak ettiği büyük bir ciddiyetle gözlerinin içine baktım. "Şimdi yapabileceğimiz tek bir şey var."

Çekingen bir tavırla, ben onun üzerinde yükselirken bana baktı. "Evet?"

Derin, karanlık gözlerimi ona diktim ve uzanarak yanağına hafifçe dokundum. "Gezi turumuza çıkalım."

Kaşları seğirdi. Bakışlarında bana bir yastık daha fırlatmak için duyduğu yoğun arzuyu görebiliyordum. Ya da belki daha sert bir şey.

Dikkat dağıtma başarılı!

Planımı fark edemedi elini tuttum ve onu kollarıma çektim.

"Giyin. Balayındayız, değil mi?" Öne doğru eğilerek eşimin yanağını okşadım. Yumuşak bir iç çekişle gözlerini kapadı ve dokunuşuma doğru eğildi. "Öyle davranmaya başlamamızın zamanı geldi."

Gülümseyerek kucağımda gevşedi; ben de hemen bıraktım ve odadan çıktım.

Kapı arkamdan kapanırken omzumun üzerinden "Acele et ve giyin," diye seslendim. "Zaman kimseyi beklemez!"

"O zaman kadın olduğum için şanslıyım!" diye seslendi kalın ahşap kapıdan. "Madem söz alışverişi yapıyoruz, 'Sabır bir erdemdir' sözüne ne dersin?"

Bu korkunç, çirkin yalanı bir yanıtla onurlandırmaya zahmet etmedim. Bunun yerine, karım daha fazla küfür edemedi merdivenlerden aşağı indim. Ancak, sözlerinin iğrençliğine rağmen, göğsümün soğuk derinliklerinde küçük bir sıcaklık parıltısının yayılmasını engelleyemedim.

İşte benim küçük ifritim. Gerçekten bir kadın.

On dakika yirmi yedi saniye sonra, güzellik timsali bir kadın lobiye inen merdivenlerden indi. Kendi kafamın dışında ona asla böyle hitap etmeyeceğimden değil ama... Dengemi yeniden kazanmaya çalışarak yutkundum.

"Gidelim mi?" Öne doğru bir adım atarak onun sıcak, çikolata kahvesi gözlerine baktım ve kolumu uzattım.

Bir an için merdivenin son basamağında durdu, sonra aşağı indi ve kolunu benimkiyle birleştirdi. "Yapacağız."

Ve birlikte New York'un kalabalık caddesine çıktık.

"Peki, önce nereye gidiyoruz?" diye sordu, biraz fazla hevesli bir şekilde. Bir dakika sonra nedenini öğrendim. "Beş yıldızlı bir restoran mı? Broadway'de bir tiyatro? Bir sanat sergisi?"

Neden sadece para yiyen canavarların olduğu bir çukura gitmiyorsun?

"Hayır. New York'tayız, değil mi? Bu inanılmaz şehrin mücevherini gerçekten görmek için en muhteşem mimari harikalarını ziyaret etmek gerekir." *Ne tesadüftür ki bu da paraya mal olmuyor.* "Yüksek Köprü, Trinity Kilisesi gibi-"^[46]

"-ve giriş ücreti ödmeden girilebilen diğer birçok yer?"

Evlenmenin sorunu buydu. Sevgiliniz sizi çok iyi tanımaya başladı.

Yüzünü okşamak için yarı dönerek gözlerinin içine baktım. "Bayan Ambrose... gerçek bir erkek değerini güç ve sevgiyle ölçer, parayla değil." Bir kaşını kaldırdı. "Cimri olmanı romantik gösterecek şeyler söyleme konusunda gerçekten inanılmaz yeteneklisin, bunu biliyorsun, değil mi? Sen?"

"Doğal olarak. Her konuda yetenekliyimdir. Şimdi gidelim, olur mu?"

Cevap olarak bana sadece gülümsedi. Birçok seyahatim sırasında altın ve elmas hazineleri, eski ustaların tabloları, antik çağlardan kalma ünlü heykeller ve çok daha fazlasını görmüştüm. Yine de, tam o anda, onun gülümsemesinin dünyadaki en değerli hazine olduğuna yemin edebilirdim.

Bir sonraki iş anlaşmamı müzakere etmeden önce tarafsızlığım üzerinde gerçekten çalışmam gerekiyordu.

Ancak bu durum karıma daha sıkı sarılmamı engellemedi. Kol kola girerek turumuza başladık. Sonraki birkaç saat... son derece garipti. Aptalca, zararsız şeyler yaptık. Birlikte sokaklarda dolaştık, çeşitli yüksek binalara tırmandık, gereğinden fazla pahalı tatlılar yedik, aklımızda belirli bir hedef olmadan nehirde kürek çektik ve tamamen gereksiz, zaman kaybettiren çeşitli faaliyetlerde bulunduk. Tüm bu süre boyunca varlığımın her zerresi bana çok daha verimli binlerce başka şey yapabileceğimi haykırıyordu. Yine de tüm bunlar eğlenceli miydi?

Bu doğru kelime miydi?

Sözlüğe bakmam gerekecek.

Yolculuğumuzun sonunda, küçük sandalda birbirimize sarılmış, batan güneşin son ışıklarıyla parıldayan masmavi okyanusu seyrederken bulduk kendimizi.

"Yani..." yumuşak sesi kulaklarıma ulaşırken bana doğru sokuldu. "Şimdi ne olacak?"

Başımı eğdim. "Açık değil mi, Bayan Ambrose?"

Şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. "Belli değil mi?"

"Gerçekten buraya sadece deniz havasının tadını çıkarmak için geldiğimizi mi düşündün?" Elim kaldırıarak omzumun üstünü işaret ettim, neyi işaret ettiğimi biliyordum.

Ne demek istediğimi anlamak için boynunu bükte ve hemen fark etti. Bu beni şaşırtmadı. Karanlıkta bile, dev metal heykeller

Meşaleleri gözden kaçırmak pek kolay değildi.

Yanımda, nefesinin kesildiğini duydum ve neredeyse belli belirsiz, memnuniyetle başımı salladım. Beklediğim gibi, onu buraya getirmekle doğru bir karar vermiştim. Elbette mesele heykel değildi, her ne kadar etkileyici bir yapı olsa da. Önemli olan onun neyi temsil ettiğiydi. Bayan karımın her şeyden çok değer verdiği tek şey. Şu anda hala sahip olabileceğinden şüphe duyduğu tek şey.

Göz ucuyla onu izledim ve dikkatle dev heykele baktığımı gördüm.

"Biliyorsun..." Başını eğdi. "Şimdi fark ettim, burası bir demokrasi olmakla gurur duyuyor ve tüm ülkedeki en ünlü anıt devasa, dikenli bir taç mı takıyor? Bana mı öyle geliyor yoksa bu hiç mantıklı değil mi?"

Eğer heykele ya da tacına bakma zahmetine katlansaydım, bu konuda bir fikrim olabilirdi. Ancak o anda karıma bakmakla meşguldüm.

"İnsanlar tarafından inşa edildi, Bayan Ambrose. Mantıklı olması gerektiğini kim söyledi?"

Ağzının bir köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "Belki de ülkenin en güzel kadınına bir tacın yakışacağını düşünmüşlerdir."

"Gerçekten mi?" İçgüdüsel olarak onu kavrayışım sıkılaştı ve gözlerimi bir an bile ondan ayırmadan ona doğru eğildim. "Eğer düşündükleri buysa, yanlış seçim yapmışlar."

Kollarımda hafifçe titrediğini hissettim ve bunun nedeni serin deniz meltemi değildi.

Birbirimizin gözlerinin içine baktık, aramızdaki hava adeta cızırdıyordu. Yavaşça, daha yakına eğildim. Elimi saçlarının arasına sokarak onu nazikçe dudaklarıma yaklaştırdım, ta ki-

Crunch!

-Tekne adanın kıyısına vurdu.

Tüm adalar cehennemin en derinlerine kadar lanetlensin.

Karımın gözlerindeki ışıltıya bakılırsa, düşüncelerimi okumuştı ve bundan büyük keyif alıyordu. Küçük parmaklarımdan biri kıpırdadı. Ayağa kalkarak kıyıya çıktım ve elimi ona uzattım.

"Gidelim mi?"

Akşamın zayıf ışığında bile onun parlak gülümsemesini görebiliyordum. O gülümseme zaten ruh halini ele veriyordu. Ama bana gerçekten ne kadar mutlu olduğunu söyleyen şey

Lillian Linton, gururlu ve bağımsız bir feminist olarak uzattığım elimi kabul edip kıyıya çıkmasına yardım etmeme izin verdiğinde, bir an sonra benimle burada olması gerektiğini anladı. Birlikte, yüksek ve çok pahalı heykele doğru ilerledik. Gerçi Amerikalılar bu şeyin parasını kendileri ödememiş, bir şekilde Fransızlardan hediye olarak almayı başarmışlardı.

Benimkini kavrayan ince el aniden ortadan kaybolduğunda son derece makul düşüncelerimden koptum. Olduğum yerde durarak etrafıma bakındım ve hanım eşimin aniden durduğunu gördüm. Tamamen ona doğru dönerek sorgulayıcı bir bakış fırlattım.

"Bayan Ambrose?"

Doğruca gözlerimin içine baktı. "Neden?"

Başımı eğdim. "Ne demek istiyorsun?"

"Neden burası?" Gözleri kısıldı. Yüz kaslarının içler acısı israfı hakkında yorum yapmadım. "O kadar yer varken beni neden buraya getirdin?"

"Neden, gezi turumuz için tabii ki."

"İnanmıyorum."

Ben de bir şeyler satmakta iyi olduğumu sanıyordum.

Öne doğru bir adım atarak parmağıyla göğsüme vurdu - gerçi bunu yumuşak bir şekilde yapacak ve söz konusu rakamı kırmayacak kadar beni iyi tanıyordu. "Yüzündeki o yokluk bakışını biliyorum! Şimdi söyle bana! Beni buraya neden getirdin?"

Neden? Bilesin diye. Anlayasın diye.

Bir an tereddüt ettikten sonra öne doğru bir adım atarak yüzünü ellerinin arasına aldı.

"Asla kısıtlanmayacaksın, benim küçük *ifritim*. Asla kısıtlanmayacak ya da hapsedilmeyeceksin." Bir an için gökyüzüne uzanan heykele bakarak, bakışlarımla onu mızrakladım ve ne kadar tamamen, kesinlikle ciddi olduğumu ifade ettim. "İşte bu yüzden buradasınız Bayan Ambrose. Evli olun ya da olmayın, her zaman özgürce uçacağınızı, bir kuş gibi özgürce uçacağınızı fark etmeniz için."

Sonra daha fazla uzatmadan döndüm ve heykele doğru yürüdüm. İçimden saymaya başladım. Bir, iki, üç...

Thud, thud, thud!

İşte oradaydı. Hızla yaklaşan ayak sesleri. Birden Lillian'ın yumuşak eli tekrar benim elimdeydi. Birlikte heykelin kaidesine adım attık ve uzun, çok uzun merdivenlerden yukarıya doğru çıkmaya başladık. Sonunda tacın en yüksek noktasında durduk ve dışarı baktık

pencerelerden mehtaplı okyanusu seyrediyorduk. Bayan eşim manzaraya o kadar dalmıştı ki, çok uzağımızda olmayan merdiveni fark etmesi bir anını aldı.

Başımı ona doğru eğerek devam etmesini işaret ettim. "Önce bayanlar."

Bir an için, sanki doğrudan kanalizasyona çıkmasını bekliyormuş gibi, metal bir boruya çıkan merdivene şüpheyle baktı. Sonra bana baktı. "Yukarıda ne var?"

"Neden gidip öğrenmiyorsun?" Başını eğdi. "Yoksa korkuyor musun?"

Göz açıp kapayıncaya kadar ayağı merdivenin üzerindeydi. Bazen, sevgili karım oldukça kolay yönlendirilirdi. Ne yazık ki aynı şey ev işleri söz konusu olduğunda geçerli değildi. Bu düşüncelerin yüzüme yansımadığından emin olarak (belki kafasının arkasında gözleri vardır diye) arkasından yaklaştım ve onu merdivene kadar yakından takip ettim. Hamile karımın düşme riskini bir an bile göze alamazdım. Düşerse, onu yakalamak için orada olacaktım. Ayrıca, bunun bana onun kıcının ilgi çekici bir görüntüsünü vermesi gibi ek bir yararı da vardı.

Ki sorulsa bunu kesin bir dille reddederim.

Çok hızlı bir şekilde merdivenin tepesine ulaştık ve eşim başını açık alana çıkardı. Borunun güvenliğinden çıkıp heykelin uzanmış kolunun tepesindeki platforma tırmandığı anda rüzgarın etkisine kapıldı ve titremeye başladı .^[47]

"Lanet olsun, burası buz gibi!"

"Gerçekten mi?" Kendimi onun arkasındaki platforma çekerek, hiç de soğuk gelmeyen temiz havayı içime çektim. Beş dereceden Fahrenheit daha düşük değildi.^[48] "Fark ettiğimi söyleyemem."

"Burnum neredeyse donacak!"

"Gerçekten mi?" Bu durumda, ana planımın birinci adımı başarıyla sonuçlanmıştı. İkinci adım başlamaya hazırdı. Kollarımı ona dolayarak, onu göğsüme, sıcak kucağıma çektim. "Bu durum düzeltilebilir."

"S-sinsi bekâr çocuğu," diye hırladı, kollarıma hevesle sokulurken dişleri gıcırdıyordu. Plan başarılı oldu. "Bunu sen planladın, değil mi?"

"Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok, Bayan Ambrose."

Buna cevabı isyankâr mırıldanmalar oldu - burnunu göğsüme daha derinden gömüp bana daha sıkı sarılmadan hemen önce. Memnuniyetsiz mırıldanmaları yavaş yavaş zayıfladı ve sonunda sadece sessizlik oldu. Sessizlik ve etrafımızda ıslık çalan soğuk gece rüzgârı. Sadece birkaç dakika sonra rahatladı ve bana yaslandı, görünüşe göre artık entrikalarımın memnun değildi.

Ne büyük şans. Çünkü bunlar kesinlikle sonuncusu olmayacaktı.

Fark ettirmeden, bakışlarımın karnına doğru kaymasına izin verdim, artık orada gözle görülür bir şişkinlik vardı. O benim çocuğumdu. Doğmamış oğlum.

Hm... Acaba önümüzdeki dokuz ayı yatakta ağır koruma altında geçirmeye ne derdi?

Hanımefendi karım bakışlarımı fark etmiş olmalı - umarım düşüncelerimi değil - çünkü bir an sonra tereddütle karnının üzerinde duran ellerime dokundu ve gözlerinde dans eden şüphelerle bana baktı.

"Sence her şey yoluna girecek mi?"

Sesindeki tereddüt, belirsizlik... Yüreğimi parçaladı. Bu benim ateşli feministimdi. Benim küçük *ifritim*. Böyle olmamalıydı. Kendinden asla şüphe etmemeliydi. Bırakın beni.

"Merak etme." Yavaşça sırtını okşayarak kucaklamamı sıkılaştırdım. "Yeterli olacağını biliyorum."

"Bu hiç güven verici
değil!" "Gerçekten mi?"

Ağzını açtı ve ben çoktan sert bir cevap vermeye hazırdım; ancak hiçbir şey söylemeyip, sanki yargılayıp puan veriyormuş gibi yüzümü incelediğinde şaşırdım. Sonunda neredeyse belli belirsiz başını salladı.

"Bir daha düşündüm de... haklı olabilirsin." Ağzının bir köşesi yukarı doğru kıvrıldı ve yüzüme dokunmak için uzandı. "Her şeye rağmen yeterli olabilir."

O... o az önce benimle aynı fikirde olarak kocasını aşağılayıcı bir şekilde mi konuştu? Bu sinsice, saygısızca ve...

...tam da benim küçük ifritimin yapacağı türden bir şey.

Gözlerim hafifçe kısıldı.

"Majesteleri Kraliçe'den alıntı yapacak olursam, *hiç* eğlenmiyorum Bayan Ambrose."

Gözü korkmak yerine gözleri parladı. Bu aynı anda uzun zamandır gördüğüm en sinir bozucu ve en büyüleyici şeydi.

"Oh, ama öyleyim, Bay Ambrose. Öyleyim."

Gülümsemesi genişledi. Midas adına, gülümsemesi neden bu kadar büyüleyici olmak zorundaydı?

Tam ağzımı açmak üzereydim ki -ne söyleyeceğimi bilemiyordum- gülümsemesi aniden yüzünden kayıp gitti ve gözleri uzaktaki bir şeye sabitlendi. Kaşlarımı çatarak onun bakışlarını kendi bakışlarımla takip ettim ve limandaki bir geminin uzaktaki silüetine takıldım. Çok yakında bizi İngiltere'ye geri götürecek olan gemiye. Günlük hayatımıza. Yakında anne ve baba olacağımız *evlilik* hayatımıza.

"Will... gerçekten her şey yoluna girecek mi?" Bunu üçüncü kez soruyordu. Normalde çalışanlarımın kendilerini tekrarlamalarına çok kızardım. Ama onun yüzündeki ifadeye bakınca... kendimi tutamadım. "Bu... Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok."

İçgüdüsel olarak kollarım ona daha sıkı sarıldı. "Sana yardım etmek için elimden geleni yapacağım."

Bunu duyunca anında neşelendi. "Ne yapabilirsen?" Ani bir endişe hissettim. "Evet. Neden?"

"Şey..." Yüzüne bir *ifrit* gülümsemesi yayıldı. "Aklıma harika bir fikir geldi. Buna 'annelik ve hamilelik yardımları' deniyor ve -"

Bir anda öne doğru eğildim ve dudaklarımı onun dudaklarına bastırarak onu tamamen susturdum. Bazı kelimelerin benim yanımda *hiçbir* koşulda konuşulmasına izin verilmiyordu! Ayrıca... sessizlik çok daha iyiydi. Özellikle de dudaklarım onunkilerin üzerindeyken. Karımı sıkıca kavrayarak onu öptüm, her dokunuşumla, dudaklarımın her okşayışıyla geleceğimizin parlak ve güzel olacağını anlattım. Tıpkı onun olduğu kadar güzel.

Heykelin tepesinde önemli bir işle ilgilenerek epey zaman geçirdik. Evet, kesinlikle önemli bir işti. Çeşitli girişimlerimin gelecekteki refahı için kesinlikle gerekliydi ve kendimi karımdan ayıramadığım için değil. Ben Bay Rikkard Ambrose'um. Romantik gün batımlarını izlemek beni hiç mi hiç ilgilendirmiyordu ve kim aksini söylerse hakaret davası açılırdı.

Sonunda gözlem platformundan ayrılmaya karar verdiğimizde, heykelin içi neredeyse zifiri karanlıktı. Tek aydınlatma, heykelin tepesindeki açıklıklardan içeri düşen birkaç seyrek ay ışığı huzmesinden geliyordu. Kol kola girerek spiral merdivenden yavaşça indik ve heykelin taş kaidesinden çıkarak tekneye doğru ilerlemeye başladık. Ancak kıyıya doğru yarı yolda sessiz bir anlaşmayla durduk. En iyi türden bir anlaşma.

Karım iç çekerek göğsüme yaslandı. Kollarımı ona doladığımda, parmaklarımı onunkilerle birleştirdiğimde direnmedi. Birlikte yıldızları seyrettik. Ve nedense bunun ne kadar zaman kaybı olduğundan bahsetmedim.

"Biliyorsun..." Sesi yumuşaktı. Gece esintisinde neredeyse duyulmuyordu. "Seninle evli olduğum için mutluyum."

Bunu bir an düşündüm, sonra başımı salladım. "Evet. Biliyorum."

Bu da kaburgalarımın bir dirsek yememe neden oldu. "Burası benimle evli olduğun için mutlu olduğunu söylemen gereken yer!"

"Gerçekten mi?"

Nedense bu onu gülümsetti. Gerçi son derece normal bir tepkiye neden böyle bir tepki verdiği konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Ancak bir an sonra elimi kaldırıp karnının üzerine koyduğunda umursamayı bıraktım.

"Gelecek beklediğim gibi olmayabilir," yumuşak fısıltısı kulaklarıma ulaştı ve soğuk kalbimi sıcaklıkla doldurdu. "Ama... sanırım dört gözle bekliyorum. Ve daha da önemlisi, bu geleceği seninle birlikte görmek için sabırsızlanıyorum."

"Ben de öyle," diye mırıldandım ve başının tepesine bir öpücük kondurdum. "Ben de öyle, Bayan Am-"

İşte o zaman enseme bir ürperti hissettim. Hiç hissetmediğim bir şeydi, çünkü başkalarına hissettirdiğim bir şeydi. İçgüdülerim bana hareket etmem için bağırıyordu. Ben de yaptım. Sadece uzaklaşmadım. Onun yerine yer değiştirdim, karımı korudum - silah sesi gelmeden sadece bir an önce.

Yürüyen Ölüler

(Bölüm 42, "Sevmek, Onurlandırmak ve Korumak", Bay Ambrose'un Bakış Açısından)

Bam!

"Yere yat!"

Yıllarca vahşi doğada hayatta kalarak geliştirdiğim içgüdülerim vücudumun kendi kendine hareket etmesini sağladı. Yine de zamanında yetişemedim.

Çatlak!

Yerden kıvılcımlar yükseldi ve taş kıymıkları her yöne doğru patladı. Bir an sonra karıma çarptım, onu yere ittim ve vücudumla onu örtmeye çalıştım.

Bam!

"Ng!"

Olumlu haber: Karımı başarılı bir şekilde korumuştum.

Olumsuz haber: Kurşunlar acıtıyor. Ama bunu zaten biliyordum, değil mi?

"Ne oldu?" Altımdan endişe dolu boğuk bir ses geldi. "Ne oldu sana böyle?"

"Bir şey yok!" Bacağımdaki yarayı hızla kontrol ederken sıkılmış dişlerimin arasından sıktım. Sadece bir sıyrık. Ama son derece acı vericiydi. "Grrah... hiçbir şey yok!"

Kulağa ikna edici geliyordu, değil mi?

"Bana yalan söyleme!"

Görünüşe göre öyle değil.

"Nerenizden yaralandınız? Ne kadar kötü-"

"Zaman yok!" Acıya karşı mücadele ederek kendimi hareket etmeye zorladım. Buradan çıkmamız gerekiyordu! Biz-

Bam!

Bu sefer, göz ucuyla bir ışık parlaması gördüm. Başımı çevirdim ve işte oradaydı! Heykelin devasa taş kaidesinin üzerinde, siyahlar giymiş, elinde tüfek olan bir adam çömelmişti. Bu mesafeden bile yeniden doldurduğunu görebiliyordum.

"İçeri girin!" diye bağırdım ve ayağa fırlayarak karımı heykelin girişine doğru ittim. Etrafımda dönerek suikastçının figürüne odaklandım ve tereddüt etmeden ilerlemeye başladım. Daha iyi olabilirdi.

Topallamıyordum. Arkamdan Lillian'ın itirazlarını duydum ama bir el hareketiyle onları kestim.

"Şimdi! Git!" Cevap beklemeden bir kez daha acıya karşı dişlerimi sıktım ve koşmaya başladım. Acı dolu bir kükremeye havaya sıçradım ve parmaklarımı kaideyi oluşturan dev taş bloklardan ikisinin arasındaki boşluğa soktum. En ufak bir tereddüt göstermeden tırmanmaya başladım, kalbimdeki korku karımın uzaklaşan ayak sesleriyle biraz olsun azaldı. Yine de korku yok oldukça, bu sadece öfke için daha fazla yer bıraktı. Soğuk, buz gibi, acımasız bir öfke... Bu öfke çok yukarıda olmayan bir adama odaklanmıştı.

Hızlandım.

Yukarıdaki suikastçı fark etmiş gibiydi. Hareketleri hızlandı, bir sonraki mermiyi hazneye sokmak için uğraşıyordu. Ben durmadım. Kurşunu hazneye yerleştirdi. Yine de durmadım. Nişan aldı ve tam zamanında kendimi son birkaç metre yukarı çekerek başımın üstündeki taş balkonun hemen altındaki kör noktasının güvenliğine ulaştım.

Bam! Bam, bam!

"¡Bastardo!"

O tek kelime, o tek *İspanyolca* kelime, adamı kimin gönderdiğine dair şüphelerimi doğrulamaya yetti. Gerçi teyide gerek yoktu. Sorumlunun kim olduğunu zaten biliyordum. Henüz toprağın altında yolunu bulamamış bazı ölü adamlar.

"¡Maldita sea!"

Birkaç *İspanyolca* küfür eşliğinde, adamın üstümde ayaklarını sürüyerek dolaştığını duydum. Bir an sonra, bir tüfeğin namlusu suikastçının gizlendiği balkonun korkuluklarının üzerinden göründü ve işte o zaman saldırdım! Parmaklarımı namlunun ucuna doladım ve sertçe çektim.

"Aaaah!"

İspanyol piç kurusu tökezleyerek ileri atıldı ve neredeyse korkuluklardan aşağı düşüyordu. O kendini düzeltmeden önce bir çıkıntıya tutundum ve kendimi balkona doğru çektim. Suikastçı görüş alanına girer girmez nişan aldı ama yeterince erken değildi.

Wham!

Bacağım öne doğru fırladı, tüfeği yukarı ittim ve diğer adamın maskeli yüzüne çarparak onu uçurdum. Tek sorun neydi? Bu benim *yaralı* bacağımdı.

"Aagh!" Yumruklarımı kan akıtacak kadar sert sıkarak korkuluktan balkona doğru kaydım. Tüm gücümle acıyı zihnimden kovdum ve düşmanımın silahını tutmak için ileri atıldım.

"Bastardo!" diye hırladı adam. "Benim için öl!"

Başka erkekler kendi hakaretleriyle cevap verebilirdi. Ben bağırsaklarıma yumruk atarak cevap verdim. Çok daha uygun.

"Ugh!"

Ve ortaya çıktığı gibi, çok daha etkiliydi. Suikastçı iki büklüm oldu ve kafasına bir yumruk indirmeme izin verdi.

"Rrrraah!"

Adam bir feryatla ileri atıldı, bana kafa üstü çarptı ve neredeyse beni deviriyordu. *Neredeyse* vurgusu. Bir kez daha suikastçının tüfeğine yapıştım ve onu adamın elinden alıp yukarı doğru çektim. Ama ben tüfeği hizalayıp nişan alamadan, adam tüfeği tekrar kavradı ve silahının kontrolünü yeniden ele geçirmeye çalıştı.

İzin vereceğim bir şey değil.

Aniden tüfeği çekistirmeyi bıraktım ve onun yerine ittim. Ani değişiklik karşısında şaşkına dönen adam tökezledi ve tüfeğin namlusu kafasının yanından kayarak kulağının hemen yanına geldi.

Bir yılan kadar hızlı, uzandım ve tetiği çektim.

Bam!

"Aaaaah!"

Suikastçı içgüdüsel olarak, kulak zarı muhtemelen az önce parçalanmış olan kulağını tutmak için uzandı. Bu fırsatı kaçırmadım. Tüfeği zayıflamış tutuşundan çekip aldım ve doğrudan kafasına doğru savurdum.

Crunch!

Tüfeğin dipçığı suikastçının kafasının yan tarafına çarptı ve onu korkuluklardan aşağı yuvarladı. Çığlık atmak için sadece bir dakikası vardı ki, sesi aniden sağlıksız bir sesle kesildi. Korkuluklara doğru adım attım ve aşağıya baktım. Orada, çok aşağıda, İspanyol yere yığılmış yatıyordu. Altında, koyu kırmızı bir sıvı yuvarlağa yayılmaya başlamıştı.

Derin bir nefes alarak doğruldum ve sessiz bir zafer edasıyla adama baktım. Bu. Oldu. Bitmişti. Bir an için neredeyse gülümseyecekmişim gibi hissettim.

O zaman duydum.

Aşağıdan gelen gümbürtü ve ardından gelen itiş kakış sesleri. Bir an için öylece donup kaldım, aklımda tek bir düşünce gürültüyle çınliyordu: *O yalnız değil!*

Bedenim zihnimden önce hareket etti. Göz açıp kapayınca kadar korkulukları aştım ve aşağıya indim. Ancak o zaman hayatta kalma içgüdülerim canlandı ve bana altımda merdiven olmadığını ve bacağımın hala yaralı olduğunu hatırlattı.

Şu anda bunlar önemsiz ayrıntılardan başka bir şey değildi. Yarı tırmanarak, yarı düşerek kaba taş duvardan aşağı indim. Sadece birkaç metre kaldığında, heykelin içinden bir gümbürtü daha duydum ve ardından tanıdık bir ses geldi.

Lillian.

Tereddüt etmeden duvarı bıraktım ve düştüm.

Thud!

Acıdı. Hem de çok acıyordu. Pantolonumun paçasındaki kırmızı leke bir şey ifade ediyorsa, kelimenin tam anlamıyla. Ancak o an ve orada, kendimi umursamaya ikna edemedim. Heykelin dibindeki yarı açık kapıdan, karıma yaklaşan üç silahlı haydutu görebiliyordum.

Bir anda kapının önündeydim. Tek bir tekmeyle kapı neredeyse menteşelerinden fırlayacaktı ve büyük bir gürültüyle duvara çarptı.

Bir an için odadaki herkes donakaldı. Suikastçının eğilmiş tüfeğini yerden alıp ileri atılmadan önce karımın etrafını saran üç kabadayının figürlerini görece kadar zamanım vardı.

Thud!

Hışırdayan banknotlar haricinde, tüfeğin ilk haydutun kafasına çarpmasından daha tatmin edici bir ses duymamıştım. Hemen yere düşmedi, ben de başka bir vuruş için doğaçlama sopamı geri çektim.

"Aaaargh! Hayır, yapmayın! Biz surren-"

Crunch!

"-nng!"

Thud! Wham! Thud!

Sonraki birkaç dakika kırmızıya boyanmış bir pus içinde geçti. Buz gibi öfke nöbetimden uyandığımda, üç serseri yerde baygın yatıyordu. Belki de ölmüştür. Dürüst olmak gerekirse, pek de umurumda değildi.

ki. Yavaşça arkamı döndüm ve karımın beni görünce gözlerinin açıldığını gördüm.

Pekâlâ, belki de öfkemi henüz tam olarak dindirememiştim.

Derin bir nefes alarak yumruklarımı gevşettim. Tüm vücudumu. Her şeyimi. Sonra iki uzun adımla onunla aramdaki mesafeyi geçtim ve onu ezici bir güçle kollarımın arasına aldım.

"İyi misin?!"

"Hey!" diye hırıldadı. Neden hırıldıyordu? Yaralanmış mıydı?

"Artık beni boğmayı bırakabilirsin!"

Doğru ya. İşte bu yüzden.

Annemin de dediği gibi: Çok sıkı sarılmak diye bir şey yoktur.

Doğruyu söylemek gerekirse, bu konuda onunla daha önce hiç aynı fikirde olmamıştım, ama şimdi... Kavrayışım sıkılaştı. O buradaydı. Kollarımdaydı. Güvendeydi.

Şu anda önemli olan tek şey buydu.

"Mnnfff... Bay Ambrose... lütfen..."

Bir şeyin yan tarafımı dürttüğünü hissettim. Onun parmağı mı? Hm...belki de tutuşumu biraz gevşetmeliyim?

Hayır. Henüz değil.

Ancak bir an sonra, paniklemiş sesi beni eşimin yakınlığı ve kucaklama baskısı hakkındaki düşüncelerimden çekti.

"Hey! Kanaman var!"

Kayıtsızca yan tarafıma baktım, kıyafetlerimin arasından biraz kan sızıyordu. Kuyruklu ceketimden temizlemek pahalıya mal olacaktı. "Sadece bir çizik."

"Neye?! Şahdamarına mı?"

"Çok komik, Bayan Ambrose. Ama soruma henüz cevap vermediniz.

Öyle mi? Sen. Hepiniz. Değil mi?"

Ses tonum onun içinde bir şeylere dokunmuş olmalı çünkü bir an sonra üzerinde uğraştığı çizikten başını kaldırdı ve ayrıldığıımızdan beri ilk kez gözlerimin içine baktı. O gözleri... çok sıcaktı. Çok nazik. Tüm gücümle onu tekrar göğsüme bastırma isteğime direndim.

Parmak uçlarında ayağa kalkarak ağzımın kenarına hızlı bir öpücük kondurdu. "Evet. Evet, ben tamamen iyiyim."

Uzun bir süre bakışlarını tuttum, sonra başımı salladım ve sonunda onu kucağımdan bıraktım. Derin bir nefes daha alarak uzaklaştım ve

Yakalarımı düzelttim.

"Yeterli. Şimdi..." Omuzlarımı dikleştirerek bakışlarımı çıkışa sabitledim. Çıkışın ötesinde, uzaklarda bir yerde, tüm bunların sorumlusu olan iki kişi vardı. "Bu geceki heyecanın beyni ile ilgilenelim, olur mu?"

Karımın yüzünde bir gülümseme belirdi. Bir zamanlar yemek saatinde büyük beyaz bir köpekbalığında gördüğüm türden bir gülümsemeydi bu. Gülümsemeyi hiç sevmemiştim ama bu çok güzeldi.

O zaman yüzünde kalmasını sağlayalım, olur mu?

"Sen." Görünüşe göre tam olarak ölmemiş olan yüzükoyun yatan üç adama doğru döndü. En azından henüz. Öne doğru bir adım atarak, onlara becerebildiğim en kutup bakışıyla sabitlendim. "Orada kalın, yoksa pişman olacağınızdan emin olurum!"

"Err..." Eşim boğazını temizledi. "Sanırım hala bilinçsizler, efendim."

"O zaman kesinlikle oldukları yerde kalacaklar, değil mi?"

Görünüşe göre kusursuz mantığıma karşı koyamadı ve başını salladı.

"Gel." Dönerek kapıdan çıktım ve doğruca hedefime doğru ilerledim. Şu anda, bu gece bizi kimin hedef aldığına dair güçlü bir şüpheyi sahiptim. Bu şüpheyi kesinliğe dönüştürmenin zamanı gelmişti. "Bakalım karıma silah doğrultacak kadar cesur olan kimmiş?"

"Evet, yapalım," diye bir ses geldi yakın arkamdan. "Ben de bunu merak ediyorum."

Meraklı mı? Meraklı demek hafif kalır.

Bir saniye bile kaybetmeden, birkaç metre ötede bir kan birikintisi içinde yatan suikastçıya doğru ilerledim ve yüzünün alt yarısını örten bezi çektim. İspanyol yüz hatları belirgin bir surat ortaya çıktı.

Yani...

O iki İspanyol asilzade hapishanede duruşmalarını beklemekten hoşlanmadılar mı?

İşleri hızlandırmalarına yardımcı olalım.

Ertesi sabah kahvaltı masasında oturmuş lüks bir kahvaltının tadını çıkarıyorduk ki eşimin sesi dikkatimi başka yöne çekti

önümde lezzetli ekmek ve su.

Sevgili eşim başını okumakta olduğu gazeteye doğru eğerek, "Ne kadar da gizemli," dedi. Gazeteye bir göz attığımda manşeti gördüm.

ŞOK HABER

2 İspanyol asilzadenin kaldığı hapishane gizemli bir şekilde yanarak kül oldu!

Memnuniyetle başımı
salladım. "Gerçekten de,"
"Bunun nasıl olduğunu merak
ediyorum." "Gerçekten de."

Bir ısırık daha aldım. Üç günlük ekmeğin nefis tadı beni şaşırtmaktan asla vazgeçmedi.

"Özellikle de," diye devam etti, konuyu kapatmak istemiyor gibiydi, "taştan inşa edilmiş bir hapishanede olduğu için. Nehrin yakınında. Şiddetli yağıştan bir gün sonra."

"Gerçekten."

Bu cevap nedense onu tatmin etmemiş gibiydi. Bana anlamlı ve delici bir bakış attı.

Onu tamamen görmezden geldim ve bardağımdaki lezzetli sudan bir yudum aldım.

Omuzları çöktü ve sessizce yenilgiyi kabul etti. En azından ben öyle düşünmüştüm, sonra tekrar doğruldu ve yüzüne çok da masum olmayan bir gülümseme yayıldı.

Parmaklarını diken hanım eşim bana doğru eğildi ve tatlı bir bakış gönderdi. Zihnimde anında iki kelime belirdi: Dikkat tavsiye edilir!

"Bay Ambrose?"

"Evet, Bayan Ambrose?" Yemek yerken incelediğim belgelerden başımı kaldırıp baktım.

"Sanırım çok fazla çalışıyorsun."

Bu benim şiddetle katılmadığım bir noktaydı. Bununla birlikte, aynı fikirde olmadığımı dile getirmedi, ancak kendi noktasına gelene kadar devam etmesine izin verdim.

"Bu bizim balayımız. Bir poker oyununda bana katılmaya ne dersin?"

Oh.

Demek oynadığı oyun buydu, öyle mi? Onun zevkine göre çok suskundum, bu yüzden kelimeler yerine benden biraz para koparmaya mı çalışacaktı?

Peki o zaman... meydan okuma kabul edildi.

Hemen kağıtlarımı bir kenara bıraktım.

"Benim için zevktir, Bayan Ambrose."

Çabucak, yarım saat geçti. Bence çok çabuk bitti. Memnuniyetle devam ederdim ama...

Küçük *ifritim* masanın öbür ucundan bana öyle bir baktı ki, ona neden bir ateş iblisinden esinlenerek bu ismin verildiğini bir kez daha hatırladım. Benden neden bu kadar hoşnutsuz olduğuna gelince? Önümdeki devasa bozuk para yığını ve onun önündeki boş masa ile ilgili bir şey olabilirdi.

"Siz, Bay Rikkard Ambrose, bir *şeytansınız*! Bir tehditsiniz! Dünyadaki tüm çalışan kadınlar için bir tehdit!"

"Teşekkür ederim, Bayan Ambrose."

"Bunun bir iltifat olmaması gerekiyordu!"

"Öyle değil miydi? O halde kazancımla yetinmek zorundayım."

Tabii onu devam etmeye ikna edemezsem? Sonuçta, artık bahse girecek parası yoksa, "strip poker" olarak bilinen o ilginç Amerikan geleneğini her zaman deneyebilirdik...^[49]

Ona baktım, yüzünde hâlâ öfkeli bir ateş iblisinden farksız bir ifade vardı. Hm... belki de şu anda bunu önermesem daha iyi olur.

Zaten buna fırsatım da olmadı, çünkü bir sonraki anda bakışlarını üzerime dikti, gözleri hafifçe kısılmıştı. "Söylesene... artık büyük kazandığına göre, bana güzel bir şeyler ısmarlamakta bir sakınca görmezsin, değil mi?"

Sizden kazandığım parayı harcamamı sağlamaya çalışıyorsunuz, değil mi Bayan Ambrose?

Hayal kırıklığına uğramaya mahkumdu.

"Elbette," dedim başımı sallayarak. "Bildiğim kadarıyla kasabada deri işleme konusunda oldukça iyi olan pek çok tabakçı var. Mütevazı bir ücret karşılığında eşleri de tedavi edebilirler."

Cevap olarak bana attığı bakış, yanmaz giysi satın almayı düşünmeme neden oldu. Ancak bir an sonra ifadesi aniden değişti. Yüzü acı dolu bir ifadeye büründü ve bir elini hamile karnının üzerine koydu.

"Ooohh...!"

Boğazından kaçan inilti kalbimi parçaladı. Göz açıp kapayınca kadar onun yanında, tepesindeydim.

"Ne oldu? Neyin var?"

"Ben... Bilmiyorum." Acı dolu bir inilti daha çıkardı. "Kendimi tuhaf hissediyorum. Biraz hastayım. Sanırım... Sanırım gerçekten ihtiyacım var..."

"Evet?!"

"...pahalı bir restoranda akşam yemeği ve tiyatroda bir gece."

Dondum kaldım.

Gerçekten az önce...?

Evet. Evet, yaptı.

Yanağımdaki bir kasın seğirdiğini hissettim. Beni kandırdı. O küçük cadaloz *beni* kandırmıştı, Bay Rikkard Ambrose! Bana paralarını vermeleri için başkalarını kandıran bendim, tersi değil!

"Ne tuhaf bir hastalık nöbeti," dedim sesim donuklaşarak.

Masum bir tavırla kirpiklerini bana doğru kırıştırdı. "Evet, gerçekten de çok ilginç, değil mi? Ve çok şiddetli. Derhal tedavi edilmesi gerektiğini düşünüyorum, yoksa semptomlar daha da kötüleşebilir."

"Öyle mi?" Bir an düşündüm, sonra birden sokakta gördüğüm bir reklamı hatırladım. Belki de tiyatroyu ziyaret etmek o kadar da kötü bir fikir olmayabilirdi. "Hm...çok iyi. Broadway'de Shakespeare'in *Measure for Measure* oyununun oynandığını duydum. Hamile bir kadının yaptığı kötülükler yüzünden hapse atılmasıyla ilgili bir hikâye. Çok ilginç bir konu, değil mi?"

"Ah, evet. Gerçekten de çok ilginç." Başını salladı, cesareti hiç kırılmamıştı. "Duyduğuma göre suçu erkeğiyle zina yapmakmış ve bu yüzden asılmış. Kulağa harika bir oyun gibi geliyor bana!"^[50]

İçimi bir korku kapladı ve eşim kalkıp neşeli bir melodiyi ıslıkla çalarak günümüz için hazırlık yapmaya başladığında, belki de, sadece belki de, o reklama daha fazla dikkat etmeliydim diye düşünmeden edemedim. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, oyun ona fikir verebilirdi ve ben sadece idam tehdidi altında evlilik kongresine katılma düşüncesinden hoşlanmıyordum.

O gece, tiyatronun zaman, para ve gayrimenkul kaybı olduğuna dair inancımı bir kez daha teyit ettim. Gerçekten de korkulması gereken bir işkence yöntemi. Ve eğer karımın varlığı bunu zar zor katlanılabilir kılıyorsa, bu kesinlikle reddedeceğim bir şeydi.

Tiyatro gösterisi nihayet bittiğinde, sokaklarda iğrenç derecede yavaş bir tempoda ilerleyerek zamanımızı boşa harcamaya devam ettik,

Farklı sokak satıcılarından çok pahalı atıştırma­lıklar yiyor ve... bir şekilde eğleniyor muyduk? Eşimin eğlenmesine şaşır­madım ama ya ben, Bay Rikkard Ambrose? Şu anda yapabileceğim binlerce daha önemli ve verimli şey vardı! Bu fırsatı New York'taki iş girişim­lerimi ziyaret etmek için kullanabilirdim! İngiltere'ye ihraç edilebilecek faydalı bir şey var mı diye yerel mallara göz atıyor olabilirdim! Oysa ben burada sadece... karımla birlikte olmanın tadını çıkarıyordum. Göğsümde büyüyen bir sıcaklıkla onu koruyarak mı izliyordum?

Ürperdim. Evlilik insanları gerçekten değiştirebiliyordu. Buna derhal bir son vermeliydim.

"Affedersiniz hanımefendi," diye hitap etti sokak satıcılarından biri *hamile eşime*. "Size en iyi şarabımdan bir şişe ikram edebilir miyim?"

Öte yandan, belki de karımı korumak o kadar da kötü bir şey değildi.

"Sen." Parmak eklemlerimi kırarak satıcıya doğru ilerledim ve buz gibi bir bakışla onu olduğu yere mıhladım. "*Hamile olduğu her halinden belli* olan karıma az önce ne teklif ettin?"

Ne yazık ki, yerel polis teşkilatı bu teklifi kabul etmemiş görünüyordu. bir kadının bir şişe şarap içmesi idam cezasını gerektiriyordu. Seçtiğim hedefi sokaklarda kovalamaya başladıktan kısa bir süre sonra geldiler ve beni geri çekmeye çalıştılar. Sonunda, para cezası ödemek zorunda kalma tehdidi beni isteksizce geri çekilmeye zorladı ve yüzünde fazlasıyla eğlenmiş bir ifade olan karımın yanına döndüm.

Ona bir bakış gönderdim. "Tek kelime etmeyin, Bayan Ambrose.

Bir kelime bile. Bir kelime bile. Bir kelime." "Bir heceye ne dersin?"

"Bu dört kelimeydi."

"Çok kötü." Bana doğru adım atarak kolunu uzattı. "Hadi gel. Geri dönelim."

Tekrar ceza alma riskini göze alacak bir şey yapmadığım gerçeği dışında, sonraki birkaç gün de benzer şekilde geçti. Zamanımızın çoğunu gayrimenkulleri değerlendirerek ve New York çevresindeki son tarımsal gelişmeleri araştırarak geçirdik. En azından ben kendime böyle söylemeye çalıştım. Aslında sadece şehirde dolaşıyor ve kırsalda piknik yapıyorduk. Ve en kötüsü? Hiç umursamadığımı fark ettim! Bir kez bile evrakları çıkarma ya da hesaplarımı kontrol etme isteği duymadım.

Bozuluyordum.

Bu yüzden kendimi romantik bir gün batımının önünde bir sandalla nehirde sürüklenirken bulduğumda, karım yanımda bana sarılmışken, çok geç olmadan bir şeyler yapılması gerektiğine karar verdim.

"Hmm... ne oldu?" Yer değiştirip başını kaldıran Lillian gözlerini kırpıştırarak bana baktı. "Bir sorun mu var? Bir şey düşünüyor gibisin."

Aman Tanrım. Hızlı düşün!

"Ehem... Ben de tam gezintimizden ne kadar keyif aldığımı düşünüyordum."

"Biri Sen?" O ısıldadı. "Bu Harika! Bu Yani inanılmaz romantik, değil mi?"

"Bunun romantik olduğunu düşünüyorsan yarına kadar bekle," dedim ona.

"Yarın mı?" Bana doğru eğilerek c a n l a n d ı . "Yarın nereye gideceğiz?"

Bir Adamın Kararlılığı

(43. Bölüm, "Pruvadaki Yemin", Bay Ambrose'un Bakış Açısından)

Eşim önümüzde duran resmi görünümlü binanın üzerindeki tabelaya baktı
-Sonra tehditkâr bir bakışla bana döndü.

"Tapu ve Tahsis Dairesi mi? Gerçekten mi?"^[51]

"Gerçekten." Kasvetli bir şekilde başımı salladım. "New York'un tamamındaki en romantik yer."

"Buraya geldik çünkü...?"

"Romantik manzaranın tadını
çıkarmak için." Bana bir kaşını
kaldırdı.

"...ve bazı mülkiyet belgelerini talep etmek için."

"Söylemiyorsun."

"Evet. Gidelim, olur mu?"

Ona kolumu uzattım ve nedense pek de şefkatli görünmeyen bir bakışla kabul etti. Birlikte girişe doğru yürüdük. Yaklaşık on dakika sonra, bir kolumun altında *Tresoro de España*'nın sahiplik belgeleri, diğerinde güzel karımla yeniden ortaya çıktım. Memnuniyetle kendi kendime başımı salladım. Gerçek mutluluk böyle bir şey olmalıydı. Karımın bizi bekleyen arabaya binmesine yardım ederek arkasından bindim ve memnun bir şekilde başımı sallayarak yanına oturdum.

"Nihayet. Görevimiz tamamlandı, Bayan Ambrose. Sanırım bu balayının en sevdiğim kısmı-"

Vahşi doğada uzun yıllar boyunca hayatta kalmak için geliştirdiğim içgüdülerim sayesinde, aniden bir ölüm tehdidi hissettim. Karıma baktığımda, yanımda avını yutmaya hazır bir dişi kaplan gördüm.

"Ehem. Sanırım bu cümleyi bitirmemeliyim. Ne de olsa sessizlik altındır."

"Akıllıca bir seçim, Bay Ambrose. Akıllıca bir seçim."

Yüzünde tatlı bir gülümsemeyle kolumu tuttu ve yanıma sokuldu; ben de kendimi bir kolumu ona dolamış, memnun hissederken buldum. Garip bir nedenden dolayı, bunun elde ettiğim mülkiyet belgeleriyle bir ilgisi olduğunu düşünmedim.

New York'taki son birkaç günümüz oldukça hızlı ve başka pahalı geziler olmadan geçti. Ayrılma günü geldiğinde.

Eşyalarımızı topladık ve otelden ayrıldık (ne yazık ki faturayı ödemedenden değil). Eşimin isteği üzerine (ısrar olarak okuyun) şehirde son bir tur attık. Ardından, nihayet, limana doğru yol aldık, gemimize bindik ve eve dönüş yolculuğumuza başladık.

Sonunda sıkıntılarımız sona ermişti.

"Bleeeeawwwk!"

Düzeltilme: biri hariç tüm sorunlar sona ermişti.

Yavaşça başımı çevirerek hemen yanımdaki güvertede duran devenin bakışlarıyla karşılaştım ve bakışlarıma sahip olduğum tüm otoriteyi yansıtmaya çalıştım.

"Git. Uzaklaş."

Buna karşılık deve beni tamamen görmezden geldi.

Neden o şeytani canavarı yine yanımda getirdik?

"Şimdi, şimdi, Ambrose Senior. Ambrose Junior ile böyle mi konuşulur?" diye arkamdan tanıdık bir kadın sesi geldi.

Ah, doğru. O yüzden.

Arkamı dönerek, Bayan Ambrose'u bakışlarımla mızrakladım ve bunun deveden çok onun üzerinde etkili olacağını umdum. "Bu ismi değiştireceksin."

Meydan okurcasına çenesini kaldırdı.

"Değilim." "Öylesin."

"Değilim."

"Sen. Sen."

"Bu harika değil mi?" Yüz ifadesi aniden inatçıdan coşkuluya dönüştü ve geniş bir gülümsemeyle beni kucakladı. "Sadece birkaç haftadır evliyiz ve şimdiden eski evli çiftler gibi tartışabiliyoruz. Bu evlilik işinde gerçekten yetenekliyiz!"

Bu kesinlikle olaya bakmanın bir yoluydu. Yine de.

"Bunun beni elimizdeki konudan uzaklaştırmayı başaracağını düşünüyorsanız, çok yanılıyorsunuz. Camelus türünün pireli bir üyesine benim adımın verilmesini kabul etmeyeceğim! Anlaşıldı mı?" "Bugün biraz h u y s u z s u n , değil mi?" Eliyle başımı okşadığını hissettim. omuz. "Merak etme. Seni neşelendirecek bir şey biliyorum."

Sadece kelimeler bile beni nadiren bu kadar dehşete düşürmüştü. Gözlerim sonsuz derecede kısıldı. "Ne?"

Masum bir gülümsemeyle bir kolunu omzuma, diğerini de "Ambrose Junior" demeyi reddettiğim yaratığın boynuna doladı.

"Neden, tabii ki... grup kucaklaşması!"

Daha önce korku hissetmekte haklıydım. Bu sözler karımın ağzından çıkar çıkmaz, derhal stratejik bir geri çekilme uyguladım ve geminin göbeğinde gözden kayboldum. On dakika geçmeden yeniden güverteye çıktım. Hem de tam zamanında. Rıhtımdaki adamlar gemiyi yerinde tutan halatları yeni çözmüşlerdi ve denizciler yön bulmak için bana bakıyorlardı.

"Hazır mısın?" Ben istedim. "Emredersiniz, efendim!"

"O zaman iskeleyi yukarı çekin! Çapayı kaldırın!"

"Onu duydunuz, dostlar!" diye bağırdı adamlardan biri. "Hadi başlayalım!"

Tresoro'nun demir zinciri gıcırdayarak ve tıngırdayarak sudan yükseldi. Bir an sonra, yankılanan bir *gümbürtüyle* ilk yelken indi ve bir anda rüzgâr tarafından kavrandı.

"Yelkenleri açın!" Emrettim. "İngiltere'ye geri dönün!"

"Bleeeaaaawk?"

"Ve sen sessiz ol!"

Kısa süre sonra gemi limandan ayrıldı ve Büyük Britanya'ya doğru yola çıktı. Görünüşe göre harika olan tek şey Britanya değildi, karımın ruh hali de öyleydi. Şu anda içinde bulunduğumuz geminin, aslen bir çift İspanyol soylusunun malı olan, zenginlik açısından bir yolcu gemisinden aşağı kalmayan lüks bir bayrak gemisi olduğu gerçeğini keşfetmişti ve şimdi bundan sonuna kadar yararlanıyordu. Normalde, karımın kendisine çeşitli pahalı lezzetler getirmeleri için bir sürü garsona sipariş verdiğini görmek beni çileden çıkarırdı. Bunu yapmamamın sadece iki nedeni vardı: Birincisi, geminin güvertesinde duvar yoktu ve ikincisi, bu bana hiçbir şeye mal olmuyordu. Bu gemide depolanan tüm erzağa düşmanlarım el koymuştu ve tüketilmezse bozulacaktı. Karımı şımartmayı seven biri değildim ama bunun yerine yiyeceklerin bozulmasına izin vermek daha iyiydi.

Yine de, o pahalı yemeklerin birbiri ardına yenildiğini görmek...

Ürpererek güvertenin altına çekilmeye karar verdim. Amerika'ya yaptığım bu seyahatten elde ettiklerimi henüz kataloglamamışken kendime bu şekilde işkence etmeme gerek yoktu.

Birkaç saat sonra, bir kez daha biraz daha zengin olmanın tatmin edici duygusuyla yeniden ortaya çıktığımda, onun şezlongunu boş buldum. Kaşlarını çatı,

Etrafıma bakındım ve sonunda onu geminin pruvasında biraz uzakta dururken buldum. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, artık yüksek hayatın tadını çıkarıyor gibi görünmüyordu. Gözleri uzaktaki ufka sabitlenmişti ve bir eli karnına dayanmış, hafifçe titriyordu.

Yalnız görünüyordu. Korkmuş. Ve...nefes nefese miydi?

Ne olduğunu anlamadan bacaklarım beni ileriye taşıdı. Bir an sonra onun arkasındaydım, kollarım onu güçlü bir kucaklamayla sarmış ve göğsüme doğru çekiyordu. Bir an için kaskatı kesildi, sonra gevşedi ve kollarıma gömüldü. İki tanıdık göz bana baktı, kendinden şüpheyile doluydu.

Lillian mı? Kendinden
şüphe mi ediyordu? Bir
şeyler çok yanılttı.

Kavrayışımı sıkılaştırarak, onu sıkıca kavrayana kadar nazikçe kendime çektim.

"Yönetim ekibime sık sık söylediğim gibi," dedim eşime, "sorun çözmenin birinci adımı: sorunu tanımlayın."

Sertçe yutkundüğünü hissettim. Yavaşça derin bir nefes aldı ve karnının üzerinde duran eli yumruk haline geldi.

"Ben... Ben korkuyorum. Arkadaşlarımdan ne diyeceğini bilmiyorum. Şimdi nasıl çalışabilirim? Nasıl birlikte olabiliriz, sadece herhangi bir karı koca gibi değil, *biz* gibi, her zaman olduğumuz gibi?"

Dünyanın dört bir yanında koşturup başkalarının parasını çalmaktan mı bahsediyorsun?

Ama kollarımda titrediğini hissedince bunu söylemedim.

"Nasıl... nasıl hâlâ kendim olabilirim?" Tekrar yutkundu. "Korkuyorum."

Sesi gerçekten *titriyor* muydu?

Bu olmazdı. Benim küçük *ifritim* için değil.

"Değilim." Duygusuz sözlerim karşısında sanki sırtına bir bıçak saplamışım gibi kaskatı kesildi. Kollarımdan kurtulmak için hamle yaptı ama ben yanağını avucumun içine aldım ve onu bana bakmaya zorladım. "Hiç korkmuyorum. Çünkü sen benimlesin."

Tek bir saniye için dünya bizim için durmuş gibiydi. Hareket eden tek şey uzaktaki dalgalar ve hafif okyanus esintisiydi. Sonra aniden dönerek yüzünü bana döndü ve kollarını boynuma dolayarak beni şiddetli bir kucaklamanın içine çekti.

Şimdi, bu çok daha iyiydi. Küçük *ifritim* geri dönmüştü.

O bu kadar istekli olduğuna göre, ben de ondan geri kalamazdım, değil mi? Bir anda kollarım ona dolandı ve tüm gücümle, ama her nasılsa, yapabileceğimi düşündüğümünden daha nazik bir şekilde kucaklamasına karşılık verdim.

Onu kendime doğru çekerek eğildim ve hakkım olanı aldım.

Dudaklar

1.

Onun

aşkını.

Her şeyini.

Onu kollarımda hissetmek... Bunu nasıl tarif edeceğimi bilemiyordum. Yüzlerce ton altınla dolu bir cennet mi? Hızla yükselen hisse senetlerinin coşkusu mu? Bunların hiçbirisi karşılaştırma yapmak için yeterli değildi. Çünkü o hazineleri vakit kaybetmeden, ayrılmadan önce kapıp giderdim. Ama dudaklarım onun dudaklarındayken zamanın çok hızlı aktığını hissediyordum ve bu mutluluk anını sonsuzluğa dönüştürmek için her saniyenin bin yıl sürmesini dilemekten başka bir şey istemiyordum.

Ellerim yüzünün her yerinde dolaşmaya başladı, sanki elmastan daha değerliymiş gibi teninin her santimetrekaresine tapıyordum. Elbette, mantıksal olarak konuşursak, bu tamamen imkansızdı, neredeyse delilikti ama yine de...

Neden dünyadaki en doğru gerçekmiş gibi hissettirdi?

Onun o güzel, çikolata kahverengi gözlerine baktığımda cevabı buldum. Ve onun bana bakışına bakılırsa, bunu düşünen tek kişi ben değildim. Tek kelime etmeden, ikimiz de birbirimizin gözlerinde aynı mesajı okuyor gibiydik: *Ne olursa olsun, senin yanında olacağım. İyi günde kötü günde, daha zengin ya da daha fakir, hep birlikte olacağız.*

Yine de ikincisinin olmayacağından emin olurdum.

Onu kavrayışımı gevşeterek öpüşmemizi kestim ve her yerini görebilecek kadar geri çekildim. Bir saniye bile tereddüt etmeden elimi kaldırdım ve ona uzattım.

"Birlikte mi?"

Lillian uzunca bir süre öylece durup bana baktı ve sonra başını sallayarak yumuşak elini benimkinin içine kaydırды. "Birlikte."

Ve el ele vererek pruvaya doğru döndük, dünyayla tek vücut olarak yüzleşmeye hazırдыk. Ya da üç, matematiksel olarak doğru olmak gerekirse.

SON (TEKRAR)

Robert Thier'den daha fazla okumak ister misiniz? Bu ücretsiz alıntılarını deneyin:

[Balıklı Küçük Denizkızı](#)

Soyguncu Şövalye - Özel Baskı

Balıklı Küçük Deniz Kızı (Alıntı)

Uzun, çok uzun zaman önce, çok uzaklardaki büyülü bir krallıkta yakışıklı bir prens yaşamış. Ve o krallıkta, işi krallığı yönetmek olan ve yakışıklı presten bıkmış usanmış bir başbakan yaşamış.

"Majesteleri," diye içini çekti, derin bir nefes aldı ve zengin bir kahvaltıya oturmakta olan prensin önünde eğildi. "Evlilik anlaşması yapma konusundaki ilgisizliğinizden duyduğum ciddi memnuniyetsizliği bir kez daha güçlü bir şekilde ifade etmeliyim."

Prens ciddiyetle başını salladı, çünkü o iyi bir prensti ve bilge başbakanının sözlerine her zaman kulak verirdi. Böylece, "Tamam... bunu tekrar söyleyebilir misiniz, belki böylece neden bahsettiğinizi gerçekten anlayabilirim?" diye konuştu.

"Kıçını kaldırıp evlenmeni istiyorum!"

Prens bir kez daha ciddiyetle başını salladı. Çünkü o iyi bir prensti ve ciddiyetle başını sallama konusunda çok yetenekliydi.

"Anlıyorum. Peki tam olarak neden?"

"Çünkü Ekselansları, atalarınızın son ölümleri göz önünde bulundurulduğunda, halk sizin eksikliğiniz nedeniyle artan endişeden muzdarip olabilir."

"İngilizce, lütfen."

"İnsanlar endişeli çünkü ailen nalları dikti ve henüz bir varisin yok!"

"Ah, anlıyorum."

Bu gerçekten de bakanın zihnini çok uzun zamandır meşgul eden büyük bir sorundu. Hem kalp hem de zihin bilgisiyle dolu bilge bir adam olduğu için, bu soruna alışlagelmiş, benzersiz nezaketiyle yaklaştı.

"Yani, gerçekten! Sorun nedir?" diye sordu. "Bu büyülü krallıkta bir milyondan fazla, beş yüz yetmiş bir bin üç yüz kırk beş kadın var! Geyiklere ve çeşitli kurbağalara dönüştürülenleri de sayarsan beş bin daha fazla. Onlardan birini hamile bırakmak çok zor olmasa gerek, ondan sonrası da çok kolay olacak! Yani, hangi kız bir prensle evlenmek istemez ki? Bir prensle evlenmek istiyorum içgüdüsu kadınların beynine dövme gibi işlenmiştir!"

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Ben de biliyorum! Daha geçen hafta bu konuda bir anket yapıldı! Baksanıza!"

Devlet cübbesinin içinden parlak renkli bir yayın çıkaran bakan, prensin incelemesi için yayını havaya kaldırdı. Prens gerekli özeni göstererek inceledi. Sonra prens bakışlarını bakana çevirerek kraliyet kaşlarını kaldırdı.

"Kızlar için gençlik dergileri mi okuyorsun?"

Bakanın saygıdeğer yüzü, kötü kalpli bir iyilik perisi tarafından özellikle güzel bir kırmızı olması için büyülenmiş bir gül fidanının üzerindeki güller kadar kırmızıya döndü.

"Bu konunun dışında! Mesele şu ki, Ekselansları, gençlerin deyimiyle, siz 'sıcak bir meta' gibi görünüyorsunuz. Alıntı yapıyorum-" Dergiyi karıştırırken istediği sayfayı buldu. *"OMG!!!! Prens çok seksi! Fairywood'dan Maggy adında genç bir bayanın görüşü. Pixyburg'dan genç bir hanım ise ona sonsuz ve ebedi aşık olduğunu ilan ediyor ve insanların bunun imkansız olduğunu söylediğini biliyorum ama bir gün tanışacağımıza ve onun bana oracıkta aşık olacağına eminim.* Twinkle-Twinkle-by-the-Sea'den genç bir bayan *"Onu istiyorum!"* diyor. *OMG!! Kiyafetlerini yırtıp atmak istiyorum..."*

Bakan boğazını temizleyerek sözünü kesti. Daha önce de belirtildiği gibi, sadece çok bilge ve saygıdeğer bir bakan değil, aynı zamanda çok nazik bir bakandı.

Prens, "'OMG' ne demek?" diye sordu.

"Bunun bir tür kısaltma olduğuna inanıyorum, Majesteleri. Harflerin ne anlama geldiğini bulmak için bir araştırma ekibi oluşturdum ve sonuç alır almaz sizi bilgilendireceğim. Ancak," diye bir kez daha boğazını temizledi, "genç hanımların genel olarak sizin için hevesli olduklarının açık olduğuna inanıyorum. Neden içlerinden birini seçmiyorsunuz?"

Prens o anda çok üzgün görünüyordu, çünkü vermesi gereken çok ama çok kötü bir haber vardı ve bunu bilge ve sadık bakanına nasıl söyleyeceğini bilmiyordu. Ayrıca bu korkunç haber son derece utanç vericiydi.

"Şey..." Kraliyete özgü bir rahatsızlıkla tacını yakışıklı başının üzerinde kaydırdı. "Bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum ama..."

"Evet?"

"Bunu anlamak sizin için biraz zor olabilir ama..." "Evet mi?"

Evet mi?"

"Şey, ben..."

"Evet?"

Prens doğruldu ve danışmanının doğrudan gözlerinin içine baktı. Derin bir nefes aldı ve başladı:

"Bunu sana çok ama çok uzun zamandır söylemek istiyordum. Annem ve babam öldüğünden beri, sen benim için bir baba gibi oldun ve ben her zaman içimde gerçekte kim olduğumu bilmeni istedim. Bunun muhtemelen benim için isteyeceğin bir şey olmadığına farkındayım. Anlamayabileceğinin, hatta kızabileceğinin de farkındayım. Ama lütfen anlayın ki ben buyum. Bu şekilde doğdum ve elimde değil. Bunu senden sonsuza kadar saklayabilirdim ama sana yalan söylemekten nefret ediyorum. Beni gerçek ben olarak kabul etmeni istiyorum, takındığım bir maske olarak değil."

Bakan çok bilge bir bakandı. Ama ne kadar bilge olursa olsun, buna ne diyeceğini bilemiyordu.

"Görüyorsun, ben... Ben..." Prens sanki uzun bir mesafe koşmuş gibi ağır ağır nefes alıyordu. Telaşla sağa sola bakınırken öne doğru eğildi ve bakanın kulağına bir şeyler fısıldadı. Bakanın çenesi düştü.

"Ekselansları, ciddi olamazsınız!"

Prensın ağzı mizahsız bir gülümsemeyle seğirdi. "Korkarım öyle." "Ama... ama... bu mümkün değil! Kızların bacakları var! *Bütün* kızlar! İşte "Bu dünyada hiçbir kadın...bir..." Kelimeyi söyleyemediği için havada bir sallanma hareketi yaptı. "Bu dünyada bacakları yerine *buna* sahip olan bir kadın yok!"

"Umarım öyledir çünkü aksi takdirde mahvolurum." "Ve sen bunu gerçekten *çekici* mi buluyorsun?"

"Evet."

"Peki ya pullar? Deniz yosunu kokusu mu? Şey..."

Bakan, prensin gözlerinin buğulandığını görünce durdu. "Ah..." diye iç geçirdi prens. "Hayalindeki kız..."

Bakan bir iniltiyle yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Neden sevgili baban gibi biseksüel olmadın? Ya da en azından eşcinsel!"

Yine uzun, çok uzun zaman önce, başka bir büyülü krallıkta -su altında bulunduğu için oldukça ıslak bir krallık- küçük bir denizkızı yaşıyordu. Denizler Kralı Triton'un çocuğuydu ve kızları arasında en güzeliydi. Bu pek bir şey ifade etmiyordu, çünkü aynı zamanda hala hayatta olan tek kızdı, diğerleri uzun zaman önce köpekbalıkları tarafından yenmişti ve bir güzellik yarışmasını kazanacak durumda değillerdi, ama yine de bu bir şeydi.

Küçük denizkızı hayat dolu bir kızdı ve etrafındaki ve üstündeki her şeyi yoğun bir şekilde merak ediyordu.

"Baba," dedi bir gün Kral'a, taht odasında, jakuzili altın tahtında otururken. "Bu büyük sarayda yalnızım ve yanımda sadece deniz yosunları var. Yüzeye çıkıp dünyayı görebilir miyim?"

Kral her zamanki gevezeliğiyle, "Hayır," diye cevap verdi.

"Zaman ayırdığınız için teşekkürler baba," dedi küçük denizkızı, eğildi ve yüzerek taht odasından çıktı. Ve sonra, kendisine söyleneni asla yapmayan dik kafalı küçük bir şey olduğu için, yüzeye doğru yüzdü.

Yüzeye çıktığında gördüğü ilk şey, denizin dibine benzeyen ama garip bir şekilde üzerinde su olmayan bir şeyin üzerinde duran muazzam bir saraydı.

"Burası annemin bana anlattığı yer olmalı," dedi küçük denizkızı kendi kendine. "İnsanların kuru olduğu, kız kardeşlerinizi yiyen köpekbalıklarının olmadığı ve her sabah kahvaltıda deniz yosununu zorla yutmak zorunda kalmadığınız 'anakara' denilen yer. Ne kadar harika bir yer olmalı."

Şimdi, küçük denizkızı ne yapacağını düşünüyordu.

"Oh, ne olacak ki!" diye haykırdı. "Hayatımın geri kalanında yüz geçlerimin üzerinde oturmayacağım! Hadi bir macera yaşayalım!"

Ve anakaraya doğru yola çıktı.

Tam da o sırada yakışıklı prens sarayının altındaki kayalıklarda geziniyordu. Romantik bir şekilde yardımcı olan bir rüzgâr aniden onu kavradı ve aşağıya, denize doğru fırlattı ve günlerinin sayılı olduğunu düşündü. Ama aslında sadece alfabetik sıraya diziliyorlardı.

"Olamaz!" diye bağırdı küçük denizkızı, uçurumdan düşen yalnız figürü görünce. "İslanacak! Oysa daha önce ne kadar da kuruydu!"

Prens büyük bir gürültüyle dalgalara çarptı ve okyanusta kayboldu. Aşağıya dalan küçük denizkızı çırpınan botlardan birini yakalamayı başardı ve çekti. Çizme çıkmış. Çok kötü yaşlı bir deniz yılanından öğrendiği bir laneti mırıldanarak tekrar dalıp genç adamı belinden yakaladı ve denizin yüzeyine çıkana kadar yukarı doğru çekti.

Güneş ışığına çıktıkları anda küçük denizkızının gözleri fal taşı gibi açıldı. Aşağıya dalarken, düşünmek ya da bakmak için gerçekten duramamıştı. Şimdi, ilk defa, bu garip çocuğun sadece bir denizkızı olmadığını fark etti.

Yüzgeçleri yerine bacakları vardı ama geri kalanı harikuladeydi: güçlü kolları, geniş omuzları ve cesur, kare çeneli yüzü o kadar yakışıklıydı ki, oracıkta bayılabilirdi. O güne kadar gördüğü en güzel yaratıktı! Küçük denizkızı aniden, adamın vücudunun kendi vücuduna sıkıca bastırıldığını ve üzerinde tüm küçük deniz kızlarının alışılagelmiş deniz kabuğu bikinisinden başka bir şey olmadığını fark etti.

Prens ise aynı şaşkınlıkla küçük denizkızına bakıyordu. "Yüzgeçlerin..." diye mırıldandı, gözleri parlıyordu. "Saçındaki deniz yosunu..."

Küçük denizkızı utanarak yüzünü çevirdi. O sabah saçlarını taraması gerektiğini biliyordu!

"Çok güzelsin!"

Küçük denizkızı şaşırılmış bir şekilde ona baktı. "Ne?"

"Çok güzelsin! Hayatımda gördüğüm en güzel kızsın!"

Küçük denizkızı, tüm deniz canlılarının kızardıklarında yaptığı gibi maviye döndüğünü hissetti. "Sen... sen sadece bunu söylüyorsun."

Ve sonra prens yüzünü iki elinin arasına alıp çenesini kaldırdı, böylece onun derin, derin, derin mavi gözlerine bakmak zorunda kaldı. Küçük denizkızı daha önce, okyanus tabanının yüzeyden on bin dokuz yüz doksan dört metre derinlikte olduğu Mariana Çukuru'nun derin olduğunu düşünmüştü. Yanılmıştı.

"Değilim," dedi prens, "sadece bunu söylüyorum." Ve sonra onu öptü.

O günün ilerleyen saatlerinde Prens, tepeden tırnağa ıslanmış ve yüzünde ışıltılı bir gülümsemeyle bakanının odasına girdi.

"Aşık oldum!" diye ilan etti. "Evleneceğim!"

"Nihayet!" Bakan rahat bir nefes alarak bakanlık koltuğuna çöktü. "Sonunda bu denizkızı saçmalığını sisteminizden çıkardığınız için çok rahatladım! Kim bu kız?"

EKSTRAKTIN SONU

Balıklı Küçük Denizkızı, Robert Thier'in *WARNING (UYARI!)* adlı peri masalları koleksiyonunun bir parçasıdır. *Peri Masalları* adlı derlemesinin bir parçasıdır ve hem ciltsiz hem de e-kitap olarak mevcuttur.

Soyguncu Şövalye - Özel Baskı (Alıntı)

Anno Domini^[52] 1234

Leydi Ayla gözlerini eldivenine dikti.^[53] Ne kadar basit bir giysi: beş parmaklı, deriden yapılmış, süslemesiz ve işlemesiz. Bir eldiven. Ne kadar basit bir şey. Sadece bir eldiven. Bu onun için dünyanın sonu demekti.

habercisine baktı^[54] ve alaycı bir gülümsemeyi başardı.

"Mar mezarı çok güzel^[55] benim iyiliğim için endişelenmek. Ama lütfen benden ona kalenin iyi ısıtıldığını ve eldiven giymem gerekirse, kendime ait düzinelerce eldivenim olduğunu söyleyin. Evet, bir dahaki sefere bana bir hediye göndermek istediğinde bir çift eldiven göndermesini söyleyin. Çok daha iyi bir izlenim bırakır."

Müjdecî onun gülümsemesini fazlasıyla karşıladı. Neden olmasın ki? Onun gülümsemek için dünya kadar nedeni varken, kadının kesinlikle hiçbir nedeni yoktu.

"Bunun bir hediye olmadığını çok iyi biliyorsunuz, Leydi Ayla," dedi, sesi üstün ve küstah çıkıyordu. "Eldiven sizin için değil. Babanız Kont Thomas için. Mar grave von Falkenstein bu vesileyle eldivenleri yere atıyor ve kan davası ilan ediyor^[56] ona ve duvarları içinde barındırdığı herkese karşı."

Ayla Hanım ayağa kalktı. Otururken, şimdiye kadar hayatının sonunu ilan etmeye gelen küçük adamın dar gözleriyle hemen hemen eşit seviyedeydi. Şimdi, babasının sandalyesinin bulunduğu büyük salonun sonundaki yükseltilmiş platformda ayakta dururken, onun üzerinde yükseliyordu. Bu onu biraz daha iyi hissettirdi ama sadece biraz, çünkü bunun bir numara olduğunu biliyordu. Burada kontrol adamın elindeydi. Yalnız olmasına ve onun evinde, babasının şatosunda, babasının hizmetkârlarıyla çevrili olmalarına rağmen kontrol ondaydı. Daha doğrusu efendisiydi.

"Babanızı getirme nezaketini gösterir misiniz leydim?" diye sordu müjdecî. "Böylece gelenek olduğu üzere eldivenleri alabilir mi?"

"Sen de çok iyi biliyorsun ki," dedi Ayla tehlikeli derecede kararlı bir sesle, "babam artık bırakın savaşmayı, kendi ayakları üzerinde bile yürüyemeyen hasta ve yaşlı bir adam."

Haberci içini çekti. "Oh, pekala. Sonuçta bu sadece bir formalite. İşte yasal olarak bağlayıcı belge."

Elinde bir rulo parşömen tutuyordu. Bir ucunda, parlayan kırmızı balmumu içinde Margrave'in mührünü görebiliyordu Ayla. Bunun ne olduğunu hemen anladı: Kan davası ilan mektubu. Müjdecî parşömeni hizmetkârlarından birine doğru itti, o da bir çığlıkla yakaladı ve tökezleyerek geri çekildi.

Ayla ikinci bir bakış bile atmadı. Birçok güzel kelime içeriyordu ama bunlar gerçek içeriği, önündeki taş zeminde duran eldivenin gönderdiği aynı çirkin mesajı gizlemeye yetmeyecekti: *Senin olanı istiyorum ve onu zorla alacağım.*

"Efendiniz hangi gerekçeyle bu kan davasını ilan ediyor?" diye sordu, sesi titriyordu şimdi. Öfkeyle mi? Korkuyla mı? Kendisi de pek emin değildi. "Biz ona ne kötülük yaptık ki? Eylemleri için ne gibi bir gerekçesi var?"

"Gerekçe mi?" Sırtışını gizleyen haberci omuz silkti. "Eminim bir tane bulunabilir - kalenizi yakıp yıktıktan ve topraklarınızı kendi toprakları haline getirdikten sonra. Acelesi yok."

Bu alçakça yorum Leydi Ayla'nın ağzını açık bırakırdı, ya da daha çok inanmazdı, eğer sözlerin arkasındaki adamı tanımasaydı. Falkenstein boş tehditler savuracak bir adam değildi; gerçek tehditler savurmaktan çok daha fazla zevk alırdı.

"Ama," diye devam etti haberci, "tatsızlıklardan kaçınmanın ve halkınızı gelecekteki kan davasının zorluklarından kurtarmanın bir yolu olabilir."

Ayla kaşlarını çatı. "Margrave von Falkenstein yaşlılık günlerinde yumuşamaya mı başladı? Son üç yılda beş kan davası ilan etti ve bu davaların hiçbirinde kurbanları için zerre kadar merhamet göstermedi."

"Ah, evet," dedi haberci neşeyle. "Ama görüyorsunuz, bu vakaların hiçbirinde rakibinin, babasının topraklarının sınırlarının çok ötesinde güzelliğiyle ün salmış bir kızı yoktu."

Ayla'nın omurgasından soğuk bir ürperti geçti. "Bunun ne anlama gelmesi gerekiyor?" "Bu," dedi adam, beyaz müjdecî asasını sallayarak, "şu anlama geliyor

Efendimin beni buraya sadece bu eldiveni getirmem için göndermediği anlamına geliyor. Beni buraya size iki şey getirmem için gönderdi. Aralarından seçim yapman gereken iki farklı aksesuar da diyebilirsin. Ya," eldivenin hala durduğu yeri işaret etti, "bunu alırsın, ya da," elini cebine attı ve küçük ve parlak bir şey tuttu, "bunu yüzük parmağına takarsın."

Ayla habercinin elindeki altın yüzüğe baktı, dehşete kapılmıştı. Ve durumunun daha da kötüye gidemeyeceğine inanmıştı.

"Anlıyorum," dedi boğazındaki yumrunun etrafında.

Müjdecî ona tekrar gülümsedi, bu kez imalı bir şekilde. "Margrave sizin cazibeniz hakkında çok şey duydu, Leydim." Bakışları küstah bir tavırla kızın vücudunda bir aşağı bir yukarı dolaştı. "Altın saçlar, bakir bir vücut, büyüleyici mavi gözler-hepsi ozanları^[57] güzel ve sevimli olduğunu söyle."

Ayla yüzünün kızardığını ve küçük yumruklarının sıkıldığını hissedebiliyordu. "Şahsen," diye devam etti haberci alaycı bir sırıtışla, "itiraf etmeliyim ki

son noktada ozanlarla aynı fikirde değilim. Ben biraz daha uysal hanımları tercih ederim. Yine de Margrave'in sizinle başa çıkmakta zorluk çekmeyeceğine eminim."

"Gerçekten mi?"

Ayla gözlerinin "çarpıcı" olarak tanımlanıp tanımlanamayacağından emin değildi ama o anda sadece bir bakışla gerçekten sersemletebilmeyi ya da sakat bırakabilmeyi ya da yakabilmeyi diledi. Bu, karşısındaki küstah herifin icabına bakardı. Haberciye ateş saçan bir yoğunlukla baktı.

"Evet, gerçekten de öyle. Ve hatalarınıza rağmen, sizinle bir ittifaka girmeye ve topraklarınızı bir araya getirmeye fazlasıyla istekli olacaktır," diye devam etti haberci.

"Eminim yapardı."

"Teklifinin cömertliğini kabul etmeli ve istediğini yapmalısınız." "Oh evet.

Bir genç kızdan elini istemek ve onu tehdit etmek çok cömertçe. uymazsa şiddet uygulayacağız!"

Habercinin yüzündeki alaycı gülümseme geri gelmişti. "Margrave'in koca olması gerçekten bu kadar istenmeyen bir şey mi? Zaten on yedi yaşındasın, oldukça yaşlı bir genç kızsın. Üç ya da dört yıl önce evlenmiş olman gerekirdi."

"Evlenip evlenmeyeceğim ya da ne zaman evleneceğim sizi ilgilendirmez, hele Margrave'i hiç ilgilendirmez!"

"Gerçekten mi? Her halükarda sizin için işleri halledecek güçlü bir adama ihtiyacınız var. Ülkede soyguncu şövalyelerle ilgili hikayeler dolaşıyor.^[58] Baban hastalandığından beri topraklarını istila ediyor. Ben de buraya gelirken Köln'den bir tüccarla karşılaştım, kızıl zırhlı şeytani bir soyguncu şövalye tarafından soyulmuştu."

Ayla dişlerini sıktı. Kızıl Şövalye'nin haberlerini daha önce de duymuştu ama bu kıyamet habercisi tarafından hatırlatılması, neredeyse

Halkına karşı görevini ihmal etmekle suçlanmak... Neredeyse katlanabileceğinden çok daha fazlasıydı.

"Onun icabına bakılacak," diye tısladı. "Ve onun işlediği suçlar, efendinizin düşündüklerinin y a n ı n d a hiçbir şey."

Haberci ondan uzattığı elindeki yüzüğe baktı ve tekrar geri döndü. "Cevabınız bu mu?" diye sordu.

"Hayır. Cevabımı alacaksın. Ulrich!"

Hizmetçi aceleyle Ayla'nın yanına geldi. "Evet, Leydim?"

"Git ve zindanların arkasındaki eski odadan... parmak aksesuarını getir," diye emretti.

Bu hizmetçi baktı nonplussed için a bir an. O zaman a Yüzüne dehşete düşmüş bir ifade yayıldı.

"Ama Leydim," diye kekeleydi, "o odayı bir daha asla açmamamızı ya da oraya girmememizi emretmişsiniz!"

"Ve şimdi aksini emrediyorum," dedi, gözleri hâlâ habercinin üzerindeydi. "Gidin!"

"Parmak aksesuarı mı, Leydim?"

"Evet. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?" "Sanırım, Leydim."

"O zaman, dediğim gibi, git."

Hizmetçi başka bir şey söylemeden oradan ayrıldı.

Birkaç dakika sonra elinde bir deri parçasına sarılı bir şeyle geri döndü. O yokken ne Ayla ne de haberci tek kelime konuşmuştu. İkisi de göz temasını kesmemişti.

Normalde Luntberg Kalesi'nin ana salonu sessiz ve rahat bir yerdi: Sıcacık bir ateşin yandığı devasa bir şömine, yerde yatan postlar, duvardaki renkli duvar halıları, dar pencereleri kaplayan boynuz pencere camlarından içeri süzülen ışığın altın rengini verdiği bir yerdi. Yine de Ayla ve haberci birbirlerine bakarken, atmosfer rahatsız edici bir şekilde gerginleşti ve normalde çok rahat bir şekilde çıtırdayan ateş, şimdi çok daha büyük bir yangının, Ayla'nın evini yutacak ve onu savaşla harap bırakacak bir ateş fırtınasının habercisi gibi görünüyordu. Yırtıcı kuşlar gibi ikisi de birbirini tartıyor, her biri diğerinin ne kadar mücadele edeceğini merak ediyordu.

Ayla'nın Ulrich'in geri döndüğünü ve elinde bir şey tutarak yanında durduğunu fark etmesi birkaç saniye sürdü. Sonunda

Onun varlığını fark edince, getirmesi için gönderildiği deri kaplı nesneyi aldı ve yüzünde meydan okuyan bir ifadeyle müjdecîye uzattı.

Haberci deriyi çekerek eski, paslanmış, demir bir parmak vidasını ortaya çıkardı .^[59]

"Bunu efendine götür ve ona söyle," dedi Ayla, sesi yine sakindi, Paslı, eski işkence aletini göstererek, "Bana önerdiği altın parmak vidası yerine bunu parmağıma takmayı tercih ederim," dedi.

Yükseltilmiş platformdan aşağı indi ve eldiveni almak için öne doğru eğildi.

"Kan davasını kabul ediyorum."

EKSTRAKTIN SONU

Soyguncu Şövalye-Özel Baskı, hem ciltsiz hem de e-kitap olarak mevcut olan bir ortaçağ romantizm ve macera hikayesidir.

Yazarın Notu

Bir zamanlar, okurlarına bir sonraki kitabını mümkün olan en kısa sürede yayınlayacağına söz veren küçük bir yazar varmış. Sonra kötü devler tarafından pusuya düşürülmüş ve iki yıl boyunca bir mağarada esir tutulmuş.

...ya da en azından bu bir peri masalı olsaydı böyle olurdu. Ne yazık ki (ya da belki de neyse ki) gecikmede kötü devler yoktu, sadece bu kitabı e-kitap ve ciltless kitap olarak yayınlama çabalarımı sürekli engelleyen çeşitli sağlık sorunları vardı.

Ancak, sonunda o da geldi: *New Storm Rising*'in yayınlanmış baskısı!

Gecikme için bir özür olarak, Bay Ambrose'un bakış açısından bir değil, iki değil, üç değil, toplam altı ekstra bölüm ekledim. Umarım bu uzun bekleyişi telafi eder ve Yeni Fırtına Yükseliyor'u okurken aldığınız keyif benim yazarken aldığım keyifle eşleşir.

Bir kez daha, bu serinin en başından beri benimle birlikte olan gönüllü düzeltmenim Iris Chacon'a ve tüm iniş ve çıkışlarda beni desteklemeye devam eden tüm harika okuyuculara ve hayranlara teşekkür etmek istiyorum. Hikayelerimi yazmaya devam edebilmemin sebebi sizlersiniz. Teşekkür ederim!

Yazar Hakkında

Robert Thier Alman bir tarihçi ve tarihi kurgu yazarıdır. Tarih, macera ve romantizmi her zaman iyi bir mizah katarak harmanlaması, ona gençlerden emekli büyükannelere kadar uzanan geniş bir okur kitlesi kazandırmıştır. Tarihi, sanki kendisi de bir ortaçağ şövalyesi olarak yaşamış gibi canlandırmayı başardığı için, dünyanın dört bir yanındaki hayranları ona 'Sir Rob' lakabını takmıştır.

Robert için yazar olmak tarihe duyduğu ilginin doğal bir sonucuydu. 'Almanya'da' diyor, 'hikaye ve tarih için aynı kelimeyi kullanırız. Ve ben her zaman birini diğeri kadar çok sevdim. Bir hikaye anlatıcısı, bir yazar olmak her zaman istediğim şeydi ve okuyucularım sayesinde bu inanılmaz bir yolculuk oldu.

Yazmanın ve tozlu eski arşivlerde araştırma yapmanın yanı sıra, bir sonraki hikayesine koyacak bir gizem arayışında olan Robert, klasik müzikten ve kırlarda uzun yürüyüşlerden hoşlanıyor. Resimde gördüğünüz kaskı bisiklet tutkunu olduğu için değil, doğuştan bir kemiği eksik olan edebi kafatasını korumak için takıyor. Robert Almanya'nın güneyinde, Üç İmparator Dağları arasındaki küçük bir köyde yaşıyor.

Robert Thier tarafından yazılan kitaplar

Fırtına ve Sessizlik

Özgürlük - Lilly Linton'ın hayatta en çok istediği şey bu. Evlilik değil, ciyaklayan veletler değil ve kesinlikle aşk değil, çok teşekkür ederim!

Ancak kızların hayatlarını evde oturup güzel görünmekle geçirmelerinin beklendiği 19. yüzyıl Londra'sında özgürlük nadir bulunan bir şeydir. Lilly'nin aklı başından gitmiştir - ta ki karanlık, tehlikeli ve güçlü bir yabancıyla tesadüfen karşılaşması hayatını sonsuza dek değiştirene kadar...

Tek kuralın olduğu Bay Rikkard Ambrose'un dünyasına girin: Bilgi güçtür, zaman paradır!

Fırtına ve Sessizlik serisinin ödüllü ilk cildi! *Halkın Seçimi Ödülü* ve *2015 Yılın Hikayesi Ödülü* sahibi.

ISBN-10: 3000513515

ISBN-13: 978-3000513510

Fırtınanın Gözünde

Mısır... Romantizmin, gizemin ve patlayan develerin ülkesi. Lilly Linton, patronu soğuk, hesapçı iş adamı Rikkard Ambrose için bir ay çalıştıktan sonra her şeye hazır olacağını düşünüyordu. Ancak çölde tehlikeli bir ava çıktıklarında, daha önce karşılaştığı her şeyin ötesinde tehlikelerle yüzleşmek zorunda kalır: ölümcül fırtınalar, yağmacı haydutlar ve hepsinden kötüsü, bir evlilik yüzüğü!

Çölün sıcaklığı Britanya'nın en zengin finansçısının soğuk kalbini eritmeye gerçekten yetebilir mi?

Büyük beğeni toplayan *Fırtına ve Sessizlik* serisinin uzun zamandır beklenen

ikinci cildi. ISBN-10: 3000532625

ISBN-13: 978-3000532627

Sessizlik Altındır

Sessiz. Soğuk. Yontulmuş mükemmellik. Bu Rikkard Ambrose, Büyük Britanya'nın en güçlü iş adamı.

Özgür ruhlu. Ateşli. Yukarıda bahsi geçen iş adamına kesinlikle çekici *gelmiyor*. Bu Lilly Linton, onun özel sekreteri ve gizli silahı.

İkili aylardır bir kedi fare oyunu oynamaktadır. Şimdiye kadar Lilly, Bay Ambrose'a duyduğu çekimi bastırmayı ve inkâr etmeyi başarmıştır. Ama aniden geçmişinin karanlık sırları ortaya çıkmaya başladığında ve Güney Amerika ormanlarında tehlikeli bir yolculuğa çıkmak zorunda kaldıklarında ne olacak? Sadece bir araya gelirlerse hayatta kalabilecekleri bir yolculuk mu?

Ödüllü *Fırtına ve Sessizlik* serisinin üçüncü cildi. ISBN-10:

3962600582

ISBN-13: 978-3962600587

Sessizliği Bozmak

Aile dünyadaki en önemli şey, değil mi? Eğer kendi ailenizse, belki. Ama söz konusu olan, ofiste gizli bir ilişki yürüttüğünüz inanılmaz güçlü, inanılmaz çekici bir iş adamının ailesiyse ve onların bu ilişkiden henüz haberi yoksa, işler biraz değişir.

Lilly Linton için hayat gerçek olmak üzeredir. Kapalı kapılar ardında yaşanan tüm o çalıntı anlar, gizli öpücükler ve fısıldanan sözler onu yakalamak üzeredir. Patronu, iş adamı Rikkard Ambrose ile birlikte kuzeye, ailesinin saray gibi malikânesine giderken, gölgelerden çıkıp kaderini sonsuza dek değiştirecek güce sahip olup olmadığını keşfetmek üzeredir.

Ödüllü *Fırtına ve Sessizlik* serisinin dördüncü cildi. ISBN-10:

3962600590

ISBN-13: 978-3962600594

Sessizlik Avı

İngiliz iş adamı Rikkard Ambrose, ezeli rakibiyle Fransa Kraliyet Sarayı'nda ölümcül bir casusluk ve entrika oyununda yüzleşmek için Londra'dan ayrılmış, sevgilisini çorap örüp parmaklarını oynatması için geride bırakmıştır.

Tek başına mı? Bu, Lilly Linton'ın katlanmak isteyeceği bir şey değil! Patronuna kimin patron olduğunu göstermeye kararlı bir şekilde, şimdiye kadarki en tehlikeli macerasına atılıyor ve en güçlü silahını kuşanıyor: aşk
-Ve her ihtimale karşı güvenilir tabancası.

Robert Thier'in ödüllü romanı *Fırtına ve Sessizlik*'in beşinci cildi
Seri.

ISBN-10: 3962600604

ISBN-13: 978-3962600600

Çanlar Fırtınası

Asla sana söyleneni yapma, asla kendi kafanı sirkede kaynatma ve en önemlisi asla bir erkekle evlenme; bunlar her zaman Lilly Linton'ın mutlu ve kaygısız bir yaşam için ilkeleri olmuştur. Peki, nasıl oldu da çok uluslu sanayi patronu Rikkard Ambrose ile nişanlandı?

Şu anda umursamayacak kadar mutludur. Ama nişanlısının geçmişindeki karanlık sırları keşfedince ne olacak? Gerçeği öğrendiğinde onu hâlâ sevebilir mi?

Ödüllü *Fırtına ve Sessizlik* serisinin altıncı cildi. ISBN-10:

3962600612

ISBN-13: 978-3962600617

Yeni Fırtına Yükseliyor

Lilly balayının böyle geçmesini beklemiyordu. Gemileri kıyıdan ayrıldığından beri kendini sersemlemiş, sinirli ve mide bulantısı içinde hissediyordu... ve bu garip aşermeler de neyin nesiydi?

Yepyeni kocası da ona hiç yardımcı olmaz. Soğukkanlı, buz gibi milyarder Bay Rikkard Ambrose aniden huysuz, aşırı korumacı bir mağara adamına dönüştü. Oh

Vahşi Batı'da aksiyon dolu bir maceranın iyileştiremeyeceği kötü bir ruh hali yoktur, değil mi?

Ödüllü *Fırtına ve Sessizlik* serisinin yedinci cildi. ISBN-13:

978-3962600624

Soyguncu Şövalye

Halkınızın özgürlüğü için savaşırken, düşmanınıza aşık olmak iyi bir fikir değildir.

Korkunç soyguncu şövalye Sör Reuben, uzun zamandır Ayla'nın en ölümcül düşmanıydı. İşlediği suçlar yüzünden asılacağına yemin etmişti. Şimdi çok daha büyük bir düşmanın ordusu yaklaşırken ikisi de kalesinde kapana kısılmıştır ve tek bir şansları vardır: Ya birlikte duracaklar ya da düşeceklerdir. Aksiyon, macera ve romantizm dolu *bir hikâye olan Soyguncu Şövalye*'ye hoş geldiniz.

Gizli bölümlerin açıklandığı ve Sör Reuben'in gizemli geçmişine dair bilgiler içeren Özel Baskı.

ISBN-10: 1499251645

ISBN-13: 978-1499251647

Soyguncu Şövalye'nin Aşkı

Ayla korkunç bir sırrı ortaya çıkarmıştır: Sevddiği adam aslında onun en büyük düşmanıdır. Güçlü bir ordu onu ve halkını yok etmek için toplanırken, kendine şu soruyu sormalıdır: Adam onu yok etmek için onlara katılacak mı? Hayatta kalmak için onu kalbinden söküp atmalı mı?

Yoksa başka bir yol mu var - bağışlama ve sevgiye giden bir yol mu?

Gizli bölümlerin açıklandığı ve Sör Reuben'in gizemli geçmişine dair bilgiler içeren Özel Baskı.

ISBN-10: 3000536590

ISBN-13: 978-3000536595

UYARI! Peri Masalları

UYARI! Lütfen bunun ısıltılı periler ve pembe tek boynuzlu atlar hakkında bir uyku öncesi hikayesi olmadığını unutmayın. Bu kitap zehirli elmalar ve cadı fırınları ile ilgili grafik betimlemeler içerebilir. Bu kitap 377 yaşın altındaki doğaüstü varlıklar için uygun değildir (vampirler ve kurtadamlar hariç).

YASAL UYARI: *Wicked Witches Inc.* ve *Evil Stepmother Enterprises*, bu kitabın okunmasından kaynaklanan herhangi bir sakatlanma, toplu cinayet veya kalıcı delilikten sorumlu değildir.

Robert Thier'in *WARNING! Peri Masalları* serisi. ISBN-10:

3000547118

ISBN-13: 978-3000547119

UYARI! Peri Masalları 2

UYARI! Bu kitabın sayfalarında büyük kötü kurtların, kötü cadıların ve zararsız görünen küçük kızların dolaştığını lütfen unutmayın. Kurt dişleri ve büyük kulaklı büyükannelerin grafik tasvirlerini içerebilir. Bu kitap 388 yaşın altındaki doğaüstü varlıklar için uygun değildir (kırmızı kukuleta giyenler hariç).

YASAL UYARI: *Wicked Witches Inc.* ve *Evil Stepmother Enterprises*, bu kitabın okunması sırasında ortaya çıkan kurt ısırıkları, vampirizm veya cadı lanetlerinden sorumlu değildir.

Robert Thier'in *WARNING! Peri Masalları* serisi. ISBN-10:

3962600019

ISBN-13: 978-3962600013

UYARI! Peri Masalları 3

SAĞLIK UYARISI! Bu kitabı okumak ani büyümlü metamorfoz ataklarına neden olabilir. Bir canavara, bir trole, bir sebzeye veya en kötü senaryoda sevimli küçük mavi bir kuşa hızlı ve tüylü bir dönüşüme neden olabilir. Gerçek aşk öpücüğü ile lanet bozma garantisi yoktur.

YASAL UYARI: *Beastly Beasties Inc.* ve *Royal Society of Enchanted Princes* yanlışlıkla mobilyaya dönüşen tanidiklar, personel ve/veya rastgele seyircilerden sorumlu değildir. Mobilya cılası ve tüy silgileri ayrıca satın alınmalıdır.

Robert Thier'in *WARNING! Peri Masalları* serisi. ISBN-10:

3962600027

ISBN-13: 978-3962600020

İnternet ve Sosyal Medya

Robert Thier'in çeşitli yazılı eserlerinin basılı veya e-kitap versiyonları hakkında daha fazla bilgi için şu adresi ziyaret edebilirsiniz:

Web sitesi: www.robthier.com

Twitter: <http://twitter.com/thesirrob>

Goodreads: www.goodreads.com/author/show/6123144.Robert_Thier

Son Notlar

[1] Moonshine ucuz bir alkol çeşididir.

[2] Karga yuvası - yelkenli bir geminin en yüksek direğinin tepesinde bulunan ve bir denizcinin civardaki kara veya gemileri gözetlemek için yerleştirildiği platform için kullanılan denizcilik terimi.

[3] "Tüm yelkenleri açın!"-Bu, yelkenli gemiler çağında, buharlı bir teknenin mümkün olan en yüksek hızda hareket etmesi için verilen komut olan "tam yol ileri" ile eşdeğeri.

[4] Kölelerin tutuklanması meselesi aslında doğrudur ve o günlerde bazı yasal dayanakları vardı. 1793'te çıkarılan Kaçak Köle Yasası, Birleşik Devletler'de kaçan kölelerin sahiplerine iade edilmesi gerektiğini belirtiyordu. 1850'de çıkarılan Kaçak Köle Yasası ise köleler, köleliğin teknik olarak yasak olduğu bir eyalete kaçmayı başarsalar bile bu durumun geçerli olduğunu pekiştiriyordu. Birleşik Devletler dışından gelen kölelere ne olacağı muhtemelen yasal bir gri alanda kalacaktı.

[5] Bu bir yazım hatası değil. İspanyollar bir kelimenin başındaki "st" ya da "sp" harfini telaffuz etmekte zorlanırlar, dolayısıyla bir İspanyol "United States" kelimesini muhtemelen "United Estates" olarak telaffuz edecektir. İspanyolca konuşan bir kişinin aksanının bu kısmı dilin adında bile belirgindir: "İspanyolca" kelimesinin İspanyolcası "Español" dur.

[6] Yetkililerin tutuklama ifadelerine gelince; alışlagelmiş "Sessiz kalma hakkına sahipsiniz. Söyleyeceğiniz her şey mahkemede aleyhinize delil olarak kullanılabilir..." gibi bir ifade bekliyor olabilirsiniz, ancak Miranda Uyarısı adı verilen bu tür bir prosedür 1966 yılına kadar uygulanmadı. O tarihten önce polislerin tutuklama yapmadan önce söylemek zorunda oldukları hiçbir şey yoktu.

[7] *Cucaracha asquerosa*!-İğrenç hamamböceği!

[8] Bu sadece rastgele, kulağa çılgınca gelen bir isim. Ancak uydurma çılgınlıklar gerçek hayatın çılgınlıklarına asla yetişemez. Kayıtlara geçmiş en uzun isme sahip kişi Hubert Blaine Wolfeschlegelsteinhausenbergerdorff Sr. olacaktır - bu ismin kısaltılmış versiyonudur. Tam versiyonu...**derin bir nefes alır**:

Adolph Blaine Charles David Earl Frederick Gerald Hubert Irvin John Kenneth
Lloyd Martin Nero Oliver Paul Quincy Randolph Sherman

Thomas Uncas Victor William Xerxes Yancy Zeus

Wolfeschlegelsteinhausenbergerdorffwelchevoralternwarengewissenhaftsch
aferswessenschafewarenwohlgepflegeundsorgfaltigkeitbeschutzenvorangrei
fendurchihrraubgierigfeindewelchevoralternzwolfhunderttausendjahresvora
ndieerscheinenvonderersterdemenschderraumschiffgenachtmittungsteinun
dsiebeniridiumelektrischmotorsgebrauchlichtalsseinursprungvonkraftgestart
seinlangefahrthinzwischensternartigraumauftersuchennachbarschaftderster
nwelchegehabtbewohnbarplanetenkreisedrehensichundwohinderneuerassev
onverstandigmenschlichkeitkonntefortpflanzenundsicherfreuenanlebenslang
lichfreudeundruhemitnichtefurchtvorangreifenvorandererintelligentgesch
opfsvonhinzwischensternartigraum Sr.

İddiaya göre, bu soyadı on dokuzuncu yüzyılda Almanya'daki Yahudilerin kendilerini nüfusun geri kalanından ayırmak için yeni bir isim seçmeye zorlandıkları zaman ortaya çıkmıştır. Görünüşe göre Bay Wolfe-et-cetera, takdir edilmesi gereken bir yaratıcılıkla, Alman bürokratları çileden çıkaracak kadar yasayı harfi harfine uygulamaya karar vermiş.

[9] Görünüşe göre bu, hamilelik dönemindeki en garip istek değil. Konuyla ilgili yaptığım araştırmalarda, hamile kadınların katran koklamak, beton yalamak, mısır nişastası, kir, bulaşık sabunu ve daha pek çok şey yemek istediklerine dair tanıklık raporlarına rastladım. Prensip olarak her zaman cinsiyetlerin eşitliğine inandım, ancak bu araştırma sırasında aniden erkek olduğum için çok ama çok memnun olduğumu hissettim. Dünyadaki tüm annelere en içten saygılarımı sunarım.

[10] Bu küçük kasabam kurgusal ama tamamen gerçek dışı değil. Amerika Birleşik Devletleri'nde ziyaret edilebilecek en iyi on Vahşi Batı kasabası listesinde Tombstone adında bir kasaba ve Deadwood adında bir başka kasaba bulabilirsiniz. Görünüşe göre, eski Batı'nın insanları neşeli kasaba isimlerine pek meraklı değilmiş.

[11] "Cool" kelimesinin daha modern anlamıyla on dokuzuncu yüzyılda pek yaygın olmadığının tamamen farkındayım. Ancak bu durumda, küçük bir sıcaklık şakasına karşı koyamadım.

[12] Görünüşe göre İspanyollar, özellikle de bu dönemde, İngilizce konuşulan ülkelerde ağırlıklı olarak tüketilen mincemeat'e aşına değillerdi. Bununla birlikte, "dönüşmek

mincemeat" sadece bir deyimdir, İspanyol karakterlerin İngilizce bildikleri sürece bunu kullanmalarında bir sakınca olmayacağını düşündüm.

[13] *Pi'ārā chōṭā kadū* -Punjabi dilinde "sevimli küçük balkabağı".

[14] Orospu tokadı terimi oldukça modern bir terimdir ve muhtemelen eski Batı'da kullanılmamıştır. Ancak, ne kadar özenle araştırırsam araştırayım, aynı miktarda kadın intikamını ifade eden tarihsel bir terim bulamadım.

[15] *Naraka dē bhūta!* Cehennem zebanileri!

[16] Yarasa kanatlı kapılar - aslında eski bir western salonundaki tipik sallanan kapılara verilen isimdir. Ve bunun yarasa kostümlü bir kahramanla hiçbir ilgisi yok.

[17] Hoosegow-Amerikan İngilizcesi argosunda "hapisane".

[18] Bu muhteşem ilacın Homeros'un *Odysseia* destanındaki Kral Alcinous'un kızını bile iyileştirebildiğini fark eden oldu mu? Yeterince dikkat edenlere beş puan.

[19] Bootylicious - on dokuzuncu yüzyılda kesinlikle var olmayan, ancak tarihsel bir eşanlamlısını bulamadığım kelimelerden bir diğeri. Viktorya döneminde pek çok kadının bir erkeğin poposunun ne kadar çekici olduğu hakkında yazmadığı ya da konuşmadığı düşünülürse, bu pek de şaşırtıcı değil.

[20] *Espectros? Fantasma?* -Specters? Hayaletler mi?

[21] *Maldita denizi!* Kahretsin!

[22] Aziz Perpetua ineklerin koruyucu azizidir. Ve evet, gerçekten böyle bir şey var. Sığırların ne kadar dindar olduğunu öğrenince şaşırdım.

[23] Bilmeyenler için, sulh hakimi normalde hukuk konularında resmi eğitimi olmayan ve sadece küçük davalarla ilgilenen bir tür seçilmiş hakimdir. Bir sulh hakiminin bir cinayet davasına bakması hiç duyulmamış bir şeydir.

[24] Derringer, tek mermisi olan küçük bir tabanca.

[25] *Desodorante del escarabajo de estiércol!*-Bok böceğinin deodorantı!

[26] Sapsız bir valiz kadar aptalsınız!

[27] Bay Ambrose'a hediye edilen gizemli nesnenin ne olduğunu merak ediyorsanız, bu Ambrose Junior için güzel, sıcak bir uyku tulumu. Eminim çok hoşuna gitmiştir.

[28] Tantalus, Yunan efsanesinde cehennemin Yunan versiyonu olan Tartarus'a mahkûm edilmiş bir kişiydi. Başının üzerinde sallanan meyvelerle sonsuza kadar bir gölde durmaya mahkum edilmişti, hem yiyecek hem de su sonsuza kadar ulaşamazdı. Adı sonsuz işkence ile eş anlamlı hale gelmiştir.

[29] *Cérebro de burro!*-Portekizce "Eşek beyni!"

[30] *Progéniture erronée d'un phacochère!*-Fransızca "Bir yaban domuzunun hatalı yavruları!"

[31] *Dhikāra hai!*-Punjabi dilinde "Lanet olsun!"

[32] *¡Malditos bastardos apestosos!*-İspanyolca "Tanrı'nın lanetlediği kokuşmuş piçler!"

[33] *Mierda!*-İspanyolca "Bok!"

[34] Birleşik Devletler Deve Birliği aslında bir şeydi. Kuşkusuz, çöküşü bu kitabın geçtiği dönemden biraz sonra gerçekleşti, ancak bu sahneyi romana dahil etmek için öne kaydırmak zorunda kaldım.

[35] *Śaukīna*-Punjabi dilinde "Fiend!"

[36] "Lolipop" kelimesi 20. yüzyılın başlarında ortaya çıkmıştırth. Ancak çubukta şeker fikri bundan çok daha uzun bir süredir var. Orta Çağ'a kadar uzanan bir geçmişi olduğuna dair kanıtlar mevcuttur. Ancak Viktorya Dönemi'nde insanların böyle bir şeye ne isim vermiş olabileceklerini bulamadım.

[37] *Bastardos corruptos y sucios!*-Yozlaşmış, kirli piçler!

[38] *Put a malhablada!* Ağzı bozuk fahişe!

[39] Hamilelikle ilgili tüm konulardaki bu cehalet garip veya abartılı görünebilir, ancak bunun on dokuzuncu yüzyılda, kibar bir toplulukta "bacak" kelimesini kullanmanın skandal olarak kabul edildiği bir dönemde olduğunu hesaba katmalısınız. O zamanlar cinsel eğitim dersleri yoktu, cinsel ilişki ve bunun sonuçları hakkında hazır bilgi yoktu. Genç kadınlar bu gibi konularda alabilecekleri her türlü bilgiyi ancak bir gece önce annelerinden alabilirlerdi.

evliliklerini tamamlamışlardı. Belli nedenlerden dolayı Lilly'nin alamayacağı bir şey.

[40] Kapatma-Viktorya Dönemi'nde kadınların hamilelikleri gözle görülür hale gelir gelmez odalarına kapatılması yaygın bir uygulamaydı. Bu kapatma hamilelik boyunca sürer ve genellikle doğumdan bir ay sonrasına kadar uzanırdı. Hatta çoğu zaman uzun süreler boyunca yataklarından çıkmaları bile yasaktı. Lilly'nin neden böyle bir geleneği takip etmeye meyilli olmadığı oldukça açık.

[41] Eğer bu simge yapılardan hiçbirini tanımıyorsanız, bunun nedeni muhtemelen New York'un en tanınmış simge yapılarının çoğunun 1900 yılından sonra inşa edilmiş olmasıdır. Eğer ilginizi çektiyse, Trinity Kilisesi Wall Street ve Broadway'in kesiştiği noktada bulunan ve 1839-1846 yılları arasında inşa edilmiş bir Piskoposluk Kilisesi, High Bridge ise New York'un en eski köprüsüdür.

[42] Bedloe Adası, Özgürlük Heykeli'nin üzerinde durduğu adanın eskiden bilinen adıdır. Adanın adı 1956 yılında Özgürlük Adası olarak değiştirilmiştir.

[43] Özgürlük Heykeli'ni daha önce ziyaret etmiş olan herkes, aslında kimsenin bunu yapmasına izin verilmezken neden meşalenin tepesine tırmanmalarına izin verdiğimi merak ediyordur. Nedeni şu: aslında bir zamanlar insanların tepeye kadar tırmanmasına izin veriliyordu ama artık verilmiyor. Tarihi kayıtlara göre, heykel Birinci Dünya Savaşı sırasında Alman ajanları tarafından sabote edilmiş ve onarılmış olsa da yetkililer, bakım personeli dışında kimsenin yukarı tırmanmasına izin vermeyecek kadar tehlikeli olduğuna karar vermiştir.

[44] Shakespeare'in *Measure for Measure* oyunuyla ilgili detaylar aslında doğrudur. Bildiğim kadarıyla Juliet'in hapse gönderildiği açıkça belirtilmese de, güçlü bir şekilde ima ediliyor.

[45] Bildiğim kadarıyla bu özel kurum tamamen kurgusal. ABD'de tapu işlemleri genellikle eyaletler tarafından yürütülür. Ancak bu romanın geçtiği dönemde Bay Ambrose'un altın madeni bir eyalette değil, Vahşi Batı'nın gerçek bir eyalet olmadan önceki bir parçası olan bir bölgede bulunuyordu. Bu tür yerlerde arazi kaydının tam olarak nasıl yapıldığını bulamadığım için bu çözümü tercih ettim.

[46] Eğer hiçbiriniz bu simge yapılardan herhangi birini tanımıyorsanız, bunun nedeni muhtemelen New York'un en tanınmış simge yapılarının çoğunun

1900 yılından sonra inşa edilmiştir. İlginizi çekerse, Trinity Kilisesi Wall Street ve Broadway'in kesiştiği noktada yer alan ve 1839-1846 yılları arasında inşa edilmiş bir Piskoposluk Kilisesi, High Bridge ise New York'un en eski köprüsüdür.

[47] Özgürlük Heykeli'ni ziyaret etmiş olan herkes, aslında kimsenin bunu yapmasına izin verilmediği halde neden meşalenin tepesine tırmanmalarına izin verdiğimi merak ediyordur. Nedeni şu: aslında bir zamanlar insanların tepeye kadar tırmanmasına izin veriliyordu ama artık verilmiyor. Tarihi kayıtlara göre, heykel Birinci Dünya Savaşı sırasında Alman ajanları tarafından sabote edilmiş ve onarılmış olsa da yetkililer, bakım personeli dışında kimsenin yukarı tırmanmasına izin vermeyecek kadar tehlikeli olduğuna karar vermiştir.

[48] Burada Fahrenheit derecesini kullanmamın bir nedeni var. Bay Ambrose, günümüzde sıcaklığı ölçmenin yaygın yolunun santigrat derece olduğu Birleşik Krallık'tan olsa da, 1962'den önce Birleşik Krallık'ta sıcaklık ölçüm yöntemi Fahrenheit dereceye dayanıyordu. Bilmek isteyen olursa diye söylüyorum, beş Fahrenheit derece eksi on beş santigrat derecedir.

[49] Tam olarak kesin olmamakla birlikte, strip pokerin on dokuzuncu yüzyılda bir noktada Amerika'da icat edildiğine inanılmaktadır.

[50] Shakespeare'in *Measure for Measure* oyunuyla ilgili detaylar aslında doğrudur. Bildiğim kadarıyla, Juliet'in hapse gönderildiği açıkça belirtilmese de, bu güçlü bir şekilde ima ediliyor.

[51] Bildiğim kadarıyla bu özel kurum tamamen kurgusal. ABD'de tapu işlemleri genellikle eyaletler tarafından yürütülür. Ancak bu romanın geçtiği dönemde Bay Ambrose'un altın madeni bir eyalette değil, Vahşi Batı'nın gerçek bir eyalet olmadan önceki bir parçası olan bir bölgede bulunuyordu. Bu tür yerlerde arazi kaydının tam olarak nasıl yapıldığını bulamadığım için bu çözümü tercih ettim.

[52] "Rabbimizin (İsa Mesih'in) yılında" anlamına gelen Latince bir ifade. Ortaçağ Avrupa'sında yaygın olarak kullanılırdı. Bizim "2014 yılında" dediğimiz yerde, bir ortaçağ insanı "Anno Domini 2014" derdi.

[53] Özel bir tür eldiven. Soylular eldivenlerini yere attıklarında, bu bir kan davası ilan etmek anlamına gelirdi. Böyle bir durumda, ağır silahlı olmayan herkesin mümkün olduğunca hızlı bir şekilde canını kurtarmak için kaçması muhtemeldi.

[54] Soylular için önemli mesajlar ileten biri.

[55] Bu bir isim değil, bir unvandır. Almanca "Markgraf" (Mark Kontu) kelimesinden türetilmiştir. Mark, Kutsal Roma İmparatorluğu'nun bir sınır bölgesiydi. Sınır bölgelerinin kontrolü başarılı bir yönetim için özellikle önemli olduğundan, margravlar normal kont ve kontlara kıyasla büyük bir güce sahipti ve doğrudan Kutsal Roma İmparatoru'na bağlıydı.

[56] Bir ülke içindeki soylular arasındaki özel bir savaş. Kutsal Roma İmparatorluğu'nun soyluları için kan davalarıyla savaşmak en sevilen eğlencelerden biriydi.

[57] Ülkeyi gezerek hanlarda ve şatolarda sahne alan bir şarkıcı. Ozanlar aşk türküleri ve şövalyelerin maceralarını anlatırlardı.

[58] Soyguncu şövalyeler, Kutsal Roma İmparatorluğu'nda Orta Çağ'ın sonlarında oldukça yaygın bir fenomendi. Zengin şehirlerin yükselişi ve devam eden enflasyonla birlikte, feodal sistemin alt ucunda yer alan ve sadece küçük mülklere sahip olan şövalyeler geçimlerini sağlamak için giderek daha fazla mücadele etmeye başladılar. Şehir sakinlerine kıyasla kendilerini üstün görerek yetiştirildiklerinden, topraklarından geçen veya yolda karşılaştıkları insanlardan giderek daha fazla vergi toplamaya başladılar ve bu uygulama çoğu zaman soyguna dönüştü.

[59] Vidalarla birbirine bağlanmış iki metal plakadan oluşan bir ortaçağ işkence aleti. Başparmak metal plakaların arasına yerleştirilir ve vidalar çevrilerek plakalar bir araya getirilir, bu da başparmakta hoş olmayan bir sıkma hissine ve nihayetinde başparmak püresine neden olur.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.